ANTHONY HOROWITZ

UN BANC CRIMINAL

E O TREABA SERIOASĂ SĂ FACI BANCURI...

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României HOROWITZ, ANTHONY.
Un banc criminal / Anthony Horowitz; trad.: Alexandra Popescu.
Bucureşti: RAO Internaţional Publishing Company, 2007
ISBN 978-973-103-349-5
I. Popescu, Alexandra (trad.)

ANTHONY HOROWITZ

The Killing Joke

2004, Anthony Horowitz

Traducere din limba engleză:
ALEXANDRA POPESCU

ANTHONY HOROWITZ

UN BANC CRIMINAL

Pentru Jill, mulțumesc pentru râsete.

UNU

Un tip intră într-un bar.

DOI

Numele său era Guy[1] Fletcher. Avea treizeci de ani, era îndeajuns de chipeş şi întrutotul ofticat. Trebuia să fii destul de ofticat ca să alegi Cat and Fiddle[2], unul din cele mai inospitaliere pub-uri din nordul Londrei, dacă nu chiar din întreaga lume. Acesta nu era vreun han vesel de pe malul fluviului, cu un patron zâmbăreț şi o varietate bogată de sortimente de bere adevărată. Nu era nici măcar un popas unde să tragi după serviciu pentru o halbă rapidă şi o pălăvrăgeală scurtă cu colegii. Cat and Fiddle era o văgăună întunecată, murdară, situată pe o stradă unde abundau firme din plastic hidoase, tomberoane din care se revărsa gunoiul şi mâzgălituri graffiti pe ziduri, imediat după colț față de stația de metrou Finsbury Park. Clădirea părea la fel de primitoare ca o măcelărie, mai şi putea ca una, mulțumită vecinilor care, şi de o parte şi de alta, *erau* măcelării, cu carcase cenuşii, mustind de sânge, atârnând de cârlige exagerat de mari, afumate la foc mic de gazele de eşapament provenite din trafic.

Multe dintre localurile din zonă fuseseră înfrumusețate pe parcursul anilor – fuseseră raşchetate pardoselile din lemn de pin şi mâncarea devenise aproape comestibilă dar nu şi acesta. Cat and Fiddle îşi purta în continuare cu mare fală celebrele potcoave de alamă, imitațiile de pistoale cu flintă şi colecția de suporturi de pahare de-a dreptul antică. Se prea poate ca mocheta să fi fost cea originală,

[1] Joc de cuvinte: guy înseamnă tip, dar este şi Guy, numele personajului principal al cărții (n. tr.).

în stil victorian sau chiar georgian, decolorată şi râncedă după generații de băuturi vărsate pe jos.

Tapetul pestriț căpătase în vreme o tentă gălbuie, de tutun. Genul de oameni care veneau la Cat and Fiddle nu prea îl găseai prin alte părți. Aveau un aer mai degrabă deznădăjduit, de parcă rămăseseră blocați aici pe veci.

Guy era altfel. El alesese să vină aici, părăsind împrejurimile mai elevate ale cartierului Muswell Hill, pentru că îşi dorise să fie singur şi pentru că ştia cu certitudine că aici nu exista nici cea mai mică şansă să dea peste vreunul din prietenii săi. Avea de gând să se îmbete. Şi Cat and Fiddle mai avea un avantaj. Dacă reuşea să se facă criță de i se împleticea limba, dacă se scăpa în pantaloni în drum spre toaletă şi vomita peste *fruit slot machine*[3], nu ar fi ieşit cu nimic în evidență în mulțimea de pe aici. Ba chiar s-ar putea ca aceştia să îl invite să se alăture echipei de *darts*.

Exista însă o singură problemă. Lui Guy nu îi prea plăcea alcoolul. Nu-i plăcuse niciodată de când, la vârsta de unsprezece ani, împreună cu doi prieteni, furase dintr-o băcănie o sticlă de lichior de cireşe izbutind astfel să bată recordul (pentru cei sub treisprezece ani) pentru cea mai lungă perioadă de timp pe care o petrecuse cineva conectat la o pompă stomacală la spitalul Edgware General. Învățase lecția evidentă: că lichiorul de cireşe, ca aproape tot ce conține cireşe, este fie grețos (precum torturile Pădurea neagră), fie pur şi simplu oribil (vezi Coca-Cola cu aromă de cireşe). Însă de atunci nu a mai reuşit să găsească o băutură alcoolică pe gustul său.

Îşi aruncă un ochi peste diversele dozatoare aliniate după rândul de prosoape năclăite trântite pe bar. Adnam sau Waddington? Din când în când mai lua o bere, dar fără să guste o plăcere reală. Adevărul fie spus, nu prea înțelegea ce-i cu berea.

Iată un lucru ce îşi începea existența ca plantă țepoasă, ciudată, de altfel cu totul nefolositoare, apoi trecea printr-o serie de procese bizare, aproape rituale, pentru a produce – ce? Un lichid de culoarea ceaiului rece, cu gust de chimicale şi care presupunea îngerarea în cantități industriale pentru a avea vreun efect. Berea la sticlă – nemțească sau belgiană – cu denumirile pretențioase şi cu prețurile şi mai pretențioase, era şi mai rea. Din punctul lui de vedere, era nițel cam trist că nemții, care i-au produs pe unii ca Bach şi Goethe, erau

---

[2] Cat and Fiddle, Pisica şi scripca (lb. engl., n. tr.).

capabili încă să țină festivaluri de vară pentru care se găteau în pantaloni de piele şi brăcinare şi unde se făceau de râs de dragul unei halbe reci.

Nu zicea nu unui pahar de vin bun, deşi ura la culme limbajul pompos ce ținea de acesta. „Un vin bun". Era imposibil să spui asta fără a părea că te dai drept aparținând clasei de mijloc. Şi îl sâcâia că nu ştie de fapt ce este un vin bun. Îi displăcea să intre în vinarii, unde rânduri şi rânduri de sticle păreau să rânjească spre el disprețuitoare, la fel ca vânzătorii importați din Franța.

Etichetele nu-i spuneau nimic. Poate că o sticlă avea desenată o potecă printre plopi, cu un *château*[4] distant în poză – dar substanța dinăuntru era probabil adusă cu o autocisternă şi apoi îmbuteliată la mare presiune. Cine ştie ce firmă de transport dintr-o suburbie industrială a Parisului, care de luni până vineri căra motorină sau îngrăşăminte chimice, apoi, după o clătire rapidă, ducea vin restul săptămânii. Şi cum rămâne cu oamenii care judecă vinul după nota dominantă, buchet şi robustețe?

Erau cu toții, invariabil, nişte idioți. Guy nu reuşise să identifice vreodată aromă de miere sau parfumul agrişelor în nimic. Uneori îşi punea problema dacă nu cumva totul era o invenție a francezilor (de felul lor iscusiți la vicleşug) pentru a vinde ceea ce nu era, până la urmă, mai mult decât struguri fermentați.

Oricum, nici nu se punea problema de vin la Cat and Fiddle. Toate băuturile care se serveau aici aveau buchetul delicat al alcoolului pur, atacând interiorul cutiilor de carton în care erau depozitate chiar în momentul şi în care le turnai în pahar.

Ridică privirea spre sticlele de spirtoase, atârnate cu gâtul în jos în şir ordonat. Cei de la Cat and Fiddle erau specializați în mare parte în mărci ieftine de care nu mai auzise până acum. Cui i-ar fi trecut prin minte că există o vodcă pe nume „Shooting Tsar"[5]?

Se decise să n-o încerce. Ochii trecură mai departe peste sticla de Bailey la cea de gin, şi pentru o clipă se simți tentat.

Gin tonic. Iată o băutură cu ecouri din Noel Coward[6] şi iz de regalitate

---

[3] Joc mecanic cu fructe (n. tr.).

[4] chateau – castel (lb. fr., în orig.)

[5] Shooting Tsar, joc de cuvinte (lb. engl.) – o anagramă a lui shooting star, stea căzătoare (lb. engl.); din tsar, țar, simbol al Rusiei, la fel ca şi vodca şi shot, unitatea de măsură pentru băuturi spirtoase cu care lucrează barmanii, aici în forma shooting, pentru a turna o astfel de măsură, dar şi cu înțelesul de a împuşca – aici posibilă referire la Ivan al IV-lea, cel Groaznic, emblematic pentru Rusia (n. tr.).

[6] Noel Coward (1899-l973), actor, dramaturg şi compozitor englez, extrem de popular în anii

pierdută. Îi plăcea faptul că era o coliziune între două mistere. Citise odată că rețeta pentru ginul Beefeater este un secret foarte bine păzit, împărtăşit doar celor mai de rang membri ai familiei Beefeater. Parcă şi vedea un moşneguț teribil de scofâlcit şi albit, legat de tot felul de aparate la terapie intensivă într-o clinică medicală privată, ridicând capul ca să se adreseze familiei în aşteptare.

— Şi adaugi boabe de ienibahar, coaja rasă de la trei lămâi şi… şi… şi…

Apa tonică – alt mister. Nu conținea ea chinină, un drog pe care cei din era victoriană obişnuiau să-l ia pentru combaterea malariei, asta până au descoperit că este mai ucigătoare decât boala în sine? Gin tonic. O băutură ce te duce cu gândul la scandal şi depravare; cu toate acestea, nimic mai plăcut pentru întreaga Anglie suburbană.

Dar la Cat and Fiddle nici nu începea vorbă. Cere un gin tonic pe un ton nepotrivit şi te-ai putea alege cu nasul spart.

Până la urmă, alese un pahar cu scotch. Era o alegere sigură. O singură silabă morocănoasă.

— Scotch. Apoi: Dublu. Îi plăcea cum sună. Deja se simțea mai bine.

Guy avea de gând să se îmbete pentru că simțea că nu ajunge nicăieri în ce priveşte cariera sa şi pentru că prietena lui, Kate, tocmai plecase undeva… mai precis, plecase din casa lor şi din viața lui. Bea ca să uite că deşi acum avea treizeci de ani, împliniți de unsprezece zile deja, trăia în continuare într-un apartament înghesuit la nici cinci sute de metri de strada pe care copilărise. Trei decenii şi nu reuşise să ajungă decât ceva mai sus pe Park Road, prima la stânga la semafor şi iar la stânga pe Mapletree Close. Ce mai progres!

Dădu peste cap primul dublu, observând că paharul nu fusese spălat. Sau poate că maşina de spălat vase reuşise să lipească inexorabil rujul cuiva pe rizurile de pe marginea paharului. Făcu un gest spre barman – un bărbat chel, şters, cu un chip mai potrivit cu industria pompelor funebre decât cu actualul serviciu.

— Încă unul. Băutura îi fu servită în acelaşi pahar. Era ceva vag deprimant în felul în care dispozitivul de dozare al sticlei măsura precis gramajul corect, până la ultima picătură. Poate că ar fi fost mai bine să aleagă un cocktail bar unde sticlele erau aruncate în aer şi răsucite, unde această cădere a sa în uitare, plină de auto-compătimire, ar fi primit măcar iluzia unui spectacol de circ.

1920-'40; ca dramaturg a cunoscut declinul în anii 1950, pentru reveni pe firmament în anii

Se uită în jur.

Salonul de bar de la Cat and Fiddle era aglomerat.

Nu era greu din moment ce încăperea era foarte mică.

Prin norii de fum de țigară ce pluteau ca o ectoplasmă, Guy distingea cincisprezece-douăzeci de oameni. Amestecul obişnuit de lucrători de la Metroul londonez, şantierişti agresivi, pensionari cu ochi sticloşi, tinere mai deocheate şi băieți tatuați. Un ins cu buza de jos cărnoasă şi brațul ca al lui Popeye arunca în placa de *darts* cu săgeți Poc! O dublă de douăzeci de puncte. Ca toți ceilalți jucători de *darts*, părea tare plictisit. Trei şomeri cu state vechi jucau biliard la o masă a cărei suprafață verde se subțiase ca un strat de vopsea veche. Într-un colț era un joc mecanic, cu luminițele licărind şi rearanjându-se fără încetare în modele colorate. *Haide*.

Joacă-te cu mine. Câştigă douăzeci de lire sterline. O femeie în vârstă, cu buzele rujate într-un roşu aprins, tocmai introducea în aparat fise de o liră. Până în acel moment nu câştigase încă nimic. Sistemul de sunet reda o melodie de-a lui Perry Como.

Guy (aflat la cea de-a treia dublă) se potrivea bine aici. Îmbrăcat cum era cu o pereche de blugi decolorați, un tricou simplu şi o jachetă de piele foarte veche, ar fi putut fi luat drept traficant de droguri, şofer de taxi – în orice caz alte zece ocupații şi nu actorul de succes, chiar dacă modest, care era. De succes, în sensul că rareori se găsea fără lucru. Modest, fiindcă nu primea rolurile pe care şi le dorea cu adevărat. Avea ochii de un albastru sclipitor, un zâmbet ştrengăresc şi părul blond, ciufulit după toate rigorile modei, toate trăsături ce făceau din el eroul perfect sau chiar cel mai bun prieten al eroului perfect, tipul care moare exact atunci când zici că totul va fi bine. Din nefericire, nu i se ofereau niciodată aceste roluri. Prea des, rolurile care îi ieşeau în cale erau cele minore. El era suspectul care n-a avut nimic de-a face cu crima, solul depăşit în importanță de propriul mesaj, un potențial iubit al eroinei principale care nu era nici iubit de ea, nici teribil până la urmă.

Lucrurile ar fi trebuit să stea cu totul altfel. Guy era bine făcut, cu maxilarul pătrat, un tip lat în umeri. Arăta ca şi cum ştia să-şi poarte singur de grijă, ceea ce în realitate nu era adevărat. Adică nu ştia să gătească, nu ştia să coasă, nu ştia cum să programeze aparatul video sau cum sa rezolve o problemă

'60.

tehnică la calculator, nici măcar nu se pricepea să întreţină motocicleta Kawasaki de 600 de centimetri cubi pe care şi-o cumpărase pe un preţ de nimic de la un prieten, care fusese, într-adevăr, zvârlit ca un nimic în plin viraj. (Avea o latură oportunistă – însă măcar avea bunul simţ să se simtă vinovat pentru asta.) Una peste alta, nu arăta a actor, ceea ce, la Cat and Fiddle unde actoria era mai mult ca sigur sinonimă cu homosexualitatea, era probabil de bine.

— Nenorociţii nu ştiu nimic.

— Dă-i dracu'.

— Dă-i dracului pe toţi.

Conversaţia din *pub* era de fapt un murmur încet, semi-coerent, punctat ici şi colo de câte o înjurătură.

Cineva i se adresă babetei de la jocul mecanic făcând-o să chiţăie de râs o clipă, după care mai introduse o monedă în aparat. Un bărbat foarte slab, cu un chip cenuşiu, contorsionat, la fel de lipsit de viaţă ca o cârpă veche, căzu moale pe masa la care stătea, cu ţigara dintre buze pornind a se rostogoli pe tăblia de lemn. Încă o săgeată se înfipse în placa de joc.

— Din nou, la fel. Guy ajunsese la cel de-al patrulea pahar, iar încăperea începea să se învârtă cu el.

Acest spectacol, această adaptare cu un singur actor a *Weekendului pierdut* era de-a dreptul patetică. O ştia şi el. Dar ce altceva mai putea face? Kate îl părăsise.

După patru ani – ei bine, trei şi jumătate, oricum – Kate i-a spus…

— Îmi pare rău, Guy. Pe bune. Dar simt că felul în care suntem noi… relaţia noastră… nu duce nicăieri.

— Kate… ce vrei să spui? Despre ce vorbeşti?

— Nu mai pot să respir. Te iubesc. Nu este vina ta.

Pur şi simplu, simt că am nevoie de spaţiul meu.

— Kate, nu. Nu pot accepta aşa ceva. Nu cred asta.

— Guy…

— Spune-mi adevărul!

— Dar ţi-am spus…

— Kate…

— Bine, fie. Am o relaţie cu Martin.

Asta îi zisese? Amândoi fuseseră niţel beţi când au avut cearta finală – de

fapt o discuție lâncedă. Dar uneori, când retrăia secvența în amintire, îi părea ca un serial prost de comedie cu el în rol principal, în mod cu totul necaracteristic.

Şi cum de a intrat Martin în joc? Martin, dintre toți!

Cel mai bun prieten al său de acum cinci ani, de când mergea la şcoala de teatru Clairemont! Guy rămăsese perplex. Martin Mayhew era un pierde-vară. Aşa zisese Kate dintotdeauna. Nu avea nicio idee ce înseamnă igiena personală. Iar Kate nu putea să-l sufere. Cel puțin, aşa crezuse Guy. În realitate, cei doi începuseră să se vadă pe când el era în mijlocul celei mai proaste slujbe pe care o avusese vreodată: un rolişor de trei luni într-o telenovelă de după-amiază, unde decorurile erau la fel de slabe ca scenariile, iar regizorul – unul trecut de şaizeci de ani – era adesea mai slab decât amândouă. Îşi aducea aminte că o sunase pe Kate o dată, pe când turna o scenă fierbinte ce implica un sărut cu una dintre actrițe şi era îngrijorat. Vroia să îi spună lui Kate că face asta doar pentru că aşa scrie în scenariu, că nici măcar nu îi place actrița şi că nu era oricum un sărut adevărat, ca la carte.

Şi în tot acest timp… Nu era corect.

Şi, în vreme ce el se gândea la asta, ce zicea toată lumea de cariera lui? Trei luni de filmare aiurea într-o suburbie din Manchester reprezentau cu siguranță cel mai de jos punct al mileniului – dar ofertele de lucru erau subțirele şi agentul său îl convinsese că nu i-ar strica. Din moment ce nimeni nu urmărea programul, nimeni nu avea să ştie că a jucat şi el. Şi nu era cu nimic mai puțin înjositor față de un post de chelner la restaurant sau un job în vânzări… le făcuse şi pe astea la vremea lor. Nu aşa fac toți? Şi totuşi până în acel moment avusese un an bun. Câteva apariții episodice în U de l*a* U*rgențe, Ne*v*este de* p*oliți*ş*ti şi* Crim*ele din Manchester; to*[7]ate acestea programe difuzate la ore de vârf. Două scene destul de substanțiale într-un film englezesc, care se anunța a fi următorul Gol *puşcă. Ba*[8] chiar şi o serie de reclame pentru o nouă marcă de cafea.

Un an bun. Sau aşa părea atunci. Acum, savurând gustul dintr-odată acru al whiskyului, reflecta. Cât de solidă era cariera pe care şi-o clădea dacă maximul său era rolul principal într-o reclamă la Nescafe? Cât despre film – pe cine credea că duce de nas? Toate filmele englezeşti erau anunțate ca următorul *Gol puşcă*. În

---

[7] E for Emergency, Policemen's Wives, The Manchester Murders, în original (n. tr.). Seriale fictive – autorul este scenaristul din spatele mai multor seriale polițiste pentru televiziune, BBC şi ITV, în Marea Britanie, precum şi scenarist de film şi dramaturg (o singură piesă, pentru West End echivalentul lui Broadway în Londra) (n. tr.).

[8] Full Monty, în original (n. tr.).

faza de scriere a scenariului, la casting, producție şi până la lansare. De-abia când filmul se țâra până la cel mai mic ecran al cinematografului de cartier, împiedicat de un baraj de recenzii veninoase şi se retrăgea, rănit, pe raftul cel mai de jos din magazin, abia atunci putea cineva să recunoască că nu este decât un mare rahat. Dar ajunşi aici, deja producătorii trec mai departe. Lucrând probabil la următorul *Billy Elliott*...

Un succes modest sau un succes la limită?

Pe platourile de la fiascoul *Gol puşcă* stătuse lângă Ewan Megregor – care reuşise să fie în acelaşi timp *îndrăzneț şi şters* – şi sesizase distanța dintre ei doi. În acea clipă trăise un fior necaracteristic de... ei bine, era gelozie profesională, de fapt. Invidie. O amărăciune ducând aproape spre ură psihopată. El nu avea să ajungă niciodată la Hollywood. Nu avea să fie plătit cu milioanele pentru filme imposibil de proaste precum Atac*ul clo*n*elor. El* avea să rămână în Muswell Hill, cu Kate.

Fără Kate. Tocmai plecase.

Conştientiza prezența unui grup de muncitori, foarte aproape de el. De ce presupunea automat că sunt muncitori? Ah, da. Purtau salopete şi aveau nişte funduri enorme. Stăteau la bar, fumând, bând şi debitând bancuri.

Aşa că omul îşi trage fermoarul şi deodată se simte vinovat, aşa că zice: „Cred că trebuie să-ți spun: eu de fapt nu sunt Iisus Hristos". La care măicuța zice: „Cred că şi eu trebuie îți spun *ție* ceva: eu sunt, de fapt, şoferul autobuzului".

Şi toți râseră. Hohote de râs pline, ce duhneau, care vărsau berea din halbe şi făceau capetele să se întoarcă spre ei. Până şi bărbatul slab cu țigara se trezi pentru o clipă. În ceea ce-l priveşte, Guy se simțea deprimat. Nu înțelesese niciodată ce-i cu bancurile. Desigur, schimbase poveşti cu alți actori. Regizori proşti, scenarii şi mai proaste, dezastre teribile cu cascadori lipsiți de experiență sau efecte speciale care s-au abătut în mod oribil de la plan... Erau destule de râs în toate astea. Dar asta era viața reală. Experiențe împărtăşite. Bancurile erau cu totul altceva.

De ce spun oamenii bancuri? În principal, pentru că sunt beți mangă. După o anumită cantitate de alcool – fie el lichior de cireşe sau orice altceva – devine greu de întreținut o conversație normală: bancurile se întrețin singure, mai mult sau mai puțin. Oameni care nu se cunosc între ei îşi pot spune bancuri.

Sunt foarte folositoare pentru a umple tăcerile stânjenitoare la dineuri.

Guy avea un unchi care spunea bancuri tot timpul. Dragul de el, unchiul Sid trăia de unul singur într-o cămăruță în Battersea – a râs şi-n ziua în care l-au incinerat.

— Am auzit ieri un banc…

Lui Guy îi era aproape imposibil să râdă la bancuri.

Cu siguranță, râsul vine din ceva neaşteptat şi totuşi un banc cere şi aşteaptă râsete totodată. E din fire ceva paradoxal. Cu toate acestea simțea întotdeauna nevoia temută, obligația de a spune un banc în răspuns, ca un misionar care face schimb de mătănii cu un trib de canibali. Auzea un banc şi – să-l ierte Dumnezeu – se vedea nevoit să spună şi el unul, ceea ce presupunea o căutare disperată prin amintiri după orice glumită, conştient în acelaşi timp că va strica ceea ce găseşte, ratând începutul sau uitând cu totul poanta. Era actor.

Putea să rostească replici care mai de care mai ciudate…

Chiar şi cele scrise de Shakespeare sau Shaw. Dar bancurile îl depăşeau. Aşa că ascultă mai atent vocile răguşite cu o senzație crescândă de iritare. Oamenii ăştia nu aveau şi ei nimic mai bun de vorbit?

Acum că se porniseră, însă, aveau de gând să continue, îi privi pe deasupra paharului de whisky. Şeful grupului era un bărbat în salopetă albastră, chinuită să acopere toate contururile generoase ale trupului – arăta ca un cârnat îndesat. Avea un nas storcoşit şi ochi înguşti, lăcrimoşi. Celălalt era un ucenic, avea în jur de optsprezece ani, cu cercel în ureche şi acnee. Cel de-al treilea stătea cu spatele la Guy. Nu vedea din el decât gâtul gros, salopeta albastră şi bucile ce se chinuiau parcă să scape din strâmtoarea materialului.

Acesta – cel de-al treilea din grup – fu cel care debită următorul banc.

— De ce se aseamănă Selina Moore cu o bomboană Ferrero Rocher?

Pentru o clipă, Guy avu sentimentul de claritate totală, gustul de whisky şi senzația înțepătoare a fumului de țigară dispărând cu totul.

Spuneau un banc despre Selina Moore!

Bineînțeles, ei nu ştiau. Foarte puțini oameni din lume ştiau adevărul despre el şi Selina Moore, actrița cea mai de succes şi mai strălucitoare a Angliei, mare câştigătoare la Oscar. El nu o întâlnise niciodată, însă ea era totul pentru el: centrul, ba chiar piedestalul întregii sale vieți. Era tot ce aspirase el să devină: O adora.

În plus, dacă este să o spunem, îi plăceau bomboanele Ferrero Rocher. Chiar a apărut într-una din reclamele la ciocolățelele rotunde, fusese cel mai tânăr dintre invitații la dineul ambasadorului în clipul TV arhicunoscut de acum, ajuns de râsul lumii prin toate țările pe unde se difuzase reclama, în mod curios fără a afecta vânzările produsului.

Selina Moore murise cu numai o săptămână în urmă.

A murit într-un accident de avion, aparatul de zbor în care se afla izbindu-se de un orfelinat din sud-vestul Franței.

Iar acum oamenii aceştia făceau bancuri pe seama ei.

— De ce se aseamănă Selina Moore cu o bomboană Ferrero Rocher?

Guy aşteptă cu o senzație de groază. Să fie ceva cu ambalajul auriu, stratul de napolitană, aluna din mijloc?

Veni şi răspunsul.

— Pentru că amândouă părăsesc Franța într-o cutie.

Haa, haa, haa, haa. Gluma nu era nici măcar amuzantă, dar stârni aceleaşi râsete greoaie. Dar Ferrero Rocher nu erau făcute în Elveția?

— Mă scuzați. Am cunoscut-o pe Selina Moore. Guy se uită în jur să depisteze cine a vorbit şi realiză, cu un fior vag amețitor că vorbise chiar el. Făcuse un pas în față şi acum se afla în mijlocul celor trei, chiar în nasul lor, cum ar fi. Îi abordase. Era incredibil. Nu băuse decât opt whisky-uri, cu siguranță nu suficient ca să-şi atragă moartea.

— Ce face? întrebă cel mai tânăr, lăsând halba de bere la loc pe masă. Îi rămăsese o mustăcioară de spumă pe buza de sus. Ceilalți doi îl priveau curios, de parcă era murdar sau lepros.

— A fost o actriță nemaipomenită. A fost fantastică.

Ați văzut-o ca Desdemona la RSC?

— Ce mama dracului vrei? îl întrebă tipul care spusese bancul. Acum că Guy îi putea vedea chipul, omul era un coşmar. Cu nasul strâmb, dinții şui şi urechi ca nişte foi de varză. Guy realiză că omul probabil n-a prins nimic din stagiunea 1989 a Royal Shakespeare Company.

Dar acum nu se mai putea opri. Era prea beat ca să mai negocieze o cale de scăpare.

— A fost o mare actriță, zise el. A avut multe acțiuni caritabile. A fost un om care a încercat să aducă mai mult bine pe lume. Şi apoi, luând-o complet

razna:

Unsprezece copii au murit în urma acelui accident de avion. Nu cred că e un lucru pe seama căruia să glumiți.

Atâta tot.

— Cui naibii îi pasă ce crezi tu? întrebă mai marele.

— Ia stai un pic! Stai un pic! Glumețul, al cărui simț al umorului se evaporase cu repeziciune, ridică mâna.

Guy observă că avea încheieturile ca nişte castane. Eu vorbeam aici cu amicii mei. Cine naiba a zis că poți să asculți conversația noastră?

— Doar că Selina a fost… începu Guy.

Glumețul îl pocni. Nu cu pumnul. Pur şi simplu, se aplecă în față şi Guy simți cum îl loveşte în falcă ceva incredibil de dur. Se arcui pe spate, ştiind prea bine că a primit un cap în gură. Sângele cald îi năvăli în cascade peste buză. I se înmuiară genunchii – din fericire, că dacă ar fi rămas în picioare probabil ar mai fi primit o lovitură. Căzu pe jos, luând cu el un scaun de la bar; zgomotului îi urmă o tăcere de câteva secunde în *pub*, neafectând însă tonomatul, de unde se revărsa acum *Stand by Yourivian*. Cei trei muncitori îşi goliră paharele şi ieşiră afară împreună, cu capul sus, evident mulțumiți de isprava lor. Barmanul clătină obosit din cap. Femeia de la jocul mecanic râse din nou. Viața îşi urmă cursul normal.

TREI

Din revista *Hello*! Un interviu cu Selina Moore.

Mă întâlnesc cu Selina Moore în frumoasa ei casă din Marlow, pe malul Tamisei, unde actrița s-a stabilit după recentul său mariaj şi revenirea de la Hollywood. Casa a fost transformată dintr-o moară construită în secolul al XIX-lea, iar Selina a cheltuit jumătate de milion de lire sterline pentru a o transforma la loc în moară. De ce?

„Dintotdeauna mi-am dorit să locuiesc într-o moară”, explică ea cu un surâs dezarmant.

Marlow pare a fi decorul perfect pentru acest trandafir englezesc, prin excelență – „Un trandafir de dulceață”, mustăceşte ea. Dulceața este desertul ei preferat, iar ceaiul este băutura preferată. Este greu de crezut că în curând va

împlini şaizeci de ani. Soțul ei, Edward, care intră în cameră la întâmplare, menționează că ea a împlinit de fapt şaizeci şi cinci de ani. Dar în această zi plăcută de vară, cu râul sclipind aurit în lumina soarelui la apus, actrița arată cu zece ani mai tânără.

Bineînțeles, Selina a sărit (s-a aruncat, a făcut roata şi s-a dat peste cap) pe culmile gloriei în rolul eroinei îmbrăcate în piele din serialul TV de mare succes, *Interceptorii*, în anii ’70. Reprezentanții companiei Athena s-au lăudat o dată că au vândut mai multe imagini ale personajului ei, Tabitha Strong, decât afişe cu fundulețe de manechine tăvălite prin nisip. S-a zvonit că Fidel Castro însuşi este un mare fan şi se pare că un critic cubanez care a comentat nefavorabil unul din episoade a fost executat. Decizia ei de a renunța la rol la finele celei de-a treia serii a înmărmurit întreaga națiune şi a dărâmat prețul acțiunilor la Yorkshire TV.

De la televiziune la teatru clasic. Criticii au strâmbat din nas, dar interpretarea rolului Ducesei din Malfi a fost un succes de casă la Old Vie, încât şi vânzătorii la negru se luptau să facă rost de bilete. Au urmat Cleopatra, Medeea, Hedda Gabler şi Sfânta Ioana. Un foarte cunoscut critic de teatru a comparat-o ca putere şi frumusețe cu o cascadă celebră: o Niagara a dramei.

În 1984, Selina nu a putut rezista chemării Hollywoodului… nu când aceasta s-a materializat printr-un cec cu şase zerouri şi un contract pentru trei filme artistice. Primul dintre acestea, un remake după Love *Story cu* Dustin Hoffman, i-a adus un premiu Oscar. Au urmat alte succese, inclusiv Tetr*ix, pr*imul film artistic bazat pe un joc de calculator.

Selina Moore a ajuns în vârful piramidei de la Hollywood, dar apoi am primit cu toții anunțul şocant al retragerii sale, întoarcerea ei în Anglia şi căsătoria cu episcopul de Rochester. A zis că intenționează să îşi petreacă restul vieții făcând fapte bune; deja şi-a donat mare parte din avere în scopuri caritabile.

Traversăm terasa de iarnă şi intrăm în camera de măcinat, unde Selina ne serveşte cu limonada făcută în casă, urmărind împreună cum se învârte roata morii.

Actrița este desculță, îmbrăcată într-o rochie simplă, cu bretele, dintre care una i-a căzut de pe umăr. O rog să îmi spună de ce s-a întors în Anglia.

SM: Mi-am dat seama că nu mai aveam nimic de făcut. Încă primeam

oferte. Mi s-a propus să joc rolul principal feminin din următorul film cu Hannibal Lector.

Dar îmi era dor de Anglia. Vroiam să mă întorc acasă.

Hello!: Aveți o casă minunată.

SM: Mulțumesc.

Hello!: Credeți că veți mai juca vreodată?

SM Nu spun niciodată „niciodată", în nicio privință, în acest moment, sunt decisă să dau şi ceva înapoi. Mai demult am susținut financiar un premiu oferit şcolii de teatru Clairemont, din Londra, iar acum m-au rugat să devin director acolo. Şi mai sunt şi activitățile mele de caritate…

Hello!: Elton John v-a rugat să îl ajutați cu fundația sa pentru SIDA.

SM: Elton îmi este foarte drag, face nişte lucruri minunate. Dar sunt foarte preocupată şi de pădurile tropicale din Amazon. Sting mi-a scris în legătură cu acestea. Ştiți că până încheiem noi această conversație, va fi tăiată o bucată cât suprafața Londrei? Şi asta doar presupunând că nu depăşim timpul alocat! mai sunt şi măgăruşii din Spania. Ştiu că vi s-ar putea părea mult mai puțin importanți ca distrugerea ecosistemului, dar cred că modul în care sunt tratați este groaznic şi sunt hotărâtă să fac ceva în acest sens.

Hello!: Putem discuta despre căsătoria dumneavoastră? Trebuie să fi fost o surpriză, o căsătorie atât de târzie.

SM: Pentru cine?

Hello!: Pentru toată lumea.

SM: Pe Charles (episcop de Rochester) l-am întâlnit în San Diego – a ținut slujba pentru hirotonirea primei femei-episcop lesbiană din lume. Sunt de părere că este extrem de important ca biserica să avanseze în secolul al XXI-lea, punând poate mai puțin accentul pe Dumnezeu şi mai mult pe aspectele care contează cu adevărat.

Charles şi cu mine ne-am întâlnit la recepția ce a urmat evenimentului şi am discutat până târziu în acea după-amiază. Este o persoană foarte spirituală. Cred că asta m-a atras la el. Dar este şi foarte discret. Clericii aduc puțin cu actorii, într-un fel. Bineînțeles că sunt persoane publice şi oamenii vor să cunoască amănunte despre ei, dar şi ei au dreptul la o viață personală.

Hello!: Regretați că nu aveți copii?

SM: Nu vreau să discut despre asta. Ador copiii. Cred că într-un anumit fel

sunt ca nişte adulți, numai că mai mici. Mi-ar fi plăcut să am copii. Dar nu a fost să fie.

Hello!: Spuneți-ne câte ceva despre planurile dumneavoastră de viitor.

SM: Planurile mele de viitor? Nici nu ştiu unde să încep! Ei bine, aş zice că cel mai nemaipomenit lucru din viața mea – în afară de minunatul meu soț – este autobiografia la care lucrez, *O femeie puternică*, şi la care plănuiesc să încep să scriu în mod organizat cât de curând. În momentul de față sunt încă în faza de cercetare. Mai sunt lucruri de făcut cu casa. De exemplu, bucătăria este un dezastru, ne lipsesc o mulțime de lucruri. Dar ca să fiu sinceră, încă mă resimt după nuntă.

Am avut cinci sute de invitați… şi toate scrisorile de mulțumire! Aşa că săptămâna viitoare plec în vacanță, la un mic hotel din sudul Franței. Din păcate, Charles trebuie să participe la un sinod şi nu poate veni cu mine, astfel că voi zbura într-acolo de una singură.

Hello!: *Bonne voyage*!

SM: *Merci*.

PATRU

A doua zi dimineața, Guy se trezi cu o durere cumplită de cap şi cu sentimentul că un obraz i s-a lipit de pernă, în somn. Whisky-ul îi lăsase gâtlejul uscat, acreală în gură şi o senzație de leşin de la stomac. Se ridică din pat şi se împletici, dezbrăcat, până la baie. Se aplecă peste toaletă şi urină, examinându-se în acelaşi timp în oglindă.

Urase dintotdeauna oglinda asta. O luase împreună cu Kate de la Ikea, un depozit uriaş de pe North Circular Road.

Cu numeroasele sale saloane de expoziție, magazinul îi amintise de cel mai mare platou de filmare pentru cel mai plictisitor film din lume: povestea unei familii suedeze cu douăzeci şi trei de băi şi nouăsprezece bucătării. Design scandinav într-o combinație letală cu vânzătoarele din nordul Londrei. Le-a luat o oră să cumpere drăcia şi când în final au reuşit să o care până acasă şi-au dat seama că e cu un centimetru mai mare decât spațiul care îi era destinat.

Ar fi trebuit să o spargă. Dacă n-ar fi superstițios, ca toți actorii de altfel, ar fi făcut-o.

Avea chef să o spargă acum, doar pentru ceea ce reflecta.

— Oglindă, oglinjoară – cine e cel mai mare ticălos din țară?

Arăta groaznic... şi trebuia să filmeze la ora unsprezece – un rol bun într-o nouă adaptare a celor Treizeci şi nouă de trepte a lui John Buchan. Guy[9] deja turnase jumătate din scenele sale şi avea o bănuială că se va observa o mică inadvertență dacă apărea deodată cu o față ce pe alocuri se îngălbenise, cu sânge închegat pe nară şi un ochi care nu numai că era vânăt şi pe jumătate închis dar, şi mai important, era doar cât jumătate din celălalt ochi. Una peste alta, era de-a dreptul remarcabil că o, pocnitură de cap putea să rezulte într-un asemenea dezastru.

Se pieptănă şi se spălă pe dinți, ceea ce nu aduse nicio ameliorare aspectului sau stării de spirit, apoi trecu în bucătărie pentru a-şi pregăti micul dejun. Era ciudat ce mare părea acum apartamentul, fără Kate. Nu mai era nevoit să aştepte la toaletă. Nu mai trebuia să păşească în baie ca să îi facă ei loc să treacă pe hol, nu mai trebuia să se abțină de a da drumul la robinetul de apă caldă de la chiuvetă când ea era sub duş, sau să se înghesuie la masa din bucătărie pentru a o lăsa pe ea să deschidă frigiderul. Împărțiseră împreună acest spațiu minuscul în ultimele optsprezece luni şi acum realiza că îşi elaboraseră un ritual complex în tot acest timp, ca albinuțele în sezonul de împerechere, sau aşa ceva. Se întrebă ce fel de arhitect transformase clădirea în ceea ce era azi. Unul foarte mic, probabil.

Deschise frigiderul şi scoase sucul de portocale, pe care îl bău direct din cutie. Apoi îşi prăji nişte pâine.

Trecu în revistă bucătărioara ordonată: raftul din pin unde țineau mirodeniile, tigăile care atârnau de tavan. Ca şi cum nu ar fi fost destul de mohorât, mai trebuia să ia în considerare încă un lucru. Jumătate din lucrurile din apartament îi aparțineau lui Kate, în sensul că ea plătise pentru ele. Incluzând şi prăjitorul de pâine. Va veni să le ia? Măcar contractul casei era al lui, ipoteca doar pe numele său. Kate îşi plătise porția ei de facturi, însă el nu-i pretinsese niciodată chirie. Poate că ea îi va lăsa o parte din mobilier, la schimb.

În timp ce mânca, rememora prima lor întâlnire la Clairemont; i se păru că bucătăria se dizolvă într-un efect de linii unduitoare şi deodată era din nou

---

[9] John Buchan (1875-l940), romancier scoțian şi om politic, a servit ca Guvernator general al Canadei. Cele treizeci şi nouă de trepte este cel mai cunoscut titlu al său, un roman de spionaj transpus pe marele ecran de Alfred Hitchcock în 1935 (n. tr.).

acolo… Un student la teatru, numai douăzeci şi doi de ani, în mijlocul culoarului mizerabil, cu ochii pe avizier.

Prima lui săptămână din primul semestru. Toate erau încă noi şi nemaivăzute. Asta se întâmpla pe când încă mai era sensibil la mirosul de umezeală, machiaj şi butaforie veche ce atârna în aer. O mişcare în spatele său şi iat-o pe ea, privind peste umărul lui. Doamne – era chiar şi pe atunci actriță prin excelență. Părul lung, negru îi cădea pe umeri de parcă ar fi fost coafat pentru o reclamă la şampon. Silueta unei eroine din filmele cu James Bond, cu ochii de un albastru rusesc, adânc. Un zâmbet uşor băiețesc, perfect pentru oricare dintre comediile în travesti ale lui Shakespeare.

— Bună, a zis el.

— Ce mai faci?

— Bine. Eu sunt Guy Fletcher.

— Kate Evans.

— Acesta e primul tău semestru?

— Da.

Nu doar una dintre cele mai memorabile conversații de început. Era chiar remarcabil, în fapt, că încă îşi mai aducea aminte fiecare vorbă rostită. Ceva mai târziu a aflat că ea a venit la Clairemont direct din Aberystwyth[10], unde studiase literatura engleză şi istoria artelor. Nu îi plăcuse acolo. Îşi petrecuse trei ani de zile murată de ploile torențiale sau de valurile enorme, cele două forțe ale naturii scurtând uneori calea şi întâlnindu-se undeva la mijloc. Cel puțin universitatea avea un teatru propriu, chiar dacă jumătate din piesele puse în scenă erau în afurisita de limbă galeză. Şi aici îşi petrecuse ea mai tot timpul.

Guy o plăcea, în schimb nu i se părea tocmai demnă de încredere. Era puțin cam prea evidentă pentru gustul lui, aşa cum discuta de Brecht şi Stanislavsky la barul din colț sau când lucra până târziu seara la piesa pe care o regiza, scrisă de ea şi în care mai şi juca pe deasupra.

A mers să o vadă şi, ca toți ceilalți, a fost iritat să descopere că era destul de bună. În lumea invidioasă şi nesigură a şcolii de teatru londoneze, ar fi fost foarte uşor să nu o placi pe Kate. Deja avea un agent – şi nu doar un agent, ci şi o reputație. La Clairemont asemenea succes public înainte ca ea să îşi fi încheiat primul an era considerat *de* tropprea mult. Avea ceva puțin lipsit de gust… ca un

[10] Aberystwyth, oraş în vestul Țării Galilor (n. tr.).

lucrător pentru fundația Oxfam căruia îi place pateul de gâscă, de exemplu. Sau o asistentă medicală dintr-un ospiciu, care câştigă la loterie.

Guy s-a hotărât să o ignore. Era mult prea elevată pentru unul ca el. În primul an, a început o relație serioasă cu o roşcată pe nume Peta, care nu s-a culcat cu el decât după ce i-a făcut schema astrologică şi a calculat că erau potriviți din punct de vedere astrologie.

Guy a mințit-o în privința vârstei sale şi a zodiei, dându-se drept Taur spre a se potrivi cu ea, care era născută în Peşti. Relația s-a încheiat în mod spectaculos odată cu petrecerea surpriză pe care ea a dat-o de ziua lui – marea surpriză constând în faptul că serbarea venea cu nouă luni mai devreme decât ar fi trebuit, iar el a trecut la Jane, care râdea de toate, reuşind chiar să îl facă să râdă şi pe el când l-a anunțat că îl părăseşte pentru Torin.

Torin era un alt prieten bun; un irlandez blond, incredibil de leneş. Torin cobora foarte rar din pat înainte de prânz, dar se spunea că este atât de bun la pat încât niciuna dintre prietenele sale nu ar fi vrut să îl găsească altundeva.

Aceasta a fost primăvara vieții sale: Clairemont şi anii ce au urmat. Făcându-şi de cap în Londra cu Jane şi Torin – şi cu Jack şi Paul, doi puştani din provincie care şi-au recunoscut homosexualitatea la câteva zile după ce s-au cunoscut. A fost o perioadă teribilă, cu servicii parttime oribile, bârfe în cafenelele din Soho, filme ieftine la cinematograful Prince Charles, afaceri necurate cu haine de firmă pe străduțe întunecate şi interminabile pachete de Mariboro Lights. Apoi mai erau şi şmecheriile.

Invitații la petrecerile de după avanpremiere, bilete la premiere, să faci în aşa fel să fi prezentat cuiva care s-ar putea – s-ar putea – să te ajute în carieră. Îşi croiau drum prin viață legându-se de cele mai firave posibilități.

Prieteni de-ai cuiva care ştia pe cineva. Prindeau clipa.

Trăiau în speranță.

Într-una din seri ieşiseră cu toții să vadă un nou spectacol musical la Shaftesbury Theatre: o locație care deja era de rău augur pentru orice musical ce se deschidea în oraş. Teatrul, în ciuda numelui său, nu se găsea pe Shaftesbury Avenue. Era ceva mai departe, prea departe de Picadilly Circus şi centrul cultural din West End, izolat pe un fel de insulă de beton cu benzile de trafic convergând de o parte şi de alta spre a forma un fel de săgeată. Shaftesbury reuşea astfel să fie lugubru şi înghesuit în acelaşi timp, iar spectacolele care veneau aici erau

adesea producții mari, costisitoare, neiubite de public. Cel la care se duceau se intitula *Dunkirk*![11]. Semnul exclamării fusese împrumutat într-un gest de vagă disperare de la *Oliver*! Sau *Oklahoma*! Sau poate orice alt musical cu titlu scurt care să fi înregistrat succes financiar.

— De ce naiba mergem la un musical intitulat *Dunkirk*!? întrebase Guy atunci când proiectul fusese sugerat pentru prima dată.

Era o întrebare stupidă. Oare răspunsul nu era evident? Aveau bilete gratis! Producțiile noi erau adesea „înfoiate" cu sute de bilete distribuite gratuit pentru a crea iluzia că oamenii chiar vor să vadă spectacolul. Şi mai era ceva.

— Joacă şi Kate, zise Paul. Guy părea nedumerit. O ții minte. Kate Evans. Piesa despre lesbiene la PLO…

Toată lumea a zis că o să ajungă departe.

— Da, a ajuns cam pe la Nuneaton, mormăi Jack mucalit. Sezonul de iarnă.

— Îmi aduc aminte de ea, zise Guy.

— Cântă în cor, îl informă Paul. Dar are vreo două apariții solo. Şi poate să ne bage şi pe noi la petrecerea de după.

Asta se dovedi a fi un factor hotărâtor. Jack, Paul, Jane, Torin şi Guy se gătiră cu cele mai stilate, cu alte cuvinte cele mai puțin boțite haine şi ieşiră împreună la spectacolul de deschidere pentru *Dunkirk*! Afişul spectacolului („Cinci zile de mai care au schimbat lumea") înfățişa, în mod cu totul curios, un mac roşu plutind pe mare, sugerând faptul că producătorii ar avea doar nişte cunoştințe vagi de iconografie istorică[12].

Fapt confirmat când au zărit-o pe Kate dansând încă din primul act în rol de asistentă medicală din vremea bombardamentelor germane care au început în septembrie 1940 şi care, după cum susținea libretul, se petrecuseră înainte de evacuarea forțelor expediționare britanice. Ea apărea din nou în actul al doilea, ascunzându-se sub un costum de pescar complet, cu barbă şi cu tot tacâmul, şi iarăşi către final, cu cântecul *With A Stiff Upper Lip And A Song* în *Your Heart*, când pe scenă era descris miracolul de la Dunkirk – bărcuțele nu fuseseră niciodată mai mititele, căci regizorul încercase să reproducă primul mare punct crucial al celui de-Al Doilea Război Mondial folosind nişte marionete.

---

[11] Referire la Bătălia de la Dunkirk din Al Doilea Război Mondial, 26 mai-4 iunie 1940 (n. tr.).
[12] Macul roşu este un simbol pentru comemorarea soldaților sacrificați în Primul Război Mondial (n. tr.).

Petrecerea se ținea la un club de noapte de pe aceeaşi stradă; era plin de oameni de afaceri norvegieni, susținătorii financiari ai spectacolului şi care (cum se întâmplă adesea) nu aveau nici cea mai mică idee cât de înfiorător era şi cât de repede aveau să-şi piardă toți banii. Guy şi ceilalți din grup se bucuraseră de fiecare clipă din *Dunkirk*! nevenindu-le să creadă cum spectacolul devenea din ce în ce mai ilar pe măsură ce se apropia de punctul culminant. La final deja îşi muşcau buzele să nu izbucnească în hohote de râs, iar la petrecere evitară să mai zică ceva, teamă fiindu-le şi să mai dea ochii unul cu altul. Există o anumită etichetă pentru serile de deschidere. Nimeni nu te întreabă ce crezi despre spectacol şi în niciun caz tu nu le răspunzi pe bune dacă totuşi o fac. Până la urmă, le mănânci gustările şi le bei vinul. Scalparea o laşi pe seama criticilor, pentru a doua zi.

Guy ajunsese la al treilea sau al patrulea pahar când apăru Kate, radiind de entuziasm, neputând să-şi controleze bucuria de a fi la prima ei petrecere de deschidere. Arăta chiar mai frumoasă decât îşi amintea el şi fu nevoit să recunoască, în ciuda lipsei totale de merite din *Dunkirk*! că ea rămânea o actriță activă, ba chiar în West End cu toate că avea să dureze prea mult. El de-abia îşi făcuse rost de agent şi, până acum, obținuse cinci replici într-o telenovelă minoră. Nu avea niciun drept să strâmbe din nas.

Deodată cei doi se găsiră față în față, după ce el mai dăduse peste cap două pahare de vin – la fel şi ea, deoarece îl provoca acum cu ochii aceia uluitor de albaştri, ce păreau să aibă o sclipire de umor pe care el nu o mai observase până acum.

— Ce crezi de *Dunkirk*!? îl întrebă ea diafană.

Guy cântări cu atenție.

— În mare, aşa zice că forțele armate britanice au fost incredibil de norocoase că Hitler s-a hotărât să nu înainteze tancurile şi artileria grea, zise el.

— Mă refer la musical.

— A fost grozav.

— Spune-mi adevărul.

— Ei bine, coincidența face că am avut un unchi care şi-a pierdut ambele picioare la Dunkirk.

— Şi…?

— Aş zice că a scăpat mai ieftin decât publicul de astă-seară.

Ea râse, iar când petrecerea s-a spart la trei dimineața s-a urcat în taxi cu el. Ieşi la iveală că locuiau destul de aproape, în cămăruțe la fel de deprimante din Kensal Green. Guy rămase la ea peste noapte şi şase săptămâni mai târziu şi-au luat un apartament împreună. *Dunkirk*! a fost anulat în ziua în care trebuiau să plătească prima chirie pentru apartament.

Era de-a dreptul incredibil că au rămas împreună atâta vreme. Actorii ce au relații de lungă durată se implică într-un joc complicat de sărit capra în care nu eşti niciodată sigur cine aleargă şi sare şi cine se apleacă şi rămâne cu fundul în aer. Când Kate juca în *Dunkirk*! Guy nu avea de lucru. Câteva luni mai târziu situația s-a schimbat, când el a primit cel dintâi rol bun într-un serial de televiziune de succes. Îşi petreceau viața felicitându-se sau compătimindu-se unul pe altul. Când lucrau amândoi, totul se reducea la cine are mai multe replici.

De fapt, dacă ar fi desenat un grafic al progresului lor împreună pe parcursul celor trei ani, ar fi arătat ca doi şerpi încolăciți. Aveau oferte de lucru destul de stabile, chiar dacă lipsite de spectacular, şi pe măsură ce treceau lin spre treizeci de ani semănau din ce în ce mai mult cu un cuplu căsătorit ca oricare altul, deşi poate cu ceva mai mult sex şi mai puține certuri. Uneori îi sâcâia că au devenit cam plictisitori, dar încheiau prin a fi de acord că acest lucru se întâmpla într-un mod foarte plăcut. Au discutat despre copii. Iar când pragul dobânzilor a coborât îndeajuns, au făcut pe dracul-n patru şi şi-au făcut ipotecă pe un apartament în Muswell Hill.

Guy îşi amintea cât de agitată fusese Kate: cu ipoteca, formularele de asigurare, cu firma de mutări, excursiile la Ikea, sticla de şampanie însoțită de complimente pe care o primiseră din partea băncii care le aranjase ipoteca.

Ea nu a comentat niciodată şi nu au discutat despre asta niciodată, totuşi, chiar şi în prima lor seară, făcând dragoste pe patul încă neasamblat complet, Kate nu era în largul său, nu era ea însăşi, iar Guy se simțea uşurat că ea lucra în acel moment, chiar dacă era vorba doar de un material video corporatist, un film educativ pentru NHS – Serviciile de sănătate.

Şi cam după o săptămână Martin Mayhew, cel mai bun prieten al lui pe vremea când mergea la Clairemont, a dat de aur cu o piesă de teatru alternativ despre corupția în rândurile poliției. Piesa avea un autor nou, beneficia de un regizor tare şi de o cantitate surprinzătoare de sex, iar criticii au luat-o razna.

Brusc, Martin era la televizor şi prin ziare. Acelaşi Martin care obişnuia să se scobească în nas şi să nu-şi schimbe lenjeria de pat. Acum însă era bine îmbrăcat, spilcuit şi avea un stil ales de a vorbi în public. Devenise deodată o stea.

Guy reveni la prezent.

— Martin, eşti un rahat, scrâşni el deschizând frigiderul; adulmecă sticla de lapte apoi îl turnă pe tot în chiuvetă. Laptele țâşnea într-un şuvoi apos, urmat imediat de un boț solid, ca o creatură din filmele SF ale anilor ’50. Realiză că va trebui să fie atent. Viața lui era deja patetică: era pe punctul de a deveni mizeră. Scoase din dulap un borcănaş cu Coffeemate, amestecă o linguriță de praf cu apă apoi turnă peste fulgii de cereale.

Asta nu-l făcu să se simtă deloc mai bine.

Oare putea să o condamne pe Kate pentru că l-a părăsit, se întrebă el. Fata urmărea partea ei din ceea ce amândoi îşi propuseseră să realizeze. Nu faimă şi avere deşi amândouă sunt întotdeauna binevenite – ci provocări, aventură: pe scurt, necunoscutul. După toată nesiguranța şi neliniştea, ca să nu mai vorbim de plictisul din viața unui actor, să pui mâna pe un rol nu e suficient. Iar când este, poate că atunci e timpul să te apuci de altceva.

Era ora nouă. Îmbrăcat în costumul de piele şi cu casca de motociclist în mână, Guy plecă de acasă. În timp ce încuia uşa de la intrare, observă perdelele de voal cum se mişcă la geamul din dreptul uşii: ştia fără să se uite că doamna Atwood îl aştepta să plece.

Asta era altă chestie cu apartamentul acesta. Era situat la primul etaj, făcut sandviş între doi vecini ce păreau să se fi luat la întrecere, care dintre ei putea să-l facă să se simtă mai prost primit aici. Etajul de sus era ocupat de un domn care lucra pentru un fel de fundație de caritate şi care era de altfel cu totul obişnuit, cu excepția faptului că avea doar un metru douăzeci înălțime. În secolul XXI era nepotrivit să îl numeşti pitic, dar fără îndoială aşa era. Guy nu ştia prea multe despre el, deşi când trecea pe lângă el la intrare sau pe scări, omul părea neobişnuit de nervos şi neprietenos. El şi Kate îi spuneau Morocănosul, deşi numele său real era Johnny Peters. Locuia singur. Când era acasă, nici nu-l simțeai. Dar mare parte din timp nu dădea pe acolo.

Doamna Atwood avea parterul. De asemenea singură, locuia în această casa de mai bine de douăzeci de ani. Era aici dinainte să fie transformată din

casă în clădire cu apartamente. Fusese măritată pe atunci, dar nimeni nu ştia nimic de domnul Atwood. Era o femeie simplă, plinuță, cu un dinte împotriva lui Guy, un dinte împotriva lui Johnny Peters – de fapt avea ceva împotriva vieții în general. Îi spiona mereu. Doamna Atwood ducea conceptul de poliție comunitară la limită. O frunză nu cădea, o scrisoare nu sosea prin poştă, că ea afla imediat.

Acesta era căminul pe care Guy îl lăsa în urma lui, îndreptându-se în direcția motocicletei; se opri pentru o clipă, trăgând în piept aerul dimineții. Era spre sfârşitul lui mai şi ceea ce păruse cât zece luni de iarnă, burniță şi cer plumburiu lăsase loc într-un final unei adieri de primăvară târzie, ba chiar început de vară. Pe strada lui, Mapletree Close[13], nu era niciun arțar. Denumirea venea de fapt de la inginerul care construise şirul neinteresant de case. Nu mai era nici măcar alee. În anii ’60, una dintre case fusese dărâmată cu buldozerele, iar drumul se lărgea spre Poplar Drive. Totuşi, era o zi frumoasă şi Guy simțea în văzduh parfumul de floare ce venea dinspre Muswell Hill. Poate că până la urmă totul avea să fie bine.

Nu era aşa.

O oră mai târziu se găsea la Borehamwood, în biroul pătrat, nemobilat, stând față în față cu proprietarul acestuia, Nigel Jones, regizorul celor *Treizeci şi nouă de trepte*.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-ai pățit? Nigel avea în jur de cincizeci de ani; întotdeauna avea pe el o jachetă de puf cu atât de multe buzunare, încât de fiecare dată când găsea ceea ce căuta cu disperare nici nu mai avea nevoie de obiectul respectiv. Ca toți regizorii britanici de televiziune, se lupta în permanență cu un buget absurd, o planificare imposibilă şi o echipă care era mai tot timpul pe picior de răscoală. Arăta ca şi cum n-ar mai fi dormit de o săptămână.

— M-a pocnit unul, explică Guy.

— Unde? De ce?

— Într-un *pub*. Erau beți.

Nigel se holbă cu groază la el.

— Guy, nici nu ştiu ce să mai zic. Vreau să spun, nu am cum să te filmez în halul acesta. Cred că îți dai seama.

Nici nu ştiu de ce te-ai mai obosit să vii până aici.

— M-am gândit că poți face ceva la machiaj.

---

[13] Aleea arțarilor, lb. engl. (n. tr.).

— Machiaj? N-ai nevoie de machiaj. Îți trebuie un sac pe care să ți-l tragi pe cap. Ce naiba! Arăți ca Omulelefant!

Nigel făcu o grimasă. Guy nu izbutise să şteargă sângele închegat fără să-i țâşnească din nou sânge pe nas. Acum simțea că mai că-i iese din nară dopul de vată medicinală.

— Iisuse! reluă Nigel. În după-amiaza asta avem scena cinei. Toată lumea e pregătită… Se răsuci spre managerul de producție, cu care stătuse de vorbă până să intre Guy. E acoperit de asigurare pentru asta?

Managerul de producție clătină din cap.

— Păi, atunci ce naiba fac?

— Am să mă uit pe planificare.

Nigel se răsuci spre Guy.

— Mai bine te duci naibii acasă. Eu nu am ce să-ți fac.

— Îmi pare rău, zise Guy.

— Păi aşa şi trebuie, fir-ar să fie. Nigel ieşi din încăpere. Managerul de producție era deja cu capul într-un teanc de hârtii fotocopiate. Ea îi fusese apropiată lui Guy încă de la prima lui vizită pe platou. Îi făcuse rost până şi de o rulotă, cu chiuvetă şi curent electric. Acum nici nu mai voia să audă de el.

În acea după-amiază merse la Notting Hill Gate ca să o vadă pe Sylvie.

Biroul era la câteva minute de stația de metrou, deasupra unui anticariat. Guy sună la sonerie şi urcă până la etaj pe scările atât de înguste încât aproape că trebuia să meargă într-o parte. Treptele erau, îşi dădea seama, intens de dramatice… la fel ca şi uşa de sus care arăta ca un decor dintr-o piesă de teatru. Uşa conducea direct într-un birou ce nu semăna cu niciun alt birou, cu canapele uriaşe, pahare murdare, draperii de catifea roşie şi aproape incongruent – un candelabru imens. Iat-o şi pe Sylvie Graham, în spatele biroului său vechi, prefăcându-se (cu siguranță) că studiază contracte prin lentilele ochelarilor, cu o pisică roşcovană adormită pe genunchi.

— Guy, dragul meu! Bineînțeles, Guy o sunase în prealabil. Nimeni nu venea aici fără să întrebe mai întâi.

Părea bucuroasă să îl vadă. Hai vino şi ia loc, spune-mi tot ce s-a întâmplat. Eric! strigă numele tare şi o secundă mai târziu se deschise o altă uşă lăsând să intre în birou un omuleț chel, cu mustață, îmbrăcat cu un pulover teribil, mulat, într-o nuanță pastel. Ia uite cine e aici! zise ea.

— Guy Fletcher. Eric era cel care anunța fiecare vizitator. Făcea parte din ritualul de introducere, în caz că Sylvie uita cum îl cheamă pe vizitator.

— Hai să bem nişte ceai.

Sylvie Graham era agentul lui Guy de când acesta absolvise şcoala Clairemont. Era o femeie rotundă, mămoasă, cu un păr grizonat de nestăpânit şi o expresie binevoitoare aşternută mereu pe chip. Reprezentase cel puțin zece actori care acum ajunseseră renumiți, dar avea o singură problemă: de cum unul devenea celebru, imediat renunța la ea. Sylvie ținea de şcoala de agenți Peggy Ramsay, o şcoală elegantă, de modă veche ce a fost de mult depăşită de noua generație de tineri şi tinere cu vorba lină, în costume Armâni şi telefoane hands-free.

Era un nume, Sylvie, însă nu mai avea influență, şi era un fapt binecunoscut că cei pe care îi avea drept clienți erau fie la începutul carierei, fie stele demult apuse.

Decorul de la Sylvie aducea aminte de scena de la Palladium, de Gielgud şi Olivier, de seri – şi cavaleri la clubul Garrick[14]. Actorii ambițioşi prefereau pereții cenuşii ai birourilor moderne şi uşile ce dădeau direct la Hollywood.

Având în jur de şaizeci de ani, ea încă îşi mai juca rolul cu emfază, gătindu-se extravagant, sorbind vin alb de la zece dimineața până noaptea târziu. Se zvonea că ea însăşi fusese actriță la vremea ei, dar unul dintre spectacolele ei a fost atât de sălbatic devorat de critici încât a renunțat definitiv la actorie. Fusese de patru ori căsătorită. Doi dintre soții ei au murit. De doi a divorțat.

Păstra fotografii ale celor patru (trei alb-negru, cel mai recent – color) în rame grele de argint. Acum era singură, dar avea o relație strânsă, mai degrabă impenetrabilă, cu asistentul său, Eric.

Eric avea biroul de cealaltă parte a uşii. Ceva mai mare decât un dulap… Într-adevăr, îi povestise odată lui Guy cum acesta chiar a fost un dulap pe care Sylvie l-a transformat pentru el; Guy era convins că nu glumise.

Cu Eric, însă, nu puteai fi vreodată sigur. Cei doi – Eric şi Sylvie – lucrau împreună de treizeci şi cinci de ani.

— O, săracul de tine! exclamă ea după ce Guy îi povesti ce i s-a întâmplat. Ceşcuțele de porțelan tremurară în vreme ce Sylvie căuta cleştişorul de zahăr.

---

[14] Sir John Gielgud (1904-2000) şi Baron Laurence Olivier (1907-l989), doi dintre cei mai mari actori ai Angliei. Clubul Garrick a fost înființat în 1831, pentru patronajul artelor dramatice (n. tr.).

Probabil era singura persoană din Londra care încă mai folosea cleştişor de zahăr. Eu nu ies niciodată în localuri publice. Nu pot să le suport. Ar trebui să te înscrii la un club. La Groucho sau Century. Sunt aproape la fel de rele. Acum, dacă stau bine să mă gândesc, Groucho este de-a dreptul oribil. Dar măcar dacă eşti pocnit aici, agresorul e cineva important.

— Ai vorbit cu Nigel?

— Da. M-a sunat imediat după ce am vorbit cu tine la telefon. Aruncă trei cuburi de zahăr în ceai, folosind cleştişorul, cubuleț după cubuleț. Mi-e teamă că nu am veşti bune. S-au decis să ia pe altcineva în locul tău. Nu are niciun sens, dar aşa vor să joace. Au adus pe altcineva pentru scena cinei şi au de gând să filmeze încă o dată tot ce au făcut până acum. Lui Guy îi pică fața.

Nu-ți face griji, dragul meu. Nigel e puțin ofuscat. Dar o să-i treacă şi – ai să vezi – te va angaja din nou fiindcă te consideră bun şi te place. Nu te uita la mine aşa! Ştii că e adevărat. Mi-a zis că vrea avansul înapoi, dar i-am zis să-şi vadă de treabă. Nu a fost vina ta.

— Păi…

— Hai să nu discutăm despre asta pentru că, dacă îmi permiți să fiu deschisă cu tine, o să ai nevoie de banii aceştia. Cei de la BBC nu vor fi teribil de mulțumiți de tine în acest moment, şi nu prea sunt alternative pe piață.

Oricum, după cum arăți, cred că îți mai trebuie încă două săptămâni ca să te faci frumos la loc.

— Dar la radio?

— Dragul meu, radioul e un club şi teamă mi-e că tu nu eşti membru. Am încercat – dar cred că suntem amândoi de acord că nu eşti foarte bun la asta. Nu ai o voce de radio. Oftă. Dar ce te-a supărat aşa? Mi-ai zis că era ceva legat de o glumă.

— Era un banc despre Selina Moore.

— Ah. Sylvie se opri, cu ceaşca de ceai la buze. Un banc nesărat? întrebă ea.

El îi spuse bancul. Chiar şi în timp ce vorbea, îşi dădu seama că nu îl spunea. Mai degrabă îl povestea. Era o diferență.

Urmă o pauză, iar femeia aprobă din cap.

— Nu e foarte amuzant, zise ea. Dar e oare atât de ofensator?

— Nu ştiu. Băusem vreo două pahare. Poate că am depăşit măsura. Guy

reflectă un moment şi deodată în minte îi încolți un gând din senin. Mă întreb cine o fi inventat bancul, zise el. Rostise cuvintele o dată cu formarea gândului în minte. Dar acum realiză că merge mai departe: De unde crezi că vin bancurile?

— Poftim?

— Bancurile. De unde vin ele?

Sylvie ridică din umeri.

— Presupun că de la televizor, nu?

— Bine, unele poate că da. Dar nu şi bancul acesta despre Selina. Cineva trebuie să se fi aşezat să rumege chestia asta.

Sylvie miji ochii pe deasupra ceştii de porțelan.

Țuguie buzele.

— Nu neapărat…

— Dar trebuie să fi fost cineva! Ia gândeşte-te, Sylvie.

De ce se aseamănă Selina Moore cu o bomboană Ferrero Rocher? E nevoie de o minte destul de dusă ca să pună astea cap la cap. O actriță de renume şi o nenorocită de bombonică de ciocolată!

— Îmi amintesc că ți-au plăcut şi ție ciocolatele astea atunci când îți plăteau chiria.

— Nu asta e important. Vreau să zic… cineva trebuie să se fi gândit la bancul acesta. Atâta tot. Trebuie să fi existat cineva care l-a inventat.

— Dar de ce?

— Nu ştiu. Dar ar fi interesant de aflat.

Sylvie îl privi cu o urmă de îndoială.

— Dragul meu, ai rămas fără serviciu de numai câteva ore. Sper că nu te apuci de una din fanteziile tale? Nu?

— Ce vrei să spui?

— Ştii foarte bine ce vreau să spun. Loteria, nu? Se corectă singură. „Obligațiuni la purtător”.

— Dar asta nu a fost o fantezie. Era o idee pentru o piesă de teatru radiofonic.

— O piesă pe care nu ai scris-o niciodată.

— Sylvie, asta e altceva. Haide! Ştii şi tu de Selina.

Ştii ce am simțit pentru ea.

— Desigur. Era mama ta.

Şi atât. Era atât de simplu.

Mama lui.

Guy nu a aflat decât după ce a împlinit optsprezece ani. Ştia că e un copil adoptat. Părinții săi adoptivi nu au ținut secret faptul acesta. Tatăl său adoptiv, Alistair Fletcher, era contabil; nu putea avea copii… Dădea vina pe munca lui: se ocupase o vreme de finanțele centralei nucleare de la Sellafield. Guy s-a hotărât să afle adevărul cam în aceeaşi perioadă când s-a decis să se apuce de actorie şi, cu noua legislație, nu a fost prea greu.

Selina Moore! Cele două cuvinte tipărite pe formularul primit de la un birou de registratură din nordul Londrei au făcut ca într-o fracțiune de secundă toată viața lui să capete sens. Sylvie se număra printre puținii care ştiau adevărul. Îi spusese acest lucru crezând că o va impresiona, însă a regretat imediat. Le-a spus şi părinților săi adoptivi – în mod ciudat, deloc impresionați – dar nimănui altcuiva.

— Ştii, Sylvie, începu el, de când eram mic, când veneam acasă de la şcoală treceam pe lângă nişte platouri de filmare. Şi nu mă puteam abține să nu mă uit.

Găseam loc la etajul de sus al autobuzului şi urmăream cum se perindă prin fața geamului rulotele şi luminile şi toate celelalte… şi ştiam că trebuie să fiu şi eu acolo.

Când aveam paisprezece ani am început să merg la teatru. Toți colegii mei se duceau la fotbal. Eu îl preferam pe Shakespeare.

— Îl aveai în sânge.

— Ea m-a făcut ce sunt acum. Efectiv. Şi nici măcar nu am întâlnit-o vreodată.

— Guy, trebuia să îi scrii. Stătea în capătul celălalt al Londrei. În Henley sau pe acolo.

— Marlow. Guy citise zeci de articole de ziar şi interviuri în reviste cu Selina, inclusiv o bucată flatantă din revista *Hello*! despre povestea ei de dragoste cu episcopul de Rochester. Aveam de gând să îi scriu, zise el. Am început de mai multe ori aceeaşi scrisoare. Dar mi-a fost prea frică să o pun la poştă.

— Frică?

— Mi-a fost frică să nu fiu refuzat. Vreau să spun, m-a refuzat deja o dată… când eram prea mic ca să pot pricepe de ce. Cred că mi-a fost frica să fiu refuzat şi a doua oară. Iar acum este prea târziu. Selina a părăsit Franța într-o

cutie.

Sylvie încruntă din sprâncene.

— Important este să nu te deprimi, îl sfătui ea. Chestia asta cu Nigel este o problemă, dar nu e sfârşitul lumii.

Ce-ar fi să îi trimiți un bilet, să-ți ceri scuze? Nu strică să te milogeşti un pic. Între timp, eu dau nişte telefoane şi văd dacă e ceva disponibil. Anunță-mă imediat ce devii prezentabil şi, pentru numele lui Dumnezeu, încearcă să stai departe de muncitori şi baruri!

Ceva mai târziu în aceeaşi după-amiază, Guy era înapoi acasă, singur cu un pachet de biscuiți cu jeleu.

Acum, asta era o conspirație la fel de sinistră ca şi „Obligațiuni la purtător". Cu zece ani în urmă, jeleul de portocale acoperea tot biscuitul. Dar cu fiecare an partea de jeleu se micşora cu câte un milimetru, ca o oază ce se usucă în mijlocul deşertului. Şi stratul de ciocolată devenise din ce în ce mai subțire. Era clar că producătorii făceau asta cu bună ştiință, privând publicul şi sperând că nimeni nu va observa – dar cât de departe erau pregătiți să ajungă? Şi dacă tot ne gândim la asta, cât timp mai era până dispăreau ciocolata şi jeleul, cu totul?

E oare posibil ca într-o zi, în viitorul îndepărtat, să reuşească să vândă pachete goale?

Cu toate astea, ştia că va hali tot pachetul. Odată desfăcut, nu te mai poți opri. Ceva din experiența degustării unui astfel de biscuit făcea inutilă orice formă de rezistență. Afară soarele continua să strălucească.

Gândurile lui Guy erau fragmentate. Vroia să se gândească la Nigel Jones şi la scrisoarea pe care ar fi trebuit să i-o scrie. Dar nu reuşea să-şi scoată din cap bancul acela stupid.

De ce se aseamănă Selina Moore cu o bomboană Ferrero Rocher?

Îşi aminti cum a văzut-o în *Discipolul diavolului*, ultima ei ieşire teatrală înainte de retragere. Era o piesă greoaie, chiar şi după standardele înalte ale lui Shaw, dar el plătise mai mult de douăzeci de lire pentru un loc pe rândul din față. Mai aproape de atât nu avea cum să ajungă față de ea. Ea juca rolul doamnei Dudgeon, numai nuanțe de gri şi negru, însă el vedea prin toate acestea, prin personajul asumat până la carne şi oase. Îşi amintea ochii ei (aceeaşi culoare cu ai lui), felul în care se mişca pe scenă. A vrut, chiar atunci, să ajungă la ea, să o îmbrățişeze. Mama lui adoptivă a fost mereu o femeie tare bună, tare

cumsecade, dar niciodată foarte apropiată, de parcă ținându-l în brațe pe Guy şi-ar fi dat seama cât de străin este copilul de ea. Era genul de mamă care te sărută fugar pe obraz. Dar femeia aceasta, la niciun metru distanță de el, era cea adevărată.

Toată lumea de la Clairemont era de acord. Fără nicio îndoială, Selina Moore fusese o ființă frumoasă în toate sensurile cuvântului. Numai câteva dintre filmele ei s-au dovedit a fi dezamăgitoare, n-a plâns niciodată la ceremoniile Oscar şi a dus o viață personală fără pată, singura senzație prin ziarele de scandal fiind căsătoria ei la o vârstă târzie şi retragerea subită de pe scenă.

Moartea ei a fost subiect de reportaj la *Ştirile de la zece* şi – elogiul absolut – emisiunea a fost urmată de redifuzarea unuia dintre filmele ei mai vechi, introdus în ultimul moment în grila de program. Guy îşi dorea să fi putut merge la înmormântare. Ar fi trebuit să fie şi el acolo. N-a fost niciodată parte din viața ei. Sigur la moartea ei s-ar fi găsit loc şi pentru el.

Şi ce fel de om – încă îşi mai punea această întrebare ar fi găsit ceva amuzant legat de moartea ei? Ce fel de om ar fi găsit ceva distractiv în ideea că o actriță minunată, o vedetă internațională, o mamă se prăbuşeşte din înaltul cerului în drumul ei spre o vacanță bine-meritată în sudul Franței? Pilotul şi alți patru pasageri au murit o dată cu ea. Şi copii, pentru Dumnezeu! În toată Franța steagurile au coborât în bemă. Preşedintele Franței însuşi şi-a anulat vacanța de Paşti.

Şi totuşi cineva, undeva s-a aşezat pe un scaun şi a citit ştirea de pe prima pagină a ziarului, iar reacția sa a fost să facă o poantă.

Guy îşi pregăti altă cafea şi mancă ultimii doi biscuiți. Ar fi vrut să facă altceva, însă nu reuşea să-şi scoată chestia asta din minte. Nu era vorba doar de frivolitatea bancului, de macabrul umorului despre moarte. Pe astea le înțelegea destul de bine. Perversitatea glumei era problema, ecuația ce o lega pe actriță, moartă în sicriul ei, de bomboana de lux. „Oare cine a făcut asta primul? se întreba el. Cui îi dăduse prin minte această asociere?”

Vreun copil grăsun în cine ştie ce mansardă care văzuse ştirile la televizor? O fi mâncat o bomboană Ferrero Rocher în momentul acela? făcuse cumva conexiunea şi o luase în viteză pe scări ca să îi spună şi mamei lui?

Mama i-ar fi spus soțului. Iar acesta se prea poate să fi fost maistru sau poate operator de macara pe şantierul unde lucrează cei din bar. Poate aşa s-a

întâmplat.

Sună telefonul. Pentru o clipă Guy speră că este Sylvie. De fiecare dată când suna telefonul, spera că este Sylvie. În realitate era Kate.

— Guy? Părea jenată. Se gândi dacă îl sună din apartamentul lui Martin. Credeam că eşti la filmări azi.

— Am fost. S-au anulat.

— Păi, vezi… eu vroiam să trec pe la tine şi să îmi iau lucrurile.

Şi aşa dispare prăjitorul de pâine, îşi zise Guy. Auzi sirena unei ambulanțe pe fir. Bineînțeles că nu era la Martin în apartament. Era la el în maşină – probabil un BMW nou-nouț, naiba să-l ia. Vorbea de pe mobil, era chiar acum în drum spre el. Şi dacă el n-ar fi fost acasă, ea ce ar fi făcut?

— Unde eşti? o întrebă el.

— Vin spre tine.

Aşadar, avusese dreptate.

— Credeai că nu sunt aici, zise el. Aveai de gând să treci pe aici şi să iei tot ce-ți pofteşte inima.

Urmă o scurtă pauză.

— Nu vroiam decât să iau câteva lucruri care sunt ale mele.

Guy simți cum se ridică în el un val de mânie, dar îşi impuse să îl depăşească. Dintotdeauna fusese un tip moale, ştia asta. Şi în acelaşi timp, ce drept avea el să o oprească? S-au simțit bine împreună. S-au simțit bine şi în pat. De ce să întineze asta acum?

— Eu tocmai ieşeam în oraş, spuse. Nu mă întorc mai devreme de şase.

— Bine.

— Kate, eşti bine? Adică…

— Da, sunt bine. Tu ce mai faci?

— Sunt bine. Dar îmi este dor de tine.

Dumnezeule! Guy mai auzise cuvintele acestea undeva. Rostise exact aceleaşi replici cu un an în urmă, când înregistra pentru singura piesă de teatru radiofonic în care jucase vreodată, o producție pentru BBC Radio 4, ceva despre cel de-Al Doilea Război Mondial. Sylvie avusese dreptate în ce priveşte talentele sale vocale. Câteva clipe mai târziu personajul său era strivit de o bombă.

— Ce ai spus? întrebă Kate.

— Nu te mai aud, zise el. Se tot întrerupe.

— Guy?

— Ia ce vrei. Pa.

Închise şi ieşi din casă.

Intenționa să se îndrepte spre cinematograf. Văzuse că la Curzon rula capodopera lui Truffaut, *Noaptea americană*. Îi plăcuse dintotdeauna filmul acesta, felul în care investea în oamenii de cinema atâta blândețe şi umanitate. Ar fi putut să stea în întuneric şi să se piardă în iluzia peliculei.

În schimb, se întoarse la Cat and Fiddle.

CINCI

În totul după-amiezii, localul părea şi mai jalnic. Ca pentru mai toată zona din jurul Finsbury Park, soarele aducea la lumină numai părțile rele. Se străduise pe cât s-a putut să nu lase lumina înăuntru, cu ferestre mici, prost amplasate şi geamuri murdare, însă chiar şi aşa lumina îşi sfredelise o cale în interior, dezvăluind decorațiunile decolorate şi mizeria lipicioasă, generală, în acel moment mai era doar o mână de oameni care beau şi fumau, dar printre aceştia se găseau şi bărbatul cel slab şi femeia cu buze roşii ce juca la jocul mecanic cu o seară înainte. Nimeni nu vorbea, ca şi cum le-ar fi fost prea jenă că se află aici în timpul orelor de lucru. Şi tonomatul era tăcut. Nu era nici urmă de barmanul chel.

Guy se apropie de bar şi se cocoță pe unul din taburetele înalte. Suprafața de plastic jegos se lipi, gumilastică, de stofa pantalonilor săi. Se apropie de el o fată. Avea în jur de optsprezece ani, era ştearsă, cu părul oxigenat şi o mutră plictisită. Mintea lui se opri o clipă asupra ei, întrebându-se de cât timp s-o fi lăsat de şcoală.

După cum arăta, mare minune să fi dat pe acolo vreodată. Guy comandă un sifon cu lămâie şi o punguță de cartofi prăjiți.

— Brânză cu ceapă, friptură cu roşii, şuncă afumată, pui sau simpli? întrebă fata.

— Simpli.

Ea dădu din cap, de parcă aceasta ar fi fost cea mai înțeleaptă alegere.

— Poate mă puteți ajuta, zise el când fata îi aduse restul.

— Ce doriți?

— Îl cunoaşteți pe barmanul care lucrează aici? Era aici aseară, pe la zece? În jur de cincizeci de ani. Nu are prea mult păr în cap. Purta un costum cafeniu.

Fata ridică din umeri.

— Nu, răspunse ea.

Guy insistă:

— Ştiți, de fapt încerc să dau de urma a trei bărbați care au trecut pe aici. Arătau a muncitori în construcții. Cam de vârsta mea. Mi-au lăsat impresia că sunt de-ai casei.

— Care casă? zise ea.

Guy renunță, cu sentimentul că se face de râs. Sorbi din paharul cu sifon ce îi fusese servit într-atât de cald că amărâtele de rămăşițe de cuburi de gheață se topiseră de mult. Fusese o greşeală să vină aici. Imediat ce îşi termină paharul, o ia din loc. Însă deschise gura femeia cu rujul purpuriu:

— Tipii care te-au tăbăcit.

— Exact. Guy se răsuci să o examineze, observând acum pentru prima oară cât de infinit de tristă pare, ca o prințesă dintr-un basm, preschimbată într-o babornițăurâtă şi vrăjită să bea bere în Finsbury Park până la sfârşitul vremilor. Avea chipul ofilit. Dar ochii erau negri, sclipitori, ca nişte mărgele de oțel.

— Dar de ce vrei să dai de ei? se interesă ea.

— Păi… eu… se poticni Guy. E greu de explicat.

Chiar, de ce voia să dea de ei?

Voia să-i întrebe unde au auzit bancul acela. De aceea venise până aici. Dar chiar şi presupunând că îi va convinge să îi spună, la ce i-ar folosi? Probabil şi ei au auzit bancul de la cineva de pe şantierul la care lucrau.

Şi atunci ce mai îi rămânea de făcut? Să se ducă să-l întrebe pe cel care le-a spus bancul unde l-a auzit *el* şi uite aşa să meargă pe fir până când va ajunge la puştiul grăsun din mansarda cine ştie cărei case, sau oricine altcineva ar fi fost sursa?

Da, realiză el subit. Exact asta era ideea.

Putea fi dusă la capăt o asemenea acțiune? Guy nu vedea de ce nu. Era ca o piesă de teatru pe care o văzuse cândva – *Cele şase grade de separare*[15].

---

[15] Six Degrees of Separation (lb. engl.), titlul piesei şi filmului scrise de John Guare, având ca punct de plecare o întâmplare reală: David Hampton, un necunoscut plin de tupeu îşi face loc în cercurile înalte ale societății de vază din Manhattan dându-se drept fiul regăsit al actorului

Fiecare dintre noi este conectat cu toți ceilalți... puteai ajunge la Papă prin şase legături. Iar el se confrunta aici cu exact aceeaşi situație, numai că lanțul de legătură era viața unui om, o iță invizibilă. Bancurile. Desigur, nu avea să fie uşor. Se prea poate ca muncitorii să fi auzit poanta de la maistru, care o fi auzit-o de la vreo rudă din sudul Irakului.

Dragul de unchiu' Abdullah şi cămila lui zâmbăreață.

Ce-ar face Guy atunci?

Dar măcar să încerce. S-ar putea dovedi o întreprindere la fel de productivă ca şi pornirea în căutarea marginii curcubeului, sau a ultimei cifre din *phi*, dar făcând acest lucru simțea că şi-ar împlini o nevoie, un alean pe care nu ştia cum să îl definească. Avea să se apuce de asta şi să vadă până unde va ajunge. Probabil că nu va ajunge nicăieri.

Bătrâna mijea ochii în direcția sa.

— Te ştiu de undeva, nu-i aşa?

Asta i se întâmpla din când în când şi de fiecare dată îl năpădea un sentiment de plăcere, pe care, evident, se simțea datornic să-l ascundă.

— Poate m-ați văzut la televizor, zise el.

— Prezenți ştirile?

— Nu. Sunt actor.

— Oh. Femeia nu era impresionată. În ce ai jucat?

— În *Neveste de polițişti*. Aceasta fusese cea mai recentă apariție a sa pe micile ecrane.

— A, l-am urmărit! Mi-a plăcut serialul! îl examină mai atent, apoi clătină din cap plină de îndoială. Totuşi, nu-mi aduc aminte de tine. Erai unul din polițişti?

— Nu. Ca să vezi, eram victima unei bătăi în serial.

Era adevărat, acum că se gândea mai bine. Departamentul de machiaj al televiziunii făcuse o treabă aproape la fel de bună ca şi bărbații cu care se întâlnise în bar cu o seară înainte.

Asta o aduse pe bătrână înapoi la tema discuției.

— Drăguță, nu m-aş duce să-i caut dacă aş fi în pielea ta, îl sfătui ea. Nu cred că vor să te vadă din nou.

Sidney Poitier. Se bazează pe o teorie matematică conform căreia se poate face o legătură între oricare doi oameni de pe planetă printr-un lanț de cunoscuți, nu mai mare de cinci intermediari (n. tr.).

— Îi cunoaşteți? întrebă Guy.

Femeia tăcu.

— Voiam doar... Nu ştia ce să-i spună, însă îi veni inspirația deodată. Voiam să îmi cer scuze față de ei. Am fost un nătâng aseară. Le-am stricat seara.

— E clar că ei ți-au stricat-o ție. Ai o vânătaie oribilă la ochi.

— M-am gândit să mă revanşez, să le fac cinste.

— Vrei să-mi faci şi mie cinste?

Guy înghiți în sec. Femeia îl măsura din priviri cât se poate de ciudat.

— Desigur, zise el. Ce v-ar plăcea?

— Aş vrea un whisky.

— Bun.

Comandă băutura şi achită. Părea să existe un soi de complicitate între femeie şi fata de la bar, care îi făcu semn cu ochiul când împinse paharul spre ea.

Numele femeii era doamna Lovejoy[16]. Când îi aduse acest fapt la cunoştință lui Guy, îi trimise şi un zâmbet cochetei.

— Nu mi se face cinste prea des, zise ea. Pe vremuri era altfel. Vin aici de când s-a deschis localul. Pe atunci eram măritată, dar toată lumea îmi făcea cinste. Pe atunci nu era Cat and Fiddle. Era *Crown*[17]. Avea clasă de-adevăratelea. Dădu din cap nostalgic. Eram în aceeaşi branşă ca şi tine.

— Ați fost actriță?

— Am lucrat la cinema Regal. Vindeam răcoritoare.

Floricele de porumb cu unt. Nu mai fac floricelele ca pe vremuri. Şi Kia-Ora[18]. Mai ții minte Kia-Ora? Era delicioasă. Mi-a plăcut tare mult acolo. Filmele erau minunate. Burt Lancaster! Steve Mequcen! Pe atunci bărbații erau bărbați, nu erau toți homosexualii ăştia şi metrosexualii şi Dumnezeu mai ştie ce! Vai, tinereii ăştia pe care îi vezi acum pe ecrane! Nici nu-ți dai seama dacă sunt băieți sau fete. Şi nici nu ştiu să joace. Oricum, nu e ceea ce eu aş numi actorie. Oftă. Obişnuiam să văd toate filmele. Stingeam lanterna de pe tava mea cu răcoritoare şi mă aşezam pe rândul din spate. Aveam scaunul meu.

Câteodată vedeam un film şi de şapte ori! Dar nu mă plictiseam niciodată. Şi într-o bună zi l-au dărâmat şi au făcut o sală de bingo în loc. Nu ştiu ce le-o fi

---

[16] Lovejoy, plăcere din dragoste (n. tr.).
[17] Coroana (lb. engl., n. tr.).
[18] Formă de salut din limba maoră, ad. lit. Fii sănătos!, denumirea unei băuturi din suc de portocale (n. tr.).

venit.

Bănuiesc că nu mai veneau oamenii la film. Dar nici la bingo nu veneau. Şi bingo! Nu era nicio chestie. Doar umere. O pierdere de vreme. Acum l-au demolat, treaga clădire. Uneori, când sunt la cumpărături, nici acar nu mai îmi aduc aminte unde era exact.

— Dar bărbații care erau aici… Încercă Guy.

Dar doamna Lovejoy nici nu păru să audă.

— S-au schimbat toate, continua ea. Chiar şi locul cesta. Cat and Fiddle. Era *Crown* înainte. Pe atunci era atron Les Farleigh. El era un domn adevărat, un gentleman. Dar a făcut cancer şi s-a zis şi cu el. Şi nici măcar a era fumător. Eu ard douăzeci pe zi de când eram uite-aşa de mititică şi sunt sănătoasă tun. Părea aproape dezamăgită. Tata a fost bombardat la război, l-a suflat în bucătărie. Te-ai minuna dacă ai şti cum m-au ajutat oamenii. Pe-atunci vecinii erau vecini.

— Îi ştiți pe bărbații care au fost aici aseară, încercă Guy din nou. Acum că doamna Lovejoy începuse să vorbească, părea că nici nu se va mai opri. Locuia singură, cel mai probabil. Lui Guy îi era milă de ea.

Doamna Lovejoy goli paharul dintr-o sorbitură.

— Bineînțeles, pe atunci nu erau aşa de mulți negri, anunță ea subit, iar Guy simți cum îl ia cu leşin de la stomac. Se dusese şi mila pentru ea. În ziua de azi, uneori mă simt de parcă aş trăi în altă țară.

— Doamnă Lovejoy, vă rog…

— Da, drăguță. Ştiu. Nu e voie să spui aşa, nu? Detest felul în care încearcă să te împiedice să spui anumite lucruri, ăştia cu guvernul lor. Vor să aibă controlul asupra ceea ce gândeşti, dar nu-s în stare, nu-i aşa? Nu pot să îți interzică să gândeşti, chiar dacă nu ai voie să spui cu voce tare. Mai vrei un rând?

— Nu. Sunt bine, mulțumesc.

— Eu mai vreau, la fel.

Guy comandă băutura fără tragere de inimă.

Doamna Lovejoy scoase o țigară şi o aprinse. Avea degetele la fel de ofilite ca tenul. Încheieturile erau umflate, bătrâne. Aprinderea țigării îi provoca durere. Guy vedea limpede asta. Femeia suflă în flacăra chibritului.

— Ron Meadows, zise ea.

— Poftim?

— Vine aici mai toate serile. El e cel care te-a pocnit.

O cunosc pe maică-sa. Ea lucrează trei zile pe săptămână la magazinul Budgen's. Ron e băiatul cel mare. E un băiat de treabă.

— Da, a fost de-a dreptul fermecător, o aprobă Guy.

— Eşti sigur că nu eşti pus pe scandal?

— Nu. Pe bune.

— Ceilalți doi sunt Dave Brown şi Sam… Nu-i ştiu numele de familie. El e cel mai tânăr. Îi găseşti pe strada Seven Sisters. Imediat pe colț, după pod. Lucrează la o casă. Parcă lucrează la ea de şapte ani!

Femeia râse. Era interesant cum anii zburau de pe chipul ei în acea clipă, cum babornița lăsa locul prințesei.

— Şapte ani, rosti ea. Pe strada Seven Sisters – şapte surori.

Oare aşa începeau bancurile, cu o babă grotescă făcând un joc de cuvinte după prea multe pahare de whisky mac?

Guy era conştient deja că făcea o greşeală. Dar porni la drum chiar şi aşa.

ŞASE

Era o casă pe trei niveluri, cu fațada îngustă şi uşor lăsată pe-o parte, înghesuită între o curățătorie şi o firmă de pompe funebre. Era încătuşată în schele, care ajungeau până acolo unde ar fi trebuit să se găsească acoperişul.

Cineva se apucase să transforme mansarda, însă în momentul de față acolo nu era decât o gaură căscată, pe jumătate acoperită de folie de plastic. Din pereți țâşneau țevi sparte şi cabluri rupte. În stradă se revărsa molozul lăsat în urmă de constructori. Lângă cuva pe jumătate plină, se odihnea într-o rână o roabă. Uşa de la intrare era întredeschisă, cu toate acestea dinăuntru nu venea niciun zgomot. Guy se căzni să privească printr-una din ferestre, însă geamul era plin de praf. Dacă voia să-i găsească pe cei trei, trebuia să intre în casă.

Părea o idee extrem de proastă, să intri aşa într-o casă în paragină, să te rupi de siguranța străzii umblate. Guy era binecuvântat cu o imaginație bogată, mai ales când era vorba de o nenorocire fizică. Nu avea deloc rezistență la durere – deja se imagina la Urgențe, cu multiple plăgi prin înjunghierea cu o bormaşină Black and Decker, sau întins pe marginea trotuarului, aşteptând să sosească o ambulanță îndeajuns de mare pentru a-l cuprinde laolaltă cu țeava de zece metri

înfiptă în spate.

Să fie următoarea sa apariție la televizor la ştirile de la ora cinci, teatrul unde se recreau accidentele groteşti şi improbabile ale zilei, pentru audiență maximă? Muncitorii ăştia erau nişte oameni violenți. Dovediseră măcar atât. Se îndoia că se vor bucura să-l vadă.

Şi totuşi, în acelaşi timp, el deținea controlul situației.

Altfel zis, dacă vorbea cu ei, putea să se asigure că stă în dreptul uşii deschise. Şi în plus, el venise aici ca să îşi ceară scuze, nu? Cu puțin noroc, muncitorii ar putea fi chiar aburiți. Bătuse ceva drum, tocmai de la pub. Ar fi păcat să nu intre. Şi cu siguranță Ron Meadows nu se va deda la crimă pe proprietatea altcuiva, nu dacă asta ar însemna să împroaşte cu sânge tencuiala abia finisată.

Trase aer în piept şi deschise uşa.

Casa era într-un hal de nedescris. Era greu de spus dacă era în curs de a fi demolată sau de a fi ridicată.

Zidurile coridoarelor erau acoperite cu folie de polietilenă, podelele un soi de aranjament haotic de scânduri de lemn, cu găuri din loc în loc prin care se întrezărea o rețea de țevi ce nu păreau a fi în niciun chip legate între ele. Din pereți atârnau întrerupătoarele electrice, la capătul unor şuvițe încurcate de cabluri roşii, albastre şi maro. Clădirea avea sursă de curent. Becuri dezgolite, prinse în unghiuri ciudate, luminau încăperea. Cu toate acestea, clădirea nu părea să aibă o cale spre interior. O schelă ce susținea tavanul bloca trecerea. Exista o scară interioară, însă aceasta era acoperită cu moloz, şi imposibil de folosit. În aer plutea praf de ciment; când inspiră, Guy simți cum particulele i se lipesc pe limbă.

Trecu printr-o intrare fără uşă, păşind într-o încăpere în care dintr-un perete se ițea aninată o rămăşiță de şemineu. O altă intrare nefinisată ducea către bucătărie care, măcar aceasta, era într-o stare ceva mai bună. De fapt, era singura încăpere funcțională din toată casa. Aici îşi luau muncitorii pauza de cafea şi ceai. Îi auzea chiar acum, cei trei de la Cat and Fiddle. Încercând să nu facă zgomot, Guy se apropie de intrarea zdrențuită ca să arunce o privire. Iată-i pe cei trei, aşezați pe nişte cutii goale, înmuind biscuiții digestivi în cănile cu ceai fierbinte şi fumând de zor. Un radio portabil incredibil de prăfuit pufnea ştirile rutiere. Doar privindu-i pe cei trei, Guy realiză că prima sa reacție fusese cât se

poate de corectă şi că venirea lui aici era o mare greşeală.

Ăştia nu-i vor spune nimic. Ba din contră, dacă l-ar fi zărit, i-ar mai fi scăpat câteva.

Răul nu era ireparabil. Cel puțin nu era prea târziu ca să se răzgândească.

Guy se răsuci să plece; mâneca hainei şterse un cui aşezat neglijent pe o scândură. Se opri, cu respirația întretăiată. La milimetru! Orice zgomot şi cei trei muncitori l-ar fi descoperit. Cuiul se rostogoli până la capătul scândurii şi căzu prin aer. Guy se întinse în față ca să îl prindă în zbor, iar mâneca hainei se prinse de o a doua scândură, dezechilibrând-o pe aceasta. Scândura se roti în aer. La celălalt capăt antrena în mişcarea ei o stivă de cutii de vopsea, care ajunseră toate pe podea într-un zgomot infernal. În acelaşi timp, zeci de alte scânduri, „isteț" prinse între cele două, se trântiră la pământ luând cu ele schela, firele electrice şi tencuiala. Când se lăsă praful şi Guy putu să deschidă iarăşi ochii, cei trei muncitori erau în uşă, privindu-l cu expresii surprinse, pe cale de a se preschimba într-unele de dezgust.

Ron, bătăuşul-şef, fu primul care vorbi.

— Ce mama mă-sii? se răsti el.

Cel de-al doilea – Dave fusese întrerupt din rularea unei țigări. Omul linse foița țigării şi o lipi.

— La dracu'! zise şi el.

Băiatul cu cercel nu spuse nimic.

— Bună! zise Guy.

Cei trei se ridicaseră în picioare la auzul gălăgiei, uitând de cănile cu ceai. Guy se simțea un pic precum Clint Eastwood în *Pentru un pumn de dolari* – dar fără armă sau curajul personajului. Observă alarmat că în mâna lui Ron îşi făcuse apariția un briceag Stanley.

După cum arăta casa, se îndoia că tipul folosise vreo altă unealtă în ultimele săptămâni.

— Bănuiesc că vă întrebați ce caut eu aici, începu Guy.

— Fir-ar să fie, să vezi că ne-a ghicit, fu Ron de acord.

Guy căuta febril după un motiv îndeajuns de plauzibil.

— Ei bine, vedeți, zise el, m-am gândit că trebuie să-mi cer scuze.

— Ce face?

— Pentru aseară. Când m-am trezit azi-dimineață, mi-am dat seama că m-

am făcut de râs. Să vorbesc aşa cum am vorbit aseară... am fost complet deplasat. Aşa că m-am gândit să vin şi să îmi cer scuze...

Cei trei îl priveau nevenindu-le să-şi creadă urechilor.

Şi să va fac cinste cu-n rând, ca să mă revanşez.

Urmă o pauză lungă.

— Auzi, tu ne iei peste picior? întrebă Ron, ostil cum îi era în fire, dacă nu chiar o fracțiune mai irascibil ca de obicei.

— Nu, nu! Chiar deloc. Chestia aia cu bancul, cred că am băut prea mult. Acum bătea câmpii. Selina Moore îmi era cunoscută aşa că m-am simțit un pic atins, dar acum, dacă mă gândesc mai bine, bancul e chiar bun. Aş vrea să ştiu cine vi l-a spus. Aşa, din curiozitate.

— Aici e proprietate privată, anunță Dave, vorbind pe un ton deliberat. De ce nu te cari naibii de aici înainte ca amicul meu să-ți vâre cuțitul direct în fundul ăsta de tocilar?

— Fund de premiant, îl corectă Guy. Cu ochii pe briceagul Stanley, începu să se retragă încet din încăpere, dând din cap şi zâmbind de parcă tocmai ar fi încheiat o audiență neobişnuit de veselă şi intimă cu Regina însăşi. O mişcare în spatele său; gemu în sinea lui. Se pare că mai sosise cineva. Calea lui de scăpare era blocată.

Dar nou-venitul nu era vreun alt muncitor. Era un bărbat între două vârste, cu părul grizonat, mai lung şi un chip prelung. Avea în mână o geantă diplomat şi un exemplar din *Metro*, ziarul distribuit gratuit în metroul londonez. Se atinsese în mers de un perete şi pe umărul şi mâneca costumului din stofă scumpă rămăseseră urme de tencuială.

— Ce se petrece? întrebă el.

— Nu prea multe, domnule Cooper. Atmosfera din încăpere se schimbase rapid. Cei trei muncitori deveniseră dacă nu mai prietenoşi, cel puțin mai reverențioşi. Guy ghici că acesta trebuie să fie proprietarul casei. Câtă vreme era el aici, măcar nu avea să fie vărsare de sânge.

Cooper se întoarse către Guy.

— Şi dumneata cine eşti? întrebă el.

— Nimeni, răspunse Guy. Cel puțin, îi ştiu... pe Ron, Dave şi... Sam. Ne-am întâlnit la pub şi a*m t*recut pe aici să le dau bună ziua.

Dar Cooper nu era interesat de asta.

— Aşadar, aţi instalat încălzirea centrală? lansă el întrebarea, cu o nuanţă de vagă disperare în glas.

Ron Meadows clătină din cap.

— Mi-e teamă că nu, domnule C. E vorba de ţevile astea cu deschidere mică pe care le-aţi cumpărat. Tot aşteptăm o piesă care vine tocmai din Scandinavia. Ar trebui să ajungă aici joi. Cu puţin noroc, terminăm cu centrala până la sfârşitul săptămânii.

— Şi instalaţia electrică?

— Electricianul se simte rău în continuare.

— Instalaţia sanitară?

— Nu are sens să aducem instalatorul până când nu ifitră electricianul să vadă ce e pe aici. Asta ca să vă mai reducem din costuri.

— Aţi reuşit să faceţi ceva?

— Am lucrat la etaj. Şi au sosit şi ferestrele.

Cooper rânji febril, încercând să se apuce şi de acest fir.

— Asta e bine!

— Mi-e teamă că nu-i aşa bine. Nu sunt de mărimea potrivită.

— Ce?

— Au măsurat aiurea.

— Bine, dar nu voi le-aţi trimis măsurătorile?

Ron Meadows făcu o figură uşor jignită.

— Le-am trimis măsurătorile, domnule Cooper, şi era măsurătorile bune. Dar ei zic că era măsurătorile greşite.

— Normal că aşa zic, mormăi unul din ceilalţi.

— Dar aţi zis că sunt de încredere!

— Păi, sunt de încredere. Nouă cazuri din zece. Am vorbit cu ei la telefon, dar… Clătină din cap. Trebuie acum să tăiem din nou profilele. N-ar trebui să ne ia prea mult. I se luminară ochii. Dar am făcut vasul de la toaleta de la baie.

— Pe acesta l-aţi făcut săptămâna trecută.

— Oh.

Cooper stătea în cadrul uşii, cu umerii brusc lăsaţi.

Costumul şi ziarul îi dădeau un aspect de personaj de benzi desenate. Parcă era desprins dintr-un film vechi, din studiourile Ealing.

— Parc-am fi într-un banc, nu? zise el cu un ton neajutorat.

— Domnule C, ajungem noi şi la final. Întotdeauna trebuie să te aştepți la o problemă-două. Important este că vom finaliza.

— Da. Da... Vocea-i pieri. Cei trei muncitori îl priviră cu tristețe în ochi. Ei bine, mi-am zis că nu strică să arunc o privire, conchise el.

— Ne-a părut bine să vă revedem, domnule Cooper.

Cooper ieşi anevoie din încăpere. Guy îl urmă, ținându-se aproape. Şi aşa s-a zis cu puştiul grăsun de la mansardă, îşi zise el. Acum nu mai avea cum să afle de unde a pornit bancul.

Cei doi rămaseră o clipă pe trotuar. Cooper lăsă jos servieta şi scoase la iveală un pachet de țigări. Îşi aprinse una.

— Patru luni, zise el. Atât mi-au zis că va dura când am cumpărat casa.

— Şi când a fost asta? se interesă Guy.

— Acum un an jumătate. Mereu apare câte ceva.

Piesele nu sosesc. Sunt de altă mărime decât trebuie. Se îmbolnăvesc muncitorii.

— Păi şi de ce lucrați tot cu ei? întrebă Guy.

— Le-am plătit un avans.

— Chiar de la început?

— Douăzeci la sută. Bani gheață. Cred că mi-am pierdut mințile. Cooper începu să se îndepărteze, trăgând servieta după el. Se îndrepta înapoi spre Finsbury Park.

Guy i se alătură.

— Mi-au fost recomandați, continuă Cooper. Părea siderat. Am un prieten arhitect. *Am avut* un prieten arhitect. Nenorocitul! Mă tot gândesc că ar fi cazul să scap de ei şi să o iau de la început, dar au stricat atât de mult, încât m-ar costa dublu să iau pe alții şi, până la urmă, toți muncitorii sunt la fel. Îşi bat joc. Uneori mă străfulgera gândul că m-am căptuşit cu ei pe veci.

Uneori îmi zic... Clătină din cap. Unele lucruri e mai bine să nu fie rostite cu glas tare.

— Îmi pare rău.

— E haios, nu? Cum merg lucrurile. Dai un telefon.

Nu ți se pare mare chestie. Îi alegi pe frații Bloggs, sau firma Smith şi fiul. Şi habar n-ai în acel moment că ai putea să-ți distrugi viața. Se opri, realizând că poate a zis prea mult. Îl analiză pe Guy, observând rănile pentru prima oară. Dar

tu ce ai pățit? întrebă.

— M-a pocnit unul dintre muncitori.

— Ah. Nu părea deloc surprins. Ba chiar era uşor amuzat. Ei, nu sunt nişte oameni drăguți. Dumnezeu să mă ajute, şi am petrecut ceva timp cu ei. I-am scos la *pub*, am încercat să-i motivez aşa. Le-am făcut cinste, am schimbat câteva glume. Genul acesta de încurajare.

Am crezut că îi pot câştiga de partea mea, dar fără rezultat. Ce mă atacă pe mine este că de fiecare dată au o explicație, pentru orice. Țevile sunt prea mici. Uşile prea mari. Nu pot face rost de piese. Dacă eu mi-aş conduce aşa afacerea…

Dar Guy nu îl mai asculta.

— Glume? zise el.

— Ce-i cu ele?

— Păi, nimic în fond. Doar că… Sunt curios. Nu cumva le-ați zis un banc cu Selina Moore?

— Actrița?

— Da.

— Dar de ce întrebi?

— Fără motiv. Se lăsă o tăcere stânjenitoare între ei.

Mi sa părut un banc foarte bun, minți Guy, încercând să-l aducă la ce îl interesa pe el.

Cooper era în mod clar nedumerit, întrebându-se unde vroia să ajungă Guy. Dar se gândi un pic, realiză că nu are ce să fie rău în asta şi răspunse:

— Da, cred că eu le-am spus bancul. Am dat de Ron acum câteva zile. I-am luat o bere. Îi plac bancurile, aşa că i-am zis vreo două bancuri şi acela era unul dintre ele.

Cooper se oprise locului. Scoase un set de chei de maşină şi apăsă pe butonul de închidere centralizată.

BMW-ul parcat pe linia galbenă emise un bip electronic.

Guy îşi dădu seama că aici se despart drumurile lor. Că nu se vor mai întâlni niciodată.

— Mă întreb, zise el, din pură curiozitate, nu vă mai aduceți aminte cine vi l-a spus?

ŞAPTE

Cooper aflase bancul de la dentist, un anume Silberman care avea cabinetul în East Finchley, nu foarte departe de Muswell Hill. Guy îl sună şi descoperi astfel că soția dentistului îi era şi recepționeră, în plus amândoi erau unguri. Doamna Silberman avea un accent puternic şi cunoştea doar în treacăt limba engleză. Se dovedi imposibil să-i explice la telefon ce dorea şi până la urmă se văzu nevoit să îşi facă o programare de urgență pentru o examinare a danturii. Poate că nici nu era o ideea aşa de rea. De la întâlnirea cu Ron Meadows, parcă i se cam clătinau câțiva dinți.

Şi astfel se găsea acum în aşteptare de mai bine de treizeci de minute într-o încăpere micuță, pătrată, decorată cu o colecție de scaune inconfortabile, cu mochetă industrială pe jos şi un acvariu într-un colț.

Acvariul era o enigmă. De ce dentiştii, în general, țin peşti în cabinet – ființe care, de fapt, nu au dinți? Oare n-ar fi mai potriviți şobolanii, sau chiar iepurii? De asemenea, era şi o măsuță circulară pe care se odihnea o selecție de reviste atât de vechi, că se număra şi *Punch* printre ele. Asta îl duse cu gândul la zilele copilăriei.

Toți dentiştii se pare că erau pe atunci abonați la *Punch* un ultim hohot de râs înainte de durerea finală. Răsfoi un număr, realizând aproape imediat că indiferent unde s-ar naşte un banc, cu siguranță acesta nu era locul cu pricina.

Vreo zece oameni veniră şi plecară. Stăteau posomorâți pe scaune, de parcă ar fi fost la înmormântarea unui cunoscut, dar nu şi apropiat lor. Doamna Silberman, o femeie cu părul argintiu, era instalată în spatele unei recepții; din când în când le striga numele, iar pacienții părăseau încăperea şi nu se mai întorceau. Într-un final, ea îl strigă şi pe Guy. Tânărul se ridică în picioare, trecu printr-o arcadă şi păşi în încăperea din capăt.

Acesta era cabinetul propriu-zis. Silberman era un tip foarte înalt, cu mănuşi albe şi prea mult păr pe ceafă. Lui Guy îi aminti de cineva cunoscut – poate Christopher Lee – un personaj desprins din peliculele de groază produse de Hammer. Pune lângă el şi un asistent cocoşat pe nume Igor şi tabloul e complet. Silberman avea un chip ca o piatră funerară, cu ochii întunecați, scotocitori şi sprâncene stufoase. Avea gura acoperită de o mască chirurgicală de culoare verde.

— Vă rog, luați loc, zise el prin materialul măştii, cuvintele greoaie şi

nedesluşite sub accentul străin. În acelaşi timp făcu un gest de invitație spre un fotoliu cu aspect fioros.

— De fapt… începu Guy.

— Vă rog luați loc. Domnul Silberman nu era obişnuit să se adreseze celor care încă se mai țineau pe picioare.

— Ei, bine atunci. Guy se lăsă pe speteaza din piele neagră şi se pregătea să continue când Silberman întinse mâna şi apăsă un buton. Instantaneu, spătarul scaunului se lăsă de tot, iar partea de suport a picioarelor țâşni în sus şi deodată Guy era întins la orizontală. Se aprinse o lumină, orbindu-l cu totul.

— Aşaaa, acum, care pare să fie problema? întrebă Silberman.

— Stau destul de bine cu dantura.

— Permiteți-mi să-mi formez propria opinie. Silberman avea în repertoriu câteva fraze bine exersate, chiar dacă puțin cam forțate, iar aceasta era una dintre ele.

Degetele sale îmbrăcate în latex traseră de buza lui Guy.

Nu cred că ne-am mai întâlnit până acum, zise el.

— Mi-atsi fot ecomadat de-un dom Cupă.

— Pardon?

Guy răsuci gâtul, eliberându-şi buzele.

— Mi-ați fost recomandat de un domn Cooper.

— Michael Cooper? Da?

— Tocmai a achiziționat o casă pe strada Seven Sisters.

— Mi-a zis. Da. Folosiți ața dentară?

— Îmipare rău…

— O să vă pară şi mai rău dacă nu folosiți ața dentară.

Aveți tartru. Şi gingiile inflamate.

— Păi…

— Puteți deschide gura, vă rog?

Guy deschise gura şi Silberman începu să sondeze, mai întâi cu ajutorul unei oglinjoare, apoi cu o scobitoare de metal.

— N-o să vă doară, zise el şi înfipse scobitoarea într-unul din dinți. Guy abia izbuti să se oprească să nu urle, căci tot trupul i se înfiora de spasmul de durere ascuțită.

— Nu se mişcă niciun dinte, dar aveți o plombă ce trebuie înlocuită, zise

Silberman câteva minute mai târziu.

— Statsi aşa, începu Guy.

Silberman îşi retrase armata de instrumente din gura lui Guy, iar acesta dădu să coboare de pe scaun. Avea senzația că are gura plină de sânge. Era uluit că mai există dentişti ca Silberman. N-ar fi trebuit să-i dea nişte anestezic, ceva?

— Ştiți, Michael vă consideră un dentist de prima mână, zise el.

Silberman era transfigurat.

— Mi-a spus că aveți un simț al umorului fantastic. Că vizitele la dumneavoastră sunt o adevărată plăcere.

— Da, sunt de părere că pacienții trebuie să simtă confortabil aici.

— În timp ce-i brutalizați, adică?

— Pardon?

— Michael mi-a zis unul din bancurile dumneavoastră. Ceva în legătură cu o actriță, una Selina Moore.

— Selina Moore? Selina Moore? O, da! Doctorul îşi scoase masca chirurgicală şi Guy nu fu tocmai surprins să descopere că avea dinți mult prea perfecți pentru fața din care sclipeau. De ce se aseamănă Selina Moore cu o cutie de lemn de Ferrero Rocher? Silberman se încruntă nițel, simțind că a ratat poanta.

— E un banc nemaipomenit, zise Guy. Unde l-ați auzit?

— Pardon?

— Trebuie să-l fi auzit pe undeva. Doar dacă nu l-ați inventat chiar dumneavoastră?

Să fie acesta răspunsul? Oare această matahală de doftor ungur să fie sursa tuturor bancurilor?

— Nu, nu, nu. Nu l-am inventat eu. Cred că l-am auzit când jucam golf.

— Unde jucați?

— St Albans.

— Şi cu cine jucați?

Dar de acum Silberman începea să devină bănuitor.

Guy îi punea întrebări care păreau lipsite de coerență, dacă era vreun nebun?

— V-aş recomanda să vă ocupați de plomba aceea, zise el. E al treilea dinte, sus.

— Voi ține minte, zise Guy.

În St Albans existau două terenuri de golf şi ambele refuzau să ofere detalii despre membrii clubului – nici chiar numele acestora – la telefon. Guy se urcă în maşină şi merse până la faţa locului. Începea să realizeze că mersul pe firul bancului va implica şi drumuri, că nu poate să facă toate acestea din fotoliul său de acasă. Era prea ciudat să explice la telefon ce urmăreşte. Vremea era bună, însă, şi oricum avea nevoie de o scuză ca să se urce pe motocicleta care, ca şi el, se odihnise prea multă vreme.

Primul club vizitat era scump şi neprietenos. Guy le explică celor de acolo că vrea să devină membru, dar i se spuse sec că trebuie să te treci pe lista de aşteptare cu un an şi jumătate înainte şi că ai nevoie de cel puţin două recomandări de la membri deplini. Încercă folosind numele lui Silberman şi află astfel că Silberman nu ținea de club. Măcar obținuse ceva. Al doilea club era mai mic şi mai aproape de oraş. Ştiu imediat că a dat de aur, la sensul propriu, când menționa numele doctorului către secretara clubului, iar aceasta zâmbi cu caznă, dezvăluind trei coroane de aur. „Da, domnul Silberman este membru aici, zise ea. Nu a jucat recent, deşi a fost aici cu o săptămână în urmă cu un anume domn Penderville.”

În zona St Albans locuiau cinci Penderville, conform cărții de telefon. Mai întâi, Guy îi sună pe toți de pe telefonul mobil. Angus Penderville avea un salon de coafură chiar pe strada principală din St Albans, Hair Today. Nu jucase golf în viața lui. James Penderville nu era acasă. Nigel Penderviue era aşa săritor şi vorbăreț că lui Guy îi fu greu să încheie conversația. Dar avea optzeci de ani şi era țintuit la pat. Cel de-al patrulea Penderviue – Marcus era medic veterinar şi de această dată Guy avu noroc. Fusese coleg de şcoală cu Silberman şi încă se mai vedeau destul de des, fie ca să joace golf sau pentru un control al danturii, ba chiar uneori ambele. Fu de acord să îl primească pe Guy după operația pe care o avea la prânz, astfel că tânărul se deplasă la clinica acestuia, aflată la parterul unei căsuțe înghesuite într-un şir lung de case asemănătoare.

Încă o dată, Guy fu nevoit să aştepte, de această dată după mai multe specii diferite. Rândul lui nu veni decât după vreo oră, iar selecția de reviste de aici era chiar mai slabă decât la cabinetul domnului Silberman: *Country Life*, şi vreo două numere din *Hello*! atât de vechi că personalitățile de pe prima pagină şi muriseră între timp.

Guy îşi zise că *Bye*! Ar fi fost un titlu mult mai potrivit, îşi trecu vremea privind-o hain pe recepţioneră, o femeie rotunjoară, simplă care copleşea fiecare animăluţ din sala de aşteptare cu atâta atenţie încât lui Guy îi era limpede că ea nu va avea copii vreodată. Era un spectacol trist şi demoralizant întrucâtva. Cu siguranţă aceasta a fost singura ocazie în care Guy a văzut pe cineva vorbind drăgălăşenii către o insectă.

Era aproape trei după-amiaza când ultimul pacient un ogar afgan căruia îi lipseau smocuri de blană – a lipăit afară din clinică. Se auzi interfonul şi recepţioneră îl conduse în cabinet, unde un bărbat chel, mărunţel şi grav, îmbrăcat în halat alb stătea sprijinit de un stativ înalt pe care era deschis un tom despre bolile animalelor. Studia o planşă cu o diagramă pe transversală a urechii câinelui.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă el căutând în van vreun semn de animal de companie pe lângă Guy.

Guy ticluise o poveste cât aşteptase la recepţie. Atât Cooper cât şi Silberman fuseseră, fiecare în felul său, bănuitori în ce-l priveşte. Era evident deja că pentru mulţi oameni această epopee a lui ar părea ciudată.

Avea, aşadar, nevoie de o explicaţie, un motiv pe care oamenii îl pot înţelege. Şi îi şi venise unul în minte. Se lansă în povestea lui.

— Sunt student la Universitatea din Londra, explică el. Lucrez la o teză de masterat despre cultura pop, cu referinţă în special la diseminarea geografică a anecdotelor şi bancurilor. Scopul meu este să prezint bancurile în contextul lor economico-social. Ca o parte a lucrării mele, am preluat un model şi am încercat să îi urmăresc evoluţia până la origini, într-un mod liniar. În cazul de faţă, modelul este un banc cu actriţa Selina Moore şi o cutie cu bomboane Ferrero Rocher. Domnul Silberman mi-a zis că a auzit bancul de la dumneata. Aş fi extrem de interesat să aflu de la cine l-ai auzit dumneata.

Suna bine. Guy aproape că îşi credea propriile vorbe.

— Bancuri? zise domnul Penderviue. Avea un glas sec, casant. Guy nu-şi putea imagina cum omul acesta ar putea fi haios. Mi se pare un subiect de studiu extrem de straniu.

— Nu chiar. E cam ca… miturile şi legendele urbane.

— Nu văd legătura.

Penderviue se îndreptă spre o chiuvetă unde se spălă pe mâini. Guy se

întrebă ce-o fi având de era într-o toană aşa de proastă. A trebuit să eutanasieze insecta?

— Probabil am auzit bancul de la Joyce, zise el.

— Joyce?

— Fata de la intrare. Recepționera.

Pierduse o oră întreagă, totuşi Joyce se afla încă la biroul ei şi fu de acord să iasă la o cafea cu el. Numele ei complet era Joyce Colman.

— Domnişoara Colman, preferă ea. Guy avusese dreptate în ce o priveşte. Era nemăritată şi îşi dedica viața animalelor şi oamenilor mai oropsiți ca ea…

Oriunde i-ar fi găsit pe aceştia.

Se plimbară pe stradă până la o brutărie ce avea câteva mese de plastic scoase pe trotuar. Domnişoara Colman comandă ceai şi o gogoaşă de la chelnerița care, în mod evident, o cunoştea. Guy luă un cappuccino.

Produs de o maşinărie care stropea parcă lichidul în ceaşcă printr-un labirint de țevi nichelate.

— Deci sunteți student, zise ea.

— Da, masterand. Guy nu se simțea în largul lui mințind-o. Domnişoara Colman avea aerul unei femei care a fost mințită toată viața.

— N-am auzit de cineva care să analizeze bancuri.

Muşcă din gogoaşă. Siropul trandafiriu i se prelinse pe degete. Era o glumă despre Selina Moore?

— Da.

— Hm, nu sunt sigură cine mi-a zis bancul. Ar fi putut fi cineva de la asociația de tineret… asta e lunea. Sau de la Samariteni, marțea. Miercurea mă duc la Cercetaşi şi ei spun tot timpul bancuri, dar se prea poate să fi auzit bancul la azilul pentru animale. Asta e joia.

— Faceți multe activități de voluntariat.

— Îmi place să ajut. Poate mi l-a spus una dintre asistente.

— Faceți vizite la spital?

— Vinerea mă duc să îmi văd mama. Are Alzheimer, săraca de ea. Majoritatea timpului nici nu ştie unde se află.

Guy sorbi din cappucino. Avea mai mult gust de maşinărie, decât de cafea.

— Deci nu vă amintiți cine vi l-a spus? întrebă el.

— Nu. De fapt, nici nu mi s-a părut o glumă bună.

Săraca femeie. A fost o actriță desăvârşită. Dar Marcus scoate numai răul din mine.

— Domnul Penderville.

— Şi-a părăsit recent soția şi ne-am mai întâlnit.

Săptămâna trecută m-a scos la cină la Harvester şi a insistat să comandăm o sticlă întreagă de vin, una a dus la alta…

Veterinarul supărat şi recepționera lui ofilită într-o partidă fierbinte de sex după o seară la Harvester. Un gând de să-ți stea mintea în loc.

— Vreau să zic, am început să spunem bancuri.

Domnişoara Colman se aprinsese în obraji, iar Guy înțelese că poate a interpretat greşit ceea ce ea tocmai îi povestise. Unele dintre acestea erau nițel cam riscate.

Ochii se luminară şi se opri, cu ultima bucată de gogoaşă la buze. Îmi aduc aminte acum. Am auzit bancul la Cercetaşi.

— Într-o miercuri seara, înseamnă.

— Exact. Chiar acum o săptămână. Da. Îi zâmbi. Ştiți cum sunt băieții cercetaşi! Mereu spun bancuri şi unele chiar nu ai vrea să i le spui mamei tale, deşi eu una o fac.

Când o vizitez pe mama, îmi place să-i spun glume. Nu râde niciodată. Doar salivează, ca un copil mic. Dar cred că îi fac plăcere.

— Ştiți cine anume v-a spus bancul acesta? întrebă Guy.

— Hm, cine mi l-a zis? Poate Michael sau Gary – sunt teribili amândoi! Sau poate Billy? Sunt convinsă că Billy.

Nu. Michael, el mi l-a spus!

— Bănuiesc că… Începu Guy.

— Ce anume?

— Păi, azi este miercuri. Credeți că aş putea să vă însoțesc şi să îi întâlnesc pe băieți?

— Vreți să spuneți, trupa?

— Doar pentru câteva momente. Mi-ar fi mare ajutor pentru cercetarea mea.

Domnişoara Colman medita o clipă.

— În mod normal nu permitem prezența celor din afara cercului. În ziua de astăzi trebuie să fii foarte atent, mai ales când e vorba de copii. Dar presupun că

nu are ce să fie greşit, mai ales că voi fi şi eu acolo cu dumneata. Începem abia la şase, însă. Şi până atunci lucrez la magazinul unei societăți de caritate. Strângem haine pentru victime ale minelor antipersonal.

— Aş putea să vă dau o mână de ajutor?

— Nu. Dar ne putem întâlni aici la cinci şi jumătate, când se închide. Sala e foarte aproape. Putem merge pe jos până acolo.

Sala ținea de biserică; mare, goală, mirosea a fum de țigară. În capăt fusese amplasată o scenă, cu o pereche de cortine deşirate. Ferestrele erau acoperite cu grilaje metalice. Pentru întâlnirea Cercetasilor îşi făcuseră apariția vreo zece băieți. Niciunul dintre ei nu era îmbrăcat în uniformă, dar toți aveau câte un articol de îmbrăcăminte ce făcea parte din uniformă – unul pantalonii bleumarin, altul cămaşa albastră sau cravata, dar nimeni nu avea setul complet.

— Băieți. Dânsul este Guy Fletcher, îl prezentă doamna Colman. Vă va vorbi de bancuri. Îi zâmbi lui Guy. Vă las cu ei. Şi înainte ca el să o poată opri, femeia asta şi făcu, dispărând pe uşile batante de lângă scenă.

Guy trase aer în piept. Nu mai văzuse până acum un grup de copii atât de rău-voitori. Arătau mai degrabă a hoți şi huligani decât Cercetaşi. Un puşti obez, cu părul roşcovan, care se scobea în nas. Doi băieți de culoare, slăbănogi şi suspicioşi. Un băiețel mărunțel căruia îi lipseau mai toți dinții. El fu cel care vorbi primul.

— Păi haideți, domnule. Spuneți-ne un banc.

— Nu asta aveam… începu Guy.

— Ce a primit de Crăciun băiatul din scaunul cu rotile? strigă cineva.

— Nu ştiu, răspunse Guy neajutorat.

— Cancer!

Râseră cu toții. Şi asta declanşa un torent de poante, băieții îngrămădindu-se în jurul lui, luându-se la întrecere care să fie cel mai zgomotos, cel mai porcos, cel mai neamuzant. Guy se simți împins îndărăt spre scenă; ridică mâinile încercând să îi oprească.

— Stați un pic! zise el. Mă aflu aici din pricina unui banc pe seama Selinei Moore.

Îl ştiau cu toții. Trei sau patru dintre ei îl şi strigară iute pentru el. Doi băieței se luaseră la harță, cărându-şi pumni în față. Guy se uită în jurul său după domnişoara Colman, dar ea îl lăsase pe cont propriu.

— Vreau doar să ştiu cine l-a zis primul! urlă el.

Asta îi opri locului.

— Eu! Băiatul cu părul roşcovan se împunse cu degetul în piept.

— N-ai fost tu. Tariq l-a zis primul!

— Eu, niciodată!

— A fost Darren.

— Darren e un fraier!

— Du-te naibii!

— Bob a fost.

— Eu l-am zis, eu l-am zis!

— Bob Galton. El mi l-a zis mie, iar eu i l-am zis lui Michael.

— Aha – Bob a fost!

Încetul cu încetul, numele lui Bob Galton se ridică deasupra cacofoniei. De-acum, unul dintre cei doi orientali micuți se căptuşise cu un nas şiroind de sânge.

Roşcovanul avea ochii plini de lacrimi. Doi dintre Cercetaşi se tăvăleau pe jos, în efortul de a se sugruma unul pe altul. Dar la modul general toți erau de acord că Bob Galton a fost primul care a venit cu bancul.

Necazul era că Bob nu era printre ei. Bob lipsea, îi era rău. Guy nu fu deloc surprins să afle acestea. Şi lui îi cam venea rău.

Bob locuia cam la un kilometru şi ceva, într-un bloc cu locuințe subvenționate de primărie. Numele său complet era Robert Ian Galton. Domnişoara Colman îi dăduse adresa lui Guy. Ştia foarte puține despre familia copilului, dar zicea că tatăl lui ar fi şofer de autobuz. Sau de taxi, unul din cele două.

Se lăsase întunericul. Guy se simțea din ce în ce mai nelalocul lui, păşind atent pe străzile dosnice din St Albans, ca un detectiv aflat pe urmele unui cadavru. Îşi puse problema cât timp va mai putea să se țină de chestia asta. Ajunse pe terasa exterioară din fața unui bloc de apartamente, de patru etaje, fiecare terasă reprezentând de fapt o treaptă uriaşă din beton prefabricat. Toate ferestrele erau făcute cu sticlă ondulată, cum găseşti pe la toaletele publice. Evident, toate geamurile erau echipate cu perdele transparente, de plasă. Blocul era denumit Casterbridge şi era situat între străzile Egmont şi d'Uberville. Era clar că arhitectul sau omul cu planul era un fan al lui Thomas Hardy. Apăsă

butonul soneriei.

Uşa de la intrare se deschise şi în prag se ivi o femeie.

— Doamna Galton? întrebă Guy.

Femeia fusese întreruptă din curățenie. Părea obosită, cu gura lăsată în jos şi o privire deznădăjduită. Purta un şorț şi papuci de casă – o femeie micuță cu părul încărunțit şi un chip brăzdat de trecerea timpului. Cel puțin, Guy spera că timpul e de vină.

— Da? zise ea.

— Am fost trimis la dumneavoastră de Joyce Colman.

De la Cercetaşi…

— Ce doriți?

— E în legătură cu Robert.

— Intrați, atunci! Dar invitația făcută de ea era una bănuitoare, nici pe departe amabilă.

Păşi într-un hol minuscul cu mochetă violent colorată pe jos, mochetă aflată într-un război continuu cu tapetul de pe pereți. Nu era spațiu îndeajuns cât pentru ei doi, iar cât era, fusese deja ocupat de un aspirator cu un aspect dubios, rezemat de colțul mesei, numai țevi argintii şi monturi multicolore din plastic. Guy nu mai văzuse vreodată aşa ceva. Parcă era scos dintr-un program de televiziune din anii ’50; prototipul cine ştie cărei invenții viitoare care în realitate nu avea să fie fabricată vreodată. Motorul aspiratorului era încă în funcțiune. Femeia îl închise. Acum Guy putea auzi sonorul unui televizor, deschis într-una din camere.

— Ce-a mai făcut? întrebă femeia.

— Nu a făcut nimic. Mă întreb dacă aş putea să discut puțin cu el.

— Spuneți că sunteți de la Cercetaşi?

— Da! Nu spusese asta efectiv, dar poate i-ar fi mai uşor dacă ea credea asta. Am început ca voluntar acolo.

Am fost chiar astă-seară acolo. Mi-a părut rău să nu-l văd şi pe Bob acolo.

— E în pat. Are gripă.

— Pot să vorbesc cu el?

— De ce?

Guy putea întrezări deja cum situația ar putea lua o întorsătură proastă. Nu numai că a păşit în casa acestei femei. A păşit în viața ei. Şi nu avea niciun

drept să se afle aici.

— Păi, ştiți, credem că le-a zis o glumă celorlalți copii.

— Ce glumă?

— Un banc nesărat despre o actriță. Ne întrebam unde l-o fi auzit.

— De ce?

— Păi… vrem să ştim.

— De ce?

Din vorbe reuşise să se pună singur cu spatele la zid.

Disperat, căuta o cale de ieşire.

— Ne temeam că Bob ar fi în legătură cu nişte oameni care… spun bancuri neplăcute. Nu că ar fi dat de probleme sau altceva. Sforța un zâmbet liniştitor. Doar că ne gândim la el.

Şi exact în acel moment se deschise o uşă şi apăru în prag un bărbat originar din Indiile de Vest, cu un tricou fără mâneci pe el şi o țigară aprinsă între buze. Pe umărul stâng avea tatuată o caracatiță.

— Cine eşti? tună el văzându-l pe Guy. Avea ochi mari, cu albul proeminent, clocotind de ostilitate.

— E de la Cercetaşi, explică femeia. Vrea să vorbească cu Bob.

— De ce?

— Vrea să ştie de unde a auzit o glumă.

— Ce glumă?

— Nu ştiu. Un banc c-o actriță.

Bărbatul se încruntă, schimonosindu-şi jumătatea de jos a feței. Aruncă o privire scurtă peste umăr, apoi din nou la Guy.

— Tu eşti de la Cercetaşi? zise el.

— Dau şi eu o mână de ajutor, răspunse Guy.

— Ai vreun ID?

— Ce anume?

— Act de identitate. Nu ştiu cine eşti. Ai putea fi oricine.

— Păi…

Urmă o pauză lungă. Apoi Galton vorbi.

— Nu ştiu ce faci aici, începu el. Adică… ştii ce vreau să zic… ce e cu tine la ora asta? Să dai buzna în casele oamenilor aşa, punând întrebări aiurea! În mod de-a dreptul ciudat, tonul vocii sale nu era agresiv în mod special. Până şi

Guy se văzu nevoit să recunoască, omul avea dreptate. Poate ar trebui să sun la poliție, continuă el, să le zic că am aici un tip care se dă de la Cercetaşi ca să vorbească cu fiu-meu.

— Nu! Chiar nu sunt aşa! Nu este nevoie să…

— Şi cum naiba să țină el minte unde a auzit o nenorocită de glumă? Puştii aud tot felul de năzbâtii la şcoală. Ai vreo problemă cu copiii care se țin de bancuri, du-te şi vorbeşte cu profesorii. Ne-am înțeles?

— Sigur, domnule Galton. Îmi pare rău că am…

Dar Galton dispăruse deja, întorcându-i spatele lui Guy ca apoi să se îndepărteze.

Câteva clipe mai târziu, Guy era iar afară pe terasă.

Când uşa se trânti în urma lui, observă mişcare la una din perdele. Ridică privirea şi zări un băiat slăbuț, cu părul închis la culoare, privindu-l de la fereastră. Atât de aproape şi totuşi aşa departe! Pentru o fracțiune de secundă, fu tentat să îl strige, dar se răzgândi.

Se urcă pe motocicletă şi plecă mai departe fără să arunce vreo privire înapoi.

Într-un fel, se bucura că s-a terminat aşa repede. Guy vedea clar că toată şarada ar fi putut degenera într-o obsesie. Cum i-a spus Sylvie? O. Fantezie. Ea avea dreptate. Dar cât de departe s-ar fi lăsat purtat de fantezie? Oare ar fi luat-o pe autostrada A41 chiar a doua zi, să-şi croiască drum pe terenul dejoacă al şcolii şi să găsească următoarea legătură din lanțul acesta? Trebuia să recunoască, era foarte aproape să facă asta. Personalitatea sa avea o trăsătură, o dorință lăuntrică imprevizibilă de a petrece momente interminabile în căutarea unui lucru în esență fără nicio valoare. Dacă nu era atent, se va transforma într-un colecționar de etichete de pe cutiile de chibrituri.

Ei bine, s-a terminat. Şi el se bucura pentru asta.

Chiar se bucura. Faptul că mama lui fusese cea insultată de acea glumă era cu totul nerelevant. Ea nici măcar nu a ştiut de existența lui.

Seara aceea îl găsi într-un restaurant chinezesc – Rața cântătoare – de pe Wardour Street, cu patru absolvenți de la Clairemont; Torin şi Jane, Jack şi Paul. Toți prietenii săi ajunseseră acum la o vârstă la care era necesar şi obligatoriu acel „şi”. Torin şi Jane chiar îşi făceau planuri de nuntă. Guy oftă. Nu părea să fi trecut mult timp de când Jane fusese prietena lui. Acum stătea cu mâna

sprijinită pe capul lui Torin, jucându-se cu degetele prin părul lui. Jane tocmai primise un rol de contesă franceză într-un serial după Dickens al Channel 4: *Poveste despre două oraşe*. Din motive financiare, ambele oraşe erau interpretate de Praga. Jane avea bilet de avion pentru a doua zi şi această cină era dată în cinstea ei, spre a-i ura noroc.

Iată-i toţi cinci, aranjaţi în jurul unei mese rotunde, într-un colţ al localului. Masa avea un centru rotativ şi asta îl duse pe Guy cu gândul la roata norocului lor, la relaţiile lor mereu schimbătoare. Nici măcar nu mai erau actori… cel puţin, nu toţi. Paul îşi petrecuse ultimul an la Clairemont încercând să-şi dea seama de ce se află acolo; cu un an în urmă luase decizia de a intra în domeniul finanţelor. Bineînţeles, era singurul care câştiga bani adevăraţi – dar asta îl schimbase mult. Nu mai era unul de-al lor.

Guy aruncă o privire către Paul, care era aşezat de partea cealaltă a mesei. Avea fire albe – aşa curând!

Venise aici direct de la serviciu, îmbrăcat la costum, cu o cravată multicoloră, însă Jack insistase să-şi scoată cravata, pe care o declarase „hidoasă" şi o înmânase unuia dintre chelneri. Acum Paul studia meniul cu o expresie rănită întipărită pe chip. El fusese cel care a ales acest restaurant şi Guy se întrebă, întrucâtva mitocan, dacă tot el va achita nota.

— Ce-ar fi să dăm cu zarul? sugeră Jane. Şi comandăm ce număr iese.

— În niciun caz, zise Paul. Ultima dată când am făcut asta ne-am ales cu labe de raţă şi cinci tipuri de orez.

— Toate localurile astea sunt la fel, decretă Guy.

Uneori mă gândesc că toate restaurantele din Cartierul chinezesc împart aceeaşi bucătărie. Nu contează unde te duci. Undeva sub Soho probabil că există o bucătărie imensă şi toate restaurantele sunt legate de ea.

— Asta e încă una din teoriile tale bizare? întrebă Jack. Avea douăzeci şi şase de ani, era blonduţ şi frumos de pica. Cele şase luni de antrenamente la sala de forţă făceau toţi banii într-un mod deosebit de spectaculos pentru că tânărul arăta tocmai bine pentru un nou afiş pentru lenjerie bărbătească Calvin Klein. Numai că Paul nu era tocmai încântat de asta.

— Toţi bărbaţii trecuţi de prima tinereţe, salivând după tine prin metrouri.

— Asta-i o prostie.

— Reclamele Calvin Klein n-au nimic de-a face cu chiloţii bărbăteşti. Ci de

cum poți să-i smulgi de pe băiatul care îi poartă. Şi oricum, tu eşti actor, nu model.

— Un actor fără contract.

— Şi chiar te-ai dus până la St Albans? îi întrerupse Jane.

„Şi ea s-a schimbat", îşi zise Guy. Era mai dulce, căpătase mai multă rotunjime... era mai matură. Probabil că într-un an, doi va fi mămică. Deja arăta ca una.

— Nu e aşa departe, explică el. Începea să regrete că le-a povestit de pățaniile lui din acea zi.

— Guy, eşti de-a dreptul extraordinar. Cred că ai nevoie de un consult.

— Mulțumesc.

— Dacă ai fi reuşit să intri în şcoală, cum i-ai fi făcut pe copii să stea de vorbă cu tine? întrebă Jack.

— Mituieşte-i pe pezevenghi cu acadele, sugeră Torin.

O prinse pe Jane de încheietura mâinii şi îi scoase mâna din părul lui.

— Trebuie să îți găseşti de lucru! îl sfătui Paul. Când nu lucrezi, o iei nițel razna, Guy, şi asta e exact ca ultima ta găselniță. Chestia cu „Obligațiuni la purtător".

— Dar aia era o idee perfect normală. Dacă te gândeşti bine...

Toată lumea gemu. Auziseră cu toții povestea.

— Bancurile sunt interesante, continuă Guy, şi nimeni nu a scris ceva despre ele, în afară de Freud[19]. El a luat un banc ca model şi a scris o mie de pagini pe marginea lui, încercând să descopere de ce era aşa amuzant.

— Şi era? se interesă jack.

— Nu. Nici măcar pe departe. Cartea este imposibilă, dar nu cred că Freud avea câtuşi de puțin simțul umorului.

E foarte ciudat. Sunt o grămadă de cărți scrise despre miturile urbane, însă niciuna despre bancuri.

— Dar nu e acelaşi lucru, interveni Jane.

— Fac prinsoare că au legătură. În orice caz, îmi pare rău că nu am ajuns mai departe. Aş fi putut să o iau ordonat, de la A la B, la C, la D. Aş fi ajuns până în Scoția. Sau poate chiar în afara granițelor. Trasă o linie cu bețişorul pe fața de masă. Altă chestie la care merită să ne gândim. Bancurile migrează? Depăşesc

[19] Referire la lucrarea Comicul şi umorul de Sigmund Freud (n. tr.).

granițele?

Sau fiecare țară cu umorul ei?

— Nu cred că ar fi făcut glume cu Selina Moore în Franța, zise Torin. Nu a lovit un orfelinat francez?

— Măi, au făcut bancuri cu 9/11, zise Paul. La doar câteva zile după tragedie. Şi chestia cea mai simpatică este că glumele au pornit chiar din New York.

— Cum ar fi? întrebă Jane.

— Eh… nu erau deosebit de amuzante. „De ce American e cea mai bună linie aeriană? Pentru că zboară direct la birou.” Genul acesta de poante.

— Ce glume bolnave!

— Am menționat că nu erau amuzante. Dar Guy a prins un fir aici. Cine ar inventa un banc ca acesta?

— Dar bancurile sunt inventate? întrebă Guy, preluând tema. Sau se dezvoltă cumva? Dacă aş putea să urmăresc până la capăt bancul cu Selina Moore, oare se schimbă pe parcurs? De ce se aseamănă Selina Moore cu Camembert? Alt produs care vine din Franța într-o cutie.

— Cui dracului îi pasă? întrebă Torin.

Guy ridică din umeri. La masă sosi un chelner ca să ia comanda, îmbrăcat în alb-negru, dar cu o cravată multicoloră la gât. Conversația schimbă macazul.

Zece minute mai târziu discutau aprins despre un regizor cunoscut de tot grupul, a cărui producție modernă a clasicei piese *Romeo şi Julieta* tocmai avusese premiera la teatrul Royal din York, primind recenzii usturătoare. Criticilor le-a displăcut în mod special „fratele” de culoare care apărea ca o interpretare absurdă a fratelui călugăr. În mare, cei cinci nu se bucurau de necazul altuia, însă regizorul cu pricina era un dobitoc şi nu oferise nici unuia dintre ei vreun rol, aşa că o meritase din plin.

Şi apoi sosi şi Danny, ultimul membru al grupului.

Danny era mereu grăbit, mereu în întârziere. Era un tip rubicond, voios, care se îmbrăca şi se comporta extravagant şi care era absolut convins că va ajunge faimos înainte să împlinească treizeci de ani. Mai avea doar şase luni până la termen. În acest moment era în Westeliff-on-Sea, „făcând o Agatha”, aşa cum erau cunoscute în branşă piesele obositoare, aproape imposibil de jucat ale lui Christie. Deja începuseră repetițiile. Piesa avea deschiderea peste o

săptămână.

— Scuze că am întârziat! exclamă el apropiindu-se de masa lor, înghesuindu-se printre doi clienți de la alte mese şi dărâmând un pahar cu vin cu geanta de pe umăr.

Al naibii regizor nu ne mai dădea drumul o dată, şi am pierdut trenul. Doamne, şi ce mai călătorie. Tocmai de la Westeliff-on-Sea până în Fenchurch Street. Zici că-i un rând desprins din jocul de Monopoly; la naiba în praznic. Doamne, Guy, dar arăți groaznic. Ce ai pățit la față? Nu-mi spune! Kate ți-a ars vreo două. Te-a găsit în pat cu un labrador. Nici nu pot să zic că o învinovățesc.

Se aşeză, dădu de un pahar gol şi îl ridică pentru toast, în orice caz, iată-mă-s. Nu vă faceți griji că ați început fără mine. O, şi apropos, o mai țineți minte pe actrița aceea care a donat o grămadă de bani la Clairemont? Ei bine, am auzit un banc de pomină…

OPT

Danny auzise bancul cu Ferrero Rocher de la actrița care avea rolul despre care era vorba în titlu, însă nicio replică din piesa *Cadavrul din bibliotecă* pusă în scenă la Westeliff-on-Sea. Guy o cunoştea vag şi o sună chiar a doua zi. Pe parcursul celor zece minute cât a durat conversația lor află că regizorul era de rahat, piesa un dezastru, teatrul o hidoşenie de loc, oraşul şi mai şi, iar ea auzise bancul de la prietenul ei care lucra în City.

— Crezi că l-ai putea întreba unde l-a auzit? îi ceru Guy.

— Joci cumva telefonul fără fir?

— Cam aşa ceva.

Cinci minute mai târziu, fata îl sună înapoi. Prietenul lui auzise bancul de la şeful său. Iar acesta îl auzise de la stilistul său, la Prime Cuts, lângă stația din Liverpool Street…

Guy mergea la frizer acolo. Începuse să ia notă de faptul că fiecare salon de coafură şi frizerie din lume avea un nume cu tâlc. Oare era din oficiu? se întrebă el.

O chestie care venea odată cu autorizația? Tipul care se ocupa de el se numea Frank şi era de modă veche – haină albă, foarfece şi „ceva pentru weekend” pe vremea când „ceva pentru weekend” nu se referea la prezervativele

disponibile în şapte culori şi unsprezece arome la cea mai apropiată farmacie sau toaletă publică. Era plin de bancuri.

Guy ieşi de acolo cu părul mai scurt decât i-ar fi plăcut şi cu o descriere a bărbatului care făcea sandvişuri la o tarabă ceva mai încolo, pe aceeaşi stradă. Frank se ducea la el în fiecare zi în pauza de prânz, însă nu-l ştia după nume. Care era Kailash.

Kailash îi prepară lui Guy un sandviş cu caşcaval şi murături în sos dulce şi îl trimise mai departe la un restaurant italian de pe Old Kent Road. Avea el un amic acolo, Sammy, care lucra pe post de chelner.

Restaurantul Luigi's era de fapt una din acele trattoria italieneşti care răsăriseră mai peste tot în Londra spre finele anilor '70 şi care cu siguranță se demodaseră între timp. Găseai aici toate accentele specifice: antreurile uşor transpirate servite de pe căruciorul cu roți, meniul scris de mână ce cuprindea atât de multe feluri de mâncare încât toate trebuie să fi fost pre-congelate, chifluțele tari ca piatra acompaniate întotdeauna de untul înghețat şi mult prea sărat. Toți chelnerii erau italieni get-beget, mai puțin Sammy care se prefăcea că este. Guy se lansă din nou în numărul lui de student şi fu îndrumat către manager, al cărui nume chiar era Luigi şi care auzise bancul de la bucătar. Din păcate, bucătarul era la el acasă.

Suferind de o intoxicație alimentară.

Guy nu avea nimic mai bun de făcut, iar ziua era una frumoasă. Se urcă din nou pe motocicletă şi merse până în Enfield, unde îl descoperi pe bucătar într-o grădină mică, dreptunghiulară, uitându-se la televizorul proțăpit într-o roabă. Grădina se întindea până aproape de o linie de cale ferată aşa că la fiecare patru sau cinci minute trăncănea pe acolo un tren, în drumul său către sau dinspre Londra. În aer plutea o duhoare de legume stricate şi motorină, dar bucătarul – al cărui nume era Carlo Ponti – nu părea să ia în seamă zgomotul sau poluarea. Părea un tip cu adevărat fericit.

El auzise bancul de la vecinul său Ali, care lucra ca polițist la Circulație. Cei doi petreceau ore în şir discutând peste gard. Erau prieteni buni, ducându-şi fiecare traiul în grădina cât un buzunar. Guy vorbi cu soția lui Ali, dar ea nu ştia bancul şi Ali nu avea să revină acasă decât după ora opt seara, cel mai devreme.

Guy plecă în căutarea lui.

Îşi petrecu următoarele două zile într-un joc din ce în ce mai frustrant de-a

caută polițistul. Îl descoperi pe Ali supraveghind săltarea unui BMW lângă catedrala St Paul – şi aşa descoperi că cei de la Circulație schimbau glume cu regularitate când erau în tură. Ali auzise bancul de la Phil, care îl auzise de la Jasminda, care îl auzise de la Sue. Această parte a firului poveştii se termină abia la Mike, care auzise poanta de la fratele său Henry, şi care a fost de fapt primul care a introdus-o în rândurile poliției.

Henry era un instalator din Hertford. Treizeci de lire sterline pentru o solicitare şi apoi douăzeci de lire plus TVA pentru fiecare sfert de oră pe care îl petrecea la lucru… Henry recunoscu că are un simț al umorului foarte dezvoltat. Auzise gluma de la un client, înainte să-i prezinte factura.

De la Hertford, urma ducea către Sandridge, Redbourn, Chaul End, apoi din nou în Bishop's Stortford, Royston şi în satul Wimbish Green. Bancul fusese răspândit, respectiv, de cinci poştaşi, doi profesori, un şef de garaj auto, nouă mecanici, o casieră de la Lloyds Bank, un diriginte de poştă şi un grădinar.

Numele grădinarului era Fairfax. Guy realiză că se deplasa din ce în ce mai departe de casă. În curând, îi va fi imposibil să facă drumul înapoi la Londra fără a se opri undeva peste noapte, dacă nu voia să se epuizeze călătorind pe autostradă. Dar se distra de minune. Era dificil de explicat, dar cu cât străbătea mai mult drum, cu atât i se părea că se apropie mai mult de un rezultat, începea să creadă că va găsi autorul bancului cu Ferrero Rocher. Se putea întâmpla în orice moment.

Reuşi să dea de urma lui Fairfax într-un birou mic, din lemn – mai degrabă un şopron transformat – la capătul unui centru de grădinărit. Fairfax era scund, cu părul alb, şi astmatic. Fuma ca un turc şi răsufla şuierat de fiecare dată când inspira. Guy nu putea decât să spere că plantele de care avea grijă erau într-o stare mai bună decât el. Altfel, un tip prietenos. Aceasta era o realitate a caracterului britanic care prindea contur în mintea lui Guy. În mare, oamenii erau amabili, săritori. Şi faptul că treaba lui cu ei era absolut excentrică părea să ajute în acest sens. Într-un fel era chiar surprins că, până şi în vremurile acestea tăioase, stresante, spiritul comediilor Ealing rămăsese nespulberat. Ar fi ajuns el atât de departe, se gândea uneori, dacă ar fi trăit în Germania, să zicem, sau în Belgia? Şi, urmărind aceeaşi idee, ar mai supraviețuit bancul?

— Ferrero Rocher! Da. Îmi amintesc bancul, horeai Fairfax. Tatăl meu mi l-a zis, la telefon.

— Şi unde locuieşte tatăl dumneavoastră?

— Stoke-on-Trent.

Guy simți cum i se înmoaie genunchii. Se aşteptase să ajungă aici mai devreme sau mai târziu. Stoke-on-Trent era la mulți kilometri depărtare – în celălalt capăt al Angliei. Chiar şi aşa, probabil avea mare noroc. Tatăl grădinarului ar fi putut trăi în altă țară.

— O să conduceți până acolo? întrebă Fairfax.

— Bănuiesc că n-am altă cale.

— Mi se pare multă muncă pentru o lucrare la facultate. Fairfax îşi mai aprinse o țigară. Dar poate nu va fi nevoie. Vedeți, acum că mă gândesc mai bine, cred că am auzit bancul şi de la unul dintre grădinarii mei.

Aceasta era o nouă pistă, ceva ce Guy nu a anticipat.

De la Westeliff-on-Sea, progresul bancului fusese liniar, direct de la A la Z. Ar fi trebuit să realizeze însă că diseminarea ar putea deveni mult mai complicată deoarece unii dintre cei implicați ar putea transmite gluma de două sau de trei ori.

— Uite cum s-a întâmplat, continuă Fairfax. Eu i-am spus bancul lui Harry Collins. Omul s-a cam ramolit, da' tot îi mai place o poantă bună. Chestia e însă, el ştia deja bancul.

— L-a auzit de la altcineva?

— Corect.

Harry Collins locuia la nici zece minute depărtare.

Avea o căsuță dintr-un şir de case similare, lipite între ele ca boabele într-o păstaie, aşa de acoperită de iederă încât aproape că nu se mai vedea. Fairfax sunase înainte şi Harry îl pofti pe Guy într-un living pătrat, cu tavanul lăsat şi mobilier mult prea masiv pentru spațiul disponibil. Muncitorul avea în jur de şaptezeci de ani şi încă lucra. Era un bărbat mărunt cu palme mari, în permanență acoperite cu țărână.

— Nu-mi mai aduc aminte unde l-am auzit, zise el.

Am o memorie groaznică. Ferrero Rocher? Poate de la Bill Fairfax. Da, el mi l-a zis.

— Nu, eu nu sunt convins, domnule Collins, zise Guy.

Dumneavoastră i l-ați spus lui.

— Aşa a fost?

— Aşa mi-a zis chiar el.

Mai apoi se deschise uşa şi îşi făcu apariţia o femeie tare bătrână, aducând o tăviţă cu trei ceşti de ceai.

Femeia era gheboşată peste tăviţă, aproape trasă în jos de greutatea ei. Aceasta era doamna Collins.

— Auzi, cine mi-a zis bancul acela? o întrebă Collins.

— Ce banc?

— Cu Ferrero Rocher.

— Păi eu ţi l-am zis!

— Ei nu zău!

— Da, eu ţi l-am zis. L-am auzit la cumpărături şi ţi l-am spus când m-am întors acasă.

Starea de spirit a lui Guy se îmbunătăţi vizibil.

— Vă mai amintiţi unde l-aţi auzit? întrebă el.

— O, da. De la Janice Richards. Saffron Walden.

Lucrează la cofetărie.

Şi aşa merse mai departe la cofetărie, de aici la cizmar, la librărie şi la alimentara. Apoi la croitor, la oficiul poştal şi la salonul de coafură Taie şi fugi. Bancul sărise în zigzag dintr-o parte în alta a străzii principale, dar punctul de intrare părea a fi biblioteca. Bibliotecara îl auzise de la sora ei, Marion, care locuia în satul Ickleton şi care se ocupa de aranjamentele florale pentru biserica de acolo. Auzise bancul de la preot.

— N-am spus bancul fiindcă l-am considerat amuzant, se scuză preotul. Acesta era un bărbat în vârstă, nobil în atitudine, părând jenat că a fost prins cu mâţa în sac de către Guy. Tocmai că discutam cu Marion despre umor, în general. I-am spus bancul ca un exemplu de glumă care nu e deloc amuzantă.

— Acesta este şi unul din motivele pentru care mă interesează, zise Guy. Puteţi să-mi spuneţi unde l-aţi auzit, dacă nu vă supăraţi?

— De la Ray Cranbourne. Îl găsiţi în cimitir. Are grijă de morminte.

În realitate erau doi: Ray şi un băiat dolofan, cu o faţă ca o lună plină ce părea uşor retardat. Râdeau împreună în timp ce Guy se apropia de ei şi bineînţeles asta îl duse cu gândul la *Hamlet*.

Cine-i acela dă lucrează mai tare şi dăcât zidarul şi dăcât corăbierul şi dăcât dulgherul?

Ăl dă face spânzurătorile, că funia lui ține câte o mie dă spânzurați![20]

Ei, era şi asta un fel de glumă, nesărată şi după cinci sute de ani de la crearea ei. Nimeni nu le zicea aşa bine ca Shakespeare. Clovnii gropari. Aici să înceapă bancurile?

Nu însă. Ray îl auzise de la poştaş, care îl auzise de la o cucoană, care îl auzise de la...

Guy urma acum firul autostrăzii MII: Duxford, Stapleford, Great Shelford şi Newnham înainte de a coti spre Rampton (puțin mai la nord) şi apoi Cambridge.

Începea să îşi creeze propriile standarde. Patru „scoruri" într-o zi era o medie bună. În fiecare dimineață părăsea Londra în jur de şapte dimineața şi încerca să se întoarcă cât mai era încă lumină afară. În unele zile, dădea greş cu totul. Prefera să nu folosească încă telefonul. Gusta imprevizibilitatea fiecărei întâlniri. Şi oricum nu avea altceva mai bun de făcut. Sylvie nu-l sunase cu oferte de lucru. Iar afară strălucea soarele.

O întâlnire într-o după-amiază târzie cu un zugrav-decorator îl aduse la Cambridge. Zugravul îşi aminti că a aflat bancul de la proprietarul unui *pub* pe unde a lucrat, Ursul, situat chiar pe râul Cam. Guy calculă că avea suficient timp să se oprească acolo înainte de a porni înapoi spre Londra, dar când ajunse la fața locului descoperi o clădire irezistibil de cochetă, cu acoperişul de stuf, bârne la vedere şi privelişte înspre râu. La fereastră era şi un afiş cu oferta specială: „Cameră cu mic dejun E25". Guy se hotărî să rămână peste noapte.

Era decizia corectă. Fata care îl conduse în camera sa îl informă că proprietarul, domnul Patterson, nu se va întoarce decât după opt. Guy făcu un duş, apoi trase un pui de somn înainte de a coborî pentru cină.

Ursul era un *pub* tradițional de țară, însă o țară a mieluşeilor țopăind în bătaia razelor de soare şi a copiilor ce săreau prin fâneață, şi nu un tărâm al fermierilor recalcitranți, al noroiului şi a febrei aftoase. Absolut totul era perfect. Hanul avea un cămin mare cât să stai în el.

O podea cu dale de piatră inegale. Fotografii înfățişând viața la sat înainte de invenția maşinilor cu motor, înainte de moartea lentă a sătucului. Când Guy ajunse la parter, găsi opt sau nouă oameni cu halbe de bere şi îşi făcu

---

[20] Shakespeare, Hamlet, Actul V, Scena 1 (trad. Adolphe Stern).

„Care-i acela de clădeşte mai trainic ca zidarul, şi decât fierarul şi tâmplarul?

Ăl de ridică spânzurătoarea, că funia lui rămâne şi după o mie de pretendenți! Aş fi zis eu!"

numaidecât impresia, chiar şi din acea tăcere relaxată, că se cunosc cu toţii, că vin aici mai toate serile şi că Ursul era pentru ei a doua casă. Un singur om stătea la masă de unul singur, întrucâtva separat. Guy îl observă în drum spre bar. Bărbatul era între două vârste, îmbrăcat într-un costum gri ieftin, cu cămaşă şi cravată ce păreau să fie cumpărate la pachet. Mânca un sandviş cald şi citea o carte broşată. Guy bănuia că omul mânca singur adesea. În felul în pare ţinea sandvişul şi întorcea paginile în acelaşi timp, fără să ridice privirea, se citea o uşurinţă ce vine odată cu repetiţia. Probabil un agent de vânzări, un om care-şi petrecea mult timp pe drumuri.

Proprietarul sosise şi el între timp şi îi aduse personal meniul. John Patterson era un ins înalt, cu faţa roşie şi părul negru, neîmblânzit, cu favoriţi zburliţi, îmbrăcat într-o bluză de trening decolorată şi pantaloni de catifea reiată. Era evident faptul că este mândru de local. Păşea de parcă şi el ar fi fost un urs.

— Doriţi şi mâncare? întrebă el. Era ceva în glasul lui ce insinua că ar fi o mare greşeală să nu doreşti şi asta.

— Da, răspunse Guy.

— Astă-seară vă putem oferi friptură şi plăcintă cu carne. Făcute ca la mama acasă. Toată mâncarea noastră este făcută în casă. Aruncă o privire spre agentul de vânzări, care nu-i intrase defel în graţii comandând doar sandvişul cald. Supa zilei este crema de praz cu cartofi.

Guy comandă o plăcintă şi o bere. Plăcinta era mai scumpă decât şi-ar fi dorit, iar de bere nu prea avea chef, însă părea băutura corectă la o aşa masă.

— Dumneavoastră sunteţi domnul Patterson? se interesă el.

— Eu sunt. Da.

— Am cunoscut un prieten de-al dumneavoastră în după-amiaza asta. Roy Ingles.

— Roy? O, da! Ce vroia?

— De fapt, el mă ajuta pe mine la un proiect. Vedeţi, sunt student.

— La universitate?

Care universitate? Desigur – se afla la Cambridge.

— Da. Lucrez la o teză de masterat despre cultura pop.

Şi fu nevoit să îşi spună povestea încă o dată, pentru a douăzecea oară. Originile bancurilor. Contextul economico-social.

Patterson asculta, intrigat.

— Ei bine, asta-i prima oară când aud de aşa ceva, conchise el. Şi cărui banc încercați să-i dați de capăt?

— De ce se aseamănă Selina Moore cu o bomboană Ferrero Rocher?

Patterson îşi strâmbă gura într-un zâmbet în felul caracteristic oamenilor puşi în fața unei situații ce ar trebui să fie amuzante.

— Nu ştiu, zise el. De ce seamănă Selina Moore cu o Ferrero Rocher?

Guy se încruntă nedumerit.

— Nu, explică el. Nu vă spun bancul. Dumneavoastră i l-ați spus lui Roy Ingles.

— Aşa?

— El mi-a zis.

— De ce se aseamănă Selina Moore cu o Ferrero Rocher?

O femeie plinuță, bondoacă – o adevărată doamnă Tiggywinkle[21] – ieşi din bucătărie aducând un castron de supă.

— Pentru că şi una şi alta au părăsit Franța într-o cutie, zise ea.

— A, da. Aşa el Patterson dădu capul pe spate şi râse, în vreme ce Guy simți un fior de durere. I se întâmpla de fiecare dată când cineva râdea la gluma asta. Îl durea.

Chiar îl durea.

Poate de aceea nu-l observă pe bărbatul în costum.

Agentul de vânzări. Acesta se oprise din mestecat, încetase să mai dea paginile cărții şi asculta cu mare atenție schimbul de replici.

— Unde l-ați auzit? întrebă Guy.

— Nu-mi aduc aminte.

Femeia – probabil doamna Patterson – îi servise supa. Revenise în spatele barului.

— Cum, Sally ți l-a zis, spuse ea.

— Serios?

— Eram şi eu aici. Zău, John! Nu-ți mai aduci aminte nimic?

— Sally Lockwood?

— Erați patru sau cinci aici. Vinerea trecută. Matthew, Jamie şi Chris, şi tu. Vă țineați de bancuri – iar acesta a fost unul dintre ele.

— Sally Lockwood. Guy reținu numele. Ştiți unde locuieşte?

---

[21] Personaj din poveştile lui Beatrix Potter, o spălătoreasă-arici din lumea lui Peter Rabbit (n. tr.).

— Pe undeva prin Cambridge, cred. Dar are un magazin în centru. Băcănia lui Sally. Probabil îl găsiți în cartea de telefon.

— Cumpărăm diverse de la ea, zise Patterson. Plăcinta pe care o serviți? Ea a făcut-o.

— Păi, mi-ați zis că totul e făcut în casă.

— Exact. Făcute în casa ei. Şi aveți de gând să o întrebați unde a auzit bancul?

— Da, zise Guy.

— Şi apoi? Ce faceți, vă țineți aşa după banc – ar putea să vă ia tot restul vieții.

Bărbatul în costum ascultase destul. Lăsând sandvişul prăjit să se răcească pe farfurie, se ridică şi părăsi încăperea. Abia atunci îl observă şi Guy. Dar nu acordă nicio importanță.

Bărbatul se duse direct la mica recepție şi aruncă o privire la cartea e oaspeți, în care Guy semnase când s-a cazat. Acolo era trecut numele lui Guy şi lângă el numărul de înmatriculare al motocicletei. Pe birou era un telefon public, dar omul nu îl folosi. Avea telefon mobil. Îl scoase la iveală, verifică intensitatea semnalului şi apăsă o singură tastă. Fu conectat imediat.

— Sunt Naughtie. Făcu o pauză şi aruncă o privire în jur, asigurându-se că nu e nimeni prin preajmă. Cred că avem o problemă, zise el.

NOUĂ

Băcănia lui Sally era amplasată pe o străduță îngustă şi întortocheată din centrul oraşului Cambridge. Guy notă dintr-o privire că acesta era genul de magazin care nu vindea nimic din ce i-ar plăcea lui să guste, pe de altă parte însă era înconjurat de magazinaşe care vindeau lucruri pe care nimeni n-ar fi vrut să le cumpere. Erau de toate acolo: ceainice în forme ilare, săpunuri înmiresmate, cu floricele în mijloc, jocuri de puzzle executate manual din lemn. O adevărată tratație pentru nas:

lumânări parfumate, coşulețe cu flori uscate, frumos mirositoare şi peste o sută de varietăți de beţişoare parfumate de ars. Guy dădu peste o zonă de parcare imediat după colț, chiar lângă King's College. Îşi lăsă motocicleta înconjurată de biciclete şi merse să o întâlnească pe Sally Lockwood.

Magazinul era mic şi mirosea a brânză şi cafea – în funcție de locul unde alegeai să te opreşti. Rândurile de rafturi nu etalau mărci cunoscute. Până şi cele mai simple articole – biscuiții şi chipsurile – erau importate din Austria sau Danemarca, cu blazoane şi coroane viu colorate pe ambalaj, pentru a justifica prețurile piperate.

Arătau de parcă strângeau praful pe acolo de ceva vreme.

Galantarul de delicatese oferea de asemenea şuncă afumată, nişte brânzeturi obscure şi plăcinte de casă, ca cea pe care o mâncase cu o seară înainte.

Înaintea lui la rând era un domn foarte bătrân, pe care Guy îl urmări cum primeşte în mână pachetul cu felia de brânză cerută, la fel de groasă ca lama cuțitului cu care fusese tăiată. Fata din spatele tejghelei nu părea să îşi facă vreo problemă. Cântări produsul, îl înveli în hârtie cerată şi i-l înmâna bătrânului cu o severitate ce ținea de rolul său acolo, chiar dacă ambalajul şi punga trebuie să fi diminuat mai toată marja de profit. Într-un sfârşit bătrânul ieşi din magazin.

— Pot să vă ajut cu ceva? se adresă fata cu un fel de disperare mută, căci ştia prea bine că nu are cu ce să-l ajute.

— Dumneata eşti Sally Lockwood? întrebă Guy.

— Nu. Sally nu este aici, răspunse fata. Tocmai ce a plecat. S-a dus acasă.

— Când se va întoarce?

— De-abia mâine.

Guy nu se aştepta la una ca asta. Era abia ora unsprezece. Nu avea de gând să-şi piardă toată ziua prin Cambridge şi, chiar şi beneficiind de oferta specială, nu voia să mai plătească încă o noapte la han.

— Îmi puteți spune unde locuieşte? întrebă el.

— Vă cunoaşte? Fata era isteață şi eficientă. Nu avea să dea adresa lui Sally chiar oricui.

— Nu tocmai, admise Guy. Avem un prieten comun.

John Patterson de la hanul Ursul.

— Nu îl cunosc.

— Cumpără de la dumneavoastră.

— Şi…

— Vreau doar să o întâlnesc, zise Guy. Credeți că ați putea să o sunați? Doar cinci minute din timpul său.

— Nu cred că va fi disponibilă să vă vadă, zise fata.

Mama ei nu se simte aşa bine. Tocmai de aceea a plecat acasă. Nu ar vrea să fie deranjată.

În magazin îşi făcu apariţia o nouă clientă: o doamnă într-o jachetă Barbour. Ceru patru felii de salam şi o cutioară de măsline; în vreme ce fata întoarse spatele ca să se ocupe de ambalatul produselor, Guy se aplecă peste tejghea. Observase mai multe scrisori aşezate în spaţiul îngust dintre casa de marcat şi perete. Verifică iute teancul de corespondenţă. Patru din scrisori erau adresate magazinului, dar a cincea era pe numele lui Sally, cu o adresă personală. Reţinu coordonatele şi părăsi magazinul.

Sally locuia la douăzeci de minute de mers pe jos, într-o zonă aerisită, cu gazon, care se învecina cu centrul oraşului, părând complet separată de acesta. Aleile şerpuite şi cărăruile pentru pietoni se deschideau deodată într-un parc, lângă un rând de case mai înalte şi mai avute decât oricare altele întâlnite de Guy în drum. Casa lui Sally nu avea dimensiuni uriaşe, cu toate acestea era impresionantă. Din faţă arăta ca o casă de păpuşi, chiar dacă una sumbră – genul prezent în colecţiile negustorilor de antichităţi mai degrabă decât cel al căsuţelor cu care se joacă copiii. Era construită din cărămizi mici, în stil georgian, cu patru etaje, cu uşi şi ferestre perfect simetrice şi un triunghi alb chiar deasupra uşii de la intrare. Aproape că îşi închipuia cum toată faţada se deschide dintr-o parte, prinsă în balamale, ca la o casă de jucărie. Înăuntru avea să descopere un hol şi o scară, cu încăperi identice ca mărime de o parte şi de alta. Camerele aveau tavanul înalt şi podele de lemn lustruit; erau nenumărate, cel puţin trei dormitoare la etajul trei, imediat sub acoperiş, iar bucătăria se găsea, după cum părea la prima vedere, la subsol.

Casa era îmbogăţită în faţă de o grădină cu două tise înalte şi o portiţă joasă de fier care o delimita de trotuar. Guy se gândi dacă Sally locuieşte aici împreună cu mama ei. Era destul loc şi pentru un soţ, cu copii cu tot.

Trecu de poartă şi sună la uşă. Aceasta se deschise imediat şi se văzu examinat – destul de rece – de o femeie cam de aceeaşi vârstă cu el. Primul său gând fu acela că fata reprezenta tot ceea ce nu era Kate. Al doilea gând care-i urmă fu că avusese primul gând numai şi numai pentru că, aşa cum i se întâmplase şi cu Kate, se simţea atras de fată din prima clipă.

Tânăra era şatenă şi nu brunetă, micuţă şi zveltă, nu impozantă, drăguţă,

nu neapărat memorabil de frumoasă.

Avea părul de culoarea fânului, prins în coadă cu un elastic. Avea ochii de un albastru-cenuşiu, ochi ce ar fi fost deosebiți dacă nu ar fi purtat în privirea lor atâta ostilitate. Purta o rochie largă, verde palid, cu un pulover roz. Nu erau două culori la care Guy s-ar fi gândit în combinație, însă pe ea mergeau de minune. Fără bijuterii, foarte puțin fard. Îşi trăsese ochelarii pe creştetul capului.

— Da? Stătea în pragul uşii şi din postură îi lăsa deja de înțeles că nu avea nicio intenție să îl invite înăuntru. Se rezemase de cadrul uşii, barând intrarea cu brațul întins.

Băiatul privi pe lângă ea la interiorul simplu mobilat, unde pe podea cădea angular o rază de lumină, sugerând alte uşi în interior. Era ca o pictură de Vermeer. Guy se întrebă dacă înăuntru nu cumva doarme un copilaş.

— Sally Lockwood? întrebă el.

— Da. Tocmai vii de la băcănie?

— Da, aşa e.

— Amanda te-a văzut când mi-ai citit adresa de pe una din scrisorile mele personale. De ce ai făcut asta?

— Aveți dreptate. Guy era luat pe neaşteptate, prins în flagrant. Îmi pare rău. A fost un gest necugetat. Dar asistenta dumneavoastră – Amanda era ocupată, iar eu voiam doar să vă văd pentru câteva minute. Numele meu este Guy Fletcher. Am venit tocmai de la Londra.

— Ai venit tocmai de acolo pentru ce anume?

— Vreau să vă pun o întrebare.

— În legătură cu ce?

Luă rapid o decizie şi se aruncă în explicații.

— E vorba de un banc. Un banc pe care l-ați spus la hanul Ursul. Vedeți… Îmi este greu să explic. Lucrez la o teză. Sunt la Universitatea din Londra.

— La care facultate?

Asta îi tăie elanul. Nimeni nu-l mai întrebase asta până acum.

— Păi, nu sunt tocmai la zi, se bâlbâi el. Sunt la studii aprofundate. Cam lucrez pe cont propriu. Zâmbi, conştient că o cam feştelise. Scriu un studiu despre anecdote şi altele asemenea. Ştiți, bancuri. Încerc să aflu de unde provin bancurile. În special, un anume banc.

Ştiu că sună aiurea, dar vă jur că sunt inofensiv. Credeți că aş putea intra,

doar o clipă?

Fata observase între timp casca de motociclist din mâna lui.

— Unde ți-e motocicleta? întrebă ea.

— Am lăsat-o lângă magazin.

Sally îl examina cu atenție, fără a-şi trăda gândurile pe față. Apoi zise:

— Bine. Discut cu tine. Dar dacă nu te deranjează, aş prefera să nu te poftesc în casă. Se odihneşte mama. Nu se simte bine. Dacă aştepți o clipă, îți deschid din grădină.

Îi închise usa în nas.

Într-o parte, casa mai avea o uşă. Guy o zări abia acum. Era o uşiță ca dintr-o carte cu poveşti, dreptunghiulară, solidă, pe jumătate ascunsă sub un arbust de mahon care îi conferea un aer de mister, de parcă s-ar fi deschis spre Narnia sau Grădina secretă. Guy se apropie de ea. După ceea ce păru o bună bucată de vreme uşa se deschise dezvăluind silueta lui Sally de cealaltă parte, sceptică încă, totuşi primitoare. O urmă în cea mai perfectă grădină pe care o văzuse vreodată, ordonată, clasică, fără niciunul din acele artificii hidoase – fântâni arteziene, terase sau pagode japoneze – care apăreau în ultima vreme în mai toate programele de grădinărit de la TV. Un pătrat de gazon scurt, perfect coafat şi o zonă restrânsă, aproape de casă, pavată cu pietre de York.

Majoritatea răzoarelor erau pline cu plante neobişnuite, țepoase, cu frunze de un verde închis; varietăți deosebite de plante pe care nici nu ştia cum să le numească.

Grădina era şi foarte intimă. Era imposibil să vezi casele vecinilor. Guy luă loc pe un scaun, sub o umbrelă uriaşă, rezistând tentației de a arunca o ocheadă prin ferestrele casei. Mobilierul grădinii era de foarte bună calitate făcut de artizani, nu produs în serie.

— Doreşti ceva de băut? îl întrebă Sally.

— Aveți Coca-Cola?

— Cred că da. Se ridică şi dispăru în casă. Uşa de la intrarea în casă era oglindită la capătul holului, în zidul din spate, printr-o uşă glisantă, din sticlă. Fata reveni după câteva momente cu o sticlă şi două pahare.

— Mi-e teamă că nu am decât limonada, se scuză ea.

— E în regulă. Probabil adusă de la băcănia ei. Guy nu recunoştea marca. Dacă e să fiu sincer, eu nu studiez la Universitatea din Londra.

— Nici nu mă îndoiam.

— E doar o poveste pe care le-o spun oamenilor pentru a explica într-un fel ceea ce încerc să fac.

— Şi ce încerci să faci?

— Păi, chiar vreau să aflu de unde provin bancurile.

Ştiu că sună aiurea rău. Bău din limonada. Nu prea avea gust de lămâi. Am auzit bancul într-un *pub* din Londra şi am vrut să aflu de unde a provenit. Mi-a trecut prin minte să scriu o piesă, poate, sau ceva în genul acesta.

Adevărul este că sunt actor, deocamdată nu am de lucru.

— Mi s-a părut că te recunosc de undeva, zise Sally.

— Serios?

— De ce crezi că ți-am dat drumul înăuntru? Ți-am recunoscut chipul de când te-am văzut, dar de-abia acum mi-am dat seama unde l-am mai văzut.

— *Crimele din Manchester*? sugeră Guy.

— Nu. Erai în reclama aceea, nu? Pentru cafea. Tu eşti cel care spăla ferestrele şi fluiera.

Guy dădu din cap. Era şi asta… un fel de recunoaştere.

— Da, aşa e.

— E una din reclamele preferate ale mamei. Ea se uită mult la televizor, ea mi te-a arătat. Tu încercai să o impresionezi pe fată fluierând, apoi ea pune pe foc un ceainic care şuieră. Mama mi-a zis că eşti tare hazliu.

— În realitate, nu eu sunt cel care fluieră, admise Guy.

Eu nu pot să fluier. Am fost dublat.

— Atunci de ce te-au ales pe tine pentru spot?

— Habar n-am. Bănuiesc că le-au plăcut buzele mele.

Oftă. Ca să fiu cinstit, a fost o zi groaznică de filmări.

Nu m-am înțeles deloc cu actrița care o juca pe prietena mea, iar regizorul era convins că el realizează ceva din *nouvelle vague*, şi nu un spot de treizeci de secunde care să intre la *Ştirile de la ora zece*. Iar mie nici nu-mi place cafeaua. N-am înțeles băutura asta niciodată. Adică, mi se pare o chestie atât de ciudată. Prăjeşti nişte boabe mici, apoi le macini şi arunci pulberea în apă clocotită.

— Să ştii că nu s-a văzut, zise Sally. Îl analiză şi mai atent. Dar ce era aşa important în legătură cu bancul acesta? întrebă ea. Cel de la care ai pornit.

— Ăă… era despre o persoană cunoscută mie.

— Chiar aşa de grav?

— Ea a murit.

— Îmi pare rău.

Vroia să îi spună. Sally avea ceva care îl îndemna să îi vorbească despre Selina Moore, despre cum a fost adoptat, cum a avut nevoie să îşi găsească mama şi cum a pierdut-o înainte să o găsească cu adevărat. Dar se înfrâna. Lui Kate nu i-a spus niciodată. Cum oare ar putea vorbi despre aceste lucruri cu cineva abia întâlnit?

În schimb, îi povesti despre „Obligațiunile la purtător".

— Mereu am avut idei din astea, explică el. E ceva în firea mea. Îmi trece un gând prin minte şi nu mai reuşesc să scap de el.

— Şi ce-a fost cu „Obligațiunile la purtător"?

— Ai o oră liberă?

Brusc ieşi soarele şi grădina deveni caldă, parfumată, amintindu-i lui Guy de o scenă din *Alice în Țara Minunilor*. Poate că uşa se deschisese către această poveste, până la urmă.

— Ei bine, este un fel de teoria conspirației, începu el.

Într-una din zile mă gândeam la obligațiunile la purtător şi mi-a trecut prin cap că n-am întâlnit pe nimeni care să fi câştigat premiul cel mare. Cel de un milion de lire sterline.

Fata îl privi cu curiozitate.

— Şi ți se pare surprinzător? întrebă ea. Câți oameni cunoşti tu?

— Tocmai asta e şi ideea. Eu cunosc, să zicem, o sută de persoane. Îmi închipui că majoritatea oamenilor cunosc în jur de o sută de persoane, dacă se gândesc ca lumea la chestia asta. Dar cei o sută pe care îi ştii tu, şi ei ştiu alți o sută. Deci, de fapt, sunt cam zece mii de oameni de care auzim câte ceva din timp în timp. Şi mi-am dat seama că dacă, de exemplu, fiica vecinei soacrei tale ştie pe cineva care a câştigat un milion de lire, sunt şanse mari ca şi tu să afli.

Sally aprobă printr-o mişcare a capului, însă Guy nu era sigur că ea urmăreşte firul logic. Continuă chiar şi aşa:

— Acum, guvernul dă premiu un milion de lire în fiecare lună, douăsprezece luni pe an. Şi se presupune că fac asta de mulți ani, cincizeci de ani. Guy inspiră adânc.

Aşa că mi-a trecut deodată prin minte că e ceva foarte ciudat, că nimeni n-

a auzit vreodată de cineva care să fi câştigat un milion de lire la jocul acesta.

— Dar precis cunoşti câțiva oameni care să fi câştigat premii mai mici.

— Desigur. Dar exact la asta te şi aştepți.

Sally clătină din cap.

— Unde vrei să ajungi?

— E numai o teorie, dar mi-am dat seama că e posibil ca guvernul să mintă. Aruncă pe piață câteva premii mărunte – douăzeci şi cinci de lire ici, o sută acolo – ca să țină poporul fericit. Dar premiile cele mari nu există de fapt. Şi cu cât m-am gândit la asta mai mult, cu atât am realizat ce uşor poate fi pus în aplicare totul. Vreau să zic, companiile private sunt obligate să numească toți câştigătorii la concursurile cu premii. Dar asta nu este adevărat şi în cazul obligațiunilor la purtător. Şi ce se întâmplă cu toți cei care au murit sau s-au mutat de aici?

Ce se întâmplă cu biletele lor?

— Deci tu crezi că guvernul ne trage pe sfoară. Sally îşi turnă limonada în pahar şi, în acea scurtă pauză, Guy se surprinse dorindu-şi să nu fi intrat în povestea asta veche. Dar n-aveai niciun fel de dovadă.

— Nu. Dar tot n-aveam de lucru şi cum n-aveam nimic mai bun de făcut, m-am apucat să întreb în stânga şi-n dreapta.

— Aha. Acum înțelegea. Ca acum, cu bancul.

— Era cam acelaşi lucru, numai că mai flexibil. Eu urmăream să găsesc o persoană care să fi câştigat un milion de lire prin obligațiuni la purtător. Aveam de gând chiar să pun o reclamă. Un anunț în *Loot* sau în *Spectator*. „Scriitor care întocmeşte un studiu caută… „.

Aşa ceva.

— Păi şi de ce n-ai făcut asta?

— Între timp mi-am găsit de lucru şi am uitat de chestia asta. Dar, într-un fel, treaba asta cu bancul e cam acelaşi lucru. Adică, e mai personală. E vorba de un banc despre Selina Moore, iar eu o cunoşteam personal.

Mi-a plăcut… mult.

— Şi chiar crezi că bancul a fost inventat de cineva?

Intenționat?

— De ce nu?

Urmă o altă pauză. Sally nu părea sigură de ce anume ar trebui să spună.

— Cred că ai o înclinație spre teoria conspirației! sfârşi prin a zice ea.

— Nu aş zice asta, răspunse Guy. Deşi este absolut adevărat că guvernul are un departament întreg a cărui treabă este să fie cu ochii pe teoreticieni din aceştia.

Asta îi fură un zâmbet fetei.

— Eu sunt doar interesat de lucrurile neobişnuite, continuă el. Şi chiar am observat ceva interesant la bancurile astea. Ştiu că sunt abia pe la început, dar bancul are o direcție foarte bine definită. Am fost nevoit să sar dintr-o parte în alta, dar mare parte din timp am călătorit spre nord-est. Aproape că am sentimentul că mă îndrept spre un punct specific.

— Ce crezi că vei găsi când vei ajunge acolo?

— N-am nici cea mai vagă idee. Nici măcar nu sunt sigur că există un „acolo" la care să ajung. Poate că e vorba de un comedian umflat care lucrează pe faleza de la Lowestoft sau prin altă parte. Am citit undeva că unii dintre comedianții mai vechi – cei care au lucrat la Palladium şi altele asemenea – păstrau zeci de caiete cu glumele pe care le-au scris.

— Poate că le schimbau între ei. Ar fi putut avea un sistem, gen bibliotecă sau arhivă.

— Mda. Îmi place cum sună.

Apoi totul se schimbă. Guy auzi cum se deschide o uşă şi în acelaşi timp desluşi alarmarea din ochii lui Sally. Ea se ridica deja în picioare, iar când Guy se răsuci înspre zgomot, zări o femeie ieşind din casă, păşind în grădină... Însă o femeie cum alta nu mai era.

Era uriaşă. Nu atât grasă, cât masiv, repulsiv, imposibil de umflată, cu brațe şi picioare ce păreau a fi fost pompate cu apă, un gât monstruos, cu guşi multiple topindu-se pe deasupra sânilor gigant, mai degrabă o pereche de pepeni prinşi în sac. Femeia avea în jur de cincizeci de ani, dar mişcările sale, lente precum ale unei țestoase de uscat, o făceau să pară mai bătrână. Nu purta nici urmă de fard. Pielea era flască, dezgustătoare, de parcă s-ar fi înecat şi cineva ar fi tras-o la mal. Avea ochii injectați şi încastrați în atâta carne, părând foarte mici. Părul îi era cărunt, încurcat. Purta o rochie urâtă, cu imprimeu floral, fără nicio formă, ceva mai mult decât o simplă bucată de material aruncată peste umeri.

Iar picioarele erau ascunse într-o pereche de papuci pufoşi, de culoare roz,

care erau comozi la purtat – o ultimă picătură în paharul umilințelor.

— Mamă! exclamă Sally.

— Mi s-a părut mie că te aud vorbind cu cineva, zise femeia. Buzele erau atât de groase că te duceau cu gândul la un desen animat, unde gura personajelor nu rotunjeşte cuvintele de-adevăratelea. Merse ca o rață de-a latul micii terase şi se lăsă pe bancă. Trupul ei pierduse demult războiul pe care îl ducea cu boala care îl invadase. Acum marea bătălie era împotriva gravitației şi trupul deformat o pierdea şi pe aceasta. În scurtă vreme doamna Lockwood nu va mai fi în stare să meargă deloc.

— Sunt mama lui Sally, se prezentă ea, cu toate că nu era necesar. Respira anevoie. Distanța, scurtă de altfel, fusese tot ce putuse să ducă.

— Bună ziua, o salută Guy. Rezistă impulsului de a se ridica în picioare şi a da mâna cu noua apariție. Nu putea suporta gândul de a atinge pielea moartă. Eu sunt Guy Fletcher.

— Nu te-am mai văzut la noi până acum. Eşti unul din prietenii lui Sally? Nu că ar aduce prieteni pe-acasă. Miji ochii, încercând să-şi dea seama de unde îl recunoaşte.

Dar te cunosc de undeva, nu? Cum ai spus că te cheamă?

— Mamă, Guy apare în reclama care îți place ție, zise Sally venindu-i în ajutor. Reclama pentru Nescafe.

— Nescafe?

— El e cel care spală geamurile.

— Aha, da, da! Femeia zâmbi, dezvelind dinți strâmbi, ca nişte pietricele. Oare Dumnezeu nu cruțase nicio părticică din această femeie? Întotdeauna te-am considerat comic. Iar fata era aşa drăguță! Uneori îmi zic că reclamele sunt mai bune decât programele. În ce ai mai jucat?

— Am avut un rol şi în *Crimele din Manchester*.

— Nu-mi aduc aminte să te fi văzut în serial.

— N-a fost una din prestațiile mele memorabile. Am avut rolul „bărbatului cu pană la roată”. Personajul meu nici nu avea nume. Nici măcar n-a fost ucis în serial.

— Rămâi la prânz, da?

— Mă tem că Guy trebuie să plece, interveni Sally.

O să-l conduc eu înapoi la magazin.

— De ce te întorci la magazin?

— Trebuie să îi țin locul Amandei cât are pauză de masă.

Între mamă şi fiica exista un mic ritual. Jonglau cu jumătăți de adevăr, aruncându-le de la una la alta. Sally avea o expresie stânjenită, nu părea deloc în largul ei.

Mama era resemnată. Niciuna dintre ele n-ar fi spus ceea ce crede cu adevărat, nu atâta vreme cât era şi Guy prin preajmă.

— Locuieşti în Cambridge? se interesă doamna Lockwood.

— Nu. Am venit de la Londra.

— Pe motocicletă? Observase casca de protecție. Sunt aşa periculoase. Eu nu m-aş urca vreodată pe motocicletă.

N-ar *putea* să se urce pe motocicletă. Trebuia să fie conştientă de asta. Oare îl punea la încercare într-un fel mai ciudat?

— Sunt un şofer atent, zise Guy. Se ridică. Îi era clar că Sally vrea să plece.

— N-am mai fost la Londra de aşa multă vreme, exclamă doamna Lockwood. Mi-ar plăcea să mai văd oraşul din când în când. Au pus un nou acoperiş la British Museum, minunat – l-am văzut în reviste. Îmi petreceam mult timp la British Museum. În sala de lectură. Mi-ar plăcea să o revăd. Tu ai fost?

— Nu, n-am fost. Guy era întotdeauna jenat de cât de puține dintre galeriile şi muzeele Londrei a vizitat.

— Ar trebui să te duci. Aproape că îşi pierdu răsuflarea. Până şi actul vorbirii îi era limitat. Bine, îmi pare bine că te-am întâlnit, Guy. Zilele astea nu prea mai cunosc oameni şi de fiecare dată este o mare plăcere.

— Doamnă Lockwood, vă mulțumesc.

— Daphne. Te rog, spune-mi Daphne. Aşa îmi spun prietenii.

Sally se ridicase şi ea în picioare.

— Nu stau mai mult de o oră, anunță ea. Vrei să te ajut să intri în casă?

— Nu, draga mea, mulțumesc. Cred că rămân aici.

Grădina e aşa frumoasă vara, şi după atâta ploaie şi ceață… nici nu mai speram să vină vara! Nu-ți face griji, mă descurc eu. Vezi-ți de treabă.

— La revedere, Daphne, zise Guy. Îmi pare bine că te-am întâlnit.

— O plăcere să te cunosc.

O urmă pe Sally pe lângă zidul casei, dar după numai câțiva paşi se opri locului la auzul unui fluierat: o melodioară foarte familiară lui. Îşi aminti unde o

auzise.

Era melodia din reclama la Nescafe. Se răsuci pe călcâie. Doamna Lockwood îi zâmbea.

— Vezi? se lăudă ea. Încă mai ştiu să fluier.

Sally merse cu Guy pe jos până în centrul orăşelului Cambridge.

— Îmi pare rău, zise ea.

— Eu sunt cel care trebuie să îşi ceară iertare, zise Guy. Am venit în casa ta neinvitat. Urmă o mică pauză.

Trebuia să pună această întrebare. Mama ta a fost aşa dintotdeauna?

— Nu. Sally părea distrasă. Doar în ultimii şase, şapte ani, dar în ultima vreme îi e şi mai rău. Are elefantiazis.

Ştii ce este asta?

— Am auzit de boală.

— Filarioză limfatică. Mai e cunoscută şi sub acest nume. Aşa îi spune mama. Zice că nu îi place să fie comparată cu un elefant. Dar ce-i într-un nume? Pentru o clipă străbătu amărăciunea prin glasul ei. Când era tânără, mama a petrecut mulți ani în America de Sud.

Bunicul avea afaceri cu tutun. E mort acum. Probabil mama a fost muşcată de un țânțar care purta boala. Aşa se transmite. Paraziții se ascund în vasele sistemului limfatic şi se reproduc până sunt cu milioanele. Poți să ai boala ani de zile fără să ştii, apoi într-o bună zi…

Tăcu. Ei, ai văzut şi tu.

— Îmi pare nespus de rău, zise Guy. Dar nu există vreun leac?

— Sunt medicamente. DEC şi Ivermectin. Dar doctorii încă nu ştiu destule despre boală şi până acum nimic nu a avut efect cu mama. Mi-e teamă că nu mai poate să o ducă mult. Există pericolul iminent al unei insuficiențe renale.

Guy clătină din cap.

— Nici nu ştiu ce să zic, spuse el. Am dat buzna în viața ta, întrebându-te de o glumă auzită aiurea… şi acum, asta.

— Unii cred că mama e o glumă în sine, zise Sally şi în acea clipă Guy pricepu: ezitarea ei în a-l lăsa să intre în casă, plecarea ei grăbită, grija cu care o proteja asistenta ei la magazin înainte să o fi întâlnit măcar.

Avea o furie mută. Şi bănuiesc că dacă te gândeşti bine, chiar e o glumă. E umflată. Se leagănă. E un monstru!

— E bolnavă.

— Vorbeai de comedianții de școală veche. „N-aș zice că soacră-mea e grasă, dar când cade pe spate, se leagănă de-adoarme încercând să se ridice la loc în picioare”. Asta e adevărat și pentru mama. Dacă pică pe spate, nu se poate ridica singură. Și o dată sau de două ori am găsit-o dormind pe jos.

— Dar tatăl tău unde este? o întrebă Guy.

— Ne-a părăsit. Nu putea să suporte. Vezi, mama era… Sally se înfrâna. Am văzut fotografii cu ea și era foarte frumoasă când era tânără. Ea și tata au pus bazele băcăniei și au făcut afacerea să meargă. El era antropolog, de fapt. Unul amator. Vroia să scrie o carte despre civilizațiile străvechi din America Centrală, iar mama ținea băcănia ca să îl ajute. Petreceau ore în șir la British Museum și în locuri de genul acesta. Eu sunt singurul lor copil. Am locuit în Cambridge dintotdeauna.

— În casa asta?

— Nu. Se opri. Îi ascundea ceva. Ne-am mutat aici doar cu vreo doi ani în urmă. După ce a plecat tata. Nu mai putea suporta să rămână cu ea. Și nu era vorba doar de a împărți același pat. Oricum nici nu se punea problema. Dar să o vadă cum devine din ce în ce mai grasă. Cred că o iubea atât de mult încât îl durea deformarea ei. Eu oricum încerc să mă gândesc la el numai într-o lumină bună. Iar într-o bună dimineață pur și simplu n-a mai fost acolo. Anul trecut am primit o carte poștală de la el, de undeva din Mexic; presupun că e fericit. Dar în ce ne privește pe mama și pe mine… ne descurcăm și noi cum putem.

— Și chiar nu există o vindecare? întrebă Guy.

Sally clătină din cap.

— În general, elefantiazisul durează patru sau cinci ani. Dar cu ea este cu totul altfel. A urmat tot felul de tratamente, însă boala nu se lasă învinsă. Unul dintre specialiști chiar a scris un articol despre ea. A fost publicat în revista medicală *Lancet*. Mama râdea, spunând că este „fata de la pagina cinci”. Bănuiesc că este o binecuvântare că nu și-a pierdut simțul umorului.

Parcurseseră tot drumul până în centru și deodată se găsiră în fața magazinului.

— Nu ți-am zis ce-i cu bancul, își aminti ea. Bancul de care mă întrebai.

— A, da… Guy se hotărâse deja să nu mai menționeze bancul decât dacă ar fi zis ea ceva în sensul acesta.

Acum părea groaznic de nepotrivit.

— Un banc cu Selina Moore. De ce se aseamănă Selina Moore cu o bomboană Ferrero Rocher? L-am auzit acum o săptămână, dar mi-e teamă că nu te pot ajuta cine ştie ce. Era cam cinci după-amiaza. Tocmai mă întorsesem de la magazin şi în casă era un comis-voiajor – cunoşti tipul, din cei care bat din uşă în uşă. Doar asta şi era destul să mă înfurie. Nu suport oamenii care dau buzna peste tine neanunțați. Avem parte de ei mereu la magazin, dar acasă e cu totul altceva, mai rău. L-aş fi dat afară pe loc dar am văzut că mama nu voia să-l alung.

— Ce vindea?

— Electrocasnice. Aspiratoare. Habar n-am. Nici nu m-am uitat bine. Era un tip destul de plăcut. Înjur de treizeci de ani. Destul de bine îmbrăcat. Chestia este că mamei i-a plăcut să-l aibă în casă. Dacă îi urmăreai cum discută, ai fi zis că se ştiu de ani de zile – plus că, după cum ți-am zis, nu prea are parte de musafiri. Aşa că nu i-am cerut să plece. Nu imediat. Şi trebuie să recunosc, omul cred că şi-a dat seama că mama nu va cumpăra nimic de la el, dar nu a încercat să-i bage pe gât produsele lui. Nu a fost o vânzare rece. Nimic din ce vezi în programele TV unde bătrânele simpatice descoperă cu uluire că au cumpărat un apartament în Malaga sau mai ştiu eu ce. Ba chiar s-a dus în bucătărie şi i-a făcut mamei un ceai. Şi râdea cu ea, îi spunea glume.

— Bancul meu…

— Da. Acesta era unul dintre ele. Ca să fiu sinceră, nici măcar nu mi s-a părut amuzant. Nu-mi plac bancurile sadice. De fapt, nu prea mă dau în vânt după bancuri. Niciodată nu-mi aduc aminte poanta şi când totuşi o fac, o ratez.

— Şi eu la fel.

— Dar apoi, câteva zile mai târziu, eram la hanul Ursul. John Patterson este un client bun, el şi Liz sunt tare primitori. De fiecare dată când trec pe la ei, insistă întotdeauna să rămân la un păhărel. În orice caz, erau ceva oameni în acea seară şi toată lumea se ținea de bancuri, deodată toată lumea era cu ochii pe mine şi mi-am dat seama că e rândul meu; n-am vrut să par o mironosiță aşa că le-am zis primul banc care mi-a venit în minte.

— Ferrero Rocher.

— Da.

Guy cântări situația.

— Pentru ce companie lucra comis-voiajorul acesta?

— Eram sigură că mă vei întreba. Mi-a lăsat o carte de vizită dar nu mai ştiu ce am făcut cu ea. Probabil am aruncat-o.

— Nu-ți aduci aminte numele lui?

— Bill nu-mai-ştiu-cum. Regret. Dar cred că numele companiei era „Sphinx". Sau „Sphinx Products", „Sphinx Appliances". Îmi aduc aminte doar prima parte pentru că mi s-a părut tare ciudat, pentru o companie care fabrică aspiratoare.

— Sunt de pe aici?

— Nici asta nu ştiu să-ți spun. Nu prea îți sunt de ajutor, nu-i aşa? Bărbatul a plecat la vreun sfert de oră după ce am sosit eu acasă. Şi chestia haioasă este că, până la urmă, n-am văzut niciunul din produsele sale.

— Nu avea un catalog la el?

— Doar cartea de vizită.

Guy conştientiza faptul că rămăseseră în mijlocul trotuarului, blocând trecerea celorlalți pietoni. Părea că nu mai este nimic de spus.

— Dacă găsesc cartea de vizită, te sun, promise Sally.

— Ai putea? Guy îi dădu numărul său de telefon. Fata îl scrise cu pixul pe mână.

Intră în magazin. Guy observă că asistenta, Amanda, îl privea bănuitor. Apoi Sally ieşi din nou afară.

— Guy, te superi dacă îți spun ceva? întrebă ea. Era prima dată când i se adresa pe nume. El clătină din cap în semn că nu. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar nu văd cum ideea asta a ta ar ajunge undeva. Bancurile. Chiar cred că îți pierzi vremea.

— Ştiu, admise el necăjit. Nu par să ajung undeva cu asta. Poate ar trebui să revin la obligațiunile la purtător.

— N-aş face nici asta.

Urmă o strângere de mână.

— Mi-a părut bine să te întâlnesc, zise Guy.

— Ai grijă.

Porni înapoi spre motocicletă, sperând că va găsi o cale să o revadă.

ZECE

Viața lui Guy reveni la normal, cel puțin pentru următoarele două zile. Merse la cumpărături la Marks and Spencer. Ieşi cu Jack şi Paul la cel mai recent film al lui Tarantino. Se înscrise la vreo două seminarii; unul pentru mişcare scenică, celălalt pentru voce. Ba chiar începu să se ducă la sală.

Ca mulți alți actori, se străduia să facă exerciții fizice cel puțin de două ori pe săptămână deşi ura cu patimă fiecare clipă petrecută la sală şi simțea o frustrare surdă împotriva tuturor forțelor din societate care creaseră moda asta cu grija pentru sănătate şi tonus. Şi bineînțeles că era doar o modă. Într-o bună zi publicul avea să se trezească că indiferent cât de mult tragi de tine şi te sforțezi, omul tot îmbătrâneşte şi moare până la urmă şi în acea bună zi toate cluburile de sănătate, alde Holmes Place şi LA Fitness vor fi arse până în temelii într-o revoltă națională. Foarte puțini dintre cei bătrâni merg la sală. Obişnuiții care frecventau aceste locuri şi, Doamne fereşte, renunțau o vreme, descopereau că în doar câteva săptămâni toată strădania lor s-a dizolvat, efectiv, muşchii revenindu-şi cu voioşie la starea lor inițială, de gelatină şi grăsime. Încă un motiv ca să urască locurile astea.

Cu toate acestea, se duse şi se schimbă în tricoul şi pantalonii scurți, Nike, ba chiar stabilit o programare cu Ryan, antrenorul său personal de ocazie, un tip care pretindea că ştie absolut tot ce este de ştiut despre abdominali şi pectorali, dar tot îi lua zece minute să se încheie la pantofi. Ryan era mărunțel, cu părul sârmos şi îşi petrecea mai tot timpul la sală. Nici nu avea viață socială în afara ei. Era unul dintre cei mai trişti oameni pe care îi ştia Guy.

— Ai lucrat tot timpul acesta? îl întâmpină el, stând în picioare lângă Guy în vreme ce acesta se opintea cu presa pentru piept.

— Nu. Am alergat după un banc.

— Serios? Ce mişto. Ține brațele întinse. Cum adică, ai alergat după un banc?

— Te-ai întrebat vreodată de unde provin bancurile?

— Nu. Ryan aşteptă ca Guy să încheie setul de opt repetiții. Am auzit unul bun mai ieri.

— Mersi, Ryan. Nu vreau să-l aud.

— Bine atunci. Zece minute pe banda de alergare.

Ce naiba era cu el? Alergând atent după ritmul impus de aparat, Guy

realiză că se gândea tot la Sally Lockwood. Se gândea la ea chiar şi când picioarele lui măsurau bătăile ritmice ale aparatului – bum, bum, bum.

Totul la ea era improbabil. Magazinul din Cambridge.

Bum, bum, bum. Casa extraordinară. Mama ei. Îi plăcuse mult fata, acel amestec de îndrăzneală şi vulnerabilitate. Mai mult, era atras de ea. Acum regreta că nu a invitat-o la cină în oraş cât a stat acolo. Dar Cambridge era mult prea departe pentru o relație de durată şi deşi tocmai alergase trei virgulă şapte kilometri, nu era cu nimic mai aproape de ea. Oricum, ea nu arătase un interes real pentru el. Încetă să se mai gândească la ea.

— Ryan, ai prietenă? întrebă el.

— Înâm.

— Unde ai întâlnit-o?

— În locul obişnuit.

Ultimele pagini din *Time Out*. Ryan pusese anunțuri acolo de atâtea ori, că cei de la revistă i-or fi dat o reducere.

Pe când parcurgea drumul înapoi către casă, Guy se întrebă dacă nu-l paşte şi pe el aceeaşi soartă. Nu mai făcuse sex de câteva săptămâni bune. Luni, mai bine zis.

I-ar fi plăcut să facă sex cu Sally Lockwood. Şi-o închipuia în pat. Unduioasă şi pusă pe şotii. O partidă de sex cu ea ar fi ca un joc de-a v-ați ascunselea.

Reveni la Mapletree Close şi regretă instantaneu că se află acolo. Ştia acum că dacă apartamentul fusese o greşeală în momentul achiziționării, în clipa de față tindea vertiginos spre a fi un dezastru total. Nu vroia să fie singur – şi cu siguranță nu vroia să fie singur într-o casă dintre sute alte case similare, înghesuit între o băbătie răutăcioasă şi un pitic.

Auzi soneria telefonului în vreme ce intra în casă.

Guy ajunse la receptor la tanc, sperând, aşa cum o făcea de fiecare dată, că este Sylvie cu veşti bune.

Doamne, dacă nici asta nu înseamnă să fii actor, atunci ce? De fapt, chiar *era* Sylvie – în fine, asistentul ei, Eric.

Avea o voce agitată, dar obosită în acelaşi timp. Eric avea un glas obosit întotdeauna, de parcă n-ar fi suportat să lucreze în branşa asta.

— Guy? Ce drăguț din partea ta să răspunzi la telefon, în final. Unde ai

fost?

— La sală.

— Timp de două zile? Bine, mă bucur că te prind, totuşi. Ai primit paginile?

— Ce pagini?

— Ți le-am trimis prin curier azi dimineață. Urmă o pauză. Ce s-a întâmplat cu robotul telefonic?

Guy aruncă o privire spre pervazul ferestrei, la locul gol unde până de curând stătea robotul telefonic. Acum nu mai rămăsese decât un dreptunghi curat în praful aşternut pe pervaz. Kate, desigur. Ea trecuse pe aici ca să îşi ia lucrurile şi, era adevărat, ea fusese cea care cumpărase robotul telefonic. Dar tot simți un junghi de iritare că nu mai avea aparatul.

— Paginile pe care ți le-am trimis ar fi trebuit să ajungă de o oră la tine, continuă Eric. Am folosit un serviciu de curierat rapid şi trăiam cu impresia că lucrează pe motociclete oamenii ăştia. Nu cu tricicleta, în orice caz: e nevoie de tine mâine dimineață: la ora opt treizeci, la studiourile din Jacob Street. Ştii unde se află?

— Nu cumva chiar pe Jacob Street?

— Guy, teribil de amuzant, ce să zic.

— Eric, stai puțin. N-am cea mai vagă idee…

Se auzi soneria de la uşă. Guy încremeni pe moment, prins între telefon şi uşa de la intrare. Dar Eric auzise zgomotul la capătul celălalt al firului.

— Ştia trebuie să fie curierii. E o ofertă directă. Două zile de muncă. Citeşte paginile pe care ți le-am trimis şi zi-mi dacă e vreo problemă.

Convorbirea se încheie brusc.

Guy se grăbi să coboare la parter şi primi un plic maro, sigilat, de la un curier îmbrăcat în piele din cap până-n picioare. Semnă de primire, cântărind deja în mână greutatea scenariului. Asta făceau toți cu orice scenariu:

mai întâi de toate îl cântăreau în mână. Când se răsuci să urce în apartament, dădu nas în nas cu o femeie cenuşie, gheboşată, gătită cu un pulover extrem de inestetic. Era doamna Atwood, vecina de la parter. Fusese martoră la tranzacție şi, deşi nu spunea nimic, ochii îi erau lipiți de pachet şi întreaga față radia un aer de neîncredere.

— Doamna Atwood, ce mai faceți? o salută Guy.

— Ai primit o scrisoare?

— Nu, nu e o scrisoare. Guy nu se putea abține să nu o ațâțe. Era o femeie aşa de al naibii de deprimantă.

M-am hotărât să intru în trupele SAS[22], astea trebuie să fie formularele mele de înrolare.

— În SAS?

— Aha. Dar să nu spuneți nimănui, mi-e teamă că aş fi forțat să vă ucid altminteri.

O lăsă în pragul uşii şi se grăbi să urce în apartament.

Din scenariu şi scrisorile ce îl însoțeau descoperi că i se oferise un rol episodic într-un nou serial de comedie pentru televiziune, realizat pentru BBC. Guy deschise scenariul temându-se de ce putea fi mai rău. Televiziunea britanică difuzase atâtea seriale de comedie proaste încât însăşi titulatura devenise sinonimă cu ceva uşor jenant, puțin probabil să îți smulgă vreun zâmbet. Parcă trecuseră câteva decenii bune de când, pe platouri abia încropite, actorii atât de îndrăgiți de public bucuraseră întreaga națiune. Duetele improbabile. Divorțații recăsătoriți. Rebelii de vârsta a doua. Unde erau ei acum?

Răspunsul părea să fie chiar în mâna lui Guy.

Rămaşi în pom[23], scrisese producătorul, era un omagiu adus umorului inocent al anilor ’70 dar într-un context vesel, contemporan. Omagiu, îşi zise Guy, care rima cu carnagiu? Sau omagiu, varietatea franțuzească, *hom-arge*?

Niciuna dintre variante nu-i inspira încredere. Povestea se derula în Shepherd’s Bush unde Greg – un avocat scrupulos – ajunse să împartă un apartament cu Alan, un designer de teatru, extrem de homosexual. Cum lui Guy nu îi fusese trimis decât episodul al doilea, nu putea să îşi dea seama cum s-a ajuns la o situație atât de ilară. Cei doi locuiau deasupra unui alt apartament, al unui cuplu căsătorit: Roşie, o asistentă medicală din Jamaica şi Charles, un bibliotecar dislexic.

Episodul ce îi fusese oferit lui Guy se concentra asupra lui Alan, ce pusese la cale o întâlnire amoroasă cu un necunoscut pe care îl contactase prin intermediul secțiunii de Matrimoniale din *Time Out* Tipul venea la apartament în aceeaşi seară în care şeful liberal, homofob al lui Greg – domnul Baxter – fusese invitat la cină. Greg lansase invitația deoarece era pe cale să fie promovat partener în firmă şi dorea să facă impresie bună. Guy urma să îl joace pe

[22] SAS, Special Air Service în Marea Britanie (n. tr.).

Lawrence, asistentul personal al domnului Baxter. Fusese trimis la apartament să ridice o copie după un articol pentru un cotidian, pe care domnul Baxter fusese rugat să îl scrie. Însă Greg îl confundase cu necunoscutul pe care îl aştepta Alan.

Guy citi:

17. Coridor int. Din faţa apartamentului lui Greg, seara. GREG *deschide uşa şi dă de un tânăr îmbrăcat într-o ţinută lejeră. Acesta* este LAWRENCE. *Lucrează pentru* BAXTER. GREG *presupune că este necunoscutul venit pentru întâlnirea cu* ALAN. *E hotărât să scape de el*!

LAWRENCE: Bună seara.

GREG: îmi pare rău. Nu puteţi intra.

LAWRENCE: De ce nu?

GREG: De ce nu? (*Intră în panică*) Astă-seară nu avem chef de musafiri. Ne-am răzgândit. Avem febră aftoasă!

DOMNUL BAXTER *strigă din living*:

BAXTER (*Afară din cadru*): Cine este?

GREG: Nimeni. Tipul care aduce pizza!

LAWRENCE: Ce?

GREG: Uite. Îmi pare rău. Trebuie să uiţi de ziua asta.

LAWRENCE: (*Nedumerit*) E 5 septembrie, iar eu nu am niciun fel de pizza.

GREG: Nu. Ştiu. Uite ce e. Nu vreau să-ţi dau drumul înăuntru.

LAWRENCE: Vrei să mi-o dai aici?

GREG: (*Uluit*) Poftim?

LAWRENCE: Cât de lungă este?

GREG: (*Pentru sine*) Alan – te omor pentru asta.

(Către LAWRENCE) Ascultă… cred că trebuie să ştii.

Nusunthomo!

LAWRENCE: Nu mă deranjează.

GREG: Nu, vreau să spun – nu sunt cel pe care îl cauţi.

LAWRENCE: Exact. Îl caut pe domnul Baxter.

GREG: (*Oripilat*) Vrei să spui că…? (*Trage concluzia eronată*) *Nu* ştiam că şi el e pe invers!

Guy citi scenariul de două ori. Apoi îl sună pe Eric.

---

[23] Two in the bush (lb. engl., orig.).

— Am o problemă, zise el.

— A, da?

— Scenariul. Este groaznic. Nu e deloc amuzant!

Urmă o scurtă pauză.

— Vrei să vorbeşti cu Sylvie? întrebă Eric. În vocabularul său, aceasta era cea mai gravă ameninţare.

— Nu, dar…

— Sunt două zile de lucru. Patru sute de lire tariful pentru angajare plus patruzeci şi cinci de lire pentru a doua zi.

— De ce aşa din scurt?

— Nu mi-au zis. Vrei să îi refuz?

Erau totuşi patru sute şi patruzeci şi cinci de lire. Era un rol.

— O să mă prezint mâine acolo, zise Guy şi închise.

Se duse în bucătărie să îşi facă nişte ceai, dar descoperi că dispăruse şi fierbătorul electric. Iarăşi mâna lui Kate. Puse nişte apă într-o crăticioară şi în vreme ce aştepta să fiarbă făcu un tur al apartamentului, sperând că nu va avea prea multe surprize neplăcute. În realitate, Kate se extrăsese din viaţa lui cu toată delicateţea unui chirurg care face o operaţie vitală. De pe pat dispăruseră două perne. Pe pereţi rămăseseră dreptunghiuri alburii acolo unde atârnaseră înainte tablourile ei, rămăseseră fante goale în raftul pentru CDuri şi în raftul de cărţi.

Lucruri diverse, inclusiv un covoraş de baie, o tăviţă pentru cuburi de gheaţă, un animal de pluş şi un Oscar fals, toate fuseseră luate. Era ca un nou joc de societate.

Separare, de la Mattel[24]. Poţi să găseşti lucrurile care lipsesc din sufragerie?

Îşi făcu ceaiul şi citi ce mai rămăsese din scenariul de la *Rămaşi în pom*. De altfel, fusese scris de echipa de succes formată din Jeremy Samber şi Don Reeve, autorii lui *Pentru un cent*, un serial de comedie a cărui acţiune avea loc în districtul financiar, şi *Tot ce zboară*[25], despre o staţie spaţială britanică. Părea că toată opera lor artistică îşi avea sursa de inspiraţie în dicţionarul de frazeologie.

Guy încercă să şi-i închipuie pe cei doi lucrând împreună, schimbând idei de la unul la altul cu ajutorul calculatorului. Aşa să înceapă bancurile, cu doi

[24] Mattel, producători de jucării – Barbie – şi jocuri precum Scrabble, Balderdash (n. tr.).

băieți isteței într-un apartament din Islington?

— Jeremy, cât de lungă e bucata ta?

— A, Don, foarte bine. Vrei să mi-o dai acum?

Dar în *Rămaşi în pom* nu era nici urmă de glumă. Nu se poate ca să considere cineva aşa ceva haios, cel puțin nu fără hohotele de râs înregistrate care se introduc peste dialog. Guy auzise pe undeva că unii dintre oamenii care râdeau în comediile BBC erau decedați de treizeci şi ceva de ani. Numai mort puteai să râzi la un material ca acesta. Sau măcar cu spiritul mort.

Sphinx.

Sphinx Products. Acesta era numele firmei la care lucra agentul de vânzări al lui Sally, nume ce se tot învârtea prin subconştientul lui Guy de o vreme încoace, chiar şi atunci când fusese ocupat la sală. Era convins că îl ştie de undeva. A citit despre ei? O fi văzut vreo reclamă prin ziare? Un nume atât de ciudat. Sally avusese dreptate în privința asta. Nu era genul de nume pe care să îl uiți, totuşi era îndeajuns de obscur ca să nu îl reții exact.

Sphinx. Sphinx. Sphinx. Sphinx. Sphinx.

Încă îi mai dădea târcoale. Deodată lăsă jos scenariul şi se duse la telefon. Cel puțin acesta mai era încă acolo.

Acum, care era numărul de la Informații şi la ce număr trebuia să suni ca să-l afli? Guy avea această problemă de când se trecuse la numerotarea cea nouă. Până la urmă şi-l aminti şi formă numărul.

— Bună ziua. Ce nume căutați, vă rog?

— Sphinx Products.

— Îmi puteți spune în ce oraş?

— Nu. Mi-e teamă că nu ştiu.

— Îmi pare rău, domnule. Am nevoie de un oraş.

— Este o firmă. S-ar putea să fie Sphinx Appliances.

Nu ştiu unde au sediul. Undeva pe lângă Cambridge?

— Sphinx? Cum se scrie?

— S-P-II-I-N-X.

— Îmi pare rău, nu-mi apare pentru Cambridge.

Puse receptorul în furcă şi trecu în dormitor. Într-un colț era o masă pentru calculator – acesta era folosit în special pentru jocuri, e-mail şi Internet.

---

[25] In for a Penny şi What Goes Up (lb. engl., orig.).

Avea cinci ani vechime, ceea ce însemna că procesorul era de-a dreptul antic. Îi luă o groază de vreme să pornească şi o mică veşnicie să se conecteze – dar totuşi funcționa. Guy avea vreo cinci mesaje e-mail pe care le ignoră pe moment. Selectă un motor de căutare şi tastă numele companiei.

Existau patru sute optsprezece mii de pagini ce aveau legătură cu Sphinx. Guy adăugă cuvântul „Anglia", ceea ce reduse numărul paginilor la doar douăzeci şi trei de mii, dar niciuna dintre acestea nu părea să aibă legătură cu obiectele electrocasnice. Primele două sute erau despre Egipt, excursii pe Nil, hoteluri din şi de lângă Cairo şi despre posibilitatea ca Luxor şi Valea regilor să fi fost ridicate de extraterestrii. Erau şaizeci sau şaptezeci de firme care făceau reclamă la produse New Age. Şi apoi veneau firmele care produceau aproape orice, de la combine hi-fi la produse pentru curățatul armelor şi proteze medicale.

Derula pagina trecând cu privirea peste câteva sute de web site-uri, dar realitatea era că avea un calculator aşa de paradit că şi dacă ar fi căutat prin cine ştie ce tom de la anticariat, ar fi găsit mai repede. Până la urmă se plictisi şi închise maşinăria. Apoi reveni în bucătărie ca să îşi învețe replicile, complet ignorant în ce priveşte faptul că tehnologii moderne de ascultare şi monitorizare, incredibil de sofisticate, depistaseră căutarea lui pe Internet, la fel cum se întâmplase cu câteva minute în urmă, când solicitase numărul la Informații.

Îi luă paisprezece secunde să ajungă în bucătărie. În acest răstimp, informația călători de două ori în jurul pământului, pornind semnale de alarmă în nouă țări de pe glob.

Scenariul serialului tot nu îl făcea să râdă.

UNSPREZECE

La trei sute de kilometri în direcția nord-est, un bărbat în costum închis la culoare studia un dosar.

Omul avea un aer de imobilitate extraordinar, aşa concentrat cum era, aplecat asupra paginilor cu rânduri strâns înghesuite; deşi tipărite dintr-un procesor de text, caracterele folosite erau de-un stil atât de învechit, încât păreau nişte documente de acum treizeci de ani, asemănătoare cu cele pe care le-ar descoperi un istoric sub Legea privind liberul acces la informații de interes public. Că erau sau au fost strict secrete, nici nu încăpea îndoială. Fiecare pagină

era ştampilată cu cele două cuvinte, în cerneală roşie, iar dosarul greu, de culoare verde-închis, care le conținea avea prinsă de copertă o listă cu funcționarii care erau autorizați să îl primească.

Se regăseau doar trei nume. Primul era Rupert Liddy; acesta era numele domnului în costum.

Nu-i puteai ghici vârsta – avea undeva în jur de cincizeci de ani, chiar dacă avea părul negru ca pana corbului, mai potrivit pentru un bărbat mai tânăr. Se prea poate să fi fost vopsit. Avea chipul unui om de afaceri, numai linii drepte, trăsături angulare, ochelari cu rama subțire, aurită, un nas acvilin şi buze subțiri, de-abia vizibile. Costumul era unul scump. Purta o cămaşă albă, scrobită, cu butoni şi ceea ce arăta a fi o cravată de uniformă şcolară. Ar fi putut fi cândva cadru militar. Era ceva în felul în care stătea aşezat, – cu spatele drept, cu umerii perfect aliniați, fără urmă de confort sau relaxare, în plus, era complet lipsit de emoție. De-abia când întoarse o pagină dovedi că este, de fapt, viu.

Era aşezat într-un fotoliu de piele sintetică, după un birou uriaş ce voia să aibă stil. Rămâne un mister motivul pentru care ar fi vrut cineva să reproducă originalele, căci amândouă erau hidoase. Fotoliul era din piele neagră, tipul de piele lucioasă, prins în cadrul de lemn cu ținte aurite. Era un fotoliu care se învârtea. Biroul era imens, simetric, cu inele de alamă în loc de mânere la sertare. Tăblia era aproape goală. Pe masă era un singur telefon negru şi lângă acesta două tăvițe, una de intrări şi una de ieşiri. Numai că nu erau etichetate aşa. Una era VEŞTI BUNE, cealaltă VEŞTI RELE. Nu mai era nimic altceva pe birou; nici măcar un stilou, o agrafă de hârtie sau o fotografie de familie. Numai reflecția lui Liddy, citind dosarul, se arăta în suprafața lustruită, – o figură tenebroasă, un diavol ridicat din cine ştie ce lume secretă, de undeva de jos.

Camera era dreptunghiulară, cu foarte puține decorațiuni şi o mochetă simplă, de culoare bej. Avea două uşi, iar pereții erau ocupați în majoritatea lor de rafturi cu cărți, de jos şi până în tavan. Trebuie să fi fost peste o mie de volume, însă niciunul nu purta pe cotor titlul sau numele autorului. Trei scaune de lemn fuseseră amplasate de cealaltă parte a biroului. Singura fereastră a încăperii era încadrată de draperii grele din catifea de un verde întunecat; şi iată surpriza. Luând în considerare camera şi omul care o ocupa, te-ai fi aşteptat să vezi pe fereastră Whitehall-ul sau poate o privelişte din City. În schimb, fereastra se deschidea spre o fâşie remarcabil de frumoasă din coasta engleză: nisip şi

mare, ierburi sălbatice legănându-se în briză, bărcile pescarilor şi vapoarele ancorate în jurul unui chei părăginit.

Rupert Liddy ținea în mână o fotografie a lui Guy Fletcher. Guy Andrew Michael Fletcher. Dosarul conținea toate numele lui şi orice alte informații necesare pentru a-l cunoaşte pe acesta. Liddy încerca să citească chipul tânărului, dar cum fotografia fusese luată din *Spotlight*[26] – biblia actorilor – nu spunea prea multe în afară de „Sunt chipeş! Angajează-mă!" Cu siguranță, era un chip frumos. Îi aducea aminte lui Liddy de un Robert Redford tânăr (şi, într-adevăr, ultima dată când se avemturase el la un cinematograf, Robert Redford *era* tânăr).

Fotografia era alb-negru, dar îşi imagina că are ochii albaştri. Mergeau bine cu trăsăturile băieţeşti.

Un actor?

În dosar erau treizeci de file, începând cu vârsta lui Guy, greutatea, înălțimea, adresa poştală şi adresele tuturor clădirilor în care a locuit vreodată. Erau aici şi părinții lui adoptivi, data adopției, identitatea mamei sale adevărate, în special aspectul acesta îi stârnise interesul lui Liddy.

Folosind un stilou de argint, îşi notase numele, Selina Moore, pe o bucată de hârtie şi îl încercuise. Apoi adăugase un semn de întrebare. Avea o caligrafie ordonată.

Semnul de întrebare era aproape o capodoperă în sine.

Ce altceva mai ştia Liddy? Avea adresa de e-mail a lui Guy, plăcuța de înregistrare a motocicletei, soldul contului din bancă, toate datoriile lui, contractele de creditare şi detaliile ultimelor trei sute de plăți pe care acesta le făcuse folosind Access şi Barelaycard. Erau aici şi cele două procese verbale de la poliție: primul pentru condus neglijent, cel de-al doilea un avertisment pentru posesia a jumătate de gram de marijuana. Mai erau şi alte fotografii şi copii fax. Fotografia din paşaportul lui Guy (mărită şi mai clara) fusese şi ea pusă la dosar, laolaltă cu o poză făcută de o cameră radar de lângă Alexandra Palace, semnătura de pe permisul de conducere şi o copie a amprentelor sale. Guy apăruse în cotidianul local când l-a interpretat pe Horatio la Clairemont, în dosar fiind incluse şi articolele tăiate din ziar. În final, erau şi câteva paragrafe scurte despre Jane, Torin, Jack şi Paul, unul ceva mai lung despre Kate şi un raport

---

[26] Reflector (lb. engl.).

neconcludent, cam inutil, din partea unui psihiatru.

Rupert Liddy memora toate acestea. Acesta era marele său talent. Avea o minte cu adevărat enciclopedică în sensul că putea să aducă la lumină orice, de la ritualul de împerechere al aardvarkului[27] la harta străzilor dosnice din Zanzibar dacă ar fi dat peste acestea măcar o dată în viață. Filmul acela cu Robert Redford, de exemplu, *Un pod prea îndepărtat*[28]. Scris de William Goldman. Regizat de Richard Attenborough. Dacă se gândea o clipă, probabil ți-ar fi putut spune cine s-a ocupat de scenografie. Văzuse filmul la un cinematograf din nordul Londrei şi îşi amintea cum a cumpărat o Kia-Ora de la o fată care se dăduse cu prea mult ruj. Era un talent, un dar şi un blestem în acelaşi timp. Informațiile îi vâjâiau prin cap zi şi noapte. Nu putea să se uite măcar la ceva fără a declanşa o serie de asociații amețitoare, ce ricoşau una din alta. Uneori simțea că poartă în spate problemele întregii lumi. Şi avea o durere de cap cumplită.

Era evident pentru el că Guy Fletcher este un tip periculos, însă singura întrebare la care dosarul nu avea niciun răspuns era: de ce s-a îmbarcat în această acțiune, care l-a adus până în punctul în care se găsea acum? În mod clar avea legătură cu mama lui dar, conform dosarului, cei doi nici nu s-au întâlnit vreodată… mă rog, o singură dată, dacă pui la socoteală sala de naşteri.

Acționa dintr-un sentiment de răzbunare, prost direcțională? Liddy îşi consultă ceasul. Mai era un minut până la ora zece. Solicitase ca întâlnirea să aibă loc la fix şi era convins că asociații săi nu vor întârzia.

Negreşit, exact când minutarul îşi completă călătoria lungă, monotonă în jurul cadranului şi porni într-una nouă, se auzi un ciocănit la uşă şi, fără să aştepte vreun răspuns, trei bărbați păşiră înăuntru, venind din anticamera în care aşteptaseră până în acel moment. Pentru o fracțiune de secundă, Liddy aruncă privirea în celălalt birou, mai modern şi mai luminos decât al său. Încăperea era despărțită de mici partiții, iar jaluzelele de la ferestre nu lăsau să se vadă priveliştea de afară. O tânără lucra la calculator. În mod cu totul surprinzător, fata era îmbrăcată sumar, cu o bluziță roz întinsă de plesnea peste sânii plini, cu părul blond platinat lăsat să-i cadă pe umeri, necoafat. Tasta încet, cu limba în colțul gurii, având dificultăți în a găsi literele pe tastatură. Imaginea ei persistă o clipă în cadrul uşii, apoi dispăru cu totul.

---

[27] aardvark – animal originar din Africa, oarecum asemănător cu tapirul, fără a fi însă înrudit cu acesta, (n. red.).

[28] A Bridge Too Far (lb. engl., orig.).

Cel de-al treilea bărbat închise uşa după el şi Liddy îşi îndreptă atenția către vizitatorii săi, în vreme ce aceştia se aşezară pe cele trei scaune.

— Teamă mi-e că avem o problemă, zise el. Avea un stil milităros de a vorbi, cuvintele ieşeau pe un ton egal, tăioase. Nu pierduse timpul cu niciun fel de introducere şi nicio introducere nu fusese aşteptată din partea lui.

Persoana aflată sub examinare a susținut inițial că este student la universitate. Asta s-a dovedit a fi o minciună.

Este, de fapt, actor. Nu reuşi să ascundă o notă de dezgust în glas. Numele lui este Guy Fletcher. Ne-a stârnit atenția cu două zile în urmă, când am primit un raport din partea agentului nostru din estul Angliei. L-ați citit, înțeleg?

Doi dintre bărbați aprobară din cap.

— Am citit mare parte din raport, vorbi al treilea.

Vorbea cu accent irlandez. Dar ştiți, eu l-am primit aseară târziu. Şi azi dimineață nu mi-a fost bine…

— Nu contează, îl întrerupse Liddy. Trase aer în piept.

Chestia este că punea anumite întrebări neobişnuite într-un han din Cambridge – Ursul, pe Willow Road, în stil original elisabetan – se prea poate să nu fie mai mult de o pură coincidență. O toană, un capriciu, un bâzdâc, un moft, un capriccio, un farafastâc… Se chinui să uite de gândul acesta. Cu toate acestea, ieri am primit informații suplimentare. Se pare că domnul Fletcher şi-a continuat investigațiile atât telefonic, cât şi pe Internet, iar asta îl face să fie o problemă importantă.

— Aveți idee pentru cine lucrează? întrebă unul dintre vizitatori. Numele său era Smythe, avea în jur de cincizeci de ani, un chip de cioclu şi trupul lung de parcă era un cadavru întins pe targa. Era îmbrăcat cu un costum făcut pe comandă şi pantofi lustruiți cu cremă.

— În acest moment, nu. Nu. Poate că lucrează independent. Are o legătură curioasă cu Selina Moore, actrița, vedeta din *Interceptor*, Hollywood din 1984 până în 1991, decedată recent, aşa cum veți vedea din raport. Dar tocmai asta trebuie să aflăm. Din câte ne dăm seama, nu are legături cu mass-media sau alte părți interesate.

— Ați zis că este actor, interveni cel de-al doilea bărbat.

— Da, domnule Melarrity. Rezonabil de bine stabilit în televiziune, film şi teatru, aşa cum ați văzut din CVul său.

— Păi, dă-o încolo de treabă, ce fel de organizație ar vrea să angajeze un nenorocit de actor?

Melarrity, așa cum sugerau numele său și accentul aproape impenetrabil, era scoțian – depășea chiar măsura cu părul roșu, barba roșcovană și ea și kilt-ul tradițional. Era mai scund de un metru cincizeci, cu un trup de luptător; umerii musculoși amenințau să crape din clipă în clipă haina de postav. Rămăsese așezat într-o postură mai degrabă agresivă, cu genunchii depărtați, dezvăluind astfel carnea rozalie dintre marginea kiltului și șosetele de lână.

— Pare puțin probabil, fu Liddy de acord. Dar se bucură de ocazionalele perioade de șomaj, inactivitate, lene, inerție… și în acel timp, l-ar fi putut aborda oricine.

— Să-l abordeze ca să ne investigheze pe noi?

— Instinctul îmi zice că lucrează de unul singur. Dar orice e posibil.

— Ce vreți să facem? întrebă Smythe.

— Nu ne-am mai confruntat cu o asemenea situație până acum și, firește, voi fi nevoit să raportez superiorilor, în primă fază, totuși, zic că trebuie să îl controlăm, îl vom reține într-o rețea de siguranță strictă cât îl verificăm, să aflăm ce face și de ce.

— Ce înțelegeți prin „reține”? întrebă cel de-al treilea bărbat.

— Exact ceea ce am spus, domnule O’Neil. Trebuie să recăpătăm controlul asupra situației.

O’Neil era cel mai tânăr dintre cei trei și singurul care nu citise raportul. Era cel mai puțin formal dintre toți, îmbrăcat cu o jachetă scurtă de piele și blue-jeans. Avea părul blond, sârmos, parcă i-ar fi fost implantat ca la păpuși și ochii de un verde deschis, lipsiți de viață. Pe parcursul întâlnirii, atenția îi tot fusese distrasă de o viespe ce bâzâia la fereastră. Deodată se ridică și merse până la ea. Întinse mâna și o storci cu degetul mare.

Apoi se așeză la loc.

Liddy deschise sertarul din stânga sus și scoase alte trei rapoarte tipărite.

— Acestea sunt ultimele informații, actualizate, zise el. Domnul Fletcher lucrează în acest moment într-un nou program de televiziune, *Rămași în pom*, scris de Jeremy Samber și Don Reeve. Cel din urmă este, din întâmplare, și membru al partidului comunist, deși mă îndoiesc că are vreo relevanță în cazul de față. Aici găsiți programul filmărilor. Le înmâna rapoartele peste birou, în

esență, am încredere că veți trata situația așa cum considerați dumneavoastră de cuviință. Peste două zile voi fi şi eu la Londra şi îmi puteți da raportul atunci. Mai aveți întrebări?

Tăcere. Smythe deja citea raportul tipărit. Melarrity îl făcuse sul pe al său şi bătea cu el în palmă, cum ai bate cu un baston. O'Neil îl ținea pe al său cu susul în jos.

— Foarte bine. Puteți pleca.

Asta era tot. Decizia era luată.

Englezul, irlandezul şi scoțianul se ridicară şi părăsiră încăperea.

DOISPREZECE

Era ciudat cât de repede uită Guy de bancul pe care îl urmărea. Evenimentele din ultimele zile – dentistul ungur, Cercetaşii, Ursul din Cambridge – toate se evaporaseră din conştientul său la fel de iute şi de complet ca o emisiune TV de acum cincizeci de ani. Cu toate acestea, încă se mai gândea la Sally Lockwood. Se întreba dacă să o sune pentru a o invita la Londra. Ar fi putut să vină să-l vadă pe platourile de filmare.

Pentru că acum lucra din nou.

Era minunat să fie din nou în pâine, înconjurat de lumini, camere şi (spasmodic, fiind totuşi vorba de BBC) acțiune. Guy era încă înnebunit după lumea producțiilor de televiziune, cu generatoarele şi instalațiile ei pentru reflectoare, cu camioanele, rulotele şi colacii ei de cabluri. Iubea felul în care părea că nimic nu se întâmplă, când de fapt atâtea lucruri se desfăşurau chiar sub nasul lor. Încă o dată, se regăsea în autobuzul cu etaj care îl aducea de la şcoală, fascinat pe loc de simpla privelişte a filmării în locație. Cât de mare să fi fost pe atunci? Nouă ani? La vârsta aceea, mesele de scândură şi termosurile de ceai nu fuseseră altceva decât stâlpii de la poarta celei mai mărețe biserici. Nici nu-i de mirare că a devenit actor. Nu existat măcar o şansă, cât de mică, să ajungă altceva.

Şi iată-l din nou în mijlocul acțiunii. Fusese chemat de la şase dimineața şi imediat înghesuit într-un compartiment minuscul dintr-un trailer American Freeway. O măsuță, o oglindă şi o canapea depăşită. Dar important era că pe uşă era pus numele său. Sau cel puțin numele personajului pe care îl interpreta. Şi

asta era aproape acelaşi lucru.

Cum se întâmpla adesea, scenele sale erau filmate în ordine inversă. Deja îşi petrecuse o zi la studiourile de pe Jacob Street, unde fusese construit platoul permanent.

Luase articolul de ziar pentru domnul Baxter, o scenă de numai cinci minute care nu durase în realitate mult mai mult la filmare – folosind multi-camerele. Astăzi trăgeau cadrele de exterior. Oprea maşina în faţa casei şi se întâlnea cu Greg la uşa de la intrare. Carul de filmare era parcat chiar pe o stradă reală – nu în Shepherd's Bush, ci în Vauxhall, şi câţiva dintre locatari ieşiseră afară să vadă ce se petrece. Soarele strălucea. Până acum totul mersese bine.

În vreme ce aştepta să îi vină rândul, Guy citea *The Sun*, *The Minor*, *The Times*, *The Independent şi Stage*.

Luă prânzul în rulota-cantină şi avu o conversaţie scurtă cu actorul care îl juca pe Greg. Cei de la Machiaj şi Costume se agitau în jurul său. Fu recunoscut de un electrician care lucrase cu el în La *urgenţă*. De fapt, toată lumea era aşa de prietenoasă cu el încât îi fu uşor să uite că avea doar un rol mărunt, episodic, şi că materialul era de-a dreptul jenant. Spre sfârşitul primei zile de filmare, hotărâse deja că *Rămaşi în pom* ar putea fi, până la urmă, o operă de geniu.

Încă nu aflase cum de regizorul, Mike Watson, l-a ales tocmai pe el, dar asta nici nu conta. Mike era un tip rotofei, zâmbăreţ şi relaxat. Cele mai bune lucrări ale sale datau de acum douăzeci de ani, însă continua să se bucure de un bun renume şi dădea bine să fie asociat cu orice serial. Scena lui Guy urma imediat după prânz, iar notele erau simple. Stai la uşă, spune-ţi replicile. Păstrează un ton vesel. Un cadru larg şi două prim-planuri peste umăr şi gata scena.

Totul decurse cum nu se poate mai bine. Filmau pe video, nu pe peliculă de film, ceea ce făcea ca tot procesul să fie unul accelerat, iar lui Guy îi plăcea să aibă membri din public urmărind avid de pe celălalt trotuar.

Cu siguranţă era mult mai distractiv decât filmările în studio. După ce terminară scena şi camera fu poziţionată pentru următoarea secvenţă, Guy traversă strada. De cealaltă parte a drumului era parcat un Renault Megane.

Aceasta era maşina pe care trebuia să o conducă în film.

Mai avea o singură scenă de tras – sosirea la apartament.

Dar cum se apropia de maşină, descoperi cu stupoare că cineva îi bloca drumul. Trei bărbați apăruseră în fața lui. Cel din mijloc era scund, cu părul roşu şi, cu totul neaşteptat, purta un kilt.

— Domnul Fletcher? îl întrebă omul.

— Da?

La început, Guy îl luă drept unul dintre actori. Kilt-ul, în mijlocul Londrei într-o după-amiază de marți, era întrucâtva nelalocul lui, la fel şi părul roşu, ciufulit, ca umplutura unei canapele sfâşiate. Dar omul nu era actor.

Ținea în mână un pix şi un carnet de autografe.

— Sunt un mare admirator, zise el, dar în ochi se aprinse o sclipire răutăcioasă, întărind fierea care se distingea în glas.

— Toți suntem. Guy desluşi accentul irlandez aproape imediat ce deschise gura ce de-al doilea. De fapt, vă urmărim de ceva vreme.

— Păi… mulțumesc. Chiar când rosti răspunsul automat, Guy ştia că ceva nu este tocmai în regulă. Nu avea admiratori. Nu încă. Chiar şi aşa, semnă carnetul.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră. Foarte, foarte amabil. Acesta era cel de-al treilea. Mult mai înalt decât ceilalți doi. Scheletic era cuvântul care îi veni în minte când îl zări.

— *Vă* mulțumim, domnule Fletcher, toarse primul.

Ne-ați oferit, mie şi prietenilor mei, ore de bucurie.

Personal, nu pot să urmăresc niciun episod din *La urgență* fără să-mi aduc aminte de prestația dumneavoastră ca – dacă nu mă înşeală memoria – victima unui atac…

— Asta şi era, interveni irlandezul. Bătut la sânge.

În vreme ce apariția dumneavoastră, plăcută şi mult prea scurtă, din *Neveste de polițişti* ne-a oferit mie şi prietenilor mei o experiență vizuală de neuitat. Guy încercă să-şi retragă mâna, dar deodată scoțianul i-o strângea cu falange de fier. Şi, bineînțeles, rolul din *Crimele din Manchester*. Vă atrage crima, domnule Fletcher?

— Poftim?

— Mda, şi mie mi-a plăcut o crimă bună din când în când. Tocmai de aceea țineam atât de mult să vă cunosc.

— Mă iertați, dacă se poate…

Scoțianul îl strângea viguros de mână. Zâmbetul aşternut pe chip era sinistru, lipsit de orice rămăşiță de umor. Vreau să ştiți că suntem cu ochii pe dumneavoastră, domnule Fletcher.

— Toți vă urmărim, zise cel înalt.

i

— Ce vreți să spuneți?

Guy deveni brusc agitat. Să fi devenit victima a trei hărtuitori de celebrități, cu o viziune generoasă asupra conceptului de „celebritate”?

Ochii bărbatului îi sfredeleau chipul: irisuri de un albastru murdar, pe sub sprâncenele rare, roşcovane.

O mişcare şi totul reveni la normal cu ajutorul prim-asistentului de regie: o fată voioasă şi eficientă care venise să-l ia pentru filmarea scenei.

— Guy, suntem gata, te aşteptăm.

Scoțianul dădu drumul mâinii lui Guy.

— Ne mai vedem noi, zise el. Şi cu asta cei trei bătură în retragere.

Guy îi privi cum se depărtează şi se alătură micii mulțimi de gură-cască aflată de cealaltă parte a străzii.

Se gândi că cei trei arătau mai falşi şi mai ireali decât orice altceva de pe platoul de filmare. Erau ca nişte figuranți dintr-un alt program. Un film de groază. Îl țintuiau cu priviri stranii, mustind de răutate. Nu înțelegea ce căutau aici. Şi deodată îi pică fisa. Un englez, un irlandez şi…

— Guy, ai pățit ceva? Era din nou prim-asistenta. Îşi făcea griji din pricina lui. Dar asta era treaba ei: să îşi facă griji în legătură cu tot ce ținea de film.

— Nu, nimic. Guy se căzni să îi ignore pe cei trei ciudați, dar chiar şi când le întoarse spatele îi simțea cum sunt acolo şi îl urmăresc.

— Maşina e automată. E vreo problemă?

— Perfect.

Se apropie de el şi Mike Watson. Purta o vestă scurtă de fâş, umplută cu puf şi având nenumărate buzunare, ce părea să fie ultimul răcnet printre regizorii de televiziune. Mike avea un scenariu în mână.

— N-ai băut nimic la prânz, sper? glumi el.

— Nu.

— Bine atunci, tocmai mutăm maşina. Tu conduci pe stradă şi te opreşti în fața casei. Vezi? Am făcut un semn cu creta pe bordură. Parchezi maşina şi

coborî. Apoi mergi la uşă şi apeşi butonul soneriei. Facem totul dintr-o singură dublă.

— Bun.

Fata de la Machiaj veni şi îi pudră obrajii. O altă fată îi făcu o poză cu un aparat Polaroid, pentru continuitate, între timp, cel de-al doilea asistent mută maşina ceva mai sus pe stradă şi o întoarse, să fie gata de pornire.

Guy se uită în spate. Cei trei bărbați erau încă acolo.

— Guy, pe aici.

Fu condus la maşină. Soarele bătea cu putere şi deodată i se păru foarte cald. Se forță să se concentreze la ce avea de făcut. Un grup de fani de toate rasele venise să vadă filmarea. Unul îi ceruse un autograf. Ce era aşa ciudat în asta? Se purta ridicol.

— Bine, Guy. Poți să porneşti motorul. Suntem gata într-un minut. Vocea se auzea dintr-un difuzor de pe bancheta din spate.

Mike Watson se aşeză pe un scaun pliant chiar în mijlocul drumului, vis-a-vis de casă. Camera era chiar lângă el. Guy trebuia să conducă spre el, iar camera îi va urma mişcarea în timp ce parchează. Destul de simplu…

Porni motorul. Părea cam zgomotos.

— Guy, pune-ți centura, te rog, se auzi din nou vocea de pe bancheta din spate. Îşi prinse centura de siguranță.

Iar cei trei erau în continuare cu ochii pe el. Bărbatul în kilt clătină încet din cap, de parcă l-ar fi dojenit.

„Suntem cu ochii pe dumneavoastră”. Guy îşi amintea bine ce îi spusese omul.

— Gata. Linişte, toată lumea. Sunet!

Asistenta de regie țâşni în fața camerei de filmat.

— Scena cincizeci şi nouă, prima dublă! strigă ea şi plesni din clapetă.

Toate se întâmplau deodată. Soarele, camera de filmat, maşina, Mike Wațson, cei trei ciudați, toate piesele parcă se rupseseră din întreg şi încetiniseră până se opriseră de tot. Rămăseseră aşa, în aer, disociate. Lui Guy îi trecu prin minte că are un atac de trac de scenă.

Ce naiba se întâmpla cu el? Era ridicol.

— Viteză! strigă cameramanul. Cuvântul se referea la mişcarea filmului în cameră şi nu avea nimic de-a face cu maşina. Chiar şi aşa, Guy realiză că apăsa

piciorul cam tare pe pedala de accelerație.

Cele trei perechi de ochi erau ațintite asupra sa.

Rigide.

— Acțiune! îndemnă Watson.

Maşina se smuci înainte.

Ar fi trebuit să fie cel mai uşor lucru din lume. De cât talent actoricesc ai nevoie pentru a conduce un Renault Megane zece metri pe stradă? Dar cei trei îl deocheaseră.

O făcuseră deliberat. Guy nu realiza decât că se îndreaptă mult prea repede spre cameră. Încercă să caute semnul cu creta de pe trotuar, dar totul devenise o mare nebuloasă.

Se forță să se concentreze. Strada vâjâia pe la geam.

POC.

În interiorul maşinii, zgomotul coliziunii era incredibil de puternic. Crezu că a dat peste un stâlp de lumină dar mai apoi văzu, cu un spasm în stomac, silueta inertă a regizorului trecând în viteză pe lângă parbriz. Deconcertat, fără să se uite pe unde merge, Guy îl lovise pe acesta din greşeală. Apăsă cu putere pedala de frână.

Totul părea să se desfăşoare cu încetinitorul. De fapt, chiar se întâmpla cu încetinitorul, îşi aminti el. Din nu se ştie ce motive, Watson îi explicase că avea să filmeze aşa. Corpul se lovi de caldarâm. Maşina se opri anevoie.

Toată lumea îngheță.

Guy fu primul care avu o reacție. Deschise portiera maşinii şi se rostogoli, mai mult sau mai puțin, pe trotuar. Asistenta de regie, cameramanul, electricienii şi fata de la continuitate îl priveau cu ochii holbați. Guy închise ochii. De ce nu putea să fie un stâlp? De ce nu fusese altcineva în locul lui?

Pe lângă el trecu în fugă un medic de la serviciul de ambulanță. Watson se ridică în picioare. Măcar nu era mort. Brusc toți prinseră glas. Asistenta de regie veni la el.

— Ai pățit ceva? îl întrebă ea.

— Cred că nu.

— Mai bine rămâi unde eşti.

Guy dădu din cap. Îi venea rău. Se răsuci şi privi mulțimea. Cei trei dispăruseră.

Pe platourile de filmare, oamenii se tratează unii pe alții cu o politețe aproape exagerată. Aceasta se datorează în parte faptului că atât de multe talente reunite la un loc merită respectul cuvenit, dar şi din pricina sumelor de asigurare uriaşe ce pot fi pretinse în caz că ceva nu merge cum trebuie. Aşa că nimeni nu îi spuse nimic lui Guy, în afară de Watson care urla „fir-ai al naibii de dobitoc!", în vreme ce era transportat la ambulanță. Producătorul, chemat în grabă de la birou, nu avea cum să fie mai înțelegător. Ceilalți actori îl bătură blând pe spate, mulțumind în gând lui Dumnezeu şi tuturor arhanghelilor că nu ei au fost la volan. Restul echipei nu zise nimic, ferindu-şi pe cât se poate privirile.

Ar fi putut fi chiar mai rău. Watson nu fusese lovit grav şi ceva mai târziu în acea după-amiază chiar reveni pe platoul de filmare, cu un plasture pe frunte şi un braț în faşă. Nu fuseseră pierdute decât trei ore de filmare şi asigurarea acoperea pe deplin golul acesta. Guy filmase deja scena următoare şi, doar dacă nu era nevoie de el la post-şincronizare, îşi terminase treaba. S-a hotărât că o dublură va parca maşina în locul lui, iar asistentul de regie deja trăsese cadrul.

— Nu ştiu ce să zic, se bâlbâi el când se găsi față în față cu Watson după încheierea filmărilor. Îmi pare nespus de rău.

— Nu mai contează, zise Watson. Încercă un zâmbet, dar nu-i ieşi decât o grimasă. Apoi se îndepărtă şchiopătând.

— Nu-ți face griji, observă actorul care îl juca pe Baxter, când rămaseră doar ei singuri. Probabil va vedea şi partea amuzantă a situației.

— Ți se pare amuzant?

— Prin comparație cu serialul acesta, aş zice că a fost o fază neprețuită. Păcat că n-au fost şi scenariştii pe aici.

Mai învățau şi ei câte ceva.

Era ora şapte când Guy ajunse acasă.

Johnny Peters, piticul care locuia deasupra lui, era pe stradă, în fața casei când îşi făcu apariția.

— Te-a lăsat prietena? întrebă el nonşalant. Avea o voce ciudată, sugrumată. Poate că avea legătură cu înălțimea.

— Da, răspunse Guy.

— Păcat.

Tipic pentru Johnny Peters. Era un ticălos mărunt – la propriu. Guy locuia sub el de mai bine de trei ani, dar nu avuseseră nicio legătură. Oare înălțimea să

fie o problemă? Era adevărat că el şi Kate glumiseră pe seama lui Johnny – îi dăduseră chiar şi poreclă, Morocănosul.

Dar până la urmă omul era ceea ce era. De vreo două ori, când au avut petreceri, s-a plâns din pricina zgomotului.

Ba chiar i-a amenințat că sună la poliție. Când dădeau muzica prea tare, bătea în podea. Pur şi simplu, nu era un tip drăguț şi numai pentru că se născuse mic de stat nu justifica comportamentul său în vreun fel. Fără a ține seamă de acestea, Guy se simțea vinovat în ce-l priveşte pe Johnny. Chiar şi numai dacă se gândea la el ca la un pitic. Era un om cu o dizabilitate. Era oropsit din punct de vedere al înălțimii. Trebuia să existe un cuvânt mai bine ales pentru el.

Johnny deschise uşa de la intrare şi intrară împreună.

Guy tropăi la etaj, în urma vecinului său, care dispăru în sus pe scări, spre etajul al doilea. Era recunoscător că poate închide uşa apartamentului, uitând de vecin şi de toate. Vroia ceva de băut, însă în frigider nu mai era nimic, iar ultima sticlă de whisky se terminase de mai bine de două săptămâni. Apoi îşi aminti de sticla de coniac, licoarea care avea un gust atât de desăvârşit când o băuseră într-o seară târzie, pe una din insulele greceşti, el şi Kate, împreună – dar care acum stătea ascunsă sub chiuveta de la bucătărie. O găsi tot acolo şi îşi turnă un pahar. Da, era atroce. Oribilă. Dar avea nevoie de ea. Îşi mai turnă un pahar şi se lăsă pe un scaun, plângându-şi singur de milă.

Şi cu toate acestea…

Ceva era în neregulă, un detaliu care deja lucra în subconştientul său. Ce era? Retrăi în gând tot ceea ce i se întâmplase de când ajunsese acasă. Johnny, scările…

Nu. Nu era ceva afară. Intrase pe uşă, trecuse în bucătărie. Asta era! Coniacul. Dulăpiorul din bucătărie era deschis când s-a aplecat după sticlă.

Când a plecat de dimineață era închis.

Era unul din acele detalii pe care de obicei nici nu le înregistrezi. Dar chiar înainte să plece de acasă, Guy scosese sacul de gunoi şi observase că balamaua uşiței iarăşi se desprinsese. Fusese nevoit să împingă uşița bine ca să se asigure că aceasta s-a închis. Şi *chiar* a închis-o.

Îşi amintea foarte clar lucrul acesta.

Trecuse Kate pe aici? Nu părea să fi fost luat nimic din bucătărie, dar nici

nu prea mai avea ce să ia. Şi oricum, n-ar fi trecut pe aici fără să-l întrebe mai întâi.

Guy se simți cuprins de neliniște. Se întrebă dacă nu cumva fusese călcat de hoți. Desigur, era ceva tipic.

Doamna Atwood era la geam în clipa în care cobora de pe motocicletă. Nici să strănute, nu putea, că ea ştia imediat. Dar când doi vlăjgani de la şcoala din apropiere urcau pe burlan până la el în casă, băbătia se trezea să plece la cumpărături!

Intră în living. Dar combina hi-fi era la locul ei. La fel şi televizorul. Până şi scrumiera cu bani mărunți era unde trebuia să fie de obicei. Nimic nu părea să fi fost atins. În ciuda acestora, Guy simțea că încăperea nu era tocmai în starea în care o lăsase înainte de a pleca de dimineață. Îşi imagina totul sau lucrurile fuseseră mutate din loc? Pernuța care acum era pe podea fusese cu siguranță pe canapea. Sertarul era pe jumătate deschis, dar nu fusese închis? Şi fotografia lui Kate. Asta fusese cu siguranță cu fața în jos. Acum era din nou în picioare.

Sună telefonul.

Prinse receptorul, în acelaşi timp nevrând parcă să aibă încredere că era acelaşi aparat pe care îl lăsase azi-dimineață. Poate era din cauza accidentului, se simțea cu nervii zdruncinați. Se simțea decuplat.

Era Sylvie.

— Am auzit ce-ai pățit! începu ea.

— Sylvie…

— Ce naiba e cu tine, Guy? Pe bune, dragul meu!

Tocmai am vorbit cu Mal, care zbiera la mine prin telefon.

— Mal? Memoria îl ajută. Mai Small era producătorul BBC care îl angajase pentru *Rămaşi în pom*.

— N-am de gând să stau la discuții cu tine acum, pentru că doar am să țip la tine. Dar să ştii că trebuie să-ți revii. Adică, întâi Nigel, acum Mike Watson. În ritmul acesta nu mai rămâne niciun regizor în Londra care să accepte să lucreze cu tine. N-o să mai fie niciun regizor care să fie *în stare* să lucreze cu tine!

— Sylvie, îmi pare rău.

— Guy, nu e de ajuns că-ți pare rău. Trebuie să fii mai atent.

Închise. Guy rămase cu receptorul în mână. Şi apoi auzi. Un clic. Şi, foarte slab… „Sylv*ie, îm*i *par*e *rău*”…

Un ecou.

Glasul lui.

Rămase cu ochii pironiți la receptor ca şi cum găurile negre din aparat erau pe cale să se deschidă şi să-l tragă înăuntru. Apoi, foarte încet, puse receptorul la loc în furcă. Glasul său, înregistrat şi redat. Cum era posibil aşa ceva?

Deci fusese cineva în apartament.

Puse lucrurile cap la cap şi ajunse la o concluzie care nu avea cum să fie posibilă. Cineva intrase în casă.

Telefonul îi era interceptat.

Nu…

Răscoli peste tot, începând cu livingul. Deschise fiecare dulap, fiecare sertar. Căută în spatele tablourilor şi pe sub canapele. Cu cât căuta mai abitir, cu atât răvăşea lucrurile, făcând imposibilă verificarea casei, dacă într-adevăr se schimbase ceva de azi-dimineață.

Dar nu-i păsa. Într-un fel era sigur că cineva a intrat în apartament, că spațiul său personal i-a fost violat. Vroia să găsească o dovadă.

Dar nu exista niciuna, cel puțin nu în living. Încercă în dormitor. Smulse pilota de pe pat şi o aruncă pe podea. Cercetă prin şifoniere, prin noptiera de lângă pat, în lada prețioasă de pat pe care o cumpărase de la Bath, în care nu ținuse şi nu va ține vreodată pături. Trecu în baie, trase apa, deschise şi închise dulapul de deasupra chiuvetei. Funcționa automat de acum. Ce se aştepta să găsească? O carte de vizită cu semnătură din partea hoților? Dar aceştia nu erau hoți. Nu dispăruse nimic.

Atunci, spioni. Poliție. MI5. Primăria…

Se purta ridicol, dar nu se putea abține. În dulapuri oale şi crătiți – cuptorul cu microunde, combina frigorifică. Cineva intrase în casă pe timpul zilei. Ce au luat? Ce au lăsat în urmă? În final, îşi impuse să se mai calmeze.

Era absurd.

Trei necunoscuți ciudați de pe platoul de filmare de la *Rămaşi în pom* îl afectaseră într-atât şi îl făcuseră să provoace un accident stupid, ce ar fi putut să strice tot.

Dăduse cu maşina peste regizor, până şi impresara sa era un pachet de nervi. Luase doar două înghițituri din otrăvitorul coniac grecesc. Tot sistemul său era în stare de şoc.

Începuse să aibă închipuiri. Nu intrase nimeni la el în apartament pentru că nu exista niciun motiv ca cineva să o facă. O uşă de dulap s-a deschis de una singură.

Auzise un ecou pe linia telefonică. Iar imaginația sa suprasolicitată s-a ocupat de restul.

Guy decise să uite de toate astea, să îşi facă un sandviş şi să iasă undeva în oraş. Încă mai rula *Noaptea americană*. Acum mai mult ca niciodată avea nevoie de confortul unui film bun.

Deschise frigiderul. Şi atunci găsi dovada. Avusese dreptate. Cineva chiar fusese în apartament. Intrase în frigider. Dovada era chiar în fața lui.

Erau mici urme de picioruşe în untieră.

TREISPREZECE

— Urme în unt?

Sylvie Graham clipi din ochi în direcția lui Guy, pe deasupra inevitabilei ceşcuțe de porțelan. Eric era alături de ea – asta nu era niciodată un semn bun. Eric îşi făcea apariția foarte rar în biroul principal şi nu stătea decât dacă era solicitat pentru susținere morală. Când ea vroia să concedieze un client, de exemplu. Eric era aşezat pe un scaun tare de lemn, imediat lângă birou. Pantalonii se îndoiseră şi nu cădeau până jos, peste marginea pantofilor. Purta şosete roz.

— Ce fel de urme? se interesă ea.

— Păi, evident… unele foarte mici. Traversau untiera pe diagonală, de la un colț la altul.

Sylvie privi spre Eric, cerând o explicație.

— Un şoricel, sugeră el.

— Precis ştiți bancul, e vechi, zise Guy. La naiba, l-am auzit când eram în clasa întâi! oftă. Cum ştii dacă ai un elefant în frigider? Sylvie şi Eric îl priviră fără nicio reacție. Urmele din untieră!

Nu râse nimeni. Guy nici nu se aştepta să o facă.

— Deci ceea ce ne spui este că erau urme de elefant!

Conchise Sylvie.

— Păi… da. Erau circulare. Cu degețele. Dar erau foarte-foarte mici.

Se lăsă o tăcere grea. Draperiile de catifea roşie şi zidurile groase nu lăsau să pătrundă zgomotele lumii de afară. O pendulă – care se zvonea că aparţinuse lui Noel Coward – bătea teatral într-un colţ de cameră.

— Şi ce-ai făcut cu untul? întrebă Sylvie.

— L-am aruncat pe fereastră.

— Nu crezi că e un gest puţin cam extrem?

— Ţinteam spre gunoi. E chiar lângă geam.

— O glumă. Eric intona cuvintele cu aceeaşi solemnitate cu care sugerase şoricelul.

— Exact asta este.

— Cineva ţi-a făcut o glumă. Au intrat în apartamentul tău şi au făcut mici semne în untul din untieră. Cineva care are cheia.

— Nu are nimeni cheia de la uşa mea, zise Guy, deşi nu era tocmai adevărat. Kate avea cheie. Şi probabil Martin avea acces la ea. Oricum, vă zic. Apartamentul a fost verificat. Şi ce părere aveţi de telefon?

— Ascultat? Sylvie era sceptică.

— Când m-ai sunat, a fost un ecou pe linie.

— Te-a mai sunat cineva de atunci? întrebă Eric.

— Da. M-a sunat un prieten, Torin. E ziua lui de naştere. M-a invitat la petrecerea lui.

— Şi?

— Nimic. Telefonul nu avea nimic.

Sylvie îi dădu lui Eric ceşcuţa ei de porţelan, iar acesta o puse fără zgomot pe un scenariu încă necitit. Guy avea o bănuială că omul n-ar fi pus nimic pe o suprafaţă lustruită. Din câte ştia el, Eric era cel care lustruia mobila.

Sylvie îl privea cu o expresie între îngrijorare şi iritare.

Guy aştepta un verdict iar acesta nu întârzie.

— Nu cred, zise ea, că treaba asta cu untul are vreo însemnătate. Sunt de acord cu Eric. Poate cineva ţi-a făcut o farsă sau poate ai vreo rozătoare prin bucătărie însă, oricum ai lua-o, este irelevant. Îmi pare că toate acestea ţi se trag de când cu incidentul de alaltăieri, din Vauxhall…

— N-are nicio legătură, o întrerupse Guy. Se opri.

Adică, de aici a pornit totul. Ţi-am zis. Au fost trei bărbaţi…

— Te-au ameninţat.

— Nu chiar. Dar erau amenințători, asta da. De-asta s-a întâmplat accidentul.

— S-a întâmplat pentru că nu te-ai uitat pe unde mergi. O Sylvie mai dură decât văzuse vreodată până acum.

— Cred că cei trei au fost trimişi de cineva, continuă Guy. Şi mai este ceva. Ceva despre care nu v-am spus.

Se opri. Nu ar fi vrut să aducă vorba despre asta, dar acum simțea că nu are de ales. Ați văzut vreodată un orb pe bicicletă? întrebă el.

Sylvie şi Eric se uitară unul la altul.

— Chiar în dimineața asta a trecut unul prin fața casei mele, zise Guy.

— Dar de unde ştii că era orb? întrebă Sylvie.

— Avea un baston alb. Îl pusese pe ghidon. Şi ochelari fumurii.

— Şi a trecut prin fața casei tale?

— Da.

— S-a oprit?

— Nu.

— Atunci ce te face să crezi că are legătură cu tine?

— Probabil că avea doar o deficiență de vedere, nu era complet orb, oferi Eric o explicație.

— Avea un câine-ghid, pentru numele lui Dumnezeu!

Alerga pe lângă bicicletă!

Nu mergea deloc bine. Guy nu ridicase tonul niciodată în această încăpere. Nu obişnuia să întrerupă oamenii când vorbesc. Regreta că venise aici cu temerile lui cu tot. Jane era la Praga, dar Torin nu lucra. Torin l-ar fi primit. Pe de altă parte, Sylvie era mai în vârstă, mai înțeleaptă. Era o figură autoritară. Exact ceea ce îi trebuia lui în acest moment.

— Stai să văd dacă am priceput corect, zise Sylvie.

Vocea trăda o notă de oboseală. Te-ai hotărât să afli de unde provin bancurile. Din nu se ştie ce motiv, ai pornit prin Anglia, punând întrebări în stânga şi-n dreapta. Iar acum, zici tu, bancurile au început să vină singure la tine.

— Un englez, un irlandez şi un scoțian. Un orb pe bicicletă. Elefanți în frigider.

— Ai idee cât de nebunesc sună tot ce-mi spui?

— Da, Sylvie. Sunt perfect conştient ce nebunesc pare totul. Tocmai de aceea am venit aici. Nu ştiu ce să fac.

— În locul tău m-aş duce la un doctor, spuse Eric.

Sylvie lăsă să-i scape un oftat. Guy intrase în biroul ei acum mai bine de jumătate de oră, nemaipunând la socoteală că nu avea programare. Era de ajuns.

— Mi se pare, zise ea, că totul a început cu bancul pe care l-ai auzit la *pub*. Dar că nu are nicio legătură cu bancurile în sine.

Guy deschise gura ca să vorbească, dar impresara îl opri ridicând arătătorul.

— Era vorba de un banc despre Selina Moore, mai zise ea. Mama ta. Acum, eu nu sunt psihiatru, deşi, Dumnezeu ştie, în meseria mea uneori trebuie să îți asumi şi un asemenea rol. Dar, Guy, nu cred că urmăreai bancul în sine. Cred, bineînțeles, că încercai să te apropii de mama ta. Ştiu că ții morțiş la schema ta cu obligațiunile la purtător, dar hai să tragem perdeaua discreției peste toată afacerea! Nu. Aici e vorba de mama ta. Nu-mi vine în minte vreun alt motiv pentru care ai luat-o razna aşa cum ai luat-o tu. Nu are niciun sens.

Guy nu era convins că ea are dreptate. Nu simțea că ar avea dreptate. Dar tot ceea ce tocmai îi spusese avea logică. Trebuia să recunoască asta.

— Selina a murit doar cu câteva săptămâni în urmă şi m-aş hazarda să zic că încă mai jeleşti dispariția ei.

Trebuie să-ți fie tare greu. Nu ai cunoscut-o niciodată şi totuşi ea era o parte din tine – cine eşti şi cine vrei să devii. Din păcate, ea nu mai este. Dar bancul a rămas şi pornind în căutarea lui, tu îți cauți de fapt mama pe care nu ai avut-o niciodată.

Guy dădu din cap.

— Am fost trist când am aflat că a murit…

— Cu toții ne-am întristat, dar evident pentru tine durerea a fost şi mai însemnată. Guy, dacă aş fi în locul tău, aş uita de gluma cu Ferrero Rocher. Ia-o ca pe o răutate şi atât. Nu a însemnat nimic. Poate că Eric are dreptate şi ar trebui să mergi la un consult. Poate ai nevoie de consiliere. Sau poate ți-ar prinde bine să vorbeşti cu cineva care a cunoscut-o pe Selina. Soțul ei trăieşte. N-am citit undeva că locuieşte în Londra? Poate asta te-ar ajuta.

Se ridică de pe fotoliu. Eric alunecă de pe scaunul său şi luă recipientele pentru ceai. Interviul luase sfârşit.

— În orice caz, ai încurcat rău lucrurile şi ne va lua ceva vreme să reparăm totul. Mai întâi Nigel Jones.

Apoi, mai rău, Mike Watson. Guy, te-ai căptuşit cu o reputație şi nu una bună.

— Am uitat de bancul acesta nenorocit, zise Guy. Îmi doresc să nu-l fi auzit vreodată.

— Nu asta ne dorim cu toții? fu Sylvie de acord cu el.

Cred că ar fi bine să îți iei un concediu. Lui Guy îi pică fața. Unul scurt. Vreo două săptămâni. Odihneşte-te şi încearcă să laşi toate astea în urma ta. Între timp, Eric va încerca să îți găsească un rol într-o piesă de teatru. Ceva în provincie, cât mai departe.

— Se face un casting pentru *Constructorul Solness*[29] în Inverness, mormăi posomorât Eric.

— Ei vezi, aşa ceva. Sau poate îți facem rost de un turneu în străinătate. Guy, încearcă să nu mai dai de necaz. Ținem legătura.

Nu ne suna. Te sunăm noi. Clişeul inevitabil. Dar asta a vrut ea să spună.

Afară, în razele soarelui, Guy încercă să se scuture de sentimentul de rău augur ce-l năpădise. Îl cunoştea mult prea bine. Simțea asta de fiecare dată când nu avea activitate, sentimentul că nu mai deține controlul asupra propriului său destin, că nimic n-o să mai vină în calea sa. Cel mai rău lucru în meseria de actor. Pe de o parte aveai disperarea – lipsa fondurilor, lipsa imboldului, lipsa rolurilor. De cealaltă era şansa. Culoarea părului, înălțimea, o pagină care se deschidea la fix în fața regizorului potrivit. Era ca o frunză plutind pe o mare între cele două extreme. Neajutorat şi deznădăjduit atâta vreme cât vântul nu îl ducea în direcția bună.

Dar era hotărât. Avea să lase totul în urma lui. Se va comporta ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Avea să uite de banc şi să se concentreze asupra viitorului, spre o revenire la normal care cu siguranță îl păştea la prima cotitură. Torin, de exemplu. Torin l-a invitat pe Guy la cină, pentru vineri. Probabil şi Danny va fi acolo. Poate Jack şi Paul. Promitea să fie o seară gălăgioasă, beată, ca-ntre băieți, exact ceea ce-i trebuia.

Voia să-i cumpere un cadou lui Torin. Un set cană şi tricou, cu Harry Potter. Sau ceva în formă de penis.

---

[29] Piesă de teatru de Henrik Ibsen (n. tr.).

Orice, numai să fie complet inutil sau absolut obscen.

Asta avea de gând să facă. Chiar acum.

Îşi lăsase motocicleta acasă, aşa că luă un autobuz până în Camden Town. Piața era închisă în zilele lucrătoare, dar zona era populată cu o sumedenie de magazinaşe care comercializau exact genul de articole căutate de Guy. Când ajunse acolo, zece minute mai târziu, trotuarele erau hiper-aglomerate. Guy coborî din autobuz şi începu să meargă spre primul set de semafoare. Soarele lovea crunt strada, scoțând în evidență praful şi gunoaiele. Mirosul de gaze de eşapament şi kebab persista în aer. Dacă nici asta nu era normalitate, atunci ce?

Scoase portofelul din buzunar. Avea o bancnotă de cinci lire şi un bon pentru o carte veche. Priveliştea îi aminti de această grijă pe capul său. Presupunea că va fi plătit pentru *Rămaşi în pom* dar, din ce îi spusese Sylvie, era clar că va trece ceva timp până să obțină un contract fuIIțime, iar economiile lui deja se diminuaseră considerabil.

Traversă strada şi merse la un bancomat. Introduse cardul, tastă PIN-ul şi aşteptă confirmarea.

Ecranul se înnegri.

Apăru apoi o singură literă, alunecând electronic dintr-o parte în alta a ecranului.

H.

Guy o privi, nedumerit. Era o nouă schemă de publicitate? Nu l-ar fi mirat. Reclamele răsăriseră pe taxi-uri, pe cutiile de lapte, la oficiile poştale şi până şi pe cartelele de metrou. Era doar o chestiune de timp până când…

Apăru o doua literă, aceasta alergând de la dreapta la stânga pentru a se lipi de cea dintâi. Aşa că acum erau două litere care formau un cuvânt.

HA.

Ha? Să fi fost inițialele cuiva? Dacă Guy ar fi avut contul bancar la Halifax, acesta ar fi putut constitui un început de mesaj, însă el lucra cu o altă bancă. Poate că automatul era stricat. Dar atunci, cu o sinuozitate ce nu putea fi decât rezultatul unui program pe calculator, cele două litere se duplicară, desprinzându-se într-o pereche, ca o amortizare alfabetică.

HA HA.

Ha ha? *Ce naiba se întâmplă*?

Guy apăsă butonul de „Anulare”. Nu se întâmplă nimic. Mai apăsă o dată.

Tot ecranul explodă cu aceeaşi pereche de litere, acum într-o varietate de culori, înotând, învârtindu-se, sărind şi lovindu-se unele de altele pe suprafața gri a monitorului. În acelaşi timp, pe fundal izbucniră artificii, drapându-se în cascadă în spatele literelor. Ecranul clipi intermitent, când roz, când galben. Cuvintele se înşiruiau pe orizontală, din ce în ce mai rapid.

HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA.

Bancomatul râdea de el!

Guy apăsă pentru a treia oară pe buton şi cardul de plastic țâşni afară cu asemenea forță, încât dacă nu s-ar fi ferit, probabil l-ar fi tăiat ca o lamă de cuțit. Pentru o clipă nu avu nicio reacție. Apoi se aplecă şi ridică bucata de plastic. Când se uită la bancomat, ecranul îşi revenise la normal, invitând următorul client să se identifice.

Îşi făcu apariția o femeie, împingând un cărucior de cumpărături. Se opri în dreptul bancomatului.

— Cred că e stricat, zise Guy.

Dar ea introduse cardul, tastă PIN-ul şi îi aruncă lui Guy o căutătură disprețuitoare când ecranul îi oferi opțiunile obişnuite. O urmări cum retrage zece lire sterline.

Bancomatul nu avea nimic.

Lui Guy îi veni rău. Uitase cu totul de cadoul lui Torin. Uitase tot ce-i spusese Sylvie. Asta era parte din ce i se întâmpla, orice ar fi asta. Bancomatul începuse să râdă de el. Precis avea legătură cu bancul.

Se uită în jur, convins fiind că este privit. Dar şuvoiul de trecători părea la fel de lipsit de conştiință ca întotdeauna. În intersecția de lângă stația de metrou se formase o coadă de maşini la semafor, dar niciunul dintre şoferi nu se uita spre el. Camden Town era absolut normal. Numai el nu era normal.

Brusc voia să meargă acasă. Nu îi era teamă, dar era dezorientat. Dacă mergea acasă, nu i se mai putea întâmpla nimic. Dacă rămânea aici, i se putea întâmpla orice.

Încercând să nu se grăbească, încercând să se convingă singur că totul va fi bine, intră în stația de metrou şi cumpără o cartelă: magistrala Northern Line, în direcția Highgate. Odată ajuns acolo, putea să ia un autobuz.

Stația avea scări rulante ce coborau adânc sub pământ şi în vreme ce se lăsa purtat în jos, Guy observă două personaje pe partea cealaltă, discutând

împreună în timp ce urcau. Erau două călugărițe. De altfel, nu era nimic remarcabil în asta, cu excepția faptului că erau singurele flinte ce animau scările şi asta le făcea şi mai proeminente decât ar fi fost în mod normal. Dar când ajunseră în dreptul său, se opriră din vorbit şi se uitară direct la el. Guy fu surprins de dezgustul ce se citea în ochii lor. De parcă s-ar fi uitat la un demon de rang mai josnic. Oare chiar se uitau la el? Se răsuci, aşteptându-se să vadă în spatele său vreun afiş deocheat sau un desen obscen. Dar nu, el era cel care le supărase aşa. Cei trei rămaseră la acelaşi nivel pentru o fracțiune de secundă.

Călugărițele îl priviră profund ofensate. Şi aşa dispărură, purtate mai departe de scările rulante, continuându-şi apoi discuția ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Guy ajunse pe platforma de jos şi aruncă o privire înapoi, încă nelămurit asupra a ceea ce s-a întâmplat, dacă într-adevăr se întâmplase ceva. Se întoarse la timp ca să le mai vadă pe cele două maici ieşind de pe scările rulante, în clipa în care în capul scărilor îşi făcură apariția alte patru maici, acestea luând scările în sens opus, în jos. Rămase cu gura căscată la ele. În afara de cazul în care cineva susținea probe de distribuție pentru *Sunetul muzicii*, această aglomerare subită de maici era de-a dreptul stranie. Noul grup era tăcut. Atenția lor părea în întregime concentrată asupra lui; cu fiecare secundă se apropiau mai tare de el. Brusc, Guy realiză că nu vrea să le întâlnească. Se întoarse şi mări pasul în direcția platformei – fără a-şi manifesta panica ce-l cuprinsese, spera el.

Şi aici era plin de călugărițe. Sute.

De fapt, erau numai călugărițe. Înainte de a-şi da seama ce se petrece, fu înconjurat de ele. Maici care discutau între ele. Maici care citeau ziarul. Maici cu căşti pe urechi. O măicuță cu vreo cinci sacoşe de cumpărături, o alta cu un cărucior de copil. Guy înlemni. Mai că îi venea să râdă. Se simțea ca un personaj din filmele lui Woody Allen, deşi nici chiar Woody Allen nu şi-ar fi putut permite să angajeze atâția figuranți. Desigur, exista o explicație rațională. Probabil era o conferință de specialitate pe undeva prin Londra. O adunare ecumenică. Funeraliile unui prelat mult-iubit. Asta nu avea nicio legătură cu el.

De-abia când sosi metroul şi descoperi că toate vagoanele erau ticsite cu maici, Guy hotărî că va trebui să găsească un alt mod de a ajunge la Muswell Hill.

Făcu stânga împrejur şi o luă la fugă, urcând câte trei trepte deodată,

sărind în goană peste bariera de la ieşire ca să ajungă mai repede la lumina zilei, la aer curat.

În seara aceea avu coşmaruri urâte. Se făcea că e Kate cu el, şi Mike Watson şi Sylvie, şi o femeie pe care nu o recunoştea, cu un aspirator viu colorat în mână.

Şi călugărițe. O grămadă de călugărițe.

PAISPREZECE

A doua zi dimineața, lui Guy îi era rău. Foarte rău.

Probabil nivelul de polen ajunsese la cote mari, fiindcă avea ochii inflamați şi îl ustura nasul. Suferea de un caz nu prea sever de alergie la polen de când era mic, dar noaptea nedormită şi stresul din ultimele zile nu făcuseră decât să înrăutățească situația. Îşi aminti că Eric îi sugerase să se ducă la un consult şi Guy se decise să îi urmeze sfatul. Cum se întâmplă, avea deja un doctor foarte priceput, ceea ce el numea un doctor bazat, unul care te ştia pe nume şi care nu te punea să aştepți opt-nouă ore la cabinet înainte de a te vedea.

Se numea dr. Khatami şi era visul tuturor actorilor, eliberând rețete pentru somnifere şi antidepresive uşoare fără să pună prea multe întrebări. Se poate să fi fost doar pilule-placebo dar aveau efect întotdeauna. Guy îl sună chiar înainte de prânz.

— Vă pot ajuta? Nu recunoştea glasul. Recepționera de la centrul medical din Crouch End – unde era un pacient ocazional în ultimii cinci ani – era ca o cloşcă, genul de femeie care făcea ca fiece vizită la doctor să pară ca o tratație. În schimb cea de la telefon părea ca asistenta Fletcher din *Zbor deasupra unui cuib de cuci*.

— Da. Numele meu este Guy Fletcher. Aş vrea să fac o programare pentru dr. Khatami.

— Mi-e teamă că nu se poate. Dr. Khatami a plecat.

— Ah… se dezumflă Guy.

— Ați vrea un consult la suplinitorul său?

— Pot obține o programare?

— Aveți noroc. Un alt pacient tocmai a amânat. Puteți veni chiar astăzi, la patru şi jumătate.

— Mulțumesc. Da, e foarte bine aşa.

— Rămâne patru şi jumătate, atunci. Vă va vedea dr.

Doctor.

— Poftim?

— Dr. Doctor. Acesta este numele dânsului.

Cu mari îndoieli, Guy se duse la medic în acea după-amiază, la centrul medical găzduit în casa în stil victorian aflată ceva mai departe pe stradă, după turnul cu ceas.

Desigur, ajuns aici descoperi că numele doctorului Khatami fusese şters cu vopsea de pe firma de la intrare.

Fusese înlocuit cu un nou nume: Dr. A. Doctor. Guy zăbovi cinci minute, nehotărât. Apoi intră în cabinet.

Dar până la urmă nu ajunse mai departe de sala de aşteptare. Aici mai găsi încă cinci pacienți. Un bărbat între două vârste, cu ambele brațe înfăşurate în bandaje încât păreau ca nişte baloane umflate. Lângă el stătea aşezată o femeie plină de bubulițe roşii. Boala ei era evident contagioasă, căci bubulițele apăruseră şi la băiatul de lângă ea, acoperindu-i jumătatea stângă a feței. Lângă băiat stătea o mamă supărată, cu un băiețel. Sau o fetiță.

Copilul avea o cratiță adâncă înțepenită pe cap.

Cât Guy absorbi toate aceste noutăți, o uşă se deschise şi o voce strigă:

— Următorul, vă rog.

Întrezări biroul din spatele uşii unde un domn chel, zâmbitor stătea aşezat la un birou simplu, din trei scânduri lipite. Nici măcar nu avea telefon. Domnul purta un halat alb şi avea un stetoscop la gât. Era o imagine pe care Guy o văzuse de mii de ori. O caricatură. Se decise să nu intre.

Se întoarse acasă.

Dar adevărul era că de când cu spargerea, nu se mai simțea confortabil aici. Orice ar zice Sylvie, era convins că îi este ascultat telefonul şi dacă asta era adevărat, cine ştie ce surprize se mai ascundeau prin apartament? Şi oricum, Sylvie nu a văzut ce a pățit la bancomat. Şi n-a fost cu el la metrou cu cele o mie de maici. Ori o luase razna, ori cineva se juca cu mintea lui – era sub controlul unei puteri pe care nu o înțelegea. Îşi dorea să aibă cu cine discuta despre asta. Îşi dorea să nu fi plecat Kate.

Dădu drumul la televizor. Era şase fără un sfert şi fu surprins să vadă

chipul lui Kenneth Williams rânjind la el de pe ecran, cu nările sale faimoase umflate, tremurând. „Infamie, infamie, toți vor să-mi vină de hac mie”. Era un film din seria *Tot înainte*[30]. *Tot înainte*, *Cleo*, mai precis. Replica era una dintre puținele glumite memorabile cu care erau presărate filmele.

Schimbă canalul.

Pe Channel 5 era *Tot înainte la spionaj*. O eroare în grila de program destul de rar întâlnită: două filme din seria *Tot înainte în* acelaşi timp.

Schimbă din nou.

Şi iată-l pe Charles Hawtrey, un alt obişnuit al filmelor *Tot înainte*, îmbrăcat în uniforma Legiunii străine.

Se pare că ITV avea în program *Tot înainte*, *India*! Guy aruncă o privire omulețului oribil, slăbănog, teribil de lipsit de umor, întrebându-se de ce toată lumea arăta filmele acestea. O fi murit careva?

Schimbă iarăşi canalul.

Şi în acel moment realiză că ceva e în neregulă. Pe Channel 4 era *Tot înainte doctore*. Sau *Tot înainte asistentelor*. Sau *Tot înainte ceva*. Pentru că iată-l pe Sid James făcându-i ochi dulci Barbarei Windsor cu toată subtilitatea unui maniac sexual la pubertate, abia eliberat din închisoare.

. În vreme ce pe BBC1, iat-o din nou pe Barbara Windsor, de data aceasta pierzându-şi sutienul în acea faimoasă scenă ilară din *Tot înainte*, *peripeții în excursie*, numai că de această dată Kenneth Connor era cel care o sorbea din ochi în vreme ce se lansa în faimoasa sa imitație a unui „bărbat suferind o ejaculare prematură”.

Guy închise televizorul, obligându-se să accepte faptul că toate cele cinci canale de televiziune se hotărâseră să lase naibii ştirile şi să dea filme din seria *Tot înainte*.

Dar numai pe televizorul său. Era absolut sigur. Asta i se întâmpla numai lui.

Trebuia să verifice.

Ieşi din apartament şi urcă la etaj la Johnny Peters.

Nu era ceva ce îşi dorea să facă. În tot timpul cât locuise pe Mapletree Close, urcase la etaj o singură dată. Fusese un incident cu o țeava spartă. Chiar şi atunci Peters fusese remarcabil de neprietenos – în ciuda faptului că țeava lui

---

[30] Carry On (lb. engl., n. tr.).

era cea care producea toată paguba. Aceasta era realitatea traiului la Londra. În ce priveşte vecinii, cel mai bun caz la care puteai spera era ca aceştia să fie invizibili.

Acum Guy ciocăni la uşă şi aşteptă, agitat. O clipă mai târziu uşa fu deschisă şi în prag se ivi Johnny Peters în halat de casă şi papuci, blocând calea cu toată ferocitatea pe care o putea cuprinde statura sa măruntă.

Avea o față ciudată, parcă era turnată în plastic. Părul negru, înspicat şi chiar sur pe tâmple, obrajii rotunzi şi ochişorii ca nişte mărgeluțe cafenii. Pune-l într-un frac şi chiar ar fi arătat ca manechinul unui ventriloc.

— Vroiam să am două vorbe cu tine! se stropşi el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Guy.

— Ai aruncat cu o bucată de unt în mine.

— Poftim?

— Deunăzi. Am văzut cum l-ai aruncat pe fereastră.

Ce naiba e cu tine?

Guy îşi aminti ce s-a întâmplat.

— N-am vrut să îl arunc în dumneata, se scuză el. L-am aruncat spre coşul de gunoi şi am ratat ținta.

— Era să mă loveşti!

— Îmi pare rău!

— Nu sunt obişnuit să fiu atacat când mă întorc acasă, la mine acasă! Dacă vrei să arunci gunoiul pe fereastră, n-ai decât, treaba ta. Dar dacă se mai repetă, o să fiu nevoit să iau măsuri. Mă înțelegi?

Şi cu asta îi trânti uşa în nas. Nici măcar nu-l întrebase pe Guy ce vroia. Dar nu mai conta. Guy văzuse pe lângă el restul încăperii. Televizorul era pornit, pe BBC.

Dar nici urmă de film. Peters urmărea ştirile.

Guy coborî la el. Când ajunse în dreptul uşii apartamentului său, o observă pe doamna Atwood cum îl priveşte de pe palier. Probabil auzise uşa lui Johnny trântită şi ieşise repede să vadă ce se întâmplă. O ignoră şi intră în casă. Se temea că va fi nevoit să vândă apartamentul. Se va muta mai la sud de fluviu. Battersea sau Streatham erau cumva mai potrivite pentru un actor ce trăia pe cont propriu… dacă ar fi fost în stare să găsească vreodată cartierele acestea. Dintotdeauna i se păruse imposibil să se descurce de cealaltă parte a Tamisei.

Era ca şi cum semnele stradale erau special proiectate ca să aibă sens numai pentru cei care deja locuiau acolo.

Gândindu-se la asta şi la multe altele, se aruncă pe pat şi, slavă Domnului, căzu într-un somn adânc.

Se trezi la ora şapte, amintindu-şi chiar în clipa în care deschidea ochii că în acea seară era petrecerea aniversară a lui Torin, că era aşteptat într-un restaurant din Soho în mai puțin de o oră şi că încă nu reuşise să îi cumpere un cadou sărbătoritului. Nu vroia să meargă. Se simțea istovit şi arăta ca naiba. Părul său trecuse granița de la ciufulit în ton cu moda la ciufulit pur şi simplu, iar sub ochi se întipăriseră umbre adânci. Făcu un duş rapid, se bărbieri şi se îmbrăcă, conştient că ecranul televizorului îl urmăreşte în permanență – un singur ochi pătrat, mereu deschis. Se gândi dacă să-i dea drumul, însă n-o făcu. Îi era teamă de ce anume ar putea vedea.

Când ieşi din casă, nu văzu nici urmă de doamna Atwood sau Johnny Peters. Chiar trebuia să vândă apartamentul acesta. Hotărârea era luată. Primul lucru mâine dimineață: să sune un agent imobiliar. Încă o dată, lăsă motocicleta acasă. Avea de gând să bea în astă-seară.

Măcar asta era sigur. Luă autobuzul până la Finsbury Park, trecând pe lângă Cat and Fiddle, de unde pornise toată tărăşenia. Şi cum privi localul prin geamul autobuzului, se găsi dorindu-şi să nu fi intrat acolo niciodată, să nu fi auzit bancul cu Ferrero Rocher, să nu fi purces în această aventură tâmpită. Dar în acelaşi timp, tot nu reuşea să accepte faptul că bancul fusese începutul tuturor acestor necazuri. Sylvie avea dreptate.

Era o nebunie.

Oare înnebunise?

Niciun actor nu este în deplinătatea facultăților sale mintale. Cum ar putea fi altfel, cu atâtea personaje diferite în cap? Încă un adevăr: majoritatea actorilor sunt fericiți atunci când sunt altcineva. Când sunt chiar ei înşişi, asta mai mult ca sigur înseamnă că nu au de lucru.

Dar asta nu e o nebunie. Nu e nici măcar schizofrenie.

Pur şi simplu aşa stau lucrurile.

Ce i se întâmplase lui în ultimele zile era cu totul altceva. În principiu, era o întrebare filosofică. Uite-l pe el, în autobuz, în drum spre Archway. Cunoştea drumurile acestea, *pub*-ul irlandez de la sensul giratoriu, stația de metrou de sub

cea mai urâtă clădire de birouri din nordul Londrei. Familiaritatea şi sănătatea mintală merg mână în mână. Dar să zicem că autobuzul se transformă în elefant? Să zicem că localul e înconjurat de spiriduşi?

Dacă cineva cu puteri imense (Dumnezeu, guvernul) ar fi putut schimba orice după bunul plac?

De cât era nevoie pentru a convinge un om sănătos că este nebun de legat?

Telefoane ascultate. Un doctor pe nume Doctor. Un bancomat batjocoritor. Sute de maici. Episoade din *Tot înainte* peste tot.

Guy îşi ascunse faţa în palme. Nu era nebun. Trebuia să creadă asta. Lumea era cea care o luase razna.

Restaurantul ales pentru petrecerea lui Torin se numea La Strada, un local nou, italienesc, lângă Soho Square. Proprietarul era un tip pasionat de munca lui Federico Fellini, cu fotografii alb-negru pe pereţi şi muzică de Nino Rota în surdină. Până şi cocteilurile aveau denumiri de filme – La Dolce Vita, Casanova…

Era de-a dreptul surprinzător cât de bine alese erau.

Guy ieşi din staţia de metrou Leicester Square la opt şi zece. Serile deveneau mai lungi şi o lumină blândă, sinilie persista pe străzi în vreme ce el îşi croia drum prin Cartierul chinezesc, de cealaltă parte a Shaftesbury Avenue. Din restaurantele chinezeşti ieşea şi intra o mulţime de oameni, dar – era uşurat să vadă asta – nicio maică sau vreun orb nu se evidenţiau printre aceştia.

Coti pe Dean Street. Drumul era închis pentru trafic. Un grup de muncitori lucra de zor, decopertând strada.

Aerul mirosea puternic a smoală. Lui Guy îi trecu prin gând că de când cu introducerea taxei de aglomeraţie, din ce în ce mai multe străzi fuseseră închise în mod inexplicabil, ca parte a luptei permanente, nedeclarate împotriva conducătorilor auto.

Şi atunci îi zări, venind din faţă.

Părul blond slinos şi faţa ca un cartof. Costumul cu dungulițe. Şi kilt-ul. Erau cei trei necunoscuţi de pe platoul de filmare. Îi recunoscu imediat – asta pentru că, evident, erau foarte uşor de recunoscut – şi în acelaşi timp fu sigur că nu este deloc o întâmplare că ei se află aici, pe această stradă. Cumva (ei, bine, avea telefonul ascultat), cei trei ştiau unde merge el şi îşi plănuiseră să fie de faţă, să îl intercepteze. Mergeau direct spre el, kilt-ul venea primul, iar cei doi în flancau de-o parte şi de alta. Guy îşi simţi gura uscată şi bătăile inimii i se

întețire. Avea o senzație de vid în spatele ochilor şi în urechi. Încercase o dată să joace sentimentul acesta şi de-abia acum ştiu cât de departe fusese de adevăr, de frica pură, absolută.

Dar de ce îi era frică? Era vineri seara în buricul Londrei. Nimic rău nu se putea întâmpla. Iar oamenii aceştia – erau o glumă! Nu însemnau nimic. Se îmbățoşă, refuzând să se lase speriat în halul acesta. Se gândi să treacă pe lângă ei fără nicio chestie. Să îi ignore. Să…

Brusc era prea târziu să se întoarcă pe călcâie şi să o rupă la fugă. Ajunsese chiar în dreptul lor. Avea să treacă de ei într-o clipă. Cei trei însă blocaseră trotuarul. O barieră de lemn, pusă acolo de muncitorii de la Drumuri, îl împiedica să coboare pe carosabil. Auzea zgomotul făcut de presa pentru smoală, care ajunsese în capătul străzii şi probabil făcea acum cale întoarsă. Pentru o clipă se simți sufocat de zgomot şi de miasma de smoală încinsă. Simți cum se ciocneşte de omul în kilt.

— De ce nu te uiți pe unde mergi? se burzului scoțianul. Cel mai ciudat, sinistru de-a dreptul, era faptul că omul care acum câteva zile pretindea că este cel mai mare admirator al lui Guy în clipa de față se făcea că nu-l cunoaşte defel.

— Eu… bâigui Guy.

— Poate ar fi bine să te uiți pe unde mergi înainte să ajungi undeva, zise lunganul în costum.

Urmă o pauză. Cei doi se întoarseră către al treilea, bătăuşul în haină de piele, care părea să fi uitat ce trebuia să spună. Omul clipi.

— Ori poate nici n-ar trebui să ajungi nicăieri! Trânti cuvintele, încheind mica secvență.

— De ce nu vă duceți naibii, toți trei? zise Guy şi îşi făcu loc pe lângă ei.

Exact asta aşteptau.

Calcă în ceva moale şi alunecos – pentru o clipă crezu că e un excrement de câine. Dar în acelaşi timp întrezări ceva galben şi cum piciorul începu să-i alunece înainte, aruncându-l pe spate, ştiu imediat ce era – ce trebuia să fie – o coajă de banană. Unul dintre cei trei o fi aruncat-o în vreme ce se apropia de el. Guy încercă să-şi recapete echilibrul, însă era prea târziu. Lumea se rostogoli şi se întoarse cu susul în jos. Simți cum se loveşte cu umerii de barieră şi o face țăndări. Caldarâmul se apropia vertiginos de el, iar el pică de-a latul pe carosabil. Se lovi cu umărul drept de o suprafață caldă şi moale. Mirosul de smoală îl

învălui cu totul.

Începu să se ridice dar înainte să poată face o mişcare auzi motorul şi zgomotul maşinăriei, iar ceea ce mai rămăsese din lumina înserării fu cu totul blocat de un uriaş cilindru rotativ. Guy urlă. Tăvălugul se îndrepta direct spre el. Căzuse direct în calea lui şi, deşi utilajul se mişca cu lentoare, mai erau câțiva centimetri şi îl turtea în smoală. Îl străfulgera viziunea lui, subțiat ca o foaie de hârtie, întins de-a latul şoselei. Parcă şi vedea trecătorii țipând îngroziți, auzea sirenele ambulanțelor, se vedea înfăşurat ca pe un covor şi dus la morgă. Îşi trăise viața ca actor. Avea să moară ca un desen animat.

Gândul acesta îl înfurie de-a binelea şi tocmai aceasta îi fu salvarea. Simți cum îi pompează adrenalina prin vene şi deodată se răsuci, muşchii reacționând la unison, corpul său trecând printr-o contorsiune uluitoare ca să îl ferească din calea primejdiei. Tăvălugul trecu bubuind mai departe, indiferent la soarta actorului. Guy se ridică în capul oaselor în mijlocul străzii. Era murdar din cap până în picioare. Putea a smoală. Încă îi mai bubuia sângele în vene. Oamenii îl priveau. Căută în jur şi dădu peste coaja de banană care încă era pe trotuar.

Englezul, irlandezul şi scoțianul dispăruseră ca prin farmec.

Muncitorii veniră alergând. Conducătorul tăvălugului închise motorul.

— Mamă, amice! Ai pățit ceva?

— Ce s-a întâmplat?

— Iisuse – puteai să fii omorât!

Păreau îngrijorați pe bune, dar subit Guy nu mai era aşa sigur. Orice organizație ce poate umple o stație de metrou cu maici putea foarte bine să angajeze o mână de muncitori de la Drumuri. Guy ignoră gesturile lor amabile, ofertele de a-l ajuta şi se grăbi mai departe. Nu se opri şi nu privi în urmă până nu ajunse la restaurant.

Când sosi acolo, cu o întârziere de jumătate de oră, La Strada era aproape plin. Considera că arată cât de cât prezentabil. Da, murdar şi dezordonat poate, dar nu dezgustător. Realitatea era cu totul alta şi îşi dădu seama de acest lucru în clipa în care îşi făcu apariția înăuntru.

Şeful de sală rămase cu ochii la el, oripilat. Chelnerii se opriră locului şi capetele se întoarseră spre el în vreme ce aroma delicată de ciuperci porcini şi prosciutto fu dată la o parte de mirosul de smoală fierbinte. Dar deja intrase.

Era prea târziu să plece acum. Din fericire, Torin avea o masă la colț,

întrucâtva separată de celelalte mese.

Punând capul în pământ, se îndreptă direct spre ea.

Îl aşteptaseră cu toții. Torin, elegant într-un costum de bumbac alb stătea cu fața spre uşă. În mod surprinzător, lângă el era aşezată Jane. Probabil luase un avion de la Praga. Ceilalți invitați erau Danny şi o fată scundă, cu părul țepos, pe care a întâlnit-o în Westeliff-on-Sea nu era actriță, ci regizor tehnic. În fața lui Torin erau aliniate felicitări şi cocoloaşe de hârtie mototolită, o carte şi vreo două CD-uri. Guy se aplecă şi îşi trase un scaun să se aşeze, lipindu-se imediat de acesta din cauza smoalei de pe haine. Porni o cascadă de scuze. Târziu.

Fără cadou. Cam feştelit. Ştia că nu are nicio speranță.

Toți mesenii îl priveau de parcă tocmai ieşise gol-puşcă dintr-un tort imens.

— Dumnezeule, Guy! exclamă Danny. Arăți ca naiba!

— Ce-ai pățit? îl întrebă Jane îngrijorată de-a dreptul.

— Nimic. Adică... am avut un mic accident. Guy se întinse după vin şi îşi turnă un pahar, vărsând puțin şi pe fața de masă. Îi tremura mâna. Avea smoală la încheietura mâinii şi pe mâneca hainei. Se simțea deodată foarte vinovat. Le va strica seara. N-ar fi trebuit să vină.

— Am căzut, adăugă el.

— Eşti plin de vopsea neagră, zise Torin.

— Nu e vopsea. Jane strâmbă din nas. E smoală.

— Da. Se lucra la stradă, iar eu am alunecat. Ați comandat fără mine? Guy se întinse după meniu şi îşi făcu de lucru studiindu-l cu mare atenție. Dar era scris în italiană, iar cuvintele refuzau să-i spună ceva. Le ştia, dar în acelaşi timp uitase ce înseamnă fiecare. Lăsă meniul pe masă.

Erau toți cu ochii pe el. Fata cu părul țepos îşi muşca buza, de parcă încerca să nu râdă.

— Ce este? întrebă el.

— Ce se petrece cu tine? îl interogă Jane.

— Are vreo legătură cu ce s-a întâmplat cu Mike Watson? adăugă Torin. Desigur, toți aflaseră de accident.

— Nu. Da. Nu ştiu. Bău puțin vin şi se strădui să nu-i tremure mâna când puse paharul la loc pe masă. Ar fi trebuit să rămână acasă. Să-i sune doar şi să le explice că este bolnav. Făcuse o greşeală teribilă.

— Doar că în ultima vreme mi s-au întâmplat câteva lucruri ciudate.

— Ce fel de lucruri? întrebă Jane.

— Păi… bineînțeles, chestia asta cu Mike Watson… începu Guy.

Şi se opri.

Se pregătea să se lanseze din nou în toată istoria:

bancul, aventura, telefonul ascultat, aceeaşi poveste pe care i-o spusese şi lui Sylvie. Dar pe ea nu o convinsese şi ştia că nu îşi va convinge nici prietenii. Termină ce îi mai rămăsese din vin, bându-l pe tot din două înghițituri.

— Trec printr-o perioadă dificilă, zise el. Ştiți cum este. Kate a plecat. Apoi chestia cu BBC-ul… şi toate celelalte. În orice caz, iată-mă-s. Puțin cam târziu. Fără cadou. Acoperit cu smoală. Dar altfel, este o plăcere să mă aflu aici alături de voi. Se poate, încă un pahar?

Niciunul dintre ei nu se lăsă păcălit.

— Ți-ai făcut haina praf, zise Jane.

— Nu mă aşteptam să te văd în astă-seară, răspunse Guy. Cum merge cu *Poveste despre două oraşe*?

Şeful de sală se apropie de masa lor, atât cămaşa de mătase, cât şi mustața – amândouă impecabile. Nu părea deloc fericit.

— Pot să vă iau haina, domule? se oferi el.

Guy se foi în scaun. Haina era foarte bine lipită de spătarul scaunului.

— Nu, mulțumesc, zise el. Dar aş dori o sticlă de şampanie pentru prietenul meu. E ziua lui azi!

Măcar atât putea face – şi aşa sparse gheața pe care o crease sosirea lui. La masă sosi un chelner şi le luă comanda. Sosi şi şampania. Guy începu să bea zdravăn.

Conversația clocoti, spumoasă, în jurul său, aşa că se văzu nevoit să se concentreze ca să urmărească firul discuției. Încă se mai gândea la cele întâmplate în drum spre restaurant. Au vrut să îl omoare. Nu. N-au vrut decât să-l sperie. Dar dacă se gândea mai bine, tăvălugul trecuse la numai o palmă de capul lui.

„*Mamă, amice. Ai pățit ceva*?”

Un muncitor sau un actor?

El, dintre toți oamenii, ar fi trebuit să fie în stare să spună.

Chelnerul reveni cu primul fel de mâncare. Guy reuşise între timp să îşi

scoată brațele din mânecile hainei, lăsând jacheta lipită de spătarul scaunului. Spera că acum arăta cât de cât normal. Îşi comandase o supă minestrone. Jane, o salată Caesar. Torin avea un risotto.

Danny şi prietena lui – pe care o chema Gina – comandaseră amândoi şuncă de Parma.

Urmă ritualul binecunoscut cu răzătoarea de parmezan şi râşnița uriaşă de piper. Danny se lansă într-o nouă anecdotă despre ororile din Westeliff-on-Sea.

Guy luă lingura în mână.

Ceva se mişcă în castronul cu supă.

Rămase cu ochii pironiți în farfurie, cu lingura în aer.

Supa avea o culoare roşu-închis cu stropi de portocaliu acolo unde uleiul de măsline se ridicase la suprafață. Era plină de bucăți de legume, semințe umflate de orz ici şi colo, şi fâşii mici de şuncă. Să fi fost o închipuire? Guy spera din tot sufletul că era doar imaginația lui. Dar se mişcă din nou, împingându-se spre suprafața lichidului, târându-se chinuită prin supa groasă, încercând să ajungă la marginea farfuriei.

O muscă. O muscă enormă. Poate chiar un tăune.

Vedea clar perii negri, murdari de supă, de pe gâtul şi picioarele creaturii, în vreme ce aceasta se zbătea încet, croindu-şi drum spre el. Arătarea era mare cât unghia de la degetul mare, umflată de parcă se ghiftuise cu supa în care se îneca acum încet. Cum de mai trăia încă? Ar fi trebuit să fie opărită demult. Dar nu se ştie cum găsise rezerve să meargă mai departe, strecurându-se printre o bucată de morcov şi o felioară de țelină.

— Chelner… îşi auzi vocea încercând să articuleze cuvântul. Tuşi. Chelner…

Chelnerul, gătit la cămaşă albă, cu pantaloni negri şi papion răsări la masă de parcă până în acel moment stătuse în aşteptarea acestui semnal.

— E o muscă în supa mea.

Chelnerul se aplecă şi îi vorbi în şoaptă, doar pentru urechile lui. Avea accent italian, dar lui Guy i se părea fals.

— Nu spuneți asta prea tare, domnule, că atunci toată lumea îşi va dori una.

Guy se ridică în picioare. Scaunul se ridică odată cu el, lipit de turul pantalonilor smoliți. Prinse fața de masă de un colț şi o smuci, răsturnând

castronul cu supă pe jos. Vasul se lovi de el, aruncând supa călduță pe pantofi, apoi căzu pe podea şi se făcu țăndări. Toate paharele de pe masă se dezechilibrară. Vinul roşu şi apa minerală se amestecară cu mâncărurile din farfurii.

Furculițele şi cuțitele zăngăniră periculos. Ceilalți meseni tăcură, stupefiați.

— Guy… începu Jane.

— Nu! Guy clătină din cap. Obosise să mai ofere atâtea explicații. Tot ce ştia era că nu mai poate sta aici nicio clipă.

Se răsuci pe călcâie şi o tuli din restaurant, trăgând scaunul după el. Unul dintre chelneri îl prinse de un picior şi, pentru o fracțiune de secundă, Guy rămase pe loc, bătând aerul cu brațele. Se auzi un pârâit. Chelnerul căzu pe spate. Guy fu aruncat în stradă, cu ce-i mai rămăsese din pantaloni fluturând în briza serii.

A doua zi dimineață plecă la Stoke-on-Trent.

CINCISPREZECE

Rupert Liddy era aşezat pe bancheta din spate a Mercedesului S600, în spatele şoferului, înconjurat de tot confortul tapiseriei de piele moale, cenuşie, cu aerul condiționat setat la temperatura optimă, de nouăsprezece grade. Dar nu mergea nicăieri. Abia de reuşiseră să parcurgă un kilometru în ultima oră şi încă mai erau înconjurați de maşini, mişcându-se înainte centimetru cu centimetru. Nimeni nu putea vedea prin geamurile fumurii ale limuzinei, iar Liddy nu se obosea să privească pe fereastră la maşinile şi camionetele care îi înconjurau şi de o parte, şi de cealaltă. Avea ochii închişi. Nu îşi adusese un ziar cu el, dar în urmă cu o săptămână citise o ediție din *The Times* şi acum putea să recitească în minte toate articolele. Ştirile erau de fapt mereu aceleaşi.

Şi întotdeauna erau proaste.

Avusese un început de săptămână groaznic. O procesiune aparent interminabilă de rulote care băteau în retragere de pe linia de coastă apucând pe drumeaguri strâmte de țară ce şerpuiau complicat către autostrada A12. Pe A12 în sine, lucrări la drum. În final – exact ceea ce îi lipsea – o busculadă de toată frumusețea pe Ml 1. La joncțiunea 7 se treziră că traficul este redirecționat şi, cu

permisiunea lui Liddy, şoferul prinse un canal de ştiri la radio. Se pare că un autocar plin cu pensionari ce se întorcea de la Clacton-on-Sea se ciocnise cu o cisternă ce transporta petrol. Fuseseră şaizeci şi şase de persoane la bordul autovehiculului şi toți muriseră în incendiul provocat de accident. Autostrada rămânea închisă deocamdată.

Liddy se întrebă dacă ar fi ceva de speculat în asta.

De la ce vine BP[31]?

Boşorogi prăjiți.

Ce obții când combini un pensionar cu o cisternă Esso?

Un moşulică cu călcâiele aprinse.

De ce se aseamănă pensionarii cu chipsurile?

Şi unii şi alții sunt prăjiți în baie de ulei.

În mod normal ar fi pus mâna pe telefonul maşinii şi ar fi transmis ideile sale către cei din sediu. Bineînțeles, cei de la birou se ocupau deja de problemă, dar lui îi plăcea să fie vigilent. Dădea bine şi pentru moral, arătând că se implică în munca echipei.

Dar nu şi astăzi. Avea prea multe pe cap.

Tocmai primise ordine de la Londra privitoare la Guy Fletcher şi bancul înregistrat sub numărul:

J79985/SM3/0501B. O parte din el aştepta cu temere scrisoarea într-un plic maro, mărime A3, stanțat „Doar pentru ochii tăi". Citise scrisoarea, asimilase conținutul şi apoi i-o pasase secretarei – blonda din anticameră – spre a fi distrusă. O oră mai târziu, o găsise pe fată încă rupând de mama focului scrisoarea în bucățele mici, aruncând fragment după fragment în tocătorul de hârtie de lângă biroul ei.

Şi acum trebuia să se ocupe de Guy Fletcher. În sfârşit. Liddy nu se considera un om rău, dar cei care scriseseră acele ordine, ştia prea bine, nu făceau distincția între bun şi rău. Ei doar cereau luarea de măsuri. Din motive ce rămâneau nedezvăluite, actorul şomer alesese să devină o amenințare pentru siguranța națională şi era treaba lui Liddy să țină situația sub control. Se gândi la tatăl său, care a servit pe post de căpitan de submarin în timpul Războiului rece. Când Liddy avea doar şase ani, copilărind în căsuța lor de pe coasta de nord a comitatului Devonshire, mama lui venea la el seara înainte de culcare şi îi

[31] British Petroleum, autoritatea de gaze naturale şi petrol din Marea Britanic

spunea poveşti despre viaţa ce fremăta sub calota de gheaţă arctică. Îi explicase cum, într-o zi, tatălui său – dacă deschidea plicurile şi descoperea codurile corecte – ar putea să i se impună să dea ordine ce ar putea avea ca rezultat moartea a mii de oameni.

Comandatul Bill Liddy nu era nici el un om rău. Pe dulăpiorul din bucătărie păstrau o fotografie alb-negru ce îl înfăţişa pe tatăl său. Aducea puţin cu George Formby[32]. Era un avid colecţionar de timbre.

Iar acum, o generaţie şi treizeci de ani mai târziu, Liddy se găsea şi el într-o situaţie similară. Apasă un buton, dă un ordin, apasă pe trăgaciul unei arme. Nu era nicio diferenţă. Primise ordinele şi se aştepta din partea sa să fie îndeplinite.

Nu se ştie cum reuşiră să ajungă pe circulara M25 şi în final limuzina Mercedes putu să se elibereze din amestecul de vehicule, trecând în goană pe lângă trei radare, unul după altul. Dar asta nu îl deranja pe Liddy sau pe şoferul său. Nu primeau amenzi. Când numărul de înregistrare al maşinii avea să fie comunicat centrului de poliţie rutieră din Swansea, cei de acolo aveau să descopere că maşina, cu tot cu pasagerii săi, nici măcar nu există.

Era puţin după miezul zilei când Mercedesul trase în faţa unui magazin de pe Grays Inn Road. Acesta era unul din acele cotloane ale Londrei unde, dacă închideai ochii pe jumătate, întrezăreai câteva umbre din Dickens ochiuri de geam triunghiulare la mansardă, acoperişuri din ţiglă, străzi pietruite şi şuţi de buzunare. Un şir de magazine stătea cuminte de o parte a străzii; niciunul dintre ele nu vindea ceva cu adevărat util. Se înşirau unul lângă altul un anticariat specializat în literatură ocultă, un magazin de delicatese poloneze şi, între ele, un magazin pe a cărui firmă scria Jolly's şi care vindea articole amuzante şi obiecte de magie.

Acestea erau aranjate în două vitrine, de fiecare parte a uşii. În stânga erau aliniate pachetele de cărţi de joc, inelele magice, flori de mătase şi cutii de lemn viu colorate pentru magicianul profesionist. Vitrina reuşea întotdeauna să îl ducă pe Liddy – fără voia sa – cu gândul la copilărie. Pentru un om care îşi aducea aminte atât de multe amănunte, era absolut ciudat faptul că îşi construise un blocaj mintal în spatele căruia se ascundea de perioada petrecută în Appledore, pe coasta din Devon.

Dar privind trucurile magice, redutele sale se surpau şi îl lăsau să îşi

---

[32] George Formby (26 mai 1904-6 martie 1961), cântăreţ şi actor de comedie englez (n. tr.).

aducă aminte de băiețelul singuratic care făcea spectacol pentru familie în zilele când tatăl venea acasă în permisie, puştiul care visase odată să devină magician. Tatăl său a insistat să se înroleze în marină, dar Liddy cedase lumii obscure a cutioarelor Okido, a iluziilor optice şi a trucurilor cu monede. Oare câte ore petrecuse perfecționând „Aruncarea franceză" sau „Pasa cu o mână"? îl citise pe Bobo – cel mai mare iluzionist specializat în exercițiile cu monede – din scoarță în scoarță. Nu o dată, ci de o sută de ori. Înainte de a împlini nouă ani, deja ştia cum să facă o monedă de jumătate de coroană să dispară şi să reapară, să o rostogolească pe degete şi să o transforme într-un bănuț de şase penny. Părinții lui erau îngrijorați. Erau de părere că magia era un mod ciudat de a-ți face prieteni. Nu le trecuse prin minte că tocmai pentru că nu avea prieteni micuțul Rupert fusese atras de magie şi iluzionism.

Dar până la urmă tot ei au câştigat. O şcoală englezească, aleasă pe sprânceană, a stors din Rupert orice gând de a deveni artist de scenă. Şi cu acestea se topi şi întreaga *sajoie de vivre*. La absolvirea liceului obscur ce a urmat după primară, era deja format după imaginea tatălui său şi singura sa răzvrătire a fost să opteze pentru Sandhurst şi armată, nu pentru o viață pe – şi sub mare. Armata s-a dovedit a fi o tortură. Cu alte cuvinte, în asta a constat specializarea lui Liddy. Tehnici de interogare. Administrarea durerii, fie ea psihologică sau de altă natură. Evident că nu era numită astfel. Nu exista specializare în tortură. Dar până la urmă asta era de fapt.

Avu parte de acțiune – Irlanda, insulele Falkland, Războiul din Golf. Cu memoria sa prodigioasă, învățase araba în doar şase luni de zile, totuşi vocabularul său era unul relativ limitat, ce ignora mare parte din amabilitățile sociale ale limbii, concentrându-se în schimb asupra lexicului specializat legat de informări, electrozi şi testicule. Părăsi armata la un an după moartea tatălui; cenuşa comandantului fu sigilată şi urna fu închisă într-o cutie grea, apoi aruncată în apele Atlanticului de Nord.

Dar armata nu-şi încheiase socotelile cu el. Aşa se făcu că a fost transferat la departamentul unde lucra şi în ziua de azi. Nu era căsătorit. Nu avea rude în viață.

Devenise ceea ce devenise.

Vitrina din dreapta era plină cu farse care, reflectă Liddy, nu se schimbaseră cu nimic în ultimii patruzeci de ani şi care, pentru el, aveau o

putere evocatoare la fel de mare ca şi trucurile magice. Cerneală invizibilă şi praf de scărpinat, cuiul prin deget, bomboanele cu ardei iute.

În copilărie le încercase pe toate şi ştia că foarte puține funcționează cu adevărat. Celebrul săpun care îți lasă fața mânjită după ce te speli cu el abia de lăsa o urmă de murdărie neagră. Piesa pentru ventriloci, o bucată de carton cu formă dubioasă care chipurile se punea sub limbă nu făcea decât să te transforme într-un peltic, şi asta în cel mai bun caz. Liddy îşi cheltuise banii de buzunar cu prostioarele acestea şi chiar mai multe. Dacă ar fi avut copii, fără îndoială şi aceştia ar fi făcut la fel.

Ezamăgiri miniaturale – aşa le vedea acum.

La uşă era montat, pe un arc, un mic clopoțel – acesta coase un clinchet când Liddy păşi în magazin. Se găsea într-un spațiu întunecos, ticsit cu trucuri împrăştiate pe rafturi şi prin cutiile de carton etichetate frumos, în cerneală. Castelul cu trei cărți. Tocul prin bancnota de cinci lire. Surorile încurcate. În magazin mirosea a vopsea şi cafea. În spatele tejghelei, un bărbat rotund cu o săgeată trecută prin gât tocmai demonstra trucul cu pachetul de cărți al lui Svengali în fața a doi puşti probabil singurii de pe planetă care încă nu ştiau cum funcționează. Acum e un pachet normal de cărți. Acum toate cărțile din pachet sunt nouă de cupă. Când Liddy intră, bărbatul nu ridică privirea, dar îi făcu un semn imperceptibil din cap şi apăsă un buton de sub masă.

Acesta acționa încuietoarea unei uşi aflate pe lateral.

În spatele uşii era o scară care urca până la o zonă de recepție – mochetă gri şi mobilier modern, nesofisticat unde o femeie mai în vârstă şedea în spatele unui birou.

Femeia avea pe ea un pulover care se încheia cu nasturi, o pereche de ochelari pe nas şi alta atârnând pe un lănțişor la gât. Lângă ea stătea un paznic. Înarmat până în dinți.

— Bună ziua, domnule Liddy, îl întâmpină ea văzându-l. Era doar puțin trecut de ora douăsprezece, însă femeia observase, bineînțeles. Altfel i-ar fi urat „Bună dimineața”.

— Bună ziua, Miss Conduct[33].

Femeia apăsă un buton de pe birou şi o a doua uşă se deschise cu un bâzâit. Intrarea dădea într-un coridor lung, cu birouri de o parte şi de alta. În

[33] Joc de cuvinte: Miss Conduct (domnişoara Conduct) sună ca misconduct (purtare rea,

primul birou se ținea un soi de conferință de vânzări. Prin uşa întredeschisă, Liddy zări un om în fața unui ecran pe care era proiectată o hartă a Angliei. În sală erau vreo şase tineri – băieți şi fete – care luau notițe. Biroul următor era gol. Cel de-al treilea era ocupat de doi gemeni absolut identici care vorbeau deodată la telefon. În vreme ce Liddy străbătea coridorul, de după un colț se ivi o cucoană obosită care împingea un cărucior cu gustări şi ceai. Roțile căruciorului scârțâiau învârtindu-se pe mocheta gri. Liddy o lăsă să treacă şi, fără să bată la uşă, intră în ultima încăpere.

Englezul, irlandezul şi scoțianul sosiseră deja. Se aşeză.

Încăperea era un birou identic în toate detaliile cu cel de pe coastă, cu excepția faptului că pe geam se zărea Grays Inn Road. Nimeni nu zise nimic cât timp Liddy îşi aduna gândurile. Adusese cu el o geantă diplomat, dar nu o deschise. Oricum nu era nimic înăuntru.

— Nu sunt deloc mulțumit, începu Liddy. Întârziase mai bine de două ore, dar nu se scuză. Nici nu i-ar fi trecut prin minte. Trebuie să spun că aproape nu mi-a venit să cred ce am citit în rapoartele voastre preliminare.

Vreți să-mi spuneți şi mie ce naiba credeați că faceți?

Englezul îşi încrucişa brațele pe piept şi nu zise nimic.

Scoțianul se strâmbă uşor.

Irlandezul ridică din umeri.

— Vă aşteptam pe dumneavoastră, domnule, zise el.

— O'Neil, nu mă refer la ce făceați aici în birou! se stropşi Liddy. Mă refeream la felul în care v-ați ocupat sau mai degrabă nu v-ați ocupat – de cazul Guy Fletcher.

— Oh. O'Neil clipi.

— Ordinele mele au fost clare: să-l controlați, să îl încercuiți ca să-l putem verifica. În schimb v-ați dat cu firma în cap, acționând după bunul plac, fără autorizație în partea mea. Sunt informat din surse sigure că ați folosit nu mai puțin de şase echipe operative – şi nu cred că este nevoie să vă spun ce va însemna asta pentru bugetul anual. Închise ochii pentru o clipă. În doar patruzeci şi opt de ore, ați dat iama prin resursele noastre de parcă venea sfârşitul lumii. Ați folosit călugărițe, chelneri, muncitori, orbi, canibali, doctori. Da? Ce este, Smythe?

---

obrăznicie) (n. tr.).

Englezul îşi drese glasul discret.

— De fapt, explică el, canibalii nu şi-au făcut apariția.

Deja am vorbit la Contabilitate.

— Ei, păi asta e minunat. Dar cum rămâne cu restul?

Aş vrea să ştiu care din voi îşi asumă responsabilitatea pentru toate astea.

Smythe şi Melarrity se întoarseră la unison înspre O'Neil. Irlandezului îi fură necesare câteva secunde pentru a-şi da seama că toți se uitau la el; lăsă capul în pământ, înroşindu-se până în vârful urechilor.

— Domnule, dacă vreți adevărul, a fost ideea mea, recunoscu el.

— Tu eşti responsabil de operațiune?

— Da, domnule.

— Atunci povesteşte-mi despre strategia ta.

— Păi, a fost destul de liniştită, domnule. Vinerea a fost agitată, însă strategia…

— O'Neil, strategia! Chipul lui Liddy se întunecase a furtună. Ştii foarte bine despre ce vorbesc. Şi te avertizez: într-o bună zi o să întinzi coarda prea tare. Inspiră adânc. În orice caz, cine te-a pus pe tine responsabil pentru această operațiune?

Smythe coborî din nou privirea, jucându-se cu degetele. Melarrity se strâmbă şi întoarse privirea. Încă o dată, O'Neil realiză că era pe cont propriu. Se îmbujora şi mai tare.

— Era rândul meu, zise el pe un ton bosumflat.

— Dumnezeule mare din ceruri! Liddy îşi dădu ochii peste cap. Era rândul tău! Voi credeți că ne jucăm? Credeți că facem toate astea ca să vă distrăm pe voi trei? Vă întreb din nou. Ce sperați să obțineți cu asta?

O'Neil vorbise suficient. Smythe îi veni în ajutor.

— Ne-ați lăsat impresia, zise el, că omul acesta poate constitui un pericol pentru noi. Am luat decizia că ar fi bine să îl dezorientăm.

— Să-l punem pe jar, adăugă Melarrity.

Irlandezul îşi culegea o scamă imaginară de pe genunchi, aprobând viguros din cap.

— Da, domnule. Exact asta încercam să facem. Ne-am gândit că în felul acesta am putea să-l speriem şi va renunța.

— Să-l speriați. Înțeleg. Liddy se opri. Şi bănuiesc că nu v-a dat prin sfecle

– nici unuia dintre voi – că tot ceea ce ați făcut va avea efectul contrar? Că în loc să vă ascundeți, mascați, tăinuiți existența – cred că aceasta era în mare ideea, nu? — voi v-ați dat de gol? Că în loc să țineți situația sub control, voi ați permis ca lucrurile să o ia razna?

— Nu, domnule. O'Neil clătină din cap. Pot spune cu sinceritate că nu m-am gândit la acest aspect.

— Ei bine, exact asta s-a întâmplat, zise Liddy. Vârî mâna în buzunar şi scoase la iveală o foaie de hârtie împăturită, o copie a mesajului e-mail primit cât era în maşină. Fletcher este în Stoke-on-Trent, anunță el. Ştiți de ce se află acolo?

Niciun răspuns din partea celor trei.

— Continuă pe firul bancului. Nu sunt sigur cum a făcut-o, dar i-a luat din nou urma şi de data aceasta se îndreaptă spre sud. Liddy trânti hârtia pe birou. Poate că toată afacerea asta a pornit ca o toană, continuă el, dar acum i-ați servit lui Fletcher un scop, o motivație.

Idioților! L-ați făcut să fie de două ori mai periculos decât a fost până acum!

Tăcere.

— De ce naiba nu-l căsăpim pe dobitoc şi cu asta basta? întrebă Melarrity.

— Pentru că acum este prea târziu pentru o asemenea măsură, răspunse Liddy. Fletcher a vorbit cu mai mulți.

Ştiu ce face. Dacă păţeşte ceva, chiar dacă facem să arate ca un accident, oamenii ăştia ar putea începe să-şi pună întrebări. Cineva ar putea aduna doi şi cu doi; nu putem risca asta. Ne confruntăm cu o formă incipientă.

Nu putem lăsa să se ajungă la epidemie.

— Deci ce propuneți? întrebă Smythe.

— Nu m-am hotărât încă, zise Liddy. Dar mai întâi de toate, voi trebuie să vă asigurați că s-a întrerupt conexiunea pentru J79985. Aveți grijă să fie aşa. Şi da, de voie de nevoie, s-ar putea să fim obligați să apelăm la măsuri extreme. Cât despre Fletcher, situația este deja în fază critică, ceea ce înseamnă că va trebui să acționăm direct. Trebuie să-l eliminăm rapid şi curat, într-o asemenea manieră încât să nu mai apară întrebări.

— Am eu o idee, interveni O'Neil.

— Eu sunt omul cu ideile, mersi, veni sec răspunsul lui Liddy.

La parter, omul cu săgeata trecută prin gât vindea un creion de cauciuc unei fetițe de zece anişori. Fetița zâmbi când ieşi din magazin.

ŞAISPREZECE

Guy străbătuse sute de kilometri de când trecuse prin Stoke-on-Trent.

Plecase la Stoke-on-Trent în căutarea lui Michael Fairfax, tatăl grădinarului care auzise bancul cu Ferrero Rocher de la două persoane diferite, o dată de la tatăl său şi o dată de la asistentul său, Harry Collins. Acest lucru crease un fel de bifurcație în parcursul bancului pe teritoriul Marii Britanii. Guy apucase pe drumul ce părea a fi alegerea mai uşoară, dar acesta îl dusese într-o fundătură. Ajunsese astfel până în Cambridge, unde Sally Lockwood auzise gluma de la un agent de vânzări de obiecte electrocasnice. Dar aici se oprea firul. Aşa că el se hotărî să încerce şi în cealaltă direcție – ceea ce însemna să apuce spre nord.

Michael Fairfax era un arboricultor la pensie. Auzise bancul de la vânzătorul de ziare din zona lui, care îl auzise de la fratele său; acesta lucra la cantina unei secții de poliție şi auzise bancul de la un polițist, în mod sigur, numai că nu îşi mai aducea aminte care anume.

În realitate, douăzeci şi nouă de polițişti, doi dresori de la brigada canină, şase detectivi sub acoperire şi o mulțime de operatori de la circulație, agenți rutieri şi polițişti de proximitate schimbaseră bancul de la unul la altul, iar Guy descoperi până la urmă că un răufăcător fusese cel care l-a introdus în viețile lor. Ray Jennings era de meserie hoț, un obişnuit al penitenciarelor, conform sergentului care auzise bancul de la el. Din fericire, Jennings ieşise pe cauțiune şi Guy putu să îi facă o vizită la el acasă, un cămin neaşteptat de plăcut şi modern. Dar fu nevoit să scoată douăzeci de lire din buzunar până să-l convingă pe Jennings să-l îndrume spre următorul nod din rețea.

Jennings auzise bancul de la prietena sa, care făcea curat în birourile unei agenții imobiliare din orăşelul vecin, Cheadle. Lanțul îl duse apoi pe Guy în Stubwood, Gratwich, Rugeley, Penkridge, apoi tocmai în Groby, la marginea oraşului Leicester înainte de a coborî iarăşi în sud, spre est prin Wigston, Fleckney, Kibworth Beauchamp, Old, Thrapston, Hadwick, Fandish, Wollaston, Harrold şi Bamwell All Saints.

Observă că nu era tocmai departe de Cambridge şi se întrebă dacă bancul îl va duce acolo pentru a doua oară.

Voia să o revadă pe Sally Lockwood. Ba mai mult. Îşi dorea să fie cu el. Când el îi povestise aventurile lui pe urma bancului, ea fusese singura care nu îi zisese că e nebun de legat sau prost. Nici măcar nu răsese de teoria lui cu obligaţiunile. Poate de asta simţea o aşa afinitate faţă de Sally. Ar fi fost minunat dacă ea ar fi acceptat să vină cu el, să meargă împreună cu motocicleta, ea ţinându-se pe şa în spatele lui. Voia să-i simtă braţele în jurul lui.

Dar era singur, călătorind din ce în ce mai departe, înspre coasta din Suffolk. Brandon, Hilgay, North Acre, Little Elingham, Morely St Botolph. În final ajunse la Framlingham.

Aici se găsea în acest moment. Obosit şi amorţit, cu un junghi în spate. Petrecuse prea mult timp pe motocicletă, conducând neîntrerupt kilometri în şir pe autostrăzile nemiloase. Începea să îşi pună problema cât va mai putea rezista.

Framlingham este un orăşel în Suffolk care arată de parcă şi-ar fi făcut valizele, cu gândul să se mute în altă parte. Avea un aer dezolat, cele mai multe magazine fiind goale, părăsite, iar celelalte expunându-şi produsele cu un minim entuziasm. În vreme ce îşi parcă motocicleta în faţa hotelului Swan, observă vitrinele ticsite cu antichităţi ce nu erau altceva decât nişte vechituri amărâte şi produse electrocasnice doar cu puţin mai noi decât „antichităţile”. Oraşul se bucura de existenţa unui castel medieval, avea o biserică, o piaţă unde se ţinea târg sâmbăta dimineaţa şi câteva alei nostalgice, dar toate acestea fuseseră depăşite de un camping pentru rulote, un supermarket din cărămidă roşie şi un început de cartier dezvoltat de firma imobiliară Barratt Homes. Încă nu era un loc urât. Iar până nu demult ar fi putut fi catalogat drept frumos de-a dreptul.

Venise aici în căutarea unui negustor de antichităţi pe nume Brian Eastman, care spusese bancul unuia din clienţii săi. În Farmlingham erau exact cinci magazine de antichităţi, dar măcar de astă dată Guy nimeri din prima.

Magazinul se afla chiar la marginea oraşului, puţin mai jos de un atelier Esso, imediat după colţ ridicându-se castelul. Când Guy coti şi intră pe stradă, fu întâmpinat de privelişte oferită de două maşini de poliţie şi o ambulanţă parcate în faţa a ceea ce părea un depozit, cu câteva ornamente de grădină şi nişte roabe de lemn putrezit scoase pe trotuar, de altfel bine legate cu un lanţ ruginit. O mulţime de vreo douăzeci de oameni se adunase pe cealaltă parte a străzii şi, cu

toate că nu părea să se întâmple cine ştie ce, rămăseseră cu toții cu gura căscată, privind cu acea fixație ciudată – politicoasă, dar nestrămutată – pe care o au englezii atunci când se confruntă cu violență sau moarte. În fața magazinului era postat un polițist în uniformă. Banda galbenă a poliției demarca scena, fluturând în briza dinspre mare.

— Ce s-a întâmplat? se interesă el.

— Proprietarul magazinului. A fost găsit mort! Cel care vorbise era un tip între două vârste, cu părul grizonat, despărțit de o cărare nefericit aleasă. Era evident că lucrează la castelul Framlingham. Purta o bluză de polo cu însemnele English Heritage[34], o idee prea strâmtă pentru el.

— Brian Eastman? Guy trebuia să fie sigur.

— Da. Îl cunoşteam. Îl vedeam mereu pe aici... ştiți cume.

— Cum s-a întâmplat?

— Au zis că a picat un ceas pe el.

— Un ceas?

— O pendulă înaltă. Cică a fost zdrobit.

Guy mai zăbovi câteva momente, dar nu se întâmplă nimic. Nimeni nu scoase afară cadavrul – sau măcar pendula. Până şi mulțimea de localnici începea să se împrăştie. Înțelese deodată că nu mai are ce face aici. Nu avea să afle niciodată cine i-a spus bancul lui Brian Eastman. Căutarea lui se curmase, inevitabil.

Guy bătu cale întoarsă spre motocicletă.

Sosise momentul să plece acasă.

Oare „ei" l-au omorât pe Brian Eastman?

Sigur că se mai întâmplă şi accidente – dar Guy avea îndoieli în ce priveşte un accident ce implică o pendulă, încă nu avea nici cea mai vagă idee cine erau aceşti „ei", însă moartea aceasta suspectă purta amprenta „lor".

Avea în mod clar aceeaşi proveniență cu tăvălugul şi coaja de banană. Dar ar fi în stare cineva, undeva să ucidă un om nevinovat doar pentru că a spus un banc?

Era de conceput aşa ceva? Şi dacă era, atunci ce avea el de făcut?

Conducea din ce în ce mai încet. Când ajunse în Londra, apucă pe drumul mai întortocheat spre Muswell Hill, evitând orice stradă unde se vedeau

---

[34] English Heritage, organizație guvernamentală în Marea B'ritanie care are responsabilitatea de a

muncitori la lucru. Când ajunse într-un final la Mapletree Close, opri motorul şi doar alunecă ultimii câțiva metri, ca şi cum zgomotul făcut de motocicletă i-ar fi putut avertiza pe eventualii musafiri nepoftiți. Devenise paranoic, ştia.

Dar după toate câte se întâmplaseră, avea tot dreptul.

Şi atunci îl zări. Stătea în poponeț pe trotuar, chiar în fața casei.

Un cățel mițos.

Îi aruncă o privire iritată, dar nu alarmat. Era un ciobănesc englezesc, un pământuf fără formă, sur cu pete albe. Dacă n-ar fi stat în şezut, Guy n-ar fi putut să spună care e capul şi care e coada. Se uită de-a lungul străzii.

Câinele nu părea să aibă stăpân. Nu era nici țipenie de om prin preajmă.

Coborî de pe motocicletă, îşi scoase casca şi făcu un pas înainte. Câinele nu mişcă.

— Pleacă! strigă el. Hai! Cară-te!

Agită mâna în care ținea casca şi o clipă mai târziu câinele plecă lipăind. La geam apăru doamna Atwood.

— Şi matale poți să te cari! țipă Guy.

Intră la el în casă.

Dar nu mai era casa lui – ştiu asta în clipa în care păşi înăuntru. Nu era doar faptul că plecase Kate: cei ce îi ascultau telefonul şi făcuseră urmele de lăbuțe în untieră nu plecaseră niciodată cu adevărat. Erau încă aici, invizibili şi intangibili dar omniprezenți, plutind parcă în văzduh. Luă o bere din frigider şi se lăsă pe canapea, dar chiar şi aceste mişcări simple păreau forțate, ca şi cum le interpreta pentru un aparat de filmat. Ce aparat?

Aruncă o privire împrejur. Se simțea privit.

Pentru o clipă, rămase aşa. Cu picioarele rezemate pe măsuța de cafea, cu cutia de bere sprijinită pe genunchi.

Aruncă o privire pe fereastră, dar nu zări câinele. Motocicleta era parcată vis-a-vis. Încă mai simțea vibrațiile în picioare. Peste altă jumătate de noapte o să înceteze să mai simtă vibrațiile în boaşe. Oftă. Dăduse de mare belea. Ştia asta. Căutarea lui inocentă, fără niciun fel de premeditare, a sursei unui banc cu Ferrero Rocher declanşase ceva ce nu prea era pe înțelesul său. Stând liniştit pe canapea şi gândindu-se la chestia asta pricepu că nu avea decât o singură cale de ieşire din încurcătură, un singur lucru pe care-l mai putea face.

---

conserva şi administra tot ce ține de trecutul istoric al țării (n. tr.).

Trebuia să le spună tuturor că a suferit o cădere nervoasă.

Ar lua forma unei confesiuni publice – începând cu Sylvie, Mike Watson, Nigel Jones şi prietenii lui. Dacă era nevoie, avea să pună o pagină întreagă în *The Stage*.

Nu era nimic nou, nu avea de ce să-i fie ruşine. Actorii aveau mai mereu depresii de-un fel sau altul şi pentru fiecare profesor de canto, fiecare instructor de dans din branşă găseai uşor pe puțin o duzină de consilieri şi terapeuți. Le va vinde povestea asta tuturor celor care l-ar asculta; va striga în gura mare de pe acoperişul cel mai înalt, dacă era nevoie. Despărțirea de Kate l-a făcut neom.

Stresul l-a afectat prea mult şi astfel a deraiat. Dar se trata. Lua Prozac. Încerca să se facă bine.

Era singura soluție. Oamenilor le va fi milă de el şi poate cei de la BBC şi toți ceilalți îi vor ierta greşelile recente. Iar organizația care îl persecuta – cei care probabil îl uciseseră pe Brian Eastman – îl va lăsa în pace. Vor vedea că nu mai reprezintă un pericol pentru ei. O retractare publică. Era singura cale de scăpare.

Sună telefonul.

Guy ezită, dar numai pentru o clipă. Nu avea de ce să se teamă. Răspunse.

— Alo? Era vocea unei femei.

— Cine sunteți? întrebă el, dar chiar când rosti cuvintele recunoscu glasul.

— Sunt Sally Lockwood. Mai ții minte? Din Cambridge…

— Da, sigur că-mi aduc aminte. Era absurd de încântat să o audă. Sally era singurul lucru bun în toată nebunia asta. Spera să fie în Londra. Vroia cu disperare să o vadă. Ce mai faci?

— Sunt bine, mulțumesc. Mă întrebam cum mai stai cu treaba aceea. Ştii, cu bancurile.

— Păi…

— Nu sunt sigură că e bine să te încurajez, dar am promis că te sun. Alaltăieri am găsit cartea de vizită.

— Poftim?

— Cartea de vizită pe care agentul de vânzări i-a lăsat-o mamei. Sphinx Appliances. Credeam că am aruncat-o, dar de fapt o pusesem în bucătărie.

Era ultimul lucru la care se aştepta. Şi brusc îi trecu prin minte că n-ar trebui să o lase să îi spună despre asta.

Cu certitudine, nu la telefon.

Dar era deja prea târziu.

— Numele lui este Bill Naughtie, continuă ea. Nu e trecută nicio adresă. Doar numele companiei. Dar e un număr de telefon. M-am gândit că ți-ar fi de ajutor.

— Sally, ascultă-mă… zise el.

— Ai un pix şi hârtie la îndemână? Ți-l dictez.

— Nu. Serios. Nu e nevoie. Vezi tu…

Se auzi o bătaie în uşă.

Ciudat. Era cineva pe hol, dar cu siguranță aşa ceva nu era posibil – trebuia să suni la soneria de la uşa dinspre stradă ca să ajungi la primul etaj. Era fie doamna Atwood, fie Johnny Peters. Sau poate Kate.

— Guy? Mai eşti acolo? se auzi distantă vocea lui Sally.

— Stai puțin, Sally, zise Guy. E cineva la uşă.

Puse receptorul pe masă în clipa în care cel care era de cealaltă parte a uşii ciocăni a doua oară. De două ori.

CIOC CIOC.

— Cine e acolo? întrebă Guy.

— Poliția! veni răspunsul înfundat din cealaltă parte.

— Poliția? Lui Guy nu-i venea să-şi creadă urechilor.

Cine?

— Domnule, vă rog deschideți uşa, ceru vocea. Poliția metropolitană din Wood Green.

Deschise uşa.

Pe culoarul îngust era un bărbat îmbrăcat într-un costum bleumarin elegant, cu cămaşă albă şi cravată argintie. Era un tip de culoare, avea în jur de cincizeci de ani, proaspăt ras, cu o față rotundă şi un ochi leneş care-i dădeau un aer uşor rupt de realitatea imediată. Era puțin mai scund decât Guy, însă avea o prezență ce domina cadrul uşii. Lăsând la o parte legitimația de polițist pe care o ținea la vedere pentru Guy, acesta l-ar fi luat drept profesor sau poate avocat. Era însoțit de o polițistă în uniformă. O fată cu părul şaten, pleoştit şi tenul palid. Părea teribil de plictisită.

— Domnul Fletcher? întrebă bărbatul.

— Da. Guy simți că se învârte camera cu el. Îl năpădi un val de vinovăție. Avea droguri prin casă? Achitase abonamentul TV? Dar îşi dădu seama cât de

improbabil era ca acestea să fi fost cauzele ce aduseseră la uşa sa un detectiv de culoare şi o poliţistă în uniformă. Ce căutau aici şi cum ajunseseră până la el? Nu zărise vreo maşină de poliţie afară.

— Numele meu este detectiv inspector Kilroy. Sergent Carmichael. Indică spre femeia de lângă el. Putem discuta o clipă?

— Despre ce este vorba?

— E o verificare de rutină, domnule. O persoană dispărută. Putem intra?

Pusese întrebarea într-un mod atât de politicos şi avea glasul aşa de bine modulat, încât Guy fu prins descoperit. Cei doi poliţişti erau în apartament înainte ca el să se dezmeticească bine, cercetând zona, evaluând în tăcere aranjamentul, de parcă erau vechi prieteni şi el îi invitase demult pe la el.

— Vorbeam la telefon, zise Guy.

— Vă rog, domnule. Continuaţi-vă convorbirea. Nu este o problemă.

Guy luă receptorul.

— Sally, te superi dacă te sun eu înapoi? Tocmai a sosit cineva.

— Sunt la magazin.

— Te sunt eu în cinci minute.

Puse receptorul în furcă şi într-un fel se bucură că fusese întrerupt. Mai bine ieşea şi o suna de la un telefon public.

— Drăguţ apartament.

Kilroy se aşeză fără să mai aştepte vreo invitaţie. Avea mişcările ordonate, fiecare muşchi era controlat cu grijă.

Guy întâlnise oameni care studiaseră tehnica Alexander, şi ei se mişcau tot aşa. Kilroy alesese canapeaua.

Carmichael se sprijini pe braţul unuia din fotolii.

— Locuiţi singur? îl întrebă Kilroy.

— Da. Am avut o prietenă, dar ne-am despărţit şi s-a mutat de aici. Guy nu era foarte sigur de ce îi servise pe tavă această informaţie. Avea sentimentul că nu deţine controlul asupra situaţiei.

— Înţeleg că sunteţi actor?

— Da. *Cum de ştia asta*? Despre ce este vorba? Ce anume… Apoi îşi aminti. Aţi zis că este vorba de o persoană dispărută.

— Da, domnule. E vorba de domnul care locuieşte deasupra dumneavoastră. Johnny Peters îl cheamă. Mă întreb dacă îmi puteţi spune când

l-ați văzut ultima oară?

Nu se aştepta la aşa ceva. Guy clipi din ochi.

— Ultima oară? Acum câteva zile. Mi-e teamă că nu-l cunosc prea bine.

— Vă înțelegeți bine?

— El a dispărut?

— Da, domnule. A lipsit de la serviciu ultimele două zile şi angajatorul său a început să îşi facă griji. A lipsit de la mai multe şedințe importante, lucru ce nu-i stă în fire.

— Importante. Era primul cuvânt rostit de Carmichael.

Polițista aprobă din cap cu seriozitate.

— Am verificat apartamentul său şi nu se află acolo.

Patul nu este deranjat. De asemenea, trebuia să fie prezent la o ceremonie ieri seară, pentru a primi un premiu pentru contribuția sa specială. Pare foarte ciudat să lipsească de la asemenea eveniment, aşa că am fost chemați.

Guy se relaxa puțin. Asta nu avea legătură cu el.

— Îmi pare rău, mi-e teamă că nu vă pot fi de ajutor, zise el. Am vorbit cu el foarte puțin, acum două zile.

Părea că totul este în regulă.

— Despre ce ați vorbit?

— Televizorul meu nu funcționa cum trebuie. M-am gândit că s-ar putea să fie antena de vină. Aşa că am urcat până la el ca să văd dacă la el era bun semnalul. Şi era.

— Televizorul vă merge acum?

— Nu.

Telecomanda era aşezată pe măsuță, chiar în fața lui Kilroy.

— Permiteți? întrebă el. Întinse un deget moale şi apăsă pe buton. Televizorul porni. Pe Channel 4 începuse emisiunea *Countdown*. Kilroy schimbă postul. Pe ITV erau desene animate. Acum pare să funcționeze bine.

— Probabil s-a rezolvat de la sine.

Kilroy închise televizorul. Se lăsă o tăcere stânjenitoare.

— Chiar nu vă pot spune mai multe, continuă Guy. L-am văzut mai puțin de un minut. Nu era un tip deosebit de prietenos.

— Nu era?

— Poftim?

— Mă întrebam de ce folosiți verbul la trecut.

— Nu era. Nu este. Lui Guy nu-i plăcea turnura pe care o luase conversația. Nu ştiu mai nimic despre el. De când locuiesc aici, dacă am vorbit de două-trei ori.

— Ar fi corect să spunem că dumneavoastră nu vă înțelegeați tocmai bine? întrebă Kilroy.

— Păi, nu eram prieteni. V-am spus asta deja. Credeți că a pățit ceva? Asta vreți să spuneți?

Kilroy schimbă o privire cu Carmichael. Sergentul avea un chip complet lipsit de expresivitate.

— Înțelegem că între dumneavoastră şi domnul Peters a avut loc o mică altercație acum câteva zile, zise ea.

— Nu. Nu este adevărat.

— Sunteți sigur de asta, domnule?

— Păi, doar v-am spus. Era puțin mai morocănos de felul său.

— Morocănos?

— Poreda pe care i-am dat-o.

Kilroy dădu din cap.

— Presupun că făceați referire la statura sa[35], murmură el.

— Da.

— În acelaşi manieră în care mie mi-ați spune „Negrilă”, poate?

— Nu! Guy deveni furios. Detectivul îl provoca voit, încercând să îl calce pe nervi. Nu sunt rasist. Şi nu aveam nimic cu Johnny Peters doar pentru ca era mic de stat. Numai că nu era un om foarte drăguț – atâta tot.

— De aceea ați încercat să-l atacați?

— Poftim? Guy aproape că izbucni în râs. Dar eu nu am făcut aşa ceva.

Carmichael scosese un carnețel. Îl ținea în poală, gata de bătaie, de parcă notițele scrise de mână ar fi putut sări din pagină să contrazică tot ce spunea Guy.

— Am vorbit cu vecina dumneavoastră de la parter, domnule, continuă Kilroy. Doamna Atwood. Dânsa pretinde că ați aruncat cu un fel de proiectil în domnul Peters marțea trecută, după-amiaza.

— N-am aruncat cu… Se opri. Era o bucată de unt.

---

[35] Morocănosul – unul dintre cei şapte pitici din basmul Albă ca zăpada şi cei Şapte Pitici, (n.

— Unt?

— Da. Am aruncat un pachet de unt pe fereastră. Nu țintеam pe nimeni. Nici măcar nu am vrut să-l arunc pe fereastră. Dacă intrați în bucătărie, o să înțelegeți. Coşul de gunoi este chiar lângă geam, am dat pe lângă.

— Aruncați untul la gunoi?

— Expirase. O minciună, desigur, dar Guy nu avea nici cea mai mică intenție să vorbească despre adevăr.

Nu acum. Nu cu omul acesta.

— Deci ați aruncat untul din celălalt capăt al bucătăriei?

— Da.

— Şi a zburat pe geam.

— Da.

— Şi l-a lovit pe Johnny Peters.

— Mi-a zis că a trecut pe lângă el.

— Şi despre asta ați vorbit cu el, acum două zile.

— Da.

Kilroy părea nedumerit.

— Credeam că ați vorbit cu el despre televizor.

Guy devenea din ce în ce mai exasperat.

— Am urcat la el ca să vorbesc de televizor, dar era supărat din pricina untului, aşa că am discutat despre asta. Dar nu am vrut să-l lovesc. Nu aveam nimic cu el.

A fost, pur şi simplu, un accident.

— Un accident foarte neobişnuit, bombăni Carmichael, aducând cea de a doua contribuție personală la toată această discuție.

— Înțeleg că vă gândiți să vă înrolați în trupele SAS, zise Kilroy.

— Ce? Pentru o clipă, încăperea se transformă şi se topi, iar Guy era din nou în stația de metrou Camden Town, din nou la restaurantul italian. Începea să înțeleagă că şi situația de față putea fi parte din acelaşi plan.

— I-ați spus doamnei Atwood că vreți să vă înrolați în SAS, zise Kilroy.

— Ați amenințat-o cu moartea, adăugă Carmichael.

Era totul scris acolo, în carnețelul ei.

— Dar glumeam! Guy îl privi pe Kilroy drept în ochi.

---

red.).

E din pricina bancului, nu? Ei v-au trimis? Asta e ce se întâmplă aici?

— Ei, domnule?

— Ştiți la cine mă refer. Englezul, irlandezul şi scoțianul.

Kilroy arboră o expresie chinuită.

— Haideți să discutăm de Johnny Peters, începu el.

— Nu, decretă Guy. Nu vreau să discutăm de Johnny Peters. Nu ştiu nimic de Johnny Peters. Nici nu l-am cunoscut pe Johnny Peters. Regret, dar nu pot să vă ajut.

— Înțeleg. Kilroy făcu un semn imperceptibil din cap şi Carmichael renunță la carnețel. Îmi pare rău că v-am reținut atâta timp, domnule. Cei doi polițişti se ridicară în picioare, iar Guy răsuflă uşurat crezând că s-a terminat. Nici pe departe. Aproape ca o idee tardivă, Kilroy adăugă:

— Mă întreb, am putea să aruncăm o privire?

— De ce? întrebă Guy.

— E doar o formalitate, explică Kilroy.

— Putem reveni cu un mandat, dacă aşa preferați, zise Carmichael. Femeia devenea din ce în ce mai amenințătoare.

— Sigur, puteți să vă uitați dacă vreți, se resemna Guy.

De ce nu? Nu aveau ce să găsească.

— Mulțumim, domnule.

Începură turul din dormitor.

Era o cercetare sumară, ca şi cum nu ştiau exact ce caută şi oricum nu se aşteptau să găsească ceva. Abia când se uitară sub pat şi în şifonier, îşi dădu seama şi Guy ce inutil era întreg exercițiul. Oare chiar credeau că or să dea aici de Johnny Peters, legat fedeleş şi cu căluş la gură, în lada pentru pături? (Se uitară. Nu era acolo).

Sau bănuiau că el ar fi trecut pe aici recent, că în mod convenabil i-a picat pe aici abonamentul la metrou sau invitația la premiera producției teatrale *Albă ca zăpada* în Crouch End? Şi dacă într-adevăr găseau aşa ceva, ce însemnătate ar avea? Doar nu puteau să-l aresteze pe Guy sub acuzație de răpire doar pentru că vecinul trecuse pe la el prin apartament.

Cu toate acestea, cei doi îşi continuară percheziția.

Căutară în baie, Carmichael cercetând bănuitoare şi cada.

Cel puțin nu au ridicat capacul de la vasul de toaletă. Apoi îşi încercară

norocul şi în bucătărie. O căutătură rapidă pe mese. Carmichael păru interesată de avizierul de plută, altă hidoşenie de la Ikea. Deschise uşa congelatorului.

— Aveți un congelator mare pentru un apartament aşa mic, observă Kilroy. Se uita cu subînțeles la Guy. Dar ochiul cel leneş căuta în altă parte.

— L-am primit de la mama lui Kate, zise Guy.

Prietena mea. Mama ei…

— Domnule!

Era ceva în felul în care rostise cuvântul, energic, ca un foc de armă. Kilroy se apropie de combina frigorifică. Guy venea după el. Cei doi se uitară înăuntru.

Şi iată-l.

Johnny Peters fusese strangulat. Încă mai avea cureaua strânsă în jurul gâtului. Fusese îndesat în frigider, chircit în poziția de făt, cu capul rezemat de o pernuță de mazăre congelată. Fața i se învinețise. Avea ochii deschişi, înghețați.

— Ce…? Eu…? Cum…? Nu… Cuvintele răsăreau în gura lui Guy şi apoi zburau mai departe, fără niciun sens.

Nu putea să-şi ia privirea de la silueta înghețată.

Johnny era mort? Bineînțeles. Nici nu mai arăta a om.

Aducea mai degrabă cu o sculptură în ceară. Un exponat de la Saatchi Gallery.

— E Johnny Peters, spuse Carmichael, deşi nu mai era nevoie de identificare.

— Domnule Fletcher, aveți vreo explicație? întrebă Kilroy.

— Eu… Aerul nu mai ajungea în gâtlejul lui Guy.

— Dumneavoastră l-ați ucis?

— Nu!

— Aceea e cureaua dumneavoastră?

Guy privi pe lângă gheață, pe lângă buzele încremenite. Era cureaua lui.

— Da.

— Vă arestez pentru uciderea lui Johnny Peters. Nu este necesar să spuneți nimic, însă orice veți spune…

Vorbele detectivului se pierdură. Guy auzea doar sunetul inimii sale, bătând de-a dreptul imposibil direct în creier. Carmichael făcu rost de un scaun şi Guy se lăsă moale în el. Îi vuiau urechile; răcoarea combinei frigorifice îl ajunsese şi parcă i se încolăcea de gât.

Trecură zece minute. Sau poate douăzeci. Sau poate unul singur. Deodată bucătăria se umplu de polițiști privind cu dezgust trupul din frigider. Cineva făcea fotografii. Bliț după bliț după bliț. Guy simțea cum lumina îl loveşte în ochi. Alți polițiști prelevau amprente. De ce?

Poate făcea parte din treaba lor. Guy era ignorat pentru.

Moment. El era doar cauza acestei situații. El era epicentrul. Dar stătea nemişcat în vreme ce toate se derulau în jurul său.

— Domnule, nu e chip să-l scoatem afară.

— Va trebui să-l decongelăm.

Vocile veneau din altă parte. Guy era în stare de şoc.

Până la urmă îl scoaseră afară în stradă. Erau surprinzător de blânzi cu el. Ar fi putut fi la fel de bine invalid sau foarte bătrân, cineva neajutorat. Coborî treptele scărilor şi realiză într-un fel că le vede pentru ultima oară. La capătul scărilor îl aşteptau alți polițiști.

Se holbau la el, dar în acelaşi timp evitau să îl privească în ochi.

În fața casei se strânsese o mică gloată. Era greu de spus de unde ieşiseră sau cum ajunseseră aici. Era acolo şi doamna Atwood, bineînțeles, şi un cuplu ce părea a locui în apropiere. Ceilalți erau probabil nişte trecători, deşi nu-şi amintea să fi văzut vreodată pietoni pe Mapletree Close. Şi mai erau şi cei trei necunoscuți. Un lungan în costum. Un irlandez cu părul sur. Un bătăuş în kilt.

Şi acela fu momentul în care se decise. De cealaltă parte a străzii îl aştepta o maşină a poliției, cu portiera din spate deschisă, iar Guy realiză brusc că odată intrat în maşină, nu va mai fi liber nicicând. Intrase în vizorul unei organizații care era atotputernică şi incomprehensibilă în acelaşi timp. Scopul lor era să îl discrediteze şi să îl distrugă; erau pregătiți să ucidă – de două ori – ca să îşi atingă țelurile. Mai întâi Brian Eastman. Acum Johnny Peters. Urma chiar el. Odată intrat la închisoare, va fi la mâna lor. Un accident la duşuri, sau un alt condamnat cu cuțitul – se putea aranja orice. Zgomotul portierei trântite avea finalitatea zgomotului pe care îl face capacul unui sicriu când se închide. Avea o singură şansă să scape şi şansa asta se ivise acum.

Acționa.

Era escortat de doi polițiști; îi luă prin surprindere, într-un anumit sens, se surprinse chiar şi pe el însuşi. Se răsuci din strânsoarea lor şi lovi cu putere. Unul dintre polițiști căzu secerat, ținându-se cu mâna de părțile intime. Guy sări

şi la celălalt. Pumnul se lovi în fața poliștistului, făcându-l să cadă la pământ cu nasul însângerat. Alergă spre maşina de poliție şi se aruncă peste capotă, rostogolindu-se pe spate. Văzuse o mişcare similară la un cascador pe platourile de la *Neveste de polițişti*. Se trezi de cealaltă parte a străzii, sub ochii mulțimii uluite, cu polițiştii pe urmele lui, cu bubuitul inimii în urechi.

Alergă mai departe, sărind în grădina de la numărul paisprezece. Ştia ceva ce ei nu ştiau. Gardul avea o spărtură. Cu trei luni înainte, hoții intraseră pe acolo şi vecinii de la paisprezece nu reparaseră nici acum gardul.

Traversă peluza şi se avântă în tufişurile de rododendroni. Nu îndrăzni să se uite în urmă. Cu siguranță poliția era cu un pas în spatele lui.

Ajunse la gard. Spărtură era încă neatinsă, sârmele atârnând dezolant între cei doi stâlpi. Se aruncă printre ei, tăindu-se la mână, apoi lunecă în jos pe pantă printre buruieni, urzici, iarbă şi gunoaie. Coborâşul ducea la o linie dezafectată de cale ferată care unea Muswell Hill de Alexandra Palace. Un domn care-şi plimba labradorul ciocolatiu îl privi cum răsare din tufişuri şi se aruncă pe cărare. Câinele latră după el. Guy se avântă într-un tunel întunecat, mâzgălit de graffiti, care trecea pe sub drumul principal. În aceeaşi clipă, o maşină de poliție cu sirena pornită trecu în viteză pe deasupra.

Se plimbaseră adesea prin zonă, el şi Kate. Cunoştea aproape toate cărările, toate aleile sinuoase. Alergă pe lângă o şcoală, intrând pe terenul parcului, apoi pe o cărare care cobora în pantă printre copaci crescuți la distanțe egale şi coşuri de gunoi special amenajate pentru excrementele câinilor. Cât le va lua polițiştilor ca să vină cu elicopterele? Dacă era zărit din văzduh, atunci nu mai era nicio scăpare.

Dar se dovedi a fi norocos. Chiar când regăsea drumul şi alerga fără suflare spre Crouch End, în dreptul lui încetini un autobuz şi Guy sări în el. Avea un bilet mai vechi în buzunarul de la pantaloni. I-l arătă în viteză conductorului, care nici nu-l băgă în seamă. Autobuzul îl duse până la Finsbury Park. Trei maşini de poliție îi depăşiră, dar nimeni nu lua notă de personajul năduşit ce tremura la etajul vehiculului.

Poliția închise stația de metrou Finsbury Park la zece minute după ce Guy sărise într-un vagon de pe Victoria Line, către centrul Londrei. Opțiunile sale se înmulțeau şi iar se înmulțeau. Dacă prin Mapletree Close nu erau decât vreo două sau trei rute posibile, la Finsbury Park erau deja patru linii, deci opt rute

posibile. Când ieşi la Oxford Circus, nimeni nu ar mai fi putut spune în ce direcție a luat-o.

Scăpase. Dar nu pentru multă vreme. La ora şase, chipul lui apăru la toate buletinele de ştiri fiindcă, după cum fu dezvăluit, Johnny Peters nu fusese unica sa victimă.

ŞAPTESPREZECE

Era o ştire ce avea toate ingredientele pentru a face fericit orice redactor de tabloid. O crimă bizară într-una din suburbiile din nordul Londrei. Poliția incompetentă.

O evadare senzațională. Şi – cireaşă de pe tort – un actor cunoscut în miezul problemei.

Nu conta că nimeni nu auzise până acum de Guy Fletcher. Jucase în *La urgență*, *Neveste de polițişti* şi în *Crimele din Manchester*, iar acestea erau arhicunoscute.

Ba chiar apăruse şi într-o reclamă la Nescafe. Brusc, firma Nescafe se trezi bucurându-se de un gen de publicitate de care s-ar fi putut lipsi. *Cold Blend* deveni unul din titlurile de referință din mass-media, o referire uşor forțată la combina frigorifică pornind de la marca de cafea *Gold Blend*. Aceasta rezultă într-o declarație de presă ilar de serioasă din partea firmei producătoare de cafea şi, trei săptămâni mai târziu, duse la concedierea agenției de publicitate cu care aveau contract.

Şi în acelaşi timp, erau interesante caracterul şi povestea omului ucis. Johnny Peters, se dezvălui acum, lucrase pentru NSPCC şi alte fundații caritabile, vizitând copii bolnavi în spitale din toată țara. Omul se îmbrăca într-un costum viu colorat, portocaliu cu verde, cu perucă fluorescentă şi melon şi îşi făcea apariția în saloanele de spital, făcând roata de-a lungul coridoarelor sterile cu un strigăt: „Iată vine micul Johnny!” Făcea jonglerii cu fructe din cele aduse copiilor de părinții veniți în vizită trei mere şi o banană. Era comediant, ventriloc, magician şi – după spusele multora dintre medicii şi asistentele care l-au întâlnit – fusese direct responsabil de recuperarea multor copii care altfel ar fi pierit.

„Era minunat”, le spuse celor de la *Daily Mail* doamna Marsha Brown, de la spitalul Whittington din Archway. „Copiii îl adorau – chiar şi cei care nu îşi

recăpătaseră complet cunoştinţa. În clipa când sosea, toată lumea se înveselea. Nu-mi vine să cred că există cineva pe planetă care să-i fi dorit răul. Micul Johnny era un sfânt".

Femeia surprindea starea naţiunii. Deodată, toată lumea vorbea despre Micul Johnny. Omul fură fără niciun efort prima pagină a tuturor publicaţiilor, până şi cea de la *Financial Times*. Noul scandal laburist cu „ministrul de vânzare" ce se amplificase pe zi ce trece căzu în uitare pentru moment. Apoi interveni şi Oxfam.

Micul Johnny lucrase şi pentru ei, bucurând copii din lumea a treia. Fusese la New York după 9/11. Nu era de mirare că Guy nu îl prea văzuse prin Mapletree Close.

Omul fusese de neoprit.

Iniţial, nimeni nu ştia de ce Guy Fletcher şi-a omorât vecinul de la etaj. Bineînţeles, doamna Atwood apăru în toate ziarele. Aceasta era cea mai de seamă realizare a ei: bârfa la scară naţională. Dar în ciuda celor spuse de ea, o chestie „domestică" părea puţin probabilă. În Muswell Hill se mai certau vecinii între ei, dar, în mare, nu se prea omorau unii pe alţii – asta dacă nu cumva erau Dennis Nielsen, binecunoscutul criminal (care, coincidenţă, locuise prin apropiere). În plus, exista o nepotrivire între împrejurimile verzi din Mapletree Close şi natura grotescă a crimei: cureaua din jurul gâtului, cadavrul de la congelator. Dar apoi inspectorul de poliţie organiză o conferinţă de presă şi, sub lumina tuburilor de neon din sala aglomerată rezervată la primăria din Wood Green, le anunţă jurnaliştilor cu limba scoasă bomba cea mai mare.

Primise informaţii, zicea el, ce ar putea face legătura între această crimă şi alte câteva omucideri din ţară, victime fiind întotdeauna oameni mici de înălţime.

Alegându-şi cu mare atenţie cuvintele, inspectorul îi informă pe jurnalişti cum că încă trei bărbaţi de statură mică au fost găsiţi ucişi în St Albans, Wimbish Green şi Stoke-on-Trent, în vreme ce un al patrulea fusese dat dispărut din oraşul său natal, Groby, undeva la marginea oraşului Leicester. Guy Fletcher vizitase de curând toate aceste localităţi, fără niciun motiv aparent, iar comportamentul său devenise din ce în ce mai excentric. În St Albans, de exemplu, reuşise să se insinueze într-un grup de Cercetaşi, dându-se drept student la maşter. Se prea poate, comentă Kilroy, ca suspectul să îşi fi măsurat următoarea victimă. Iar mărimea era totul în acest caz.

Putea să omoare pe oricine, cu condiția ca persoana să aibă sub un metru douăzeci înălțime.

Se părea că niciun pitic din Anglia nu mai era în siguranță. Aşa cita titlul de pe prima pagină a ziarului *The Sun*. Între timp, *The Minor* publica un supliment util, pe cinci pagini: pitici celebri de-a lungul vremii. Se regăseau în listă generalul Tom Thumb, care lucrase la circul Barnum's, Toulouse-Lautrec, Alexander Pope, actorii Kenny Baker (R2D2 în *Războiul stelelor*) şi David Rappaport, fondatorul Asociației de atletism pentru persoane pitice şi, bineînțeles, Napoleon, care tehnic nu fusese pitic, dar fusese foarte scund şi rotunjea numărul piticilor celebri la şapte. Deodată lumea vorbea numai despre pitici. Vremuri bune pentru oamenii mici.

Dar nu era vremea să fii în pielea lui Guy Fletcher.

El devenise demn de tot disprețul: un mărunt de criminal în serie axat pe pitici, vinovăția sa era certă la mai puțin de douăzeci şi patru de ore de la dispariție şi cu mult timp înainte de a se înfățişa la tribunal. Era subiectul principal pe chat-urile de pe internet şi la emisiunile cu public de la radio. Poliția avertiza că este extrem de periculos şi că sub nicio formă nu trebuie abordat. Era genul de faimă după care tânjise întotdeauna, dar care acum îi ieşise cum nu se putea mai prost. A vrut să fie în lumina reflectoarelor – pe scenă, nu în bătaia celor ale poliției. Asta nu îi va ajuta deloc în cariera la BBC.

Fu intervievată şi Sylvie Graham, însă nu spuse mai nimic. Îşi susținea clienții, indiferent ce făcuseră aceştia.

Presa trecu mai departe şi îi găsi pe Alistair şi Ruth Fletcher, care acum erau pensionați, la Bournemouth şi care nu reuşiră să scape de cohortele de jurnalişti şi fotografi decât renegându-l pe Guy în totalitate.

Şi aceasta fu următoarea explozie în toată această poveste ce părea să devină din ce în ce mai bună cu fiece oră. UCIGAŞUL DE PITICI ESTE FIUL SELINEI MOORE. Era un titlu de prima pagină aproape la fel de suculent ca şi cel despre comediantul care înghițise un mic mamifer, cu ceva timp în urmă.

Presa investiga şi în sfârşit, după treizeci de ani, se află motivul pentru care Guy fusese dat spre adopție. Era o chestie cu totul previzibilă. Selina rămăsese însărcinată la douăzeci şi ceva de ani, rezultatul unei aventuri cu un actor pe care îl întâlnise la o reprezentație, undeva în afara Londrei. Nu-i dezvăluise numele niciodată şi era foarte posibil ca omul nici să nu ştie că el era

tatăl. Ea renunțase la copil pentru că îi stătea în cale. Cariera ei era pe primul loc.

Cât fusese în viață, presa nu izbutise să o dărâme pe Selina de pe piedestalul pe care se urcase. Acum, că era moartă, o făcură cu succes. Era implicată în uciderea lui Johnny Peters. Egoismul ei contribuise, în modul cel mai clar, la transformarea fiului ei în maniacul înnebunit, ce purta pică tuturor piticilor. Confruntat cu sentimentul crescând de revoltă publică, episcopul de Rochester se văzu obligat să apară la *Newsnight* ca să apere numele soției sale.

Episcopul era foarte în vârstă, cu părul alb, lung, obrajii îmbujorați şi surâsul condescendent pe care multe dintre figurile marcante ale Bisericii anglicane le găseau extravagante. Intervievatorul era Jeremy Paxman, cei doi bărbați stând față în față la masă sub luminile sobre din platoul emisiunii *Newsnight*.

— Selina Moore a avut multe relații? întrebă Paxman.

— Nicidecum, răspunse episcopul. În mare măsură, Selina era foarte retrasă când era în Los Angeles, înțelegeți. Bineînțeles, avea prieteni minunați. A învățat să zboare cu elicopterul şi îşi petrecea destul de mult timp cu instructorul. Îmi vorbea adesea de Harry şi elicopterul lui roşu.

— Totuşi, cred că era foarte apropiată de mulți actori, nu se lăsă Paxman.

— Într-adevăr. Episcopul aprobă. A existat un tânăr ce a avut un rol principal în *Logodnica locotenentului francez* şi mi-a menționat un alt tânăr cu care a jucat o dată în *Livada de vişini*. Cu toate acestea, nu-şi petrecea tot timpul în preajma actorilor. Avea prieteni printre scriitori şi artişti. Şi un arhitect... Dânsul o vizita adesea la ea acasă. Ca să fiu sincer, mi-a spus că i-a fost inspirație pentru multe din construcțiile pe care le-a ridicat. Selina era o persoană minunat de bine-dispusă.

Era totdeauna gata de petrecere sau de o serată în oraş şi, la sfârşitul zilei, era fericită să se vadă cu oricine i-ar fi oferit această ocazie.

— Da, da, da. Lui Paxman nu-i stătea în fire să fie aşa nerăbdător. Ce fel de viață ați avut împreună? continuă el, invadând fără menajamente intimitatea căsniciei lor.

— Păi, cum sunt convins că ştiți deja, Selina a descoperit biserica spre sfârşitul vieții sale, zise episcopul.

Dar îmi spunea că speră să-şi petreacă mult timp în genunchi. Îi plăcea să

treacă cu degetele peste orga bisericii. Bach era compozitorul ei preferat. Era înnebunită după o fugă bună.

— Trebuie să fi fost straniu, dumneavoastră episcop, căsătorit cu o actriță.

— Ba deloc, Jeremy. Ne înțelegeam perfect.

Deodată, viața Selinei devenise un bun public. La fel şi Guy. Urât, disprețuit, temut ca fiind un „piticist" şi un vicios criminal în serie, chipul său era în toate ziarele şi pe toate ecranele televizoarelor.

Dar unde era el?

Guy ieşise din rețeaua de metrou ca să descopere că o metropolă înțesată era foarte asemănătoare cu o sabie cu două tăişuri dacă erai un ucigaş dat în urmărire.

Existau milioane de chipuri printre care să te pierzi, dar aceleaşi milioane de chipuri îl puteau recunoaşte în orice moment. Poate că avea de ales dintre mii de hoteluri şi cămine, dar la ce bun dacă peste tot avea nevoie de un act de identitate ca să ia o cameră? Putea să se piardă uşor oriunde în aer liber, dar să tragă undeva era o adevărată problemă. Pentru prima dată în viață se simți frate cu vagabonzii, suflete pierdute care vindeau revista *Big Issue* sau care dormeau sub cerul liber în intrândurile clădirilor de birouri. Era înconjurat de bogăție şi confort, dar parcă erau din altă dimensiune. Îl înconjurau şi în acelaşi timp erau la milioane de kilometri depărtare.

Avea doar douăzeci şi şapte de lire în buzunar şi o mână de carduri bancare care erau inutile, chiar dacă ar fi avut fonduri. Îşi puse problema ce s-ar întâmpla dacă ar încerca să apeleze la un bancomat, dar se hotărî să o lase baltă. Ultima oară a râs de el. De data aceasta i-ar putea aduce poliția pe cap. Tot era bine că vremea era uscată. Dar nu avea niciun fel de abilități de supraviețuire. Era doar o chestiune de timp până când avea să fie recunoscut şi arestat.

Dar era actor. Trebuia să îşi amintească mereu că are măcar nişte resurse pe care le putea folosi. De la o farmacie îşi cumpără vopsea de păr şi o pereche de ochelari de soare ieftini, apoi încercă să găsească o toaletă publică ca să îşi pună în aplicare noua deghizare.

Se dovedi a fi mai greu decât ar fi crezut. Avea nevoie de o chiuvetă şi de oglindă, dar toaletele de la gara Charing Cross şi din localurile vecine era mult prea aglomerate, în vreme ce toaletele de la Medonalds erau încuiate. Probabil ca să descurajeze micii traficanți şi utilizatori de droguri. Până la urmă, merse pe

Piccadilly şi intră în hotelul Ritz. Fusese aici la o recepție şi îşi amintea că au o toaletă undeva pe un coridor la subsol, dosită la capătul unei piste de un kilometru de mochetă groasă. Îi luă douăzeci de minute să aplice şamponul-vopsea în nuanța castaniu şi, deşi culoarea îl făcea să arate precum cel mai optimist gigolo din lume, era destul de convins că nu va mai fi aşa de uşor recunoscut.

Rezolvă şi problema acoperişului peste noapte: găsi ț un cinematograful Brixton care rula filme pe toată durata nopții – cinci pelicule cu frații Marx. Devreme dimineața descoperi că se află într-o sală de modă veche – scaune îmbrăcate în pluş şi o scenă pe care se afla ecranul urmărind *Supa de rață* împreună cu alți şase pasionați de film şi insomniaci.

„Poți să pleci cu taxiul. Dacă nu poți pleca cu taxiul, pleci cât ai zice peşte. Dacă ți se pare prea repede, atunci pleci cât ai zice doi peşti. Ştii ceva, nu te-ai oprit din vorbit de când am ajuns aici! Cred că ai fost vaccinat cu un ac de fonograf."

Frații Marx fuseseră preferații lui. Îi urmărea de fiecare Crăciun, seara târziu, de obicei pe Channel 4.

Dar *Supa de rață nu* îl făcea să râdă. Groucho în rolul lui Rufus T. Firefly. Margaret Dumont în rolul doamnei Teasdale. Siluetele în alb-negru care se mişcau pe ecran nu înseninau nimic. Erau ca nişte fantome. Sau poate el devenise o fantomă. Era un sentiment groaznic. De parcă murise ceva în el.

Şi aşa veni a doua zi. Guy servi prânzul într-o cafenea de lângă cinematograf şi încercă să plănuiască ce să facă mai departe.

Devenise fugar, în sensul clasic, hollywoodian al cuvântului. Parcă şi vedea ziarele cum se rotesc în ritmul muzicii orchestrale. Era ca o scenă din *Cele treizeci şi nouă de trepte*, filmul la care lucra când pornise în aventura aceasta. Dar aici nu era Hollywood. Era sudul Londrei. Nimeni nu va striga „Tăiați", lăsându-l apoi să se întoarcă în rulota sa. Îl dureau picioarele, era obosit şi începea să pută. Totul era cât se poate de real.

O parte din el se temea. Pe de altă parte, era furios pe el însuşi că se băgase într-o belea ca asta de bunăvoie.

Nimeni nu l-a rugat să se apuce de bancuri. Dar cel mai tare îl îngrozea faptul că nu vedea nicio luminiță la capătul tunelului. Măcar Richard Hannay ştia cu cine se luptă. Guy era prins într-un fel de labirint uriaş, unde cineva

stinsese lumina. Nu ştia unde sunt zidurile până nu se lovea de ele. Sau până când nu-i căzeau în cap.

Asta era ce simțea acum. Claustrofobie, mizerie, nu vroia decât să scape de calvarul acesta.

Îşi dorea mai mult ca niciodată să nu-l fi părăsit Kate.

Kate ar fi împiedicat chiar de la început să se ajungă aici.

Dacă s-ar fi întors de la Cat and Fiddle şi i-ar fi spus bancul pe care l-a auzit, ea l-ar fi făcut să uite de prostia asta. Nu era nimic. Nu însemna nimic. Ea l-ar fi făcut să priceapă acest lucru.

Dar poate că ea îl mai putea ajuta, chiar şi acum.

Gândul la Kate îi trezi dorința de a o revedea. Poate că ea l-ar mai putea ajuta să iasă din acest necaz. Măcar un schimb de haine să-i dea, un acoperiş deasupra capului, sentimentul de stabilitate. Îndrăznea oare să o contacteze? Ea locuia acum cu Martin. Martin ajunsese acum un actor faimos, o personalitate care avea o reputație de apărat. Dar el şi Martin fuseseră cândva prieteni. Guy nu ştia unde altundeva s-ar mai putea duce. Nu îndrăznea să petreacă alte douăzeci şi patru de ore pe stradă, chiar şi cu noua înfățişare. Se gândi să îi sune, dar uitase numărul şi, oricum, ştia că le va fi mai uşor să îl refuze la telefon. Martin avea un apartament în Hoxton.

Aceasta era destinația lui.

Nu era nimeni acasă. Ferestrele apartamentului dădeau spre un canal într-o zonă din Londra ce abia de avea denumire cu cinci ani în urmă, devenind însă peste noapte foarte căutată, *trendy*. Casa semăna cu un depozit transformat pentru locuit, în realitate însă era o clădire nou-nouță, construită în aşa fel încât să lase impresia de fost depozit. Era întruchiparea tuturor tendințelor descrise în suplimentele de duminică: ziduri de cărămidă aparentă, bârne expuse, porți acționate electronic şi multă, multă sticlă. Arhitecți la primul etaj, un bucătar celebru la al doilea şi un actor cu toate harnaşamentele la etajul trei. Guy apăsă butonul soneriei de câteva ori până când renunță. Poate că Martin şi Kate erau plecați, îşi petrecu restul după-amiezii plimbându-se prin librării şi reveni înspre seară, hotărât să mai încerce o dată.

De data aceasta avu noroc. Sună la uşă şi imediat îi răspunse o voce la interfon. Asta era vestea bună. Vestea proastă era că vocea îi aparținea lui Martin.

— Da?

— Martin, sunt Guy.

— Cine?

— Guy Fletcher.

Pauză. Receptorul, încastrat în poarta masivă, rămânea mut. Apoi:

— Dumnezeule, Guy! Ce mama mă-sii?

Aflase, evident. Nu era om în țara asta care să nu fi aflat.

— Martin, te rog. Îmi dai drumul?

— Guy…

— Martin, e o înscenare. Am dat de mare belea. Am nevoie de ajutor.

Altă pauză; cel puțin un minut, de astă dată. Guy şi-l închipuia pe vechiul său prieten asudând de cealaltă parte a interfonului. Martin nu fusese niciodată prea priceput la dileme etice. Se auzi un bâzâit. Împinse poarta şi traversă curtea până la intrarea din față.

Interiorul clădirii era obositor de angular: holuri triunghiulare şi ferestre dreptunghiulare, înguste. Liftul avea uşi metalice argintii, lustruite ca oglinda. Când Guy păşi pe palierul etajului trei, Martin era deja la uşă, în aşteptarea lui, scăldat în lumina aurie ce venea din apartament. Părea totodată alarmat şi surprins să-l vadă, de parcă glasul de la interfon ar fi putut fi, în ciuda a tot, glasul altcuiva.

— Ce naiba cauți aici? îl luă el în primire în şoaptă, exagerat de dramatic, cum îi şedea bine unui actor.

Tocmai te-am văzut la ştiri. Te caută poliția peste tot!

— Martin, crezi că aş putea intra la tine? Pe acelaşi etaj mai erau încă două apartamente. În orice moment ar fi putut să apară careva.

— De ce?

— Tu de ce crezi?

— Nu ştiu.

— Martin, pentru Dumnezeu. Vin din cealaltă parte a Londrei. N-am închis un ochi toată noaptea. Mi-e foame. Ce naiba e cu tine?

— Problema nu e ce e cu *mine*, mormăi Martin, dar îi făcu loc să treacă.

Guy păşi într-o încăpere spațioasă, deschisă, cu tavan foarte înalt, lăsând loc unui etaj-galerie. Bucătăria făcea parte din living – sclipitor de curată – iar acesta cuprindea un set de canapele din piele neagră, aranjate în jurul unui

ecran de televizor cu plasmă ce fusese încastrat în peretele de cărămidă. Lămpile erau toate pe bază de halogen, scumpe, iar pe jos era parchet lustruit, pe alocuri acoperit cu covoare sofisticate. Interiorul nu aducea nici pe departe cu cămăruțele pe care le împărțise cu Martin în Kilburn pe vremea când studiau la Clairemont. Acolo nu vedeai decât şosete şi lenjerie împrăştiate aiurea, iar mobilierul consta exclusiv în pal cu Maturi de melamină. Şi totuşi, apartamentul înghesuit din Kilburn avea un aer de căldură, un simț al identității care aici lipseau cu desăvârşire. În Kilburn se trăise. Aici era mai degrabă un decor rece pentru o viață care se trăia în altă parte. Nu zicea nimic despre Martin, zicea însă torul despre aspirațiile lui.

Guy îşi studie vechiul prieten. Ultima dată când îl văzuse se întâmpla cu un an în urmă, după prima reprezentație a piesei sale. Pentru o clipă, rămase puțin confuz, neputând spune exact dacă Martin arăta diferit sau exact la fel ca atunci. Într-un fel, amândouă variantele erau adevărate. Avea acelaşi păr blond, ciufulit, aceiaşi ochi albaştri, leneşi. Rămăsese plinuț, cu zece kilograme mai gras decât ar fi fost cazul şi îmbrăcat la fel de aiurit. Dar acum hainele erau de firmă. În plus, avea un bronz profund şi uşor neatractiv: genul de bronz cu care te alegi dacă mergi la schi foarte devreme la începutul sau spre finalul sezonului, când toți ceilalți sunt încă la lucru. Era mai încordat, mai sigur pe sine.

Pe scurt, era mai bogat. Asta se vedea.

— Kate e aici? întrebă Guy.

— Era sub duş când ai sunat, zise Martin, apoi adăugă cu reproş: Ne pregăteam să ieşim în oraş.

— Ştie că sunt aici?

— Da. I-am zis.

— Îmi dai ceva de băut, te rog?

Martin făcu o grimasă. Era limpede că să-l lase înăuntru era şi aşa destul de rău şi că îi era teamă să se angajeze la mai mult – chiar dacă era vorba de un pahar.

— Avem nişte bere, zise el.

— Nimic cu alcool, mulțumesc. Nişte suc sau cafea.

Poate ai şi ceva de mâncare?

Trecură în bucătărie – dacă era posibil să pătrunzi într-un spațiu atât de deschis. Martin deschise frigiderul şi scoase pe masă o cutie cu suc de mere,

nişte şuncă şi caşcaval. Găsi pâine şi unt, nişte salată şi le puse pe toate pe masă, lăsându-l pe Guy să ia din toate.

— Arăți ca naiba, zise el.

— Mersi.

— Ce are părul tău?

— L-am vopsit.

— Bănuiesc că e şi acesta un mod de a atrage atenția.

— Nu asta era intenția. Guy îşi turnă un pahar de suc.

Deci, Martin, cum îți mai merge? Cum e cu cariera?

Schimbase elegant macazul discuției, sperând să îl distragă pe Martin cu subiectul preferat al oricărui actor propria persoană.

— E bine. Săptămâna viitoare încep un nou film Ewan Macgregor în rolul principal.

— L-ai cunoscut?

— Da. E tare de treabă.

Se auzi zgomotul unei uşi închizându-se şi apăru Kate, mai întâi la etaj, apoi pe scările în spirală. Guy simți un gol familiar în stomac şi ştiu pe loc că încă mai era atras de ea. În acelaşi timp, mintea derula o serie de imagini, ca nişte cărți poştale care pică în cascadă dintr-un sertar. O excursie la Paris, căzând în hohote de râs într-o grădină a unei case din Battersea, expoziția de artă aztecă de la Royal Academy, eforturile de asamblare a unui pat Ikea lucruri pe care le-au făcut împreună când erau cu adevărat şi profund împreună. Imaginile au trecut în fugă şi duse au fost. Nu mai rămânea nimic. O pierduse. Nu. Nici măcar nu era atât de simplu. Ea îl părăsise.

Încercă să se uite la ea cu mai puțină patimă. Îşi schimbase coafura. Aceasta era prima impresie a lui Guy. Părul negru era tuns scurt acum, ceea ce o făcea să pară mai matură. Nu-i plăcea cum îi stă. Purta o rochie simplă, gri cu un colier de argint ce părea de origine mexicană, pe care cu siguranță nu-l avea când era cu el.

Martin i l-a cumpărat, asta dacă nu şi-l luase singură.

Ajunse la capătul treptelor, zăbovind cu mâna pe balustradă. Avea unghiile lăcuite în argintiu. Şi asta era o noutate. Nu-şi dăduse cu lac de unghii până atunci.

Şi deodată se treziră toți trei față în față. Guy stătea aşezat la masă, cu o

farfurie de mâncare. Martin se rezema cu spatele de frigider. Kate rămăsese în picioare, urmărindu-i pe amândoi din priviri; ochii erau mai gravi decât şi-i amintea Guy.

— Bună, Guy, zise ea.

— Bună, Kate.

— Nici nu-mi vine să cred că eşti aici. Nu pot să cred ce se întâmplă cu tine. Ce se petrece?

— E o poveste lungă.

— Nu prea avem timp pentru o poveste lungă, zise Martin, schițând un zâmbet forțat de parcă asta ar putea compensa pentru acreala din glas. Ieşim în oraş.

— Ne aşteaptă la opt, zise Kate. Şi nu contează dacă întârziem.

— E vorba de Mare şi Peter aici! se răzvrăti Martin.

Dacă au zis ora opt, cred că ar trebui să ajungem la timp.

— Uite, nu vreau să vă reţin de la… Începu Guy.

— Nu-i nicio problemă. Glasul lui Kate era calm, măsurat. Era un semn sigur, Guy ştia prea bine, că era iritată. Se întoarse spre Martin. De ce nu te duci să te schimbi?

— Dar m-am schimbat.

— Cred că mai bine te îmbraci la costum.

— Un costum ar fi prea formal.

— Atunci îmbracă-te în costum, dar cu tricou. Te rog?

Martin se îmbufna. Vru să comenteze, dar se răzgândi. Îndreptă umerii, apoi se cărăbăni în direcția scării. Se mai întoarse o dată.

— Nu cred că e bine ca Guy să fie aici, zise el. Cred că e o idee proastă. Apoi urcă, lăsându-i singuri pe Kate şi Guy.

Kate se apropie de masă şi se aşeză pe unul din scaune.

— Eşti bine? întrebă şi, auzindu-i vocea, atât de aproape de ea, Guy simți o pornire să o ia în braţe şi să o sărute, pentru ultima oară.

În schimb, o întrebă:

— Cine sunt Mare şi Peter?

— Producătorii filmului în care joacă Martin.

— Despre ce e vorba?

— E un film cu gangsteri.

— Alt film britanic cu gangsteri? Exact ce ne trebuie.

— E un scenariu bun.

O pusese în defensivă, o mişcare hazardată având în vedere circumstanțele. Schimbă subiectul.

— Ce mai faci, Kate? Adică… tu şi Martin?

— Asta nu te priveşte. Acum era scorțoasă. Ce naiba se petrece, Guy? Nu l-ai omorât, nu-i aşa? Johnny Peters? Era un ticălos mic, dar să-l sugrumi! Şi apoi să-l bagi în frigiderul mamei!

— Nu l-am omorât eu. Habar n-aveam că era în frigider.

— Atunci cum a ajuns acolo?

— Nu ştiu.

— Păi, şi de ce ai fugit? De ce l-ai atacat pe polițist?

La ştirile de azi dimineață ziceau că omul poate pierde un testicul.

— Exagerau. Guy se uită în jur. Drăguț loc.

— Mulțumesc.

— Pot să stau aici?

— Guy, nu ştiu. Kate oftă. Martin nici nu voia să te lase în casă. Nu ți-ar fi dat drumul dacă nu-l obligam eu.

— Drăguț din partea lui.

— E apartamentul lui. Şi, oricum, are şi el dreptate.

L-ai pus într-o situație proastă. N-ar fi trebuit să vii aici.

Deschise frigiderul şi îşi turnă un pahar cu vin. Paharul avea un picior absurd de lung – era genul de pahar creat pentru a avea efect la petreceri. Guy îl recunoscu imediat. Kate primise cadou un set de şase asemenea pahare când s-au mutat în Mapletree Close, dar ea nu le folosise aproape deloc. Nu încăpeau în maşina de spălat vase şi de fiecare dată când le foloseau, paharele stăteau murdare zile la rând, aşteptând să fie spălate. Îi era aşa teamă să nu le spargă, încât paharele deveniseră o grijă prea mare. Dar acum iată că le folosea.

— Ce ai de gând să faci? îl întrebă ea.

— Nu ştiu. Nu m-am gândit.

— Ai idee cine a fost?

— Cine?

— Micul Johnny.

Guy ştia că până la urmă va fi nevoit să dea explicații. Se hotărâse deja să

nu-i spună adevărul. Doar ar fi enervat-o.

— N-am nici cea mai vagă idee, zise el.

— Şi ceilalți? Zic la ştiri că ai făcut ravagii prin toată țara. Spun că sunt şi alte victime.

— Kate, e o minciună. Pentru Dumnezeu. Mă ştii doar. De ce să omor pe cineva, oricine?!

— Te ştiu. Şi desigur, n-ai omorî pe nimeni. Dar dacă există cineva pe lumea asta care să se vâre într-o aiureală de nebunie, acela eşti tu, cu certitudine.

— Nu e cinstit.

— Te pomeneşti că are vreo legătură cu teoriile tale conspirative? Te-ai legat cu ceva de pitici?

— Nu.

Dar ea vedea prin el. Ar fi trebuit să-şi dea seama de asta. Nu vroia să-i spună adevărul, dar nici nu putea să o mintă.

— Încercam să aflu de unde provine un banc, zise el.

— Ce?

— E o poveste lungă.

— Ce banc?

— Nu mai contează. Puneam întrebări legate de bancul acesta. Poate că nici n-are legătură. Tot ce ştiu este că cineva l-a omorât pe Johnny Peters şi mi l-a băgat în apartament. Au chemat poliția şi eu a trebuit să dispar. Dacă îi lăsam să mă aresteze, aş fi la pârnaie şi în clipa de față. Ce altceva puteam să fac?

— Nu cred că ar fi trebuit să fugi. Dacă nu eşti tu cel care a comis crimele, poliția ar fi aflat asta până la urmă.

— Zi-le asta celor Şase din Birmingham[36], care au executat condamnarea pe viața pe nedrept. Oftă. Se simțea brusc foarte trist. Avea o grămadă de mâncare în față, dar nu se atinsese de nimic. Kate, îmi doresc să nu mă fi părăsit. Dacă nu plecai tu, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Aşa, e vina mea acum?

— Nu am zis asta.

— Spune-mi de bancul acesta.

---

[36] The Birmingham Six, caz celebru prin care şase bărbați au fost condamnați pe nedrept la închisoare pe viață pentru uciderea a 21 de persoane în 1974. Abia în 1991 acuzările au fost retrase prin rejudecarea cazului în baza dovezilor neconcludente (n. tr.).

— Bine.

Îi luă câteva minute să-i povestească lui Kate din fir-a păr toate păţaniile lui. Nu ştia dacă ea îl crede sau nu. Nu trăda nimic din ceea ce gândea.

Încheie povestirea. Şi acum veni reacţia ei.

— Guy! Dumnezeule – e tipic pentru tine! Kate îl privea nu atât cu supărare, ci cu atâta exasperare încât Guy fu luat pe nepregătite. Nu înţelegi de ce relaţia noastră n-a mers? De ce te-am părăsit?

— M-ai părăsit pentru că Martin avea mai multe de oferit.

Mai avea nitel şi arunca în el cu paharul. Guy văzu cum i se încleştează mâna pe pahar. Pentru o clipă, se văzu cât de furioasă e.

— Crezi că mă culc cu Martin doar pentru că are bani şi o carieră?

— Nu asta am vrut să zic.

— Da, are un apartament frumos. Da, are cunoştinţe, îi merge bine. Dar chiar crezi că mă aflu aici pentru asta? Adică, ce aş fi dacă ar fi aşa? Aşa mă vezi tu după atâţia ani împreună?

— Nu, Kate. Îmi pare rău. Nu asta am vrut să zic.

— Ar fi bine să ştii, atunci, că n-a avut nicio legătură cu Martin. Aş fi plecat oricum.

Guy simţi cum se sufocă.

— De ce?

— Guy, te-am iubit. Chiar te-am iubit. Am vrut să fiu fericită cu tine. Eşti simpatic, eşti blând, eşti un tip inteligent…

— De ce nu te opreşti aici? Cât sună bine pentru mine.

Dar n-am ştiut niciodată unde sunt cu tine. Felul în care tu vedeai lucrurile – erai complet imprevizibil.

— N-am fost imprevizibil! oftă Guy. Ştiai că asta am să zic, nu?

— Uneori erai enervant de-a dreptul. Dacă nu primeai un contract era din pricină că regizorul ştia pe cineva care ştia pe altcineva care avea pică pe tine. Nu pentru că nu erai tu destul de bun. Şi când nu lucrai, traiul cu tine era aproape imposibil. De ce nu te duceai şi tu să speli vase, ca toţi ceilalţi? În schimb, aveai numai idei trăsnite. Adică, zi şi tu, să urmăreşti un banc! Să alergi după un banc? Numai ţie ţi-ar fi putut trece prin cap una ca asta.

— De ce nu mi-ai spus toate astea până acum?

— Ba ţi le-am zis, dar nu m-ai ascultat. Erai prea preocupat cu

obligațiunile date de guvern, cu traficul, prezentatorii meteo şi limitările de viteză. Uneori aproape că mă înnebuneai. Eşti singurul om pe care l-am întâlnit care poate petrece o oră întreagă dezbătând la modul cel mai serios de ce ciocolățelele Kitkat din patru batoane au gust mai bun decât cele din două batoane.

Ne-am distrat frumos împreună. Nu zic că nu. Dar uneori parcă nici nu trăiai pe lumea asta. Nimic real nu părea să conteze pentru tine.

— Dar noi doi? zise Guy. Când ne-am mutat împreună. Asta a fost real. A contat pentru mine.

— Aşa am crezut şi eu. Aşa am sperat. Dar până la urmă, şi atunci jucai un rol. Încercai să ne transformi în… nu ştiu ce anume. Nişte personaje de comedie.

Guy, în casa aceea nu eram noi doi. Eram doar o versiune scoasă parcă din desene animate.

Apartamentul avea un sistem de telefon foarte sofisticat. Receptorul era prins în perete. Cu colțul ochiului, Guy văzu cum se aprinse un beculeț. Licărea roşiatic.

— Chiar era mama ta? întrebă Kate fără nicio legătură.

Pentru o clipă, Guy fu luat prin suprindere.

— Poftim?

— Am auzit la ştiri. Selina Moore.

— Da. Era mama mea.

— De ce nu mi-ai zis?

— Nu ştiu, Kate. Ar fi trebuit. A fost unul din lucrurile acelea aiurea. Nu ți-am zis când eram la început şi după aceea nu am mai prins momentul potrivit. N-am vrut să țin secret față de tine. Pur şi simplu, aşa s-a întâmplat.

Te-ar fi impresionat?

— Nu ştiu. Poate te-aş fi înțeles mai bine.

Tăcură amândoi. Luminița de pe telefon se stinse.

— Ce crezi că ar trebui să fac? o întrebă Guy.

— Ai putea începe prin a renunța la ochelarii de soare, a te prind.

Guy îşi scoase ochelarii de soare. Uitase că îi are la chi.

— Şi acum?

— Cred că ar trebui să te duci la poliție.

— Adică, să mă predau?

— Nu, Guy. Nu „să te predai”. Acum vorbeşti ca un personaj din filmele lui Jimmy Cagney. Du-te la o secție de poliție şi zi-le cine eşti. Mai lucrezi cu Sylvie?

— Da.

— Sun-o. Poți să foloseşti telefonul de aici. O să-ți facă rost de un avocat. Toți care te cunosc vor depune mărturie în favoarea ta. Cei de la poliție îşi vor da seama că nu tu eşti criminalul.

Pe masă era un ziar. Guy se răsuci spre acesta şi runcă o privire la titluri. Poza lui se întindea pe trei oloane. Simți că i se face rău. Regreta că a venit aici.

— Zic că piticii omorâți locuiau în St Albans, Wimbish Green şi Stoke-on-Trent, zise el.

— Da.

— Am trecut prin toate oraşele astea. Avea glasul îngreunat.

— De ce?

— Ți-am zis. Urmăream firul bancului.

Şi în acel moment coborî Martin. Se schimbase într-un costum bleumarin, cu tricou alb. Era foarte chipeş. Părea iritat să dea de Guy, dar făcu un semn scurt spre paharul de pe masă.

— Vreau şi eu nişte vin, zise el. Cum Kate nu făcu niciun gest, se duse la frigider.

— Cu cine ai vorbit la telefon? întrebă Kate.

— N-am vorbit cu nimeni, zise Martin.

— Am văzut becul aprins când ai folosit aparatul de sus.

Martin scoase sticla de vin şi închise frigiderul. Era un frigider american, desigur. Bine aprovizionat, cu trei sau patru sticle de vin în raft.

— Ah. Vrei să spui adineauri? Am sunat la restaurant să îi anunț că vom întârzia.

Era o minciună. Până la urmă, Martin nici nu era un actor aşa de bun, reflectă Guy. Nu putea să nu se trădeze.

Şi Kate ştia asta.

— Spune-mi pe cine ai sunat, ceru ea, ca o mamă care vorbeşte cu un băiețel dificil.

Martin nu zise nimic. Îşi turnă vin, studiind paharul de parcă ar fi fost o relicvă sfântă.

— Ai sunat la poliție? întrebă ea.

— Nu?

— Ai sunat la poliție?

Martin îşi muşcă buza. Dădu din cap afirmativ.

Guy simți că leşina. Se ridică în picioare.

— De ce? Kate vroia să ştie.

Martin evită să o privească în ochi. Se întoarse spre Guy şi îi dădu drumul într-o suflare:

— Amice, îmi pare rău. Pe bune. Dar trebuie să înțelegi. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar la televizor zic că eşti un criminal, ce naiba! Dacă te găsesc aici, intru în rahat şi îmi pare tare rău, dar trebuie să mă gândesc la cariera mea. Se uită repede la Kate. Filmul! Ai văzut contractul. Ştii şi tu cum sunt americanii. Toate clauzele alea de moralitate. Dacă mă dau afară din pricina lui…

Nu vreau să pierd rolul acesta, se justifică el lamentabil.

— În cât timp au zis că ajung aici? întrebă Kate cu furie rece. Guy îi era recunoscător pentru asta. Martin nu îi răspunse. Dă-mi portofelul tău, zise ea.

Martin se împotrivea. Guy întrezări ezitarea pe chipul său şi înțelese mica luptă pe putere care se dădea între cei doi. În acelaşi timp, realiză că dacă ea câştiga acum, pe termen lung tot ea va pierde – Martin nu era genul de om care să poată sta lângă cineva mai puternic ca el. Se învinovățea singur. Kate nu merita asta.

Martin îi dădu portofelul, iar Kate scoase toți banii, în jur de două sute de lire. Îi aruncă înapoi portofelul, într-un gest aproape disprețuitor şi îi dădu bancnotele lui Guy.

— Ia banii ăştia, zise ea. Dacă ai puțină minte, faci cum îți zic eu şi te duci la poliție. Dar dacă ai nevoie de mai mult timp, poate banii îți vor fi de folos.

— Numai să nu le spui de unde îi ai, adăugă Martin.

Kate îl ignoră.

— Nu-mi vine să cred că se întâmplă una ca asta. Nu-mi vine să cred că te văd aşa.

— Kate, îmi pare rău. Guy vorbea din suflet. N-ar fi trebuit să vin aici.

— E o uşă de serviciu la subsol. Dă în spate. Ia-o pe acolo.

— Mulțumesc.

— Baftă! făcu un pas înainte şi îl sărută uşor pe obraz.

Şi atunci, aproape de el, îi vorbi în şoaptă, ca numai el să audă. Dacă mai

are vreo importanță, ai avut dreptate într-o privință. Recent am observat că... poate ciocolătelele Kitkat cu patru batoane au gust mai bun decât cele cu două.

Adevăratele sirenele de poliție se alăturară sirenelor imaginare. Guy le auzea, erau la un kilometru depărtare.

Ieşi în grabă din apartarnent, coborî cele patru etaje până la subsol şi ieşi afară, în noaptea incertă.

OPTSPREZECE

În noaptea aceea la Londra izbucni furtuna, într-adevăr, Guy avea o teorie despre prezentatorii meteo, aşa cum menționase Kate. Din punctul lui de vedere, toată ştiința şi aplicabilitatea meteorologiei ar fi putut fi, şi probabil chiar era, nimic mai mult decât o fraudă de proporții cosmice. În ciuda tuturor diagramelor şi a izobarelor generate pe calculator şi deşi se pretindeau nişte sofisticați, meteorologii se înşelau cel puțin la fel de des precum o nimereau, iar frontul rece care venea dinspre Atlantic aducând ploaie în sud înspre amiază putea foarte bine să facă la stânga deasupra Irlandei şi să deranjeze pe altcineva.

Meteorologii şi prezentatorii meteo în sine păreau un grup ciudat, celebrități care din când în când, cu regularitate, apăreau invitați pe la diverse emisiuni-concurs şi reality show-uri. Dar care era realitatea? Să fie vina actorului din el, dar Guy nu se putea gândi la ei decât ca la nişte absolvenți de geografie peste care dăduse norocul: bărbați şi femei destul de prezentabili, fără defecte de vorbire. Îl duceau cu gândul la preoții romano-catolici. Masele îi credeau. Aveau aceeaşi autoritate. Dar dacă analizai rezultatele lor, toate săgețile şi animațiile cu norişori se dovedeau a fi la fel de demne de încredere ca datul în bobi.

Niciunul dintre ticăloşi nu fusese în stare să prevadă furtuna aceasta, de exemplu, deşi unii dintre ei avertizaseră că există şanse de burniță, iar unul sau doi merseseră atât de departe cât să prezică ploi abundente.

Abundente? Era ploaie torențială. Perdelele de apă se loveau de clădiri, şuvoaie de apă țâşneau prin burlane şi formau bălți crescânde pe caldarâm. Cerul era negru. Iar vântul urla şi se umfla pe trotuare, făcând din cei câțiva ghinionişti prinşi pe afară veritabili moşnegi, aplecați înainte ca să nu fie luați pe sus.

Dar era o noapte bună pentru cei care fugeau de lege.

Într-un anumit sens, furtuna îi transformase pe toți în fugari, iar Guy călătorea prin Londra cu certitudinea că nimeni nu-l caută. Nimeni nu se uita după nimeni. Toți se luptau să ajungă la destinație. Ajunse iute la gara King's Cross şi de-abia aici începu să fie frământat de îndoieli. Era foarte posibil ca poliția să fi pus sub supraveghere toate stațiile şi gările principale. Hoxton nu era foarte departe şi sirenele sosiseră la fața locului cu doar câteva minute după plecarea lui. Dar, încă o dată, vremea ținea cu el. Soseau navetiştii cu părul ud lipit de cap, cu umerii gârboviți, cu gulerele hainelor trase până la urechi. Cine l-ar putea recunoaşte într-o mulțime ca asta? Chiar şi aşa, îşi cumpără cartelă de la un automat şi aşteptă până în ultimul moment, înainte de a sări în trenul care se pusese în mişcare.

Se ducea la Cambridge. Se hotărâse să se întoarcă la Sally Lockwood.

Era ultima lui şansă, ştia asta. Dacă ea nu avea cum să-l ajute, atunci n-avea decât să facă întocmai cum îi spusese Kate, să se predea. Pentru o fracțiune de secundă, reflectă la ce ar însemna o sentință pe viață în penitenciarul Broadmoor. Măcar ar întâlni nişte oameni interesanți. Poate că ştiau să spună bancuri.

Dar Sally era la telefon când a sosit poliția la el acasă.

Ea găsise următoarea verigă în lanțul bancului, un agent de vânzări pe nume Bill Naughtie. Dacă se alegea praful de tot – şi acum că se gândea mai bine, chiar aşa se şi întâmplase – putea să prindă urma din nou, să îşi continue căutarea după sursa bancului. Pentru că lui i se părea evident că cine era responsabil de bancul cu Ferrero Rocher trebuia să fie artizanul a ceea ce i se întâmpla lui acum. Inițial se gândise la un puşti gras, în mansarda casei sale. Ei, citeşte „maniac" în loc de „gras".

Trebuia să îl găsească neapărat.

Prin vagon trecu un conductor. Guy lăsă privirea în jos, chipurile pe jumătate adormit, arătând biletul peste umăr. Conductorul îl luă, îl perfora şi i-l dădu înapoi. Pe geamurile trenului, picăturile de ploaie alergau cuprinse de panică, aproape orizontal. Trenul trecuse deja în suburbii şi prindea viteză.

Dar îl mai îngrijora un lucru. Sally se oferise să-l ajute, dar ei discutaseră pe un telefon pus sub urmărire. Îi era brusc extrem de frică. O pusese şi pe ea în pericol. Mai întâi Brian Eastman, apoi Johnny Peters… acum ea. Părea imposibil ca ea să fie următoarea victimă, însă tot ce i se întâmplase în ultimele săptămâni

părea imposibil şi nu putea să o abandoneze, oricât de mic ar fi fost riscul la care a expus-o. Se simțea răspunzător. Trebuia să o avertizeze.

Probabil nici n-o să-l creadă. Cu siguranță citise deja iarele, văzuse reportajele de la televizor. Nici măcar nu a vrea să stea de vorbă cu el. Dar trebuia să o vadă. Îşi orea să o vadă. Adevărul este că nu mai avea unde Itundeva să meargă.

O oră mai târziu, trenul ajunse la Cambridge iar Guy se ridică şi părăsi trenul, încercând să pară relaxat. Din punctul de vedere al poliției nu exista niciun motiv ca el să vină tocmai aici, aşa că spera să nu fie nimeni cu ochii după el. Se îndreptă glonț spre casa de la marginea parcului, dar odată ajuns aici se opri. Era trecut de ora opt seara, era deja întuneric afară. Ferestrele nu erau luminate; se întrebă dacă era cineva acasă. Sally ar fi putut să fie la spital, cu Daphne Lockwood. Şi asta îl trezi. Ştia cât de atentă era în ce priveşte intimitatea ei, ce protectoare era cu mama ei. Nu era momentul potrivit.

Nu. Nu era doar asta. Dacă suna la uşă, se prea poate ca ea nici să nu-i răspundă. Cum ar fi putut să se înțeleagă cu ea, să îi explice ce s-a întâmplat – cu siguranță nu cu o bucată de lemn între ei. Nu se gândea la binele ei. Se gândea la el. Era ud până la piele, obosit şi speriat. Nu ar fi putut suporta să fie respins de ea – nu în acea seară. O va aborda la lumina zilei, într-un loc neutru. La magazin.

Şi până atunci? Avea două opțiuni. Putea să-şi petreacă noaptea pe străzi, dormind pe o piatră, pe undeva.

Sau putea să caute un motel sau un han, ceva. Niciuna dintre alegeri nu era deosebit de atractivă. Deşi se oprise ploaia, afară era încă umed şi foarte foarte rece, iarna britanică fiind decisă să mai rămână pe poziții, chiar şi în luna mai. Guy nu putea petrece douăsprezece ore în frigul acesta. Nu ştia unde să se ducă şi, în afară de asta, era cel mai sigur mod de a intra în colimatorul poliției.

Pe de altă parte, hotelul reprezenta un risc teribil. Dacă era recunoscut, ar fi fost arestat în somn. Merse pe jos până la gară şi se examina în oglinda de la toaletă. Arăta ridicol. Vopseaua ieftină, diluată de ploaie, se transformase într-o nuanță nenaturală, un portocaliu ciudat.

Avea hainele boțite. La fel şi fața. Îşi puse din nou ochelarii de soare şi încercă să se mai aranjeze puțin.

Admitea până şi el că nu mai arăta ca el. Avea banii de la Kate. Se hotărî să

rişte.

Găsi un *pub* cu camere de închiriat la mai puțin de zece minute de gară. În atmosfera întunecoasă şi afumată din local nu se distingeau decât câțiva oameni.

Proprietarul era un domn mai în vârstă, puțin cam tare de-o ureche, genul de om care nu pune prea multe întrebări fiindcă s-a săturat să nu poată asculta răspunsurile.

Guy se prezentă drept Wim Wenders, student danez venit în vizită la facultate; îi spuse că i s-au furat bagajele în tren. Proprietarul nu avea nevoie de mai mult pentru a fi convins. Guy îi dădu patruzeci de lire şi primi în schimb cheia de la cameră, legată cu o bucată de sfoară groasă de un dop de lemn. Asta spunea multe despre camera la care trebuia să se aştepte.

Şi nu se înşela. Cheia deschidea uşa unei încăperi uluitor de oribile, situată la etajul al doilea al hanului. Nu mică, însă cumva înghesuită; era dotată cu cearşafuri de nailon, perdele care se terminau la doi centimetri deasupra pervazului, o chiuvetă la care picura bateria şi rivelişte spre parcarea din spate. Era răcoare, de parcă ar mai fi stat nimeni aici de săptămâni, poate chiar luni ntregi. Însă Guy nu se opri să admire decorurile. Îşi coase hainele şi căzu pe pat; adormi instantaneu.

A doua zi dimineața era în fața băcăniei lui Sally cu jumătate de oră înainte de ora de deschidere, ascuns cu grijă în cimitirul de vis-a-vis. Amanda, asistenta neîngăduitoare, sosi fix la ora nouă, venind pe bicicletă. Descuie uşa de la intrare, duse bicicleta înăuntru, apoi reapăru în vitrină, aranjând articolele expuse. În următoarea jumătate de oră primi mai multe livrări, dar nici urmă de Sally. La ora zece Guy se decise să o sune. Nu putea să intre în magazin până nu era şi ea acolo. Cu siguranță Amanda îl reținuse de data trecută – adresa furată. Nu avusese încredere în el atunci. Ar fi urlat din toți rărunchii dacă l-ar fi văzut acum.

Sally nu-i dăduse numărul de acasă; nu era listat nici în cartea de telefon. Dar numărul pentru băcănia Lockwood era scris chiar pe firma de deasupra intrării. Sună de la un telefon public.

— Băcănia Lockwood, răspunse Amanda.

Guy îşi îngroşă glasul.

— Pot să vorbesc cu Sally? întrebă el.

— Cine sunteți?

— Vă sun de la hanul Ursul. Localul unde auzise de Sally inițial.

— Sally nu este aici, zise Amanda. Să o rog să vă sune?

— Nu e nevoie. Ştiți când se va întoarce?

— A plecat la Londra…

Deci avusese dreptate aseară. Nu fusese acasă. Guy simți un fior de dezamăgire.

Dar a zis că se întoarce astă-seară în jur de şase.

Vreți să-i lăsați un mesaj?

— Credeți că va mai trece pe la magazin?

— Nu. Cred că va merge direct acasă.

— Mulțumesc. Guy închise. Era iritat – dar se putea şi mai rău. Mai avea la dispoziție opt ore de pierdut într-un oraş ce nu ducea lipsă de cafenele şi librării.

Îşi cumpără o şapcă de baseball, care masca părul portocaliu şi împreună cu ochelarii completa o deghizare simplă, perfectă. Semăna cu o vedetă mai puțin importantă sau un tocilar, în niciun caz însă cu un criminal evadat. Se opri la o librărie, iar când se plictisi şi de asta porni într-un turneu al muzeelor din Cambridge, alegându-le pe cele mai puțin aglomerate: Whipple Science Museum, cu colecțiile sale de instrumente de navigare, Folk Museum (cu capcane pentru țipari şi echipamente de drenaj) şi muzeul de geologie pe Downing Street. Luă prânzul în mediul anonim al unui restaurant fast-food, iar după-amiaza se duse la cinematograf şi urmări de două ori acelaşi film – regizat, printr-o coincidență, de Wim Wenders. Era aproape singur în bezna sălii de cinema.

La ora cinci luă loc pe una din băncile din parcul de lângă casa lui Sally, aşteptând-o să revină. În ciuda celor petrecute, o parte din el abia aştepta să o revadă, din motive ce nu aveau nimic de-a face cu Bill Naughtie, Sphinx sau bancul cu pricina. O fată cu mama invalidă, administrând un magazinaş de delicatese în Cambridge:

În circumstanțe normale, ar fi fost ultima persoană pe care s-ar fi aşteptat să o cunoască. Mai toți prietenii lui erau actori. Era de-a dreptul trist ce mare parte din viață îşi petrecuse în aceleaşi cercuri sociale rarefiate. Londra, teatrul şi televiziunea, audițiile, restaurantele ieftine, bârfele. Poate că toți suntem la fel. Totuşi actorii sunt înclinați să se uite mai mult înlăuntrul lor. Erau ceea ce erau. Şi ceea ce erau, era totul pentru ei.

Ar fi putut trăi oare cu Sally, să fie parte din viața ei?

Se întrebă din nou cum reuşea să o ducă de pe o zi pe alta: casa costisitoare susținută de o afacere de familie ce era pe ducă. Chiar şi cu asigurarea medicală, tot rămâneau de acoperit nişte cheltuieli cu spitalizări şi altele asemenea. O fi având asigurare medicală privată?

El nu şi-a putut permite aşa ceva vreodată.

Apoi se gândi la ce îi spusese Kate. În scurta lor întrevedere din apartamentul din Hoxton ieşiseră la lumină câteva adevăruri.

„Felul în care tu vedeai lucrurile… erai *complet imprevizibil.”*

Acestea fuseseră vorbele ei. Nu voia să-l rănească.

Rostise doar ceea ce gândea de multă vreme. Avea dreptate? Probabil. Dar ce era aşa rău în asta? Era chiar aşa un defect, să priveşti viața din alt unghi, să îndrăzneşti să pui întrebări stupide? Dumnezeule, toată țara citea *Harry Potter*! Cărțile se vânduseră într-un miliard de exemplare tocmai pentru că oamenii se saturaseră de valorile clasice, de promisiunea unei existențe dure, pragmatică, de la leagăn la groapă, pe care o oferea secolul XXI. Vroiau să îşi imagineze din nou.

Până la urmă, nici nu era o surpriză faptul că relația lui cu Kate eşuase aşa. Ea fusese dintotdeauna mult prea realistă, prea conştientă de prăpastia dintre ce are şi ceea ce îşi doreşte, incapabilă să-şi croiască prin fantezie un pod imaginar între cele două. Sally era altfel. Trăia cu mama ei ciudată într-o casă de păpuşi supradimensionată, conducând un magazin care nu vindea nimic util, ea era mult mai aproape de lumea lui Guy. Cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât îşi dorea mai mult să o fi cunoscut cu ani în urmă. Dacă era cineva pe lume care să-l creadă să creadă tot ce i s-a întâmplat până acum – ea era acea persoană. Era sigur că ea se va oferi să-l ajute.

Traficul devenea din ce în ce mai aglomerat cu cât ziua se apropia de final şi din când în când pierdea casa din ochi. La şase fără un sfert, un şir de autobuze roşii trecu pe stradă ca un lanț de elefanți, îngrămădite unele în altele. Semaforul îşi schimbă culoarea şi şirul de vehicule trecu mai departe. Şi deodată dădu cu ochii de el, dezvăluit în spatele cortinei de metal roşu.

În fața casei lui Sally stătea un câine.

Un câine mițos.

Guy îl recunoscu imediat. Se ridică în picioare, ținându-se de bancă. Îl lua cu amețeală. Era acelaşi câine pe care îl zărise în fața casei sale, cu câteva minute înainte de a fi arestat. Ştia de ce se află aici.

Apoi, înainte de a putea schița vreun gest, un taxi trase la bordură şi din el ieşi Sally. Purta un balonzaid gri-deschis, cu cordonul desfăcut. Şi părul era desfăcut.

Probabil se întorcea de la o întâlnire de afaceri. Purta o cămaşă încheiată până la gât şi ducea în mână o geantă.

O urmări cum achită taximetristului şi aşteaptă chitanța, în acelaşi moment, ciobănescul se ridică şi începu să se îndepărteze. Taxiul plecă la o altă comandă. Sally se îndreptă, vârând chitanța în buzunar. Se răsuci pe călcâie şi porni spre uşa casei.

— Sally! Guy o strigă pe nume în timp ce alerga dinspre parc. Dar între ei se întindea strada aglomerată şi fata nu-l auzi. Sally! strigă el a doua oară, dând din mâini. Ştia acum că a avut dreptate, Sally era în pericol.

Câinele era un avertisment. Sau un semnal. Fusese trimis aici, aşa cum venise şi la el, la apartament.

Păşi pe carosabil, dar tocmai atunci semaforul clipi verde şi traficul porni să curgă. Nimeni nu opri să-l lase să treacă.

— Sally! De astă dată îl auzi şi se întoarse cu fața spre el. Ajunsese la poartă. Părea alarmată. Nici nu era de mirare. De cealaltă parte a străzii, un bărbat cu ochelari de soare şi şapcă de baseball îi făcea semne disperate, încercând să se strecoare printre maşini, venind spre ea.

Guy trebuia să ajungă la ea cu orice preț. Țâşni în urma unui taxi şi sări pe altă bandă. O dubită Transit albă scrâşni din frâne. Se auzi un zgomot de metal contorsionat şi o ploicică de sticlă spartă, căci maşina din spatele dubitei intră cu fața în plin, apoi o a doua coliziune, şi încă una. Claxoanele începură să țiuie.

Portierele dubei se deschiseră. Cineva, undeva, începuse să zbiere.

Dar Guy ajunsese deja de cealaltă parte a străzii.

O prinse pe Sally de mână, trăgând-o de lângă portiță.

— Nu poți să intri! zise el.

— Poftim?

— Sunt eu. Guy. Îşi smulse ochelarii şi şapca de pe cap. Guy Fletcher. Mă mai ții minte?

— Guy?

— Trebuie să vii cu mine. Te rog.

O trăgea de mânecă, dar fata refuza să se mişte.

Undeva în spate îl auzi pe şoferul dubitei.

— Hei! Tu de colo! Omul nu ştia cine era Guy, dar cu siguranță ştia cine a provocat accidentul. Cuvintele lui erau încărcate de mânie şi agresivitate.

— Ce faci? Dă-mi drumul! Sally încerca să scape din strânsoare.

— Eşti în pericol!

— Ce tot spui acolo? Lasă-mă!

De cealaltă parte a străzii îşi făcu apariția un polițist pe motocicletă. În orice clipă acum, îşi zise Guy, cineva avea să-l recunoască. Asta-i mai lipsea.

— Sally, te rog…

— Nu.

Şoferul dubitei venea spre el. Polițistul descăleca de pe motocicletă. Ceilalți şoferi se certau de zor între ei.

Şi în acel moment casa lui Sally explodă.

Părea că se dezmembrează cu încetinitorul – sau într-o secvență de imagini care contrazicea scurgerea timpului şi logica universului. Pentru o secundă fantastică, prelungită, casa se deforma ca un balon care se umflă, cărămizile şi țiglele zburlindu-se într-un unghi nenatural, neputând rezista presiunii din interior. Apoi se văzu şi flama, un glob incandescent, portocaliu, cu un miez de cărbune, explodând prin ferestre şi uşi, țâşnind pe coş, destrămând cărămizile, ajungând într-o clipită mai mare decât casa din care izbucnise. Bubuitura era aşa de asurzitoare, încât nu mai era audibilă. Guy nu o auzi. O simți mai degrabă. Cărămizi, lemne rupte şi cioburi de sticlă explodară într-un roi furios care acoperi cerul şi bloca lumina soarelui. În acelaşi timp, Guy fu ridicat pe sus şi aruncat în laterala dubitei, îndoind metalul sub forța izbiturii. Simțea că îi luase foc fața. Auzea suflul bombei vâjâindu-i la urechi. Pentru o clipă fu orbit. Dar vălul de pe ochi începu să se ridice şi se găsi în mijlocul străzii, într-o linişte totală, absolută, urmărind neajutorat cum molozul din casă cade în ninsoare în jurul său. Nu o vedea pe Sally. Dispăruse şi câinele.

Se ridică în picioare, se poticni, căzu, se ridică din nou. Niciun sunet. Nimeni nu mişca. Îşi lipi palmele una de alta pentru a verifica dacă mai poate simți ceva.

Avea mâinile murdare de sânge. Le şterse neîndemânatic de ciment. Se uită la casă. Nu rămăsese mai nimic din ea. Fum negru şi limbi de foc mistuiau

resturile construcției. În grădina din față, o tisă ardea mocnit.

Cealaltă fusese frântă în două. Realiză că mulțumită celor doi copaci, a zidului şi a porții mai era acum în viață. Îl protejaseră de forța exploziei.

Reveni sonorul şi odată cu el începu să simtă dogoarea flăcărilor, lacrimile de la fumul ce-i intra în ochi, durerea din pricina rănilor de pe mâini şi brațe.

Cineva țipa – țipete scurte, ritmice, ca un fel de cod Morse isteric. Şoferul dubitei ce fusese pe cale să îl atace stătea pe carosabil, cu jumătate de față acoperită de funingine şi o tăietură urâtă deasupra ochiului. Guy se întrebă cum o fi arătând el, de ce nu a fost rănit mai grav.

Începu să o caute pe Sally şi o văzu aproape imediat, întinsă pe jos, cu hainele rupte şi părul dezlânat. Se împletici până la ea în vreme ce fata făcea eforturi să se ridice. Balonzaidul fusese făcut ferfeniță. Ochii îi erau mari de spaimă.

— Mama! Fu primul ei cuvânt, aproape inaudibil în zgomotul şi confuzia generală.

— Sally…

— Era înăuntru.

— O, Doamne, Sally, îmi pare atât de rău. Era numai vina lui. Ştia asta deja. Nu ştia ce să îi spună.

— Unde e mama?

Guy aruncă o privire disperată spre casă – ce mai rămăsese din ea.

— Sally, a murit. Nu cred că ar fi putut…

— Nu!

Dar dovada era chiar sub ochii lor, în ceea ce fusese grădina din față, pierdută printre resturile contorsionate ale mobilierului şi decorațiunilor. O pereche de papuci pufoşi, mărime mare, unul dintre ei cuprins de flăcări.

Sally îi zări şi rămase cu privirea în gol. Era prea şocată ca să mai plângă. Rămase cu gura larg deschisă. Era albă la față.

— Sally, îmi pare atât de rău. Încercă să o ajute să se ridice în picioare.

— Nu. Îi era frică de el, de parcă el ar fi fost cel care a pus şi apoi a detonat bomba. Apoi îşi aminti ce-i spusese cu doar câteva momente mai devreme. Ştiai ce se va întâmpla.

— Am venit să te avertizez.

Erau amândoi complet dezorientați – ca şi cum explozia nu distrusese doar

cărămizi şi mortar, dar şi emoțiile lor, percepțiile, realitatea însăşi. Erau prea multe de asimilat. Guy era aici. Era căutat de poliție. Sally îşi pierduse mama. Casa ei era distrusă. Se strânsese mulțimea. Venise poliția. Şi acesta era Cambridge. Ar fi trebuit să fie doar sfârşitul unei zile obişnuite.

Guy nu ştia dacă să rămână cu ea sau să plece. Putea fi recunoscut în orice moment şi apoi arestat – îşi pierduse şapca şi ochelarii de soare. Se apropia cineva de ei.

— Sally… Încercă el.

Începuseră să-i curgă lacrimile pe obraji. În tăcere, năucitor.

Dar când el se uită mai bine la cei doi bărbați care se apropiau de ei, desluşi că nu sunt de la ambulanță sau poliție. Nu erau nici doi trecători întâmplători. Mergeau mult prea încet. Nu schimbaseră pasul defel. Când sare în aer o clădire în mijlocul unui orăşel de provincie, nu porneşti într-acolo. Doar dacă nu cumva te aşteptai la aşa ceva şi aveai un motiv serios să te afli în acel loc.

Iar cei doi erau rabini.

Guy observă hainele lungi, negre, pălăriile cu boruri late, zulufii de la tâmple, bărbile. Evrei de rit hasidic. Şi fu străfulgerat.

— Sally, zise el deodată, iar tonul vocii sale era într-atât de diferit încât fata ridică privirea, iar Guy ştia că îi acordă întreaga ei atenție. Nu pot să îți explic acum, dar eşti în mare pericol. Trebuie să vii cu mine. Chiar acum.

Fata se şterse la ochi.

— Ce?

— Te rog. Crede-mă. Trebuie să plecăm.

Cei doi rabini ajunseseră la cincizeci de metri de ei.

Guy îşi îndreptă privirea spre parc, acolo unde o aşteptase pe Sally să se întoarcă acasă. Încă trei rabini care se mişcau în pâlc în direcția lor. Care erau şansele ca tocmai în ziua asta să aibă loc o conferință evreiască la Cambridge? Exista, desigur, posibilitatea ca un număr mare de rabini, adunați laolaltă, să fi auzit explozia şi să le vină în ajutor.

Posibil. Dar puțin probabil.

— Mama… Sally era mult prea zdruncinată ca să priceapă ce se întâmplă.

— Sally, nu mai ai cu ce să o ajuți pe mama ta, dar dacă nu vii cu mine, suntem ca şi morți.

Reuşi cumva să o ridice în picioare. O cuprinse cu un braț şi începu să o tragă după el, înapoi pe King Street, spre centrul oraşului. Chiar în fața lor staționa un autobuz pentru turişti. Probabil se oprise locului la momentul exploziei, lăsând turiştii pierduți între un rând de căsuțe şi o esplanadă comercială. Primiseră mai mult decât şi-ar fi dorit de la un simplu tur de seară al orăşelului universitar. Aruncă o privire mai departe. Rabinii răsăreau de peste tot, împletindu-se în şiruri negre printre maşini, grăbindu-se pe trotuare. Deja avusese parte de *Sunetul muzicii* la stația din Camden Town. Acum dăduse peste corul malefic din *Scripearulpe acoperiş*. Rabinii ignorau haosul, conducătorii auto şi pasagerii lor care fuseseră afectați de bombă. Asta îi spunea lui Guy tot ce avea nevoie să ştie. Alergă, târând-o pe Sally cu el.

Trecură pe lângă autobuzul de turişti. Nu mai circulau nici maşinile, Guy bănui că explozia a răsunat prin tot oraşul şi toată lumea încremenise pe loc până să afle ce s-a petrecut. Dar dacă nu era pustiu, puțină lume fiind surprinsă pe stradă, nu i-ar fi văzut niciodată pe cei patru care înaintau spre el dintr-o direcție complet diferită.

Faptul că se țineau toți patru de mână nu făcu decât să-l ajute în a-i repera.

Erau homosexuali. Două perechi. Un bărbat îmbrăcat în nişte blue-jeans strâmți, cu un maiou alb. Un altul, ca Liberace, într-o jachetă roz cu paiete, cu o eşarfa de mătase oranj în jurul gâtului. Cel de-al treilea avea o mustață a la Freddy Mercury, era îmbrăcat din cap până în picioare în piele neagră, dezvăluind pieptul gol de sub jacheta desfăcută, cu inele în ambele sfârcuri. Ultimul, silfid până la absurd, cu un sac pe umăr şi mult rimei pe gene.

Acesta fu cel care îi zări primul.

— Uite-i! cârâi el, desenând o curbă prin aer cu o unghie lăcuită.

— Mai repede, mai repede! se tângui Liberace, aidoma unui vizitator dement în prima zi de solduri la Harrods.

Guy aruncă o privire înapoi. Rabinii se uniseră şi se apropiau vertiginos. Drumul era blocat. Dar pe lateral se deschidea un pasaj, prea strâmt pentru maşini. Sally tot nu-şi dădea seama ce se întâmplă. Era încă în stare de şoc. O ridică din nou şi o trase după el violent.

Pasajul ducea spre un alt parc, de unde o alee cotea la dreapta, pe lângă nişte terenuri de tenis şi un grup de puştoaice care se îngrămădiseră în

intersecția miniaturală ca să fumeze. Guy apucă spre parc, dar Sally se opri, încăpățânându-se să nu se mişte.

— Ce se petrece? întrebă ea. Ce faci?

— Nu am timp să-ți explic.

— Nu merg cu tine. Nu înțeleg…

— Sally, ascultă-mă. Te rog. Suntem în pericol dar nu pot să îți explic de ce. Ne urmăresc nişte oameni. Vor să ne facă rău.

— Ce oameni?

— Stereotipuri.

— Poftim?

— Stereotipuri rasiale şi de gen.

— Ce tot îndrugi acolo?

— Ştiu că sună aiurea…

— Suntem urmăriți de stereotipuri?

— Da! Şi indică de cealaltă parte a parcului. Rabinii o luaseră pe iarbă şi veneau mai abitir, cu robele şi ştergarele de rugăciune fluturând în vânt. Îți voi explica totul. Jur. Dar nu acum. Trebuie să găsim un adăpost.

Avusese dreptate legat de Sally. Kate l-ar fi contrazis.

Kate ar fi ținut-o pe a ei şi ar fi murit aşa. Dar Sally dădu din cap şi merse cu el. Ba mai mult. Prelua inițiativa, conducându-l afară din parc, pe lângă terenurile de tenis.

— Să mergem la stația de autobuz, zise ea. Pe aici.

Aleea îi conduse pe lângă un şir de case cu ferestre largi şi iederă. În fața lor, stația de autobuz se ivea luminată – o clădire modernă, urâtă ridicată chiar în centrul comercial al oraşului. Dar nu aveau cum să ajungă la ea. Din nou calea le fu barată, de astă dată de oameni de culoare. Nu. Nu era cuvântul potrivit. Erau parodii hidoase ale negrilor, cu rădăcini în programele de pantomimă şi televiziune ale anilor ’50. Aveau buzele groase, proeminente, ochii bulbucați. Pantalonii strâmți, viu colorați erau special făcuți pentru a evidenția mărimea nenaturală a organelor sexuale. Erau cam zece în total, unii cu casetofoane uriaşe pe umăr, alții cu căciulite din tricot, mişcându-se toți într-un ritm elaborat, legănând din şolduri, rotind brațele de parcă s-ar fi aflat la o înmormântare în New Orleans şi nu în mijlocul Angliei, în plină săptămână. Păreau să-l fi văzut pe Guy.

Câțiva chiuiră şi strigară. O femeie cu un aranjament de fructe pe cap bâțâi din sânii uriaşi, bătu aerul cu mâinile şi cântă din toți bojocii:

— Slavă ție, Doamne!

Sally îi văzu şi ea – dacă ar mai fi avut vreo îndoială privind cele spuse de Guy, acum se risipi cu totul. Ieşi de pe alee, intrând pe o alta, paralelă cu un şir de magazine cu pubele şi conducte de aer condiționat de ambele părți. Aleea nu ducea nicăieri. Era blocată de un zid înalt şi, înainte să le treacă prin minte să sară, în fața lor răsări din neant un chinezoi ai cărui ochi nu puteau fi descrişi decât ca fiind în dungă, îmbrăcat într-un tricou negru şi cu cipilică neagră pe cap, şuierând şi despicând incoerent aerul. Într-o parte găsiră o uşă deschisă. Alergară într-acolo şi intrară în depozitul unui magazin de încălțăminte, aproape de sfârşitul programului. Traversară în fugă magazinul şi ieşiră de cealaltă parte, pe artera principală.

Nu se ştie cum, dar homosexualii ajunseseră aici înaintea lor. Trei dintre ei se împingeau prin mulțimea de cumpărători care îşi croiau drum spre casă, târând anevoie sacoşele şi copiii obosiți. Cel de-al patrulea fusese distras de o cămaşă din vitrina unui magazin cu haine de designer. Un grup de arabi se năpusti pe stradă, cu robele albe fluturând în urma lor, sclipind din toate bijuteriile de aur cu care erau încărcați. Imediat după ei veneau soțiile, cel puțin cinci pentru fiecare bărbat; şi ele aveau ochi în dungă, în sensul că din voalurile negre numai ochii se mai vedeau, printr-o mică despicătură în material. Evreii şi negrii rămăseseră în urmă. Guy şi Sally o luară la goană prin alt pasaj care îi scoase la un colț de stradă unde artera principală se bifurca, cu spațiu pentru taximetre de o parte, o bancă de cealaltă parte şi biciclete peste tot.

— Pe aici! Guy ştia doar că trebuie să se ascundă undeva până când coşmarul avea să se stingă de la sine. Zări intrarea de la Christ's College şi poate numele fu cel care hotărî ca acesta să fie sanctuarul lor. Trecură de poarta deschisă, pe lângă cabina paznicului, traversară o curte interioară şi păşiră într-o a doua curte; aici se opriră în final, în centrul unui cerc perfect de iarbă verde, în mijlocul unui pătrat perfect delimitat de clădiri acoperite cu iederă, cu scări exterioare. Oraşul rămăsese undeva afară. Câțiva studenți trecură pe lângă ei, dar altfel erau singuri.

Niciunul nu zise nimic pentru multă vreme. Soarele coborâse şi în curând avea să apună. Curtea se lăsă cuprinsă de înserare.

Într-un final, Sally fu cea care vorbi prima.

— Asta are legătură cu bancurile, nu? zise ea.

Şi Guy ştiu în acea clipă că găsise iubirea vieții sale.

NOUĂSPREZECE

— Săraca mama, oftă Sally. Oricum nu mai avea aşa mult de trăit. Ştia şi ea asta. Inima nu mai putea duce greutatea imensă. Dar îi plăcuse viața, Guy, şi aştepta vara cu atâta nerăbdare. Nu-mi vine să cred că nu am apucat să-mi iau rămas-bun. Am plecat foarte devreme dimineață, iar ea mai dormea încă. Şi acum…

Ştiau amândoi că era moartă. Vedeau la *Ştirile de la zece* cum cadavrul este scos dintre rămăşițe, doi ofițeri de ambulanță opintindu-se sub greutatea tărgii pe care era întins. Era închipuirea lui Guy, sau şpicherului chiar îi venea greu să îşi păstreze profesionalul *sang froid*?

Imaginea trupului imens sub pătura cenuşie, efortul evident pe chipurile celor doi medici erau nesincronizate cu contextul… de parcă Benny Hill ajunsese cumva în Fâşia Gaza. Altfel toate erau cum le lăsaseră: rămăşițele fumegânde ale casei, ferestrele sparte şi zidurile zdrelite, banda alb-albastră a poliției delimitând zona, polițişti şi pompieri inspectând pagubele, carcasa îndoită a unui pat de alamă, pe jumătate acoperit de cărămizi şi tencuială.

— Oraşul universitar Cambridge s-a oprit în loc în seara aceasta ca urmare unei explozii pe Maid's Causeway, aproape de centrul oraşului, spunea prezentatorul. Cauza exploziei, care a distrus o casă şi a provocat pagube celor din vecinătate, rămâne încă necunoscută, însă poliția a eliminat posibilitatea unui atac terorist. O femeie a fost omorâtă în deflagrație.

Guy se uită la Sally ca să vadă cum primea vestea, dar fata părea distantă, neatinsă de emoțiile zilei. „O femeie a fost omorâtă". Era uluit cum ştirile, cu apetitul lor vorace pentru tragedie şi dezastru, reduceau o viață de om şi un întreg păienjeniş de prieteni şi povestiri împărtăşite la doar câteva cuvinte.

Fiindcă fusese eliminată posibilitatea unui atac terorist, reportajul intrase abia pe locul doi în lista de ştiri a serii. Primul loc fusese ocupat de un nou ministru laburist care primise douăzeci de mii de lire şi un Jaguar ultimul răcnet de la un om de afaceri cu doar câteva ore înainte ca ministerul de care se ocupa

să îi aloce afaceristului un contract de servicii publice în valoare de douăzeci de milioane de lire. Ministrul continua să nege că ar fi făcut ceva greşit.

Guy însuşi căzuse pe locul al patrulea. De-abia acum îl lovea faptul că ştirile sunt similare cu topurile de muzică sau listele de bestseller. Erai primul acum, mai încolo coborai, şi dacă niciun alt pitic nu o mierlea între timp, Guy avea să iasă cu totul din top. Nu că i-ar părea rău. Se pare că nu fusese zărit în Cambridge, dar poliția continua să îl caute şi fotografia lui îşi făcu încă o dată apariția pe ecran. Recunoştea imaginea. Fusese luată din *Spotlight*, fițuica actorilor, dar ceva nu era tocmai în regulă. Nu avea ochii atât de apropiați şi cu siguranță, când fusese imortalizat în poză, zâmbise. Modificaseră imaginea ca să îl facă să pară mai sinistru?

Închise televizorul.

— Ar fi trebuit să fiu aici, zise Sally.

— Dar unde ai fost? întrebă Guy.

— La Londra. Consiliul brânzeturilor a avut o lansare.

Ți se pare caraghios? Tot drumul ca să sorb vin ieftin şi să degust cubulețe de caşcaval la centrul expozițional de la Earâs Court. Nici măcar nu era caşcaval bun… Nu termină fraza. Guy era surprins că nu mai plângea – dar întâmplaseră prea multe în acest puțin timp. Fata purta că fusta lungă, neagră şi cămaşa cu care venise de landra, deşi renunțase la balonzaid. Aşa cum stătea, palidă şi tăcută, cu brațele încrucişate şi cu ochii de un albastru-cenuşiu ațintiți asupra ecranului mut, îi amintea de o păpuşă din perioada victoriană. Poate că îl influența gândul la casa de păpuşi care până mai adineauri însemna „acasă”. Părea istovită.

Erau în camera de motel unde Guy trăsese cu o noapte înainte. Şi-ar fi dorit să fie oriunde altundeva, dar măcar erau în siguranță aici. Putea plăti în numerar. Patronul îl credea turist danez. Cu toată poliția ce înțesa oraşul, nu îndrăznea să se mute în altă parte. Nu mâncaseră nimic, dar Guy coborî şi aduse două pahare mari cu whisky şi un pachet de țigări. Nu mai fumase de zece ani.

— Ce se va întâmpla legat de casă? întrebă Sally.

— Cum adică?

— Nu mai e. S-au dus toate! Tot ce era înăuntru!

Toate hainele mele – tot ce am avut vreodată. Presupun că sunt asigurate. Dar nu a mai rămas nimic!

— Îmi pare rău, Sally, zise el. A fost vina mea.

— De ce spui asta?

— M-ai sunat exact când am fost arestat – şi telefonul meu era ascultat. Asta tot încercam să-ți spun. Între timp a sosit poliția şi, oricum, era prea târziu.

— De ce?

— Probabil te-au auzit spunându-mi că ai numărul de telefon pe care îl căutam. Ştiau că ne-am întâlnit şi că încerci să mă ajuți. Aşa că au decis să te omoare. Şi nici nu cred că ai fost prima lor victimă.

Îi luă o clipă să înțeleagă implicația celor spuse de el.

— Au mai ucis?

— Păi, evident, l-au ucis pe Johnny Peters. Cineva l-a omorât şi l-a îndesat la mine în frigider; cu siguranță nu eu am făcut asta. Dar a mai fost şi un negustor de antichități pe nume Eastman. Mă duceam să-l văd, în Framlingham. Dar până să ajung eu acolo, el era mort.

A avut un accident. Cel puțin, aşa au spus. A căzut o pendulă pe el.

— Cum de l-a omorât?

— Era o pendulă mare. Masivă.

Urmă o pauză lungă. Sally bău din whisky. Primea informațiile cu mult calm şi Guy bănuia că e încă în stare de şoc. Era aşezată pe pat. El era în celălalt capăt al camerei, pe scaun. Ar fi vrut să fie mai aproape de ea.

Ar fi vrut să o cuprindă în brațe… dar nu era momentul potrivit. La cum se simțea, un lucru ar duce la altul – sau măcar la o încercare fâstâcită – şi asta ar fi cu adevărat dezastruos.

— Deci îi omoară pe toți cei care au spus bancul cu Ferrero Rocher? întrebă ea.

— Nu. Guy clătină din cap. Îmi închipui că în acel caz ar fi nevoiți să masacreze jumătate de țară. Ar omorî în stânga şi-n dreapta. Nu. Sunt interesați numai de persoana mea. Vor doar să rupă lanțul…

— Stai o clipă. Stai o clipă. Sally lăsă paharul pe masă.

Licoarea îi mai adusese culoare în obraji. Îmi tot vorbeşti de „ei”. „Ei” în sus şi „ei” în jos. Dar ai vreo idee cine sunt aceşti „ei”?

— Nu. Nici cea mai vagă idee.

— Deci, ce-mi zici tu este că… Încerca să îşi adune gândurile. Cineva, undeva, nu vrea ca tu să afli de unde provin bancurile. Şi chestia asta este atât

de importantă pentru ei, încât sunt în stare să-ți însceneze o crimă şi să ne omoare pe mama, pe mine doar ca să te oprească să afli adevărul.

— Exact. Şi oricine ar fi ei, oamenii ăştia dețin o putere enormă. Îmi ascultă telefonul. Îmi accesează contul bancar, intră la mine în apartament… Poliția pare a fi de partea lor. Şi au o mulțime de oameni care lucrează pentru ei. Pot pune la cale filtre, iar azi ai văzut ce de oameni…

— Rabinii.

— Oameni costumați în rabini. Deja am întâlnit orbi şi maici.

Sally coborî privirea la paharul gol.

— Mai am nevoie de un pahar. Te superi dacă îmi mai aduci unul?

— Sigur că nu.

Se ridică. Dar fata se răzgândi.

— Nu. Mă duc eu. E mai sigur pentru tine să rămâi în cameră. Există riscul să te recunoască cineva.

— Mă aştept ca poliția să te caute şi pe tine.

— Ei, nu în acelaşi scop.

Ieşi. Guy trecu pe pat. Mângâie urma pe care o făcuse în pătură – locul mai purta căldura trupului ei. Nu mai întâlnise pe nimeni ca Sally Lockwood. Un amestec straniu de blândețe şi putere. Uite acum, de exemplu.

Mama ei murise. A pierdut totul. Una peste alta era uluitor că era atât de echilibrată în față unei asemenea calamități. Părea să ia drept axiomatic faptul că el spune adevărul, că nu a ucis pe nimeni. Oricare altă femeie în locul ei s-ar fi temut de el. Gândindu-se la ea, aşteptând-o să se întoarcă, îşi zise că toți anii petrecuți având grijă singură de o invalidă nu numai că au ferit-o de lumea reală, dar au călit-o împotriva ei. Sally fusese învățată să lupte pentru drepturile ei. Iar acum era pe cont propriu.

Dar era pregătită mintal şi emoțional.

O aşteptă, însă cum trecea timpul, deveni din ce în ce mai agitat. Se uită la ceasul de la mână. Trecuseră deja zece minute de când părăsise încăperea. Deschise uşa şi ieşi pe culoar. Nu era nimeni acolo. Când, după un sfert de oră Sally tot nu venise înapoi, Guy se apropie de fereastră şi aruncă o privire în parcare, ascultând atent.

Subit, îi trecu prin gând că s-ar putea înşela în privința ei. Să se fi prefăcut ea oare că-i ține isonul, pândind o ocazie să scape de lângă el? Ar fi putut suna la

poliție chiar în acest moment. Cum de putuse fi aşa de prost?

Tocmai atunci se deschise uşa şi în prag se ivi Sally, ținând în mână o tavă cu două pahare de whisky şi o farfurie cu sandvişuri.

— Îmi pare rău că am stat atât de mult, zise ea. Mi-am dat seama că niciunul dintre noi nu a mâncat. Nu au prea multe, dar sper că am încropit ceva bun.

— Intră! Guy se grăbi să o ajute cu tava. Adusese şi două pungi cu cartofiori prăjiți şi o ciocolată Kitkat. Din patru batoane. Se dojenea în sine pentru ce gândise despre ea. Kate avusese dreptate: uneori vedea lucruri complet aiurea.

Sandvişurile erau din pâine albă, feliată, cu brânză topită şi sos chutney, şi le înghițiră pe nemestecate, stropindu-le din plin cu whisky.

Apoi Sally începu din nou:

— Cât am aşteptat după mâncare, m-am tot gândit, zise ea, şi uite ce mi-am zis. Se opri. Nu ştiu de ce ai început aventura asta, Guy, dar te-ai hotărât să afli de unde vin bancurile…

— De nu m-aş fi apucat, zise Guy.

— Sunt convinsă. În orice caz, aş fi zis că bancurile nu vin de undeva anume. Nu m-am gândit niciodată la asta dar cu siguranță bancurile vin din cărți, televiziune şi, presupun, din filme. Nu oamenii ca Woody Allen sunt cei care inventează glumele? Lumea vede filmele şi transmite bancurile mai departe.

— Nu şi poantele sadice.

— Ei, în filme sunt o groază de poante sadice. Dar nu asta e ideea. Ai pus o întrebare tâmpită şi ar fi trebuit să primeşti un răspuns pe măsură. Dar nu s-a întâmplat aşa.

Au început să ți se întâmple tot felul de lucruri, şi doar pentru că ți-am telefonat şi am zis că pot să te ajut, am început să fiu şi eu afectată. Aşa că e limpede că cineva e hotărât să te oprească şi, după cum spui, indivizii ăştia au mare putere şi par să aibă resurse nelimitate. Ceea ce înseamnă că s-ar putea să ai dreptate. Poate că bancurile sunt controlate în vreun fel – deşi nu-mi pot imagina de ce – şi undeva există o maşinărie sau ceva…

— Un puşti gras într-o mansardă, zise Guy. Aşa mi-am imaginat la început.

Un puşti gras într-o mansardă, atunci. Poate că acesta este secretul pe care toată lumea încearcă să-l țină ascuns.

— Trebuie să-l găsesc, zise Guy. Cred că acum eşti în siguranță. Au încercat să te omoare o dată şi au eşuat, poate te lasă în pace.

— Mă îndoiesc, răspunse Sally. Oricum, n-are a face căci vin şi eu cu tine.

— Unde?

— Pe firul bancului. Se întinse după portofel probabil îl avusese în buzunarul hainei, căci acum era pe pat, deşi Guy nu-l observase până acum. Îl deschise şi scoase la iveală un cartonaş alb. Măcar avem un punct de pornire, continuă ea. S-a întâmplat să am cartea de vizită la mine. Agentul de vânzări. Uite numărul.

Îi dădu cartonaşul lui Guy. Citea:

WILLIAM NAUGHTIE

Sphinx Appliances

0880-450-513

Prietenul tău şi al casei tale.

— N-are adresă, observă Guy.

— Ştiu. Şi e un număr Telverde, 0880. Ar putea fi de oriunde. Dar e un început. Mâine, noi îi sunăm şi poate ne pun în legătură cu Naughtie, astfel încât să putem continua căutările.

Guy îndrăgea felul în care suna acel „noi". Găsise, în sfârşit, o minte asemenea lui în azilul de lunatici. Nu mai era singur.

— Ar trebui să ne culcăm, zise el, adăugând: Eu iau scaunul.

— Dar nu e nevoie. Acesta nu este un pat dublu. Sunt două paturi de o persoană, lipite. Le putem muta.

Mai târziu, stăteau unul lângă altul în cele două paturi, ca un frate şi o soră, împărțind aceeaşi cameră.

— Oh, ce i-ar mai fi plăcut mamei chestia asta, zise Sally, glasul ei plutind uşor prin întuneric. Îi plăceau lucrurile ieşite din comun. Enigmele şi ghicitorile, lucrurile ce nu pot fi explicate. Când a acaparat-o boala şi a rămas prizonieră în casă, nu mai avea aşa de multe bucurii. Îi rămăseseră lucrurile mărunte. Ca reclama în care ai jucat. Sau un indiciu bun la un careu de cuvinte încrucişate. De-abia aştepta să vin acasă ca să îmi povestească cu ce şi-a mai ocupat mintea.

Nu ne-am certat niciodată. Ei… doar o dată. Dar nu o interesau lucrurile comune. Nu suporta politica. Era de părere că e o pierdere de vreme. Era

încarcerată în corpul diform, greoi, dar mintea îi putea colinda neobosită. Îi plăcea să analizeze tiparele după care migrau păsările. Era înnebunită după insectele pe care le descoperea prin grădină. Cânta un cântecel, „Gărgăriță riță, Zboară-n poieniță, Unde oi zbura, Acolo m-oi mărita" şi o lăsa să zboare către alesul inimii ei. Oamenii erau aşa de răi cu ea. Dar nu s-a lăsat niciodată doborâtă, întotdeauna căuta bucuria din lucrurile mărunte...

Sally tăcu. Aşa de aproape de ea, Guy ştiu că cedase, lăsând noaptea să-i şteargă lacrimile de pe obraji.

A doua zi dimineața sună la numărul de telefon de pe cartea de vizită. Suna ocupat. Încercă din nou. Era tot ocupat.

La cea de a douăzeci şi una sau douăzeci şi doua încercare, reuşi să prindă legătura.

— Vă mulțumim că ați sunat la Sphinx Appliances, prietenul tău şi al casei tale. Din motive de securitate şi eficiență în relațiile cu clienții, vă informăm că această convorbire ar putea fi înregistrată. Ați sunat la serviciul automat pentru Relații clienți. Vă rugăm începeți prin a tasta „Steluță" pe telefonul dumneavoastră.

Era o voce feminină. Guy apăsă tasta „Steluță"

— Vă mulțumim. Veți primi acum un meniu cu şapte opțiuni. Dacă în orice moment ați ales opțiunea greşit sau doriți să reveniți la meniul principal, puteți face acest lucru apăsând tasta „Steluță" de două ori. Dacă doriți să achiziționați un produs din linia de aspiratoare, vă rugăm apăsați 1. Dacă aveți o întrebare privind garanția sau polița de asigurare pentru produsul dumneavoastră, apăsați 2.

Pentru suport tehnic, apăsați 3. Dacă doriți să achiziționați accesorii, apăsați 4. Dacă nu sunteți satisfăcut de unul din produsele Sphinx şi doriți să returnați produsul sau să îl schimbați, apăsați 5. Pentru informații despre facturare şi departamentul de contabilitate, apăsați 6. Pentru orice alte informații, vă rugăm rămâneți pe linie şi veți primi legătura la unul din operatorii noştri.

DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM Şi aşa rulă piesa *Patru anotimpuri* a lui Vivaldi timp de şapte minute. Din fericire, fu

curmată până la urmă de o a doua voce.

— Ați sunat la Centrul de relații cu publicul din cadrul Sphinx Appliances. Apelul dumneavoastră este important pentru noi şi sperăm să vă răspundem cât mai repede. Dacă sunteți client comercial, vă rugăm rostiți cuvântul „comercial” acum.

Guy nu zise nimic.

— Pentru suport tehnic, vă rugăm rostiți cuvântul „suport” acum.

Guy nu era sigur de acesta. Totuşi, nu zise nimic.

— Pentru informații generale despre produsele noastre sau despre companie, vă rugăm rostiți cuvântul „informații” acum.

— Informații, zise Guy.

— Ne pare rău. Cererea dumneavoastră este neinteligibilă. Dacă sunteți client comercial, vă rugăm rostiți cuvântul „comercial” acum. Pentru suport tehnic, vă rugăm rostiți cuvântul „suport” acum. Pentru informații generale despre produsele noastre sau despre companie, vă rugăm rostiți cuvântul „informații” acum.

— Informații! zise Guy, ceva mai tare. Informații.

Informații. Informații.

— Ce este? se interesă Sally.

Guy arătă spre receptor şi clătină din cap.

— Ați sunat la Centrul de relații cu publicul din cadrul Sphinx Appliances, îi zise vocea.

— Dar nu vreau la relații cu publicul, mârâi Guy.

Vreau…

— Dacă aveți o plângere sau o sugestie privind produsele noastre, vă rugăm tastați 1. Pentru a fi mai expeditivi, vă rugăm să aveți produsul Sphinx la îndemână pentru a putea dicta codul din douăsprezece cifre pe care îl găsiți lângă codul de bare. Dacă doriți să vă informați în legătură cu produsele oferite de Sphinx, vă rugăm tastați 2. Dacă doriți să faceți o programare la un inginer care să vină la domiciliul dumneavoastră, vă rugăm tastați 3. Dacă ştiți numele şi departamentul persoanei cu care doriți să vorbiți, puteți forma acum numărul direct, începând cu 7 pentru Scoția sau Irlanda, sau 6 pentru Anglia şi Țara Galilor.

Guy nu avea numărul personal al lui William Naughtie, aşa că tastă 2.

DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM De data aceasta Vivaldi şi cele *Patra anotimpuri* ale sale ținură un sfert de ceas înainte ca vocea feminină să revină pe fir.

— Ne cerem scuze pentru întârziere, aceasta se datorează numărului mare de solicitări. Rețineți însă, apelul dumneavoastră este important pentru noi şi sperăm să vă răspundem cât mai repede. Vă mulțumim pentru înțelegere.

DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM Opt minute mai târziu…

— Apelul dumneavoastră este reținut spre a fi direcționat către primul operator disponibil. Sphinx Appliances regretă această întârziere, aceasta se datorează numărului neobişnuit de mare de solicitări primite, în acest moment apelul dumneavoastră este în poziția nouă pe lista de aşteptare.

— Suntem al nouălea apel în aşteptare, îi zise Guy lui Sally. Aceasta începea să dea semne de îngrijorare.

I DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI

DAM DIDLI DII DII DII DU DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI UN BANC CRIMINAL

DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM Se scurseră alte douăsprezece minute.

— În acest moment apelul dumneavoastră este în poziția cinci pe lista de aşteptare. Produsele Sphinx Appliances sunt fabricate în Marea Britanie; sunt rezistente, uşoare şi sigure. Suntem mândri să ne numărăm prin câştigătorii premiului acordat de Ducele de Edinburgh pentru Industrie. Oricare ar fi treaba, Sphinx Appliances este prietenul tău şi al casei tale.

DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM

DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DAM DIDLI…

— Vă mulțumim pentru înțelegere. Toți operatorii sunt ocupați. Ne cerem scuze pentru această întârziere, în acest moment apelul dumneavoastră este în poziția doi pe lista de aşteptare. Aveți un produs mai vechi pe care doriți să îl schimbați? Sphinx Appliances vă oferă o reducere de până la douăzeci şi cinci la sută când schimbați modelul vechi pentru unul nou.

DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM

DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM
DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM
DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM
DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM
DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM
DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM
DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM
DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM
DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM
DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM
DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM
DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM
DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM
DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM
DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM
DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM
DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM
DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM
DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM
DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM
DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM
DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM
DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM
DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM
DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM
DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM
DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM
DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM
DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM
DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM
DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM
DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM
DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM
DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM
DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM
DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM
DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM
DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM
DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM
DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM
DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM
DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM
DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM
DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM
DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM
DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM

DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII I DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDDLI AM DIDLI DAM DII DII DII DII DII DAM DII DAM DII DAM DII DAM DII DAMDII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI

DAM DIDLI DAM DIDLI DII DII DII DII DII DII DII DII DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI DAM DIDLI – Ne cerem scuze pentru întârziere. Aceasta se datorează numărului mare de solicitări. În acest moment apelul dumneavoastră este în poziția trei pe lista de aşteptare…

— Asta e imposibil! exclamă Guy. Eram al doilea şi acum sunt al treilea! Ce naiba cred ăştia că fac?

Era la telefon de mai bine de o oră.

Vivaldi se auzi pentru a şaptea oară.

— Ați sunat la Centrul de relații cu publicul din cadrul Sphinx Appliances. Apelul dumneavoastră este important pentru noi. Ne cerem scuze pentru întârziere. Dacă ştiți numele şi departamentul persoanei cu care doriți să vorbiți, puteți forma acum numărul direct, începând cu 6 pentru Scoția sau Irlanda, sau 7 pentru Anglia şi Țara Galilor. Dacă aveți o plângere sau o sugestie privind produsele noastre, vă rugăm apăsați tasta „Steluță" de două ori. Pentru a fi mai expeditivi, vă rugăm să aveți produsul Sphinx la îndemână pentru a putea dicta codul din douăsprezece cifre pe care îl găsiți lângă codul de bare. Dacă doriți să vă informați în legătură cu produsele oferite de Sphinx, vă rugăm aşteptați în continuare.

— Ia stai un pic. Au mai zis asta, mormăi Guy.

Observă că mâna cu care ținea receptorul se albise. Sally era aşezată pe scaun şi îl privea. Ceva nu e în regulă.

— Alo? De data aceasta era o voce umană.

— Mi-au făcut legătura! se bucură Guy.

— Cu ce vă pot ajuta? Era un bărbat – după glas, un tip tânăr.

— Da. Încerc să contactez pe cineva de la departamentul de vânzări.

— Poftim? Cine e la aparat?

— Sunt – numele meu este Guy Smith. Dar încerc să îl prind pe…

— Noi nu avem departament de vânzări.

— Pardon?

— Cred că aveți un număr greşit.

— Dar nu este posibil. Aştept de aproape o oră!

— Mi-e teamă că v-au făcut legătura la alt interior.

Trebuie să sunați la sediul central din Londra.

— Cum adică?

— Nicio problemă, domnule. Vă fac eu legătura.

I-Nu…

Prea târziu însă. Se auzi un clic, apoi:

— Vă mulțumim că ați sunat la Sphinx Appliances, prietenul tău şi al casei tale. Din motive de securitate şi eficiență în relațiile cu clienții, vă informăm că această convorbire ar putea fi înregistrată. Ați sunat la serviciul automat pentru Relații clienți. Veți primi acum un meniu cu şapte opțiuni. Dacă doriți să achiziționați un produs din linia de aspiratoare, vă rugăm apăsați 1. Dacă aveți o întrebare privind garanția sau polița de asigurare pentru produsul dumneavoastră, apăsați 2. Pentru suport tehnic, apăsați 3. Dacă doriți să achiziționați accesorii, apăsați 4. Dacă nu sunteți satisfăcut de unul din produsele Sphinx şi doriți să returnați produsul sau să îl schimbați, apăsați 5. Pentru informații despre facturare şi departamentul de contabilitate, apăsați 6. Pentru orice alte informații, vă rugăm rămâneți pe linie şi veți primi legătura la unul din operatorii noştri.

DAM DIDL AM DIDL AM DIDL AM DIDLIDLIDLIDLIDLIDLII DII DAM DIDL AM DIDL AM DIDL AM DIDL DIDL DII DII De data aceasta, Paganini. Rulă şapte minute pe ceas.

Guy trânti receptorul.

— E o glumă cretină, zise el şi înțelese că poate chiar asta şi era.

DOUĂZECI

A doua zi dimineața pierdură micul dejun. În mod surprinzător, dormiseră amândoi mai mult şi când coborâră la parter îl găsiră pe bucătar în pragul uşilor de la bucătărie. Era un puşti, abia de împlinise douăzeci de ani, îmbrăcat în pantaloni albi, murdari şi tricou; fuma.

— Îmi pare rău, zise el. Nu servim micul dejun după ora nouă.

Guy îşi consultă ceasul de la mână. Era abia nouă şi două minute. Dar privind mai bine în bucătărie – infectă, unsuroasă – se decise să nu comenteze.

Sally fu de acord.

— Hai să ieşim, propuse ea.

Era o dimineață sclipitoare. Furtuna de acum două zile curățase străzile şi cerul de nori; până şi în acest colț sărăcăcios al oraşului părea că mai e puțin şi

vine vara.

Merseră pe jos până în centrul oraşului... nu tocmai mână în mână, dar aproape. Guy tot nu înțelegea cum de Sally trecuse prin atâtea şi totuşi nu părea afectată. La lumina soarelui, era de-a dreptul radioasă. În acelaşi timp, era îngrijorat că este în preajma ei. În acest sens, mergea intenționat la câțiva paşi distanță. Poliția continua să îl caute şi nu vroia să o pună în şi mai mare pericol. Nu putea permite să fie găsită cu el.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Sally îi zâmbi şi întinse mâna spre el. Mâinile li se atinseră. Guy avea să țină minte pentru tot restul vieții momentul când mâinile lor s-au întâlnit.

— E mai puțin probabil să te observe dacă eşti însoțit, explică ea. Ei cred că eşti pe cont propriu.

Guy nu zise nimic. Era minunat să nu mai fie pe cont propriu.

Găsiră o cafenea. Cambridge era înțesat de asemenea localuri: importuri americane care păreau confortabile şi plăcute la început, dar pe parcurs deveniseră agresive.

Comandară cappucino şi croissant şi se aşezară la o măsuță mai în spate.

— Cum te mai simți? o întrebă el.

— Slinoasă. O să am nevoie de un nou rând de haine.

— Nu cred că ar fi bine să foloseşti cardul de credit.

— De ce nu? se gândi o clipă. Crezi că ştiu că suntem împreună?

— Probabil. Trebuie să avem grijă să nu îi subestimăm.

Rămaseră tăcuți o clipă. Apoi...

— De ce ai făcut asta? întrebă ea.

— Ce anume?

— Chestia asta cu bancul. De unde provin bancurile.

Mi se pare o chestie atât de ciudată la care să te gândeşti.

Guy ridică din umeri.

— Nu e vorba doar de banc. E vorba de mama mea.

— Selina Moore?

— Da. Şovăi, dar numai pentru o fracțiune de secundă.

Nu vorbise despre asta niciodată cu Kate. Dar Sally avea tot dreptul să afle. Oricum, nu mai era un secret. Povestea apăruse în toate ziarele. Probabil ai citit că Selina Moore a fost mama mea. N-am cunoscut-o niciodată.

Am fost adoptat înainte să împlinesc un an.

— Spuneau în ziare… din cauza carierei.

— Întotdeauna m-am întrebat de ce m-a abandonat şi acum am aflat. Eu îi stăteam în drum.

— Ai încercat să o contactezi vreodată?

— M-am gândit adesea la asta. Adică, vroiam să fiu actor şi ea ar fi putut să mă ajute, nu ştiu. Cred că ştia sute de oameni. Şi, bineînțeles, era şi bogată.

— Şi atunci de ce n-ai făcut-o?

— Din toate motivele de mai sus. Guy îşi făcea de lucru cu firimiturile cornului, desenând cerculețe cu vârful degetului. Actorii în general sunt nişte oameni groaznic de egoişti, zise el. Nu ne gândim decât la noi. Şi acum că am aflat că exact de asta m-a abandonat Selina, cred că m-aş fi detestat dacă i-aş fi dat de urmă doar pentru mine şi cariera mea. Oricum, ea probabil nici că n-ar fi vrut să audă de mine. Ar fi fost o chestie jenantă.

— N-ai de unde să ştii asta.

— Ei bine, mi-era teamă să nu se întâmple aşa. Chestia ciudată e că, vezi tu, o admiram atât de mult. Era tot ce-mi doream eu să devin şi într-un fel ea era chiar *eu*.

Bine, biologic vorbind eram la fel. Mi-ar fi plăcut să ştiu cine e tatăl meu, cum m-am născut. Probabil şi el tot actor.

— Ai fi avut ocazia să o întrebi.

Guy clătină din cap.

— Sally, chiar am iubit-o. Aveam toate filmele ei pe casetă, toate articolele decupate din presă. Am văzut-o o dată şi pe scenă. Mă gândeam mereu la ea. Şi după ce s-a retras… mi-am zis să îi scriu. M-am gândit că odată ce a părăsit scena, ne puteam întâlni, ca oamenii normali. Ridică din umeri. Am lăsat-o pentru prea târziu.

— Ai auzit un banc sadic cu ea. Ai vrut să fii cavalerul, campionul ei.

— Abia când era prea târziu. Prea târziu pentru ea. Şi prea târziu pentru mine. Dacă e să-ți zic adevărul, nici nu ar fi trebuit să mă fac actor. N-am fost bun niciodată şi nu voi fi niciodată celebru. Nu ca ea, în orice caz.

— Dar ai jucat bine în reclama la cafea.

— Mi-au dublat vocea.

De cealaltă parte a străzii era un magazin de îmbrăcăminte pentru femei.

Sally îl lăsă pe Guy singur o vreme, în timp ce ea dispăru pentru a-şi cumpăra un rând de haine. După numai zece minute reveni, îmbrăcată de această dată cu blue-jeans, o cămaşă largă în carouri şi o pereche de adidaşi. Arăta exact ca un copil al străzii, un Oliver Twist în variantă modernă. Îi cumpărase şi lui o şapcă nouă, Nike.

Luă loc lângă el.

— Aşadar, ce facem mai departe? întrebă ea.

— Sphinx Appliances, zise Guy. Îi dăduse de cap cât ea era la magazin. Revelația nu-i venise într-un moment arhimedic, o clipă de inspirație în cada de baie sau aşa ceva. Pur şi simplu, era acolo, iar când Guy dădu peste ea, realiză că ideea fusese atât de evidentă, de la început.

— Ce e cu ei?

— Bun. Hai să începem cu numele. Ce fel de companie îşi ia numele de Sphinx? Jumătate din clientelă nu va putea pronunța numele, başca să-l scrie. Vreau să zic, e complet idiot. Ei, chipurile, fac aspiratoare. Ce are asta de-a face cu un monument egiptean fără nas?

— Poate că aspiratoarele sunt fabricate în Cairo.

— Mă îndoiesc. Dar, Sally, ia gândeşte-te. Enigma Sfinxului. Poate acesta este un indiciu.

— Bun, compania e o enigmă, o ghicitoare. E şi asta un fel de glumită.

— Exact. Guy îşi puse şapca pe cap. Îi venea perfect.

Şi mai gândeşte-te şi la apelul nostru telefonic, continuă el. Ştiu că toate firmele au acum un serviciu automat, toate sunt nişte tâmpenii. Dar chestia de aseară. Cu totul altă mâncare de peşte. Cred că era făcută aşa cu un scop.

— Nu vor să fie contactați.

— Nu vor să fie găsiți. Nu sunt pe Internet. Au un număr de telefon care nu duce nicăieri. Şi agenții lor de vânzări au cărți de vizită pe care nu e trecută nicio adresă.

Sally dădea din cap.

— Vrei să spui că Sphinx... sunt cei care fac bancurile şi glumele? întrebă ea.

— Nu. Nu cred că asta vreau să spun. Cred că ei fac aspiratoare.

— Nu înțeleg.

— Doamna Galton avea aspirator, zise Guy. Altă chestie pe care o

descifrase cât ea fusese plecată. L-am văzut când am mers la ei acasă.

— Cine-i doamna Galton?

— Mama unui Cercetaş, Bobby Galton. Când m-am dus să o văd, tocmai dădea cu aspiratorul pe hol, avea un aparat tare ciudat. Nu semăna cu niciun alt aspirator.

Era modern, dar avea un aspect depăşit. Şi avea o grămadă de accesorii… toate de culori diferite.

— Deeeci, femeia asta – doamna Galton – ar fi putut auzi bancul de la unul din agenții lor. Exact ca… aici se opri.

— Ca mama ta, zise Guy.

— Guy, ar putea fi o coincidență. Au agenți prin toată țara, mai mult ca sigur. Ce vrei să spui? Că ei spun aceleaşi bancuri, în mod voit?

— Poate Sphinx nici nu este o companie reală. Guy realiză că începea să se contrazică singur. Ceea ce vreau să spun este că poate afacerea asta cu aspiratoare este doar o acoperire pentru activitatea reală. Sally, ia gândeşte-te.

Ai zis că agentul nu încerca să-i vândă mamei tale nimic, de fapt. I-a făcut ceai. A ținut-o de vorbă. Era un tip plăcut. Avea vreo broşură la el? A lăsat ceva în urmă?

— N-am văzut nimic.

— A lăsat orice altceva – în afară de cartea de vizită?

— Nu.

— Asta în sine e ceva ciudat. Dar am văzut un produs Sphinx. Cel puțin, aşa cred. Sunt ciudate. Voluminoase.

Prost proiectate. Nimeni n-ar vrea să cumpere aşa ceva.

— Doamna Galton a cumpărat unul.

— Excepția care confirmă regula.

— Deci ceea ce-mi spui este că… agenții lor nici nu urmăresc să facă vânzare?

— Călătoresc prin țară. Bancurile merg cu ei. Aşa le diseminează!

— Dar asta tot nu ne spune de unde provin bancurile.

— Dacă dăm de urma celor de la Sphinx Appliances, putem afla.

Tăcere. Sally se strâmba, concentrată, cu palma lipită de frunte. Era o persoană foarte expresivă. Dacă ar fi ajuns la Clairemont, profesorii i-ar fi reproşat că teatralizează.

Într-un final, deschise gura.

— Ai fost arestat imediat după ce te-ai întors din Framlingham, zise ea.

— Da.

— Negustorul de antichități, domnul Eastman, fusese ucis. Aici se oprea cea de a doua pistă.

— Corect. Nu îşi dădea seama unde încearcă ea să ajungă.

— Câte piste ai urmat, de fapt?

* – Trei. Prima m-a dus până la Cercetaşul din St Albans. Numele lui e Robert Galton, dar tatăl lui nu m-a lăsat să vorbesc cu el, şi cu asta basta. A doua a fost cea mai lungă. M-a adus până la tine. Apoi am reluat firul în Stoke-on-Trent şi am ajuns taman până la Framlingham.

Oftă. Bănuiesc că am putea căuta pe cineva care ştie bancul, ca să pornim din nou la drum. Dar nu va fi deloc uşor. Acum ştiu de mine şi cu siguranță sunt pe urmele noastre. Asta presupunând că nu voi fi găsit de poliție mai întâi.

— Doamna Galton locuia în St Albans, zise Sally.

— Da.

— Asta-i la nord de Londra, nu?

— Da. De ce?

— O idee de-a mea. De fiecare dacă când ai luat urma bancului, ai mers cam în aceeaşi direcție generală. De la Londra la Cambridge. Apoi de la Stoke-on-Trent la Framlingham. Întotdeauna te îndreptai spre acelaşi punct.

Guy o luă pe Sally de mână.

— Sally! Eşti genială!

De data această, el fu cel care o lăsă singură la masă.

Ieşi în grabă, nepăsându-i dacă este văzut sau nu. Îi luă doar câteva minute să găsească lucrurile după care plecase. Când reveni la cafenea, aducea cu el un pix, o riglă şi o hartă a Marii Britanii.

Desfăşură harta pe masă.

— Asta este prima pistă, zise el. Însemnă cu x-uri mici locurile pe care le vizitase în căutarea bancului: centrul Londrei, Enfield, Hertford, Sandridge, Redbourn, Chaul End, Bishop's Stortford, Royston, Wimbish Green, Saffron Walden, Duxford, Stapleford, Great Shelford, Rampton şi Cambridge. Semnele trasau o linie clară. Mai erau şi mici scăpări. Rampton, de exemplu, nu se potrivea în schemă. Dar direcția nord-est era de netăgăduit.

— Trasează şi pista a doua pe care ai mers, zise Sally.

Porni de la Stoke-on-Trent. Însemnă apoi Cheadle, Stubwood, Gratwich, Rugeley şi tot aşa până la Framlingham. Observă că pixul trece foarte aproape de Cambridge şi îşi aminti cum, pe motocicletă fiind, crezuse că va ajunge din nou în oraş. Acum vedea şi de ce.

Cea de-a doua linie era înclinată spre prima: două laturi ale unei săgeți.

— Acum uneşte-le, zise Sally.

Aşeză rigla astfel încât linia trasată să fie calea cea mai directă, unind marea majoritate a semnelor. Desenă linia. Una sau două semne erau departe. Dar erau destule cele care se uneau şi dădeau direcție săgeții. Repetă figura cu cealaltă pistă.

Cele două linii se intersectau pe coasta din Suffolk.

— Dar aici nu e nimic, zise ea. Era dezamăgită că nu ajunseseră la un rezultat concret.

— Nu e trecut niciun oraş pe hartă, fu Guy de acord, dar asta nu înseamnă nimic. În primul rând, am trasat mai mult sau mai puțin la nimereală. Ar putea fi oricare din localitățile acestea. Arătă cu degetul. Southwold, Dunwich, Walberswick… chiar şi Sizewell.

— La centrala nucleară?

— Încă nu ştim ce anume căutăm. Ar putea fi vorba de o fabrică sau un birou, sau o serie de şoproane la capătul unei ferme. Sphinx Appliance ar putea fi oriunde. Ne trebuie o hartă mai detaliată. Şi o maşină. Motocicleta lui Guy era în Londra, fireşte. Maşina lui Sally fusese parcată în față casei: acum era fie bucăți, fie fusese ridicată de poliție. Va trebui să închiriem o maşină, zise el.

— Fără cărțile de credit?

Guy se încruntă.

— Mda, ai dreptate. Dar nu putem să ne asumăm riscul acesta. Au ştiut fiece mişcare. Au intrat şi în contul meu la bancă. Dacă vreunul din noi ar plăti cu cardul, ar afla imediat, ceea ce înseamnă că ar şti şi numărul de înmatriculare şi…

— Chiar pari paranoic, zise Sally.

— Mă simt ca Robert Redford în *Cele trei zile ale condorului*.

— Ce-mi place filmul ăla!

— Şi mie. Îl urmărise la televizor împreună cu Kate.

Dar Kate se plictisise şi plecase la culcare.

Sally medita o clipă.

— Aş putea împrumuta o maşină, zise ea. Am un prieten. Mă rog, nu e tocmai prieten. Ne ajută cu livrările la magazin. Are propria lui afacere şi închiriază maşini.

Poate îl conving să accepte numerar.

Plecară împreună din cafenea. Când ieşiră pe trotuar, trei maşini de poliție trecură în viteză pe stradă, cu sirenele urlând. Urmăriră împreună cum maşinile iau curba periculos, îndreptându-se spre motelul de unde veniseră ei.

— Crezi că…? începu Sally.

Guy făcu semn că da. Nu avea nici cea mai mică îndoială că poliția se îndrepta spre *pub*, de unde plecaseră cu câteva ore în urmă.

— Telefonul, zise el. Am sunat la Sphinx Appliances.

Probabil l-au înregistrat.

— Dar nu le-ai dat numele tău real.

— Sunam din Cambridge. Poate au un soft special pentru recunoaşterea vocală avansată. Nu ştiu ce să zic.

Simți cum îl străbate un fior. Îl mira faptul că poliția nu ajunsese la ei mai devreme, dar chiar şi aşa, scăpaseră ca prin urechile acului. Simțea cum se strânge capcana în jurul lor.

— Haide să-l găsim pe prietenul acesta al tău.

Locul de care vorbea Sally se afla la marginea oraşului. Luară un autobuz, mergând tot drumul în tăcere.

Un taximetru ar fi fost mai comod, dar le era teamă să nu fie văzuți. Firma de închirieri se numea Frank's. Avea sediul pe Fulbourn Road, nu departe de aeroport. În față era şi o benzinărie cu trei pompe ce nu mai văzuseră benzină de dinainte de introducerea carburantului fără plumb, un showroom pe jumătate lăsat în paragină şi o firmă pe care scria FRANK'S – ÎNCHIRIEM MAŞINI, vopsită de mână pe ceea ce părea o bucată de lemn luată de la groapa de gunoi. În ciuda acestor însemne, nu era nici urmă de maşini.

Frank era un tip scund, cu părul negru, neras de două zile şi urmele unei vieți pline de eşecuri întipărite pe chip.

Toate la el erau pe ducă: hainele murdare, fără formă pe care le purta, scaunul de plastic pe care stătea, cârpele şi piesele din atelierul pustiu. Era

aşezat în spatele unei tejghele, ascultând un post de radio, cu ziarul *The Sun* deschis în față; într-o mână avea o cană cu ceai, o țigară în cealaltă. Nicotină îi pătase degetele. Pielea avea o culoare nesănătoasă – galben-vineție.

Părea bucuros să o vadă pe Sally şi îl salută din cap pe Guy, care rămăsese mai în spate în încercarea de a nu se arăta prea mult la față.

— Sal, ce cauți tu aici? o întâmpină el. Vrei o cană cu ceai?

— Nu, mersi, Frank. Vreau să îți cer un favor. Vreau să împrumut o maşină.

— Împrumut – sau vrei să închiriezi?

— Să închiriez. Dar te plătesc cu numerar.

Frank se şterse la gură cu mâneca. Greu de spus dacă gura era acum mai curată sau mai murdară.

— Bani gheață, zise el.

— Îți dau o sută de lire sterline.

— Pentru cât timp ai nevoie de maşină?

— Nu ştiu. Câteva zile. Poate mai mult. O să-ți plătesc restul mai târziu.

— Sal, ai intrat la apă?

— Nu.

Frank aruncă o privire peste umăr. Pe perete, sub inevitabilul calendar cu fetițe, era un rând de cuie pentru chei. Calendarul rămăsese deschis la Miss Ianuarie, o fată îmbrăcată cu mănuşi de blană şi nimic altceva.

Deasupra capului ei atârna o singură cheie. Frank o examina atent, apoi se răsuci cu fața la Sally.

— Cine e amicul? întrebă el.

Guy simți o strângere de inimă.

— Un amic.

— E Guy Fletcher. Frank întoarse ziarul şi într-adevăr, la pagina şase era poza lui Guy, destul de mică.

Sally îl privi în ochi.

— Frank, n-a omorât pe nimeni. A fost înscenat totul, încerc să-l ajut. Frank nu zise nimic, aşa că ea continuă:

Îl urmăresc nişte oameni, nu doar poliția. Mă caută şi pe mine. Ieri mi-au aruncat casa în aer.

— Aia a fost casa ta?

— Da.

Frank dădu din cap, fără o altă vorbă. La radio cânta o melodie veche de-a băieților de la Beatles, *Fool On The HM*.

— Avem nevoie de o maşină. M-am gândit la tine pentru că tu ne ajuți la băcănie. Ne ajuți, pe noi doi?

Frank se gândi preț de o clipă. Părea că doar de o clipă avea nevoie. Apoi se aplecă şi luă cheia din cuiul ei.

— Eh, oricum s-au dus naibii toate, zise el. M-a părăsit nevastă-mea şi mi-a lăsat avocații pe cap, care-mi zic că o să-mi ia casa, şi tot.

— Îmi pare rău.

— Ah, nu trebuie. Prefer să vă dau vouă maşina decât să văd că pune ea ghearele pe ea. Stinse țigara şi aprinse alta.

Uneori mă întreb cum se descurcă alții. Nu pricep de ce nu o luăm cu toții razna. Am doi copii care nu mă înghit. O soție care tocmai m-a lăsat baltă. Şi un funcționar de bancă care vrea să dea cu mine de pământ. Poți să iei maşina, păstrează suta de lire. Probabil nu face nici jumătate.

Maşina era o Skoda. Parcată în spatele atelierului, după un rând de canistre de ulei, ca şi cum s-ar fi pitit acolo. Părea argintie, dar în realitate era un lila şters, cu o peliculă subțire de praf. Una dintre oglinzi era spartă.

Era plină de rugină, şi toate cauciucurile erau dezumflate.

Skoda avea şi un abțibild pe lunetă. Abțibildul spunea:

„Cealaltă maşină a mea e o Skoda”. Frank îi dădu cheile lui Sally.

— E o Skoda Favorit, GLXi, din 1989, le explică el.

Ai mai condus una vreodată?

— Nu.

— Rugina nu e aşa de rea pe cum pare. Ruginesc repede, Skodele mai vechi. Motorul e în regulă, mai are nevoie de ceva muncă. Aveam de gând să arunc un ochi, dar n-am avut timp. Roțile au nevoie de aer. E un garaj ceva mai jos pe stradă. Va trebui să-i puneți şi benzină.

Mai are cât să vă ducă până acolo.

— Mulțumim. Sally nu era tocmai sigură ce ar trebui să zică.

Frank se uită peste umărul ei, la Guy.

— Sper să aibă dreptate, zise el. Sper să nu-i fi omorât tu. Pe cei mititei.

— N-am făcut-o eu, se scuză Guy.

— Dar aş înţelege şi asta. Adică, atunci când te uiţi aşa la viaţă, îţi dai seama că trebuie să faci ceva. Mie mi-ar fi plăcut să fiu inventator. De când eram mic îmi plăcea să meşteresc. Mi-ar fi plăcut să inventez ceva, dar n-am făcut-o niciodată. Măcar dacă eşti criminal în serie, îţi scriu ăştia numele la ziar. Oamenii află de tine. E ceva ce mi-ar fi plăcut să fac.

— Mulţumim pentru maşină, zise Guy.

— Nicio problemă. Să vă fie de bine.

Sally îi dădu cheile maşinii şi Guy deschise portiera de la locul şoferului. Chederul scârţâia, Guy fu nevoit să împingă de ea ca să o deschidă la maxim. Urcară. Interiorul maşinii mirosea a scrum de ţigară şi a plastic vechi; ambele geamuri din faţă refuzau să se deschidă. Guy căută contactul. Observă că până şi cheia era ruginită.

Dar, surprinzător, maşinuţa porni la prima cheie, chiar dacă motorul uruia slab, chinuit. Guy mânui schimbătorul de viteze în marşarier şi ieşiră uşor din atelier.

Frank ieşi după ei în curte ca să-i conducă. Rămase o clipă în razele soarelui, urmărind cum Skoda porneşte tărăgănat pe strada principală. Ultima imagine cu el, Guy o surprinse în oglinda retrovizoare. Frank ridică o mână în semn de salut, apoi se întoarse şi se topi în bezna din care ieşise.

DOUĂZECI ŞI UNU

Din Cambridge porniră spre est, prin Bottisham şi mai apoi pe A14, pe lângă Newmarket. După aceea, traversarş o regiune pustie şi neinteresantă, cu promisiunea ţărmului de mare undeva înainte. Ar fi putut fi, îşi zise Guy, un cuplu în vârstă, plecat în vacanţă… „În vârstă" deoarece Skoda nu era capabilă de mai mult de patruzeci la oră, iar când încercai să mergi mai repede pufnea pe ţeava de eşapament un fum negru, uleios.

Ploua din nou, dar când Guy declanşa stergătoarele de parbriz descoperi că doar unul funcţiona, zgâriind aproape inutil sticla. Unul din stopurile de frână era stricat.

Frânele în sine nu aveau efect decât din timp în timp.

— Şi ce-o să facem? întrebă Sally în vreme ce se opinteau, foarte încet, pe o pantă uşor înclinată.

— Când ajungem acolo?

— Da. Se întoarse spre el. Şi unde este mai exact acest acolo? De unde începem?

— M-am gândit şi la asta. Guy semnaliza dar nu se întâmpla nimic. Muriseră şi semnalizatoarele. Cele două linii trasate pe hartă se intersectează chiar sub Southwold, aşa că mă gândeam că ar fi un bun punct de plecare.

Stăm o zi în Southwold, apoi continuăm de-a lungul coastei.

— Făcând ce anume?

— Nu ştiu, ne plimbăm şi noi. În provincie nimic nu se întâmplă fără să nu afle toată lumea. Aşa că hălăduim prin *pub-uri*. Tragem cu urechea la conversațiile oamenilor. Poate cineva o să menționeze firma asta, Sphinx. Putem pune puține întrebări – dacă suntem atenți. Putem să trecem pe la magazine şi să ne interesăm de aspiratoare. Am putea să ne oprim şi la centrele de informare pentru turişti. Habar n-am. Dacă asta nu dă roade, atunci o luăm la picior. Căutăm clădiri deosebite. Dacă ne întâlnim cu cineva în preumblările noastre, putem să zicem că ne-am pierdut şi că aveam întâlnire cu un prieten la fabrica de aspiratoare… Glasul pieri. Ştia că nu era mare brânză de planul lui.

Dar Sally nu părea descurajată.

— Poate avem noroc, zise ea. Suffolk e un comitat mic. Nu sunt multe de văzut acolo.

Skoda ura cu înverşunare să ruleze pe A14, o autostradă în toată regula ce se curba spre sud către Ipswich. Maşina se țâra pe prima bandă, cu motorul înecat, fulgi de rugină desprinzându-se de pe tablă în bătaia curentului de aer. Celelalte maşini treceau în goană pe lângă ei, comete traversând cerul geamurilor.

Guy nu mai ştia cu ce viteză rulează. Acul vitezometrului căzuse la zero. Conducea cu grija că în orice clipă ar putea fi opriți de poliție şi li s-ar cere să arate documentele de revizie tehnică. Sally se foi în scaun şi undeva sub ea unul din arcuri trosni cu putere.

Se uită la ea. Avea o alură remarcabil de relaxată în cămaşa ei largă. Nu era machiată, iar părul decolorat era despletit, nepieptănat.

— Suporți bine toate pățaniile astea, remarcă el.

— Poftim?

— Nimic. Realiză că fără să vrea rostise cu glas tare gândurile care îi

veneau în minte.

Dar ea îl auzise de prima dată.

— Te referi la… mama, zise ea.

— Mama ta. Eu. Brusc eşti o fugară, alături de un tip pe care nu l-ai întâlnit decât o dată în viață. Poliția e pe urmele noastre. Şi bancurile… Nu termină ce avea de spus. N-ai comentat nimic. Nici nu ştiu de ce ai acceptat să vii cu mine.

— Fiindcă te cred, zise ea simplu.

— Dar nimeni altcineva n-ar face-o.

— Am văzut ce s-a întâmplat. Reflectă un moment.

Când vorbi din nou avea o expresie gravă pe chip, ca şi cum ar fi spus ceva la care repetase vreme îndelungată, într-un fel, cred că te aşteptam să apari în viața mea. E un film pe care l-am văzut demult de tot. Cred că se intitula *Abatorul 5*, ştii, după romanul lui Kurt Vonnegut despre bombardarea Dresdei. Nu cred că era un film foarte reuşit şi nu-mi aduc aminte mare parte din el. Dar îmi aduc aminte de o scenă dinspre final. Eroul, personajul principal, stă pe pat şi apare un meteorit. E o lumină pe cer care se apropie din ce în ce mai mult şi deodată este în dormitorul lui, îl ia pe sus şi îl duce pe altă planetă. Şi chestia e că personajul este surprins de ceea ce i se întâmplă, dar în acelaşi timp ştie că asta a aşteptat toată viața. Aşa simt eu acum. Tu eşti lumina de pe cer…

Fata ar fi continuat, dar de sub capotă se auzi o bubuitură puternică şi maşina încetini.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sally.

— Nu ştiu, declară Guy. Dar nu sună bine.

Ieşiră de pe A14 la următoarea bifurcație şi apucară pe drumuri de țară de cealaltă parte a localității Halesworth. Viteza coborâse la numai douăzeci şi cinci de kilometri pe oră, iar temperatura motorului se ridica din ce în ce. Devenise din ce în ce mai greu să schimbe vitezele. Ambreiajul făcea figuri şi întreaga maşină duduia, creându-le o senzație de vomă. De parcă toate aceste probleme ar fi fost de ajuns, cerul se întunecase, pregătindu-se de furtună.

— Ce vrei să facem? o întrebă Guy.

— Păi cred că va trebui să înnoptăm. O să dormim în maşină.

Guy cântări situația o clipă. Din radiator ieşeau fuioare de abur.

— Hai să o ținem tot aşa cât mai putem. Poate dăm peste un hambar, ceva.

Cinci minute mai târziu, Skoda fu cea care avu ultimul cuvânt. Tocmai cotiseră pe un drumeag îngust o privelişte idilică, cu lanuri verzi de o parte şi de alta, împestrițate cu maci sălbatici – când motorul muri fără niciun alt avertisment şi maşina se opri pe loc fără zgomot. Guy tot răsucea cheia în contact, dar maşina era moartă de-a binelea.

— Asta a fost, conchise el.

Sally îi făcu semn.

— Ia uite!

Skoda îi purtase până la un bâlci imposibil.

Bâlciul era ridicat chiar lângă drum, undeva la periferia oraşului Halesworth – nu exista niciun motiv ca el să se fi deschis aici. La prima aruncătură de ochi, era ceva aproape şocant în culorile vii ce ieşeau în evidență pe fundalul plan, de un verde-închis al zonei.

Instalațiile păreau noi: caruselul, țintele, tiribombele, Casa veselă, leagănele. Nu era nici urmă de paraginä, niciun bec ars sau vopsea scrijelită. Acesta nu era un bâlci abandonat şi lăsat să putrezească. Într-un fel era o apariție şi mai de coşmar, lipsindu-i în mod inexplicabil mulțimea de oameni şi gălăgia care ar fi justificat existența sa. Era un bâlci vesel din care fusese extrasă orice urmă de veselie.

Ieşiră din rablă şi urcară dâmbul ierbos, păşind apoi pe câmpul cu maci. Acum puteau distinge căluşeii şi caruselele închise sau dezactivate, lipsa cablurilor de curent electric, generatoarele lipsă. Nu era nici urmă de rulote sau trailere care înconjoară în mod normal un astfel de spectacol, deşi în iarbă rămăseseră urmele anvelopelor, semn că fuseseră aici şi plecaseră. În sfârşit ajunseră şi în fața unei explicații simple, dacă nu incomplete, tipărită pe o foaie de hârtie şi prinsă de ceea ce odată era un poligon de tir:

TÂRG ÎNCHIS

Prin ordinul Prefecturii Suffolk

— Ce crezi? întrebă Guy.

— Nu ştiu ce să zic. Sally aruncă o privire primprejur.

Poate că nu erau sigure leagănele. Sau poate nu aveau autorizație.

Guy simți un strop de ploaie pe gât. Vântul bătea în rafale. Întunericul devenea din ce în ce mai intens. Norii stăteau să plesnească.

— Cred că ar trebui să rămânem aici, zise el. Găsim un loc unde să ne adăpostim.

— La maşinuțe?

— Nu, mi-a ajuns maşina de azi. Mai ales că e la fel de mică.

Până la urmă, sparseră uşa de la Casa veselă. Era una dintre cele mai solide structuri şi în acelaşi timp şi cea mai uşor de spart, probabil pentru că nu era nimic de furat înăuntru. La majoritatea bâlciurilor, Castelul bântuit sau Casa veselă nu era decât un camion parcat, cu o fațadă din placă de lemn – cu o cabină de sticlă la intrare în care o femeie strâmbă sau un pierde-vară te taxa o sumă abracadabrantă pentru plăcerea îndoielnică de a păşi înăuntru. Atracția de față era clădită cu mai multă grijă, însă, o construcție semi-permanentă cu două etaje, ca o căsuță de turtă dulce – proiectată probabil de un ilustrator pentru cărți de copii, un clovn sau un arhitect drogat. Uşile şi ferestrele erau înclinate în toate direcțiile. Coşurile erau îndoite aiuristic. Jardinierele cu flori erau puse pe arcuri, iar burlanele se încolăceau peste tot ca nişte şerpi multicolori. Uşa era încuiată cu lanț şi lacăt, dar Guy o deschise cu un şut. Avu o senzație neplăcută făcând asta, ca un bătăuş minuscul lângă o jucărie gigant.

Interiorul casei prezenta accesoriile obişnuite: porțiuni din podea care se cutremurau sau se legănau, o scară împărțită în secțiuni mobile, uşi false şi tablouri desenate. Nefâind curent, era aproape beznă înăuntru.

— Stai aici, zise el.

Alergă înapoi la maşină. Lângă garajul de unde. Luaseră benzină şi unde umflaseră cauciucurile era şi un supermarket. Guy îşi dăduse seama că ar fi fost prea riscant să tragă la vreun motel sau *pub*, căci poza lui circula în continuare prin ziare, aşa că cumpărase câteva bunuri esențiale: mâncare şi vin, saci de dormit, lumânări, o lanternă cu baterii de rezervă. Începea să plouă.

Maşina arăta nedescris de jalnică în bătaia stropilor de ploaie. Parcă ştia că nu mai e bună de nimic. Guy trânti capacul portbagajului şi fugi înapoi la Sally.

Fata îl aştepta în Casa veselă. Guy aprinse lanterna şi cincizeci de fascicole de lumină se întretăiară, reflectându-se în oglinzile atârnate pe pereți. Erau oglinzi strâmbe, distorsionându-le imaginea în fel şi chip: când pitici, când uriaşi – depinde unde priveau.

Exista şi o zonă dejoacă special amenajată pentru copii, cu un țarc cu mingi, şi o schelă pentru cățărat. Guy întinse sacii de dormit peste țarcul cu

mingi. Desfăcu sacoşele de supermarket şi scoase la iveală tacâmuri de plastic, sandvişuri, salate, borcane cu iaurt şi fructe. În final, desfăcu sticla de vin.

— Doamnă, masa este servită, anunță el.

Sally se aşeză lângă el, pe mingile de cauciuc acoperite de sacii de dormit; un picnic cât se poate de confortabil. Mâncau în tăcere. Le era foame, nu mâncaseră nimic de la oprirea la cafeneaua din Cambridge.

Guy turnă vin roşu în două pahare de plastic.

— Noroc, zise el.

— În sănătatea ta.

Ciocniră plastic de plastic. Băură vinul.

— Nu cred că am putea fi într-o situație mai ciudată decât asta, zise Sally. Bâlciul acesta! Abandonat în mijlocul pustietății. Şi casa asta. Parcă am fi într-un vis.

— Visul unui suprarealist, observă Guy. Arătă spre reflecția uneia dintre lumânări în oglinzile distorsionate.

Imaginea se încolăcea şi tremura. Probabil aşa visa Salvador Dali.

Afară se auzi mârâitul surd al unui tunet, linişte, apoi zbuciumarea dură a ploii pe placajul de lemn, amplificată în toată casa. Turna cu găleata.

— Îmi pare aşa de rău, zise Guy.

— De ce?

— Sally, mă simt vinovat. Ştiu ce mi-ai zis în maşină, dar chiar şi aşa… eu cu ideile mele… n-aveam niciun drept să vin la uşa ta. Şi acum uite ce am făcut! Am distrus totul.

— Asta am vrut să spun, zise Sally. Poate că viața mea se cerea distrusă. Sau măcar scuturată nițel. Mama era de aceeaşi părere. Nu voia să am eu grijă de ea. Voia să se ducă la un sanatoriu. A fost singurul lucru pentru care ne-am certat… dar într-un fel avea dreptate. Nu avea nevoie de mine. Cel puțin, putea să se descurce şi fără mine. Eu o foloseam ca pe un paravan.

— Un paravan?

— Asta de când ne-a părăsit tata. N-aveam niciun sfanț. N-aveam nimic, iar el a plecat pur şi simplu. Cred că eu am fost mai şocată decât ea. Îl adoram, ştii. Îmi povestea de azteci şi maiaşi… despre istorie, despre mitologie. Când eram mică, venea la mine în cameră şi îmi spunea poveşti până adormeam. Uneori încă mi se pare că îi simt parfumul de aftershave. El a fost lumea mea şi nu mi-a venit

să cred că a putut face una ca asta.

Şi după ce a plecat… Aveam douăzeci de ani. Aveam o relație cu un băiat. Aveam atâtea planuri, dar am lăsat totul de izbelişte. M-am ascuns după mama şi am rămas ascunsă acolo. Desigur, boala avansa şi aveam o scuză, dar n-a fost decât o scuză. Adevărul este că îmi era frică să trăiesc. N-am avut viață socială. N-am mai avut un prieten de trei ani de zile. Dacă n-ai fi apărut tu cu toată nebunia asta, m-aş fi transformat într-una din acele domnişoare bătrâne pe care le vezi mergând cu bicicleta prin Cambridge, agitându-se pentru cine ştie ce fundație caritabilă.

Terminase vinul. Întinse paharul de plastic, iar Guy îl umplu la loc.

— Până şi băcănia era o pierdere de timp, continuă ea.

Aveam grijă de magazin numai pentru că mama mi-a zis că trebuie să-mi găsesc ceva de făcut. Dar nu a fost o idee bună. Majoritatea produselor pe care le vindem sunt prea scumpe pentru studenți aşa că în mare parte clienții noştri sunt turişti, iar ei nu vor decât caramele făcute în casă sau pachețele de ceai pentru cadouri. Chiria creştea pe zi ce trecea şi dacă nu erau mama şi Amanda, aş fi închis prăvălia de mult.

— Totuşi, puteai să mori din pricina mea, zise Guy.

Dacă nu plecai ieri la Londra, acum ai fi fost moartă.

— Dar eu mă bucur că ai apărut în viața mea. Ştiu că nu ar trebui să o spun, dar chiar mă bucur. Şi poate povestea asta va avea un final fericit. Vom afla cu ce se ocupă Sphinx şi poate aşa ne lasă şi ei în pace.

— Sally, dar dacă nu e cu final fericit?

— Ei, atunci trebuie să ne crcăm propriile clipe de fericire pe parcurs.

Ploua afară, ceva mai domol. Sunetul stropilor ce cădeau pe acoperiş era mai înfundat, mai depărtat.

Flăcările lumânărilor se aplecau şi se unduiau în ritmul ploii. Guy se apropie de Sally şi o trase spre el, punând în mişcare mingiuțele de plastic ca să-şi facă loc. Pentru prima dată, fata era îndeajuns de aproape de el ca să-i simtă parfumul. Părul ei, căzându-i peste mână, era moale – aproape un vis. O sărută, simțindu-i buzele lipite de ale lui. Buzele puneau o întrebare, iar fata se lipi cu totul de el, ca răspuns.

Se dezbrăcară încet.

Într-una din oglinzi, Guy zări reflecția cămăşii cum urcă şi urcă, în vreme

ce încearcă să şi-o scoată peste cap, capul cocoțat undeva sus pe gâtul său de girafă. În oglinda de lângă, Sally era imensă cât fusese mama ei, scoțându-şi bluza şi sutienul şi eliberând doi sâni monstruos de mari. De fapt nu era decât o pereche imensă de sâni cu un cap pipernicit deasupra, ochişori în dungă şi picioruşe butucănoase ițindu-se de sub fustă. Se aplecă să-şi dea jos fusta, iar trupul se transformă într-o mică armonică. Sânii dispărură. În schimb şoldurile se umflară ca nişte gogoşi. Dispărură şoldurile. Se umflară din nou sânii. Reuşi să se descotorosească de fustă şi ieşiră la iveală picioarele, subțirele, îndepărtate.

Din nefericire, Guy avea dotările unui bebeluş de o lună. Organele genitale erau prinse, retrase în coridorul nesfârşit al propriilor picioare. Îşi schimbă poziția pe sacul de dormit şi fu uşurat să le vadă explodându-i peste umăr. Capul lui Sally se micşorase cât o boabă de mazăre, dar Guy o prinse în brațe şi o trase spre el, contopindu-şi trupurile într-unul singur. Nu se mai putea ghici care brațe sunt ale cui sau dacă erau brațe.

Deveniseră o formă rozalie care pulsa, sclipea, se mişca şi se redefinea în mod constant pe patul la fel de multiform de mingiuțe de plastic.

Se sărutară – iar buzele se uniră şi se topiră în forma unei inimi. Fata se rostogoli deasupra lui, absorbind tot trupul lui într-al ei, două păpuşi ruseşti, una ieşind din cealaltă. Flăcările lumânărilor parcă erau mai aprinse.

Toată casa era pe jar. Guy aruncă brațele spre spate şi mâinile lui trecură din oglindă în oglindă, în oglindă şi tot aşa, la infinit. Capul lui Sally se scurse deasupra lui, cu buzele întinse, încă lipite de ale lui. Tentacule de carne țâşniră în toate direcțiile. Clovnii pictați pe pereți şi tavane se uitau în jos la ei şi râdeau.

La sfârşit rămaseră întinşi unul lângă altul, făcuți sandviş între cei doi saci de dormit, ascultând cântecul ploii.

— Sally, trebuie să îți pun o întrebare, zise Guy. M-am tot gândit la asta de când te-am întâlnit.

— Ce anume? Era pe jumătate adormită.

— Ai zis că atunci când a plecat tatăl tău, nu v-a lăsat aproape nimic. Iar băcănia nu-ți aduce profit. Aşa că mă întrebam cum ai făcut ca să supraviețuieşti. Cum de ați cumpărat casa aceea frumoasă?

Fata se încorda abia perceptibil şi Guy se întrebă dacă nu cumva ascundea un secret. Avea dreptate.

— Mă bucur că m-ai întrebat, zise ea. Am tot vrut să-ți spun.

— Nu este treaba mea.

— Nu. Ar trebui să ştii. Îşi rezemă capul pe umărul lui.

Părul îl atinse pe obraz. Simțea cum emană somn.

Ajungea până la el, ca prin osmoză.

— E adevărat, continuă ea. După ce a plecat tata, totul era un dezastru. Ne lăsase o sumă mică, dar nu suficient să trăim din ea. Nu ştiam ce să mai facem.

Şovăi îndelung.

— Dar am câştigat un milion de lire sterline la tombola obligațiunilor la purtător. Mătuşa mea mi le-a dat şi nici nu ştiam că am aşa ceva în casă. A picat din senin şi ne-a salvat. Îmi pare rău, Guy.

— N-are de ce să-ți pară rău. E nemaipomenit.

Şi adormiră împreună.

DOUĂZECI ŞI UNU

Skoda era terminată, aşa că a doua zi porniră pe jos, lăsând bâlciul în urma lor. Apucară pe cărări prin lanuri de porumb şi prin păduri cu covor de clopoței albaştri.

Vremea de primăvară se schimbase iar, şi deşi pământul era reavăn sub talpă, soarele sclipea pe cer voios. Merseră cincisprezece kilometri pe jos până la primul sat, dotat cu stație de autobuz şi, o oră mai târziu, cu autobuz. Aşa ajunseră până la urmă în Southwold.

— E foarte frumos aici, zise Sally. Dintotdeauna mi-am dorit să locuiesc pe coastă, la malul mării.

— Şi eu.

— Păi şi atunci de ce n-ai făcut-o? îl provocă ea.

Guy reflectă.

— Actorii nu prea îşi găsesc de lucru la mare, zise el, decât dacă sunt dispuşi să se bage la un „Punch and Judy”[37]. Care e scuza ta?

— Mama.

Southwold era de o frumusețe perfectă, un orăşel de coastă al Angliei care amintea de vremurile când toată lumea vroia să fie văzută pe litoralul englez. Pe Guy îl ducea cu gândul la o bătrână doamnă, în drum spre coafor: mocăită şi

[37] Echivalentul teatrului de păpuşi având-i ca eroi pe Vasilache şi Mărioara, la noi (n. tr.)

înceată, teribil de mândră de ea.

Îndrăgea pontonul frumos restaurat, farul – improbabil plasat chiar în mijlocul străzii şi cabinele de pe plajă, vopsite în culori sclipitoare ce contrastau cu plumburiul nesfârşit al Mării Nordului. El şi Sally parcurseră toată lungimea plajei, apoi se aşezară pe un pietroi pentru picnic. Nu descoperiseră încă nimic despre Sphinx, însă destul de multe unul despre celălalt.

Aveau multe în comun. Le plăcea muzica celor de la Eagles, urmăreau filmele lui David Lean, îndrăgeau bucătăria grecească şi înghețatele Magnum cu ciocolată albă. Amândoi detestau politica, restaurantele japoneze pe bandă rulantă şi orice ieşea din mintea lui Tracey Emin sau a lui Damien Hirst[38]. Existau şi diferențe. Sally nu mergea la teatru.

— Mi se pare plictisitor, lămuri ea. Plăteşti atât de mult pentru bilet şi apoi stai în scaun, înghesuit, incomod, iar piesele sunt atât de luuuungi.

— Shakespeare? Plictisitor?

— Indiferent de piesă, pe la actul patru îmi amorțeşte fundul. Guy, îmi pare rău. Iubesc sonetele şi piesele lui au nişte pasaje fantastice de poezie. Dar prefer să le citesc decât să le văd la teatru.

— Sacrilegiu!

Guy sări pe unul din bolovani şi rămase aşa, într-un singur picior.

— Da, lumea-ntreagă este doar o scenă, urlă el. Femei, bărbați, îşi joacă rolul lor: îi vezi intrând, ieşind şi, câteodată, mai multe roluri joacă unul singur[39]…

Sally îl aplaudă. Undeva dedesubt valurile se spărgeau de stânci.

Guy sări la loc pe piatra lor. Cât fusese cu Kate, se simțise mai mereu provocat. Acesta era adevărul. Ea stabilea anumite ştachete, iar lui îi fusese tot timpul teamă că nu poate trece de acestea. Privind înapoi, realiza acum că relația lor era pierdută încă de la început. Cu Sally era de foarte puțin timp şi deja ştia că lângă ea se poate destinde. De fiecare dată când o privea, îi năvăleau în gând sute de clişee. Femeia visurilor sale. Dragoste la prima vedere. Făcuți unul pentru altul. Se simțea de parcă o ştia de când lumea şi o iertase deja pentru că avusese tupeul să câştige un milion de lire la loteria obligațiunilor.

Terminară picnicul şi aruncară toate ambalajele la coş.

---

[38] Artişti contemporani englezi ce fac parte din grupul YBA Young British Artists, sau pe scurt Britertists (n. tr.).

[39] Shakespeare, Cum vă place, Actul II, Scena 7 (n. tr.).

Apoi porniră înapoi spre centrul oraşului Southwold, intrând pe artera principală în căutarea unui magazin de electrocasnice. Era unul singur. O prăvălie mică, cu tavanul jos şi ferestre arcuite, atât de antică, încât şi articolele date spre vânzare păreau antice. Intrară înăuntru.

Proprietarul magazinului era un bătrân septuagenar, îmbrăcat în halat cafeniu. Era miop şi nu exista riscul să-l recunoască pe Guy. Se deplasa mai mult pe pipăite.

— Da? O privi pe Sally prin lentilele groase, bifocale ale ochelarilor. Era aproape chel, cu un cap care se lăsa pe spate în felul puilor de pasăre când aşteaptă să fie hrăniți de părinții lor.

— Am vrea să cumpărăm un aspirator, zise Sally.

— Da, avem aspiratoare, o asigură bătrânul.

— Vrem un aspirator Sphinx.

— Sphinx? N-am auzit de ei. Avem aici Dyson şi Electrolux.

— Nu. Noi am vrea unul de la Sphinx.

— Sphinx? Sunt francezi? Avem Miele. Şi ei sunt francezi. Şi avem un model la ofertă specială.

Guy prelua controlul discuției.

— Ni s-a zis că Sphinx este o companie de aici din Suffolk, zise el. Am înțeles că produc electrocasnice pe undeva, prin zona asta.

— Nimeni nu face electrocasnice aici în Suffolk, nu am auzit, zise bătrânul. Poate în Ipswich. Dar cu siguranță nu aici.

Ieşiră din nou în stradă. Era miercuri după-amiaza şi multe dintre magazine închiseseră mai devreme. Nu era multă lume la cumpărături.

— Of, ce pierdere de vreme, zise Guy.

— Ei, de-abia am început…

— Ştiu. Dar…

Guy deja întrezărea imposibilitatea sarcinii pe care şi-o asumase. Era în mijlocul oraşului Southwold. Cum să găsească ceva ce s-ar putea să nici nu existe, sau dacă exista era oriunde pe o arie de zeci, sute de kilometri ceva ce ar putea arăta a fabrică, sau poate a orice altceva?

De cealaltă parte a drumului era distileria Adnam, ridicându-se deasupra magazinelor. Cine putea spune dacă Sphinx nu este ascuns înăuntru? Un serviciu de diseminare a bancurilor dându-se drept producător de electrocasnice,

dându-se drept distilerie. Guy nu putea pune prea multe întrebări fără a atrage atenția asupra sa. Chiar şi în Suffolk poliția se poate să fi fost alertată în privința lui. Deci ce să facă? Unde să meargă mai departe?

Şi, în secret, îşi făcea griji şi din pricina metodei pe care o utilizase ca să ajungă aici – trasarea rutelor pe hartă. În cel mai bun caz, era imprecisă. Se prea poate să fie complet eronată. Liniile păreau să se intersecteze pe coasta din Suffolk – dar cine putea spune dacă nu mergeau mai departe, până în Olanda? Oare bancul cu Ferrero Rocher o fi ajuns în Anglia pe bac? Problema reală era că habar n-avea ce anume caută. Un cuvânt.

Sphinx. Putea fi orice. Putea să nu fie nimic.

Aruncară o privire prin vitrinele magazinelor, dar nu găsiră nimic printre anunțurile pentru cărucioare la mâna a doua şi oferte de serviciu. Întrebară oamenii pe stradă, fără nicio discriminare.

— Bună ziua. Căutăm sediul Sphinx. Ce este? Credem că e un fel de fabrică. N-ați auzit de ei? Mulțumim frumos. Sally îşi cumpără încă un rând de haine dintr-un butic din Southwold şi ieşi de aici gătită ca un căpitan pe mare. Proprietara buticului nu auzise niciodată de Sphinx.

Nu exista nimic cu numele acesta în zonă.

Rămaseră peste noapte la un *pub*. Oamenii din Southwold păreau atât de rupți de restul lumii, încât probabil nici nu auziseră de Guy Fletcher, ucigaşul de pitici, şi chiar dacă ar fi auzit, nu ar fi fost interesați. În orice caz, riscul de a fi recunoscut era minim. Un orăşel la mare cum era acesta era cu siguranță ultimul loc unde s-ar fi aşteptat cineva să-l găsească.

În seara aceea, Guy şi Sally stăteau întinşi pe pat, ținându-se în brațe.

— E în van, mormăi Guy.

— Deja te dai bătut?

— Sally, nici nu ştim ce anume căutăm.

— Ai tu o idee mai bună?

— Nu.

— Atunci taci din gură şi vino încoace…

De la Southwold la Walberswick prin Blythburgh, cu biserica sa absurd de înaltă dominând peste mlaştini, îşi petrecură următoarele două zile explorând coasta comitatului. Uneori se deplasau cu autobuzul, însă în mare parte din timp erau bucuroşi să meargă pe jos. Le permitea să observe mai bine lucruri

interesante, demne de investigat.

Dar toate fermele, hambarele, unitățile industriale, benzinăriile şi turnurile în paragină se dovediră a fi exact ceea ce erau. Provincia nu avea nimic de-a face cu Sphinx Appliances şi toți cei cu care discutau le răspundeau cu un gest din ce în ce mai familiar, clătinând din cap.

Thorpeness era ceva mai promițător. Aici, cam la un kilometru mai la nord de Aldeburgh, fusese ridicată în perioada victoriană o stațiune de vacanță, absolut ridicolă – creată de patriarhii epocii pentru muncitorii lor, teribil de sinistră. Totul era parcă făcut din carton.

Totul părea fals, inclusiv întinderea de apă care arăta ca un lac natural, însă era o creație a omului şi nu avea mai mult de jumătate de metru adâncime. Casele din Thorpeness erau în tonuri de alb şi negru şi păreau să fi fost strămutate din Elveția. Orăşelul abunda în arcade şi mici piețe, ceainării sfărâmicioase, faimosul „Castel din nori" – un turn de apă deghizat în castel plutitor. Într-un fel, turnul putea fi privit şi ca o glumă proastă.

Locul îi amintea lui Guy de un episod din *Răzbunătorii*. El şi Sally îşi petrecură aici jumătate de zi, aşteptându-se să zărească bărbați cu melon şi umbrele, sau femei gătite în blănuri, la volanul unor maşini sport. Cu certitudine, dacă această organizație Sphinx avea un sediu, atunci acesta era locul cel mai potrivit pentru el.

Dar oraşul era practic gol. Multe din case deveniseră case de vacanță. Nu puteau fi învinovățiți băştinaşii rămaşi. Acesta era doar un orăşel de mare, care-şi vedea de treaba lui pe coasta de est.

Aldeburgh se găsea la mai puțin de o oră de mers pe jos.

Îşi petrecură aici restul zilei, începând cu prânzul: cea mai bună porție de cartofi cu peşte pe care o gustaseră vreodată, învelită în hârtie şi servită pe faleză. Dar Guy observă imediat că îşi pierd vremea aici.

— Aldeburgh e mult prea snob, zise el. Adică, toți cei care locuiesc aici sunt bogătani londonezi sau foşti londonezi. N-am văzut în viața mea atâtea galerii de artă pe o singură stradă. Ne pierdem timpul.

— Ce altceva am putea face?

Guy se gândea serios la asta. De când plecaseră din Southwold, o parte din el începea să se gândească la viitor… viitorul pe care şi-l putea clădi dacă nu reuşea să îşi dovedească nevinovăția.

— Ne apucăm de oierit, zise el.

— Ce?

— Vorbesc serios. Tu ai bani. Şi nu eşti căutată de poliție. Ai putea cumpăra o fermă de oi undeva prin Scoția. O căbănuță. Mi-ai zis că îți doreşti să locuieşti la mare. Poate ne mutăm în Shetland.

— Să creştem oi?

— Măcar ne-am avea unul pe altul.

Sally se aplecă spre el şi îl sărută pe obraz.

— Guy, merg cu tine oriunde vrei tu, zise ea. Dar hai să nu cedăm, nu încă.

Guy oftă.

— Aş vrea să uităm de toată chestia asta, zise el. Sau chestia asta să uite de noi. Îți zic un singur lucru. Când se va termina totul, n-am să mai spun niciun banc.

— Dacă ai de gând să te faci oier în Shetland, cred că îți va trebui simțul umorului.

Explorară puțin oraşul. Încă o dată descoperiră un singur magazin de electrocasnice şi câteva chioşcuri cu ziare şi reviste, dar nimeni nu ştia nimic de Sphinx. Exista şi un centru de informații şi, în aceeaşi incintă, un birou de rezervări pentru sala de concerte Snape Maltings. De ambele se ocupau nişte doamne bătrâne, absolut fermecătoare. Ambele s-au dovedit a fi complet inutile.

Şi aşa, a doua zi îşi continuară călătoria spre sud. Se obişnuiseră să vadă cupola de un alb strălucitor a centralei nucleare Sizewell B la marginea mării, iar Sally chiar se întreba dacă n-ar fi bine să o cerceteze mai atent.

Era posibil să existe un centru pentru vizitatori dar, în afară de asta, centrala era una din puținele construcții de pe coastă cu privire la care hotărâseră în mod oficial şi cât se paote de serios că nu are a face cu ancheta lor.

Guy era împotrivă.

— Dacă suntem prinşi încercând să intrăm acolo, vom fi arestați amândoi. Şi, oricum, nu poți să ascunzi o fabrică de aspiratoare într-o centrală nucleară. E o nebunie.

— Şi nu e o nebunie să te urmărească gloate de rabini prin centrul Cambridgeului?

— Sally, uită de centrală. Mergem de-a lungul coastei şi dacă nu găsim

nimic, putem să ne întoarcem.

Şi aşa sosiră în Kelford, un oraş de pescari situat nu tocmai la mare, ci pe malurile râului Ore, de cealaltă parte a pârâului Butley. De cum ajunseră, observară că era diferit de celelalte localităţi din Suffolk prin care trecuseră, mai izolat, la capătul unei singure şosele înconjurată de o întindere interminabilă de pădure. Guy şi Sally merseră o oră înainte să fie luaţi de un fermier în camioneta lui şi chiar şi atunci, trecu o bună bucată de vreme până să iasă din desiş. Nu văzură case, nu se deschideau privelişti, nu existau semne de circulaţie dar, ce-i drept, nici nu exista alt drum. Într-un final, ieşiră la lumină într-un decor de ţară tipic englezesc, de-a dreptul divin. Câmpii line ca un covor de pluş. O biserică, o fermă şi un hambar scoase parcă dintr-o cutie de jucării Homby, amplasate cu aceeaşi grijă în decorul ireal.

Cerul albastru deasupra, punctat de norişori albi ca de vată. Un soare blând, o briză caldă. Fermierul îi lăsă acolo şi purcese înapoi spre Snape.

În Suffolk nu erau multe dealuri, însă Kelford se cuibărise la poalele unuia dintre acestea. Toată localitatea era construită în pantă, devenind mai veche şi mai excentrică cu cât coborai la vale. În vârf găseai casele moderne, bungalow-urile şi căsuţele în stil Tudor, acneea de pe chipul oricărui sat englezesc. O benzinărie mică, cu doar două pompe şi, de cealaltă parte a străzii, o bibliotecă şi un magazin de mobilă care se închisese cu zece ani în urmă, lăsând însă în vitrina largă o canapea înflorată, optimistă. Pe undeva pe la jumătatea pantei se găsea piaţa satului, care nu era pătrată ca toate pieţele săteşti, ci mai degrabă lunguiaţă, *cu pub*, un magazin de lumânări, librărie şi obişnuita combinaţie de oficiu poştal şi magazin mixt. Alături era biserica – Sf. Sebastian. Şi aici văzură Guy şi Sally primul semn de viaţă din acest sat…

Sau mai degrabă de moarte. Picaseră la tanc pentru a asista la o înmormântare.

Trecând pe lângă cortegiu, zăriră patru tineri cărând un coşciug din biserică pentru a-l duce în cimitir. Tinerii erau îmbrăcaţi în costume de culoare închisă, iar la gât purtau cravate ce atârnau aiurea, ori prea lungi, ori prea scurte, cu nodurile strâns legate la beregată. Aceştia nu erau oameni care se îmbrăcau prea des la cravată şi costum. În urma lor veneau în jur de treizeci de bărbaţi şi femei. Primul era vicarul, ţinându-se cu braţele ca şi cum ar fi vrut să se protejeze de frig, cu capul plecat în pământ, concentrat la ceva în direcţia

stângă. Era un om în vârstă şi Guy se gândi imediat că era destul de ineficient în misiunea sa, ignorând-o complet pe văduvă.

Femeia era îmbrăcată în negru, cu chipul acoperit de un văl, şi trăgea după ea doi adolescenți – încorsetați împotriva voinței lor în costum – şi o fetiță de şapte sau opt anişori. Ceilalți săteni încheiau cortegiul funerar în mod tipic, înaintând stânjeniți pe cât erau de posomorâți, nevoiți să tacă, gândindu-se probabil la orice altceva în afara motivului pentru care se aflau aici.

— Observi ceva ciudat la cimitirul acesta? îl întrebă Sally.

— Nu, răspunse Guy, urmărind procesiunea cum trece pe aleea bisericii.

— Nu ți se pare că sunt multe morminte?

Era adevărat. Cimitirul era supra-aglomerat, prea multe pietre funerare luptându-se pentru spațiul limitat, cu prea puțină iarbă printre gropi. Unele morminte erau vechi. Erau cele ale căror pietre de căpătâi fuseseră mâncate de vreme, şi acum stăteau înclinate spre pământ.

Dar majoritatea mormintelor erau noi, iar plăcile de marmură modernă cu gravurile lor făcute la maşină păreau reci şi inoportune. Lui Guy îi aminteau de două pachete de cărți, unul nou şi unul vechi, amestecate aiurea. Acesta nu era un loc al elegiilor şi reculegerii. Era un dezastru.

Guy urmări cum sicriul este purtat la locul de odihnă veşnică. Sub un stejar bătrân se căsca o groapă întunecată, săpată periculos de aproape de trunchiul vânjos. Cu siguranță rădăcinile îngreunaseră treaba. Sally îl trase de mânecă. Nu voia să rămână aici şi Guy era de aceeaşi părere. Plecară împreună mai departe.

Drumul coti imediat după biserică şi continuă la vale, cu un rând de căsuțe alipite una de alta pe o parte şi case mai arătoase, în stil Georgian, pe cealaltă. Unele dintre acestea aveau tufişuri tunse în forme ciudate: păuni, arcade, scoici şi bărcuțe. Ajunseră la o intersecție unde un semn îi avertiza că dacă merg tot înainte, vor ajunge într-o fundătură. De o parte se ridica o casă adăpostind un al doilea *pub*, cu ferestre largi, acoperit cu iederă, răsărind parcă din iarbă. Se numea Ancora şi avea anunț de închiriat camere.

— Am putea lua o cameră aici, zise Sally.

Guy nu era sigur, dar cedă. Merseseră destul şi le-ar fi luat ore să iasă din Kelford. Asta îl îngrijora de fapt. Dacă erau descoperiți aici, n-ar fi avut nicio cale de scăpare. Nu mai ajunsese vreodată într-un loc atât de izolat. Pădurea ce-l

înconjura tăiase orice legătură cu civilizația.

Traversară parcarea. Localul era deschis; păşiră într-o sală scundă, intimă, cu pardoseala de piatră, un bar de lemn curbat de ani şi un cămin ce mirosea a funingine şi a seri lungi de iarnă. Era douăsprezece şi jumătate şi nu era nici țipenie de om; însă deschiderea uşii de la intrare făcuse să sune un clopoțel aninat de un arc şi o clipă mai târziu apăru barmanul, aplecându-se ca să treacă pe sub o arcadă ce conducea probabil spre bucătărie. Era un om slab, cu început de chelie şi o față posacă, cu ochi goi ce îi priveau ca pe doi intruşi, şi nu clienți.

— Da? Reuşi să facă întrebarea să sune aproape ostil.

— Am vrea o cameră, zise Sally.

— Oh. Barmanul parcă uitase că localul avea şi camere de închiriat.

— Aveți camere libere? întrebă Sally.

— Cât doriți să rămâneți?

— Doar noaptea asta.

Iu Aninony norowirz Barmanul luă de pe raft un caiet de exerciții vechi şi mototolit şi citi din el. Era evident dezamăgit să descopere că la Ancora nu se cazase nimeni. Închise caietul.

— Treizeci de lire pe noapte, zise el. Cu mic dejun inclus.

— Foarte bine. Sally aruncă o căutătură spre Guy, care aprobă. Nu exista riscul ca barmanul să îi recunoască.

Până acum, nici măcar nu se uitase înspre ei.

Barmanul scoase la iveală o cheie grea şi uşor ruginită, prinsă de o bucată de lemn – brelocul favorit prin localurile de țară, pe care era încrustată cifra 2.

— În capul scărilor şi la dreapta, zise el.

Se îndreptară spre scări dar, în ultimul moment, Guy nu rezistă şi se întoarse. Barmanul se rezema – sau mai bine zis se pleoştise – de bar, cu capul în palmă. Era întruchiparea amărăciunii.

— Am văzut o înmormântare când veneam încoace, întrebă Guy. Vă era prieten?

Barmanul clătină din cap.

— Nu. Nu l-am cunoscut.

— Ăă… Îmi pare rău.

Barmanul ridică din umeri. Cei doi urcară scările.

Camera era aşa cum îşi imaginaseră, judecând după aspectul exterior al

pubului: mică, de modă veche, asimetrică. Patul se înclina într-o parte, pereții în alta.

Tavanul şi patul cu baldachin se umflaseră de simpatie unul față de celălalt. La ferestre erau perdele de brocart, pe pereți acuarele înfățișând Aldeburgh şi Snape şi un fotoliu prea voluminos pentru colțul în care fusese amplasat, făcând aproape imposibilă trecerea pe lângă pat. Guy deschise fereastra şi privi afară la intersecția pe unde veniseră, cu fundătura din dreapta.

— Slavă Domnului! Au duş! zise Sally. Deschisese o a doua uşă care dădea într-o baie mică, cât o cabină de telefon. Fata reveni în camera de dormit.

— De ce l-ai întrebat de înmormântare?

— Nu ştiu ce mi-a venit. Bănuiesc că am vrut să aflu de ce arată aşa de jalnic.

Sally medita o clipă.

— Să nu-l întrebi de Sphinx Appliances, zise ea deodată.

— De ce nu?

— Nu ştiu. N-o face!

Sally făcu un duş fierbinte, lung – lăsându-l pe Guy să fie cel sacrificat, cu un duş scurt şi rece. Luară masa de prânz la *pub*, serviți de o doamnă şi mai tristă decât patronul sau chiar decât înmormântarea în sine. Era bondoacă, grăsună, purta o rochie de culoarea nămolului şi îi amintea lui Guy de una din acele figurante din vechile filme *Hammer*, servind *bratwurst* într-un han din Transilvania. Nu era nimeni altcineva în local. Mâncarea nu era deloc bună.

Îşi petrecură după-amiaza plimbându-se agale prin sat.

Kelford era în realitate mai mare decât părea la prima vedere. Intersecția în care se găsea localul deschidea drumuri spre est şi vest, ce ieşeau afară din sat şi duceau spre alte două zone rezidențiale ce păreau construite în ultimii zece ani. Cu siguranță aceasta era o zonă protejată, astfel că Guy şi Sally rămaseră uimiți câte case noi fuseseră totuşi construite. Ieşind din Kelford, ajunseră la prima zonă de locuințe. Era un mic cartier format din vreo douăzeci şi cinci de vile moderne, grupate două câte două şi vopsite în nuanțele de roz şi bleu specifice comitatului Suffolk. Fiecare vilă avea o grădină ordonată şi garaj, dar nu era nici țipenie de om.

De fapt, oriunde îți aruncai privirea, străzile erau pustii. Cu toate acestea, Kelford avea aerul de sat locuit mai degrabă decât Aldeburgh sau Southwold – în

sensul că erau mai puțini turişti şi excursionişti. Erau mai multe maşini parcate lângă case, mai multe sârme cu haine puse la uscat. O privire furată pe ferestrele dinspre stradă dezvăluia încăperi dezordonate. Pe ici pe colo se vedea fum ieşind pe coşuri.

Descoperiră o rețea de alei şerpuind printre ziduri acoperite de glicină şi parcele cu iarbă. Acestea îi duseră înapoi în piața satului, printre o cafenea şi o afumătorie.

Ambele erau deschise. În afumătorie un bărbos arunca nişte macrou pe uşa cuptorului, mânuind peştii de parcă avea o problemă personală cu fiecare dintre ei. În cafenea erau câțiva clienți şi Guy îşi zise că probabil s-au oprit aici venind de la înmormântare. Nu vorbea nimeni.

Un om citea ziarul – după expresia lui, ştirile nu păreau deloc îmbucurătoare. Cafeneaua era întunecoasă, lipsită de elemente decorative. Era genul de loc unde până şi preşulețul de la intrare părea vag amenințător, aşa că hotărârâ să nu intre aici. În schimb, traversară piața ca să exploreze îndeaproape biserica.

Sf. Sebastian era, ca multe alte biserici englezeşti, impresionantă văzută de afară dar puțin cam deprimantă odată ce îi păşeai pragul. Avea nevoie urgentă de fonduri pentru reabilitare şi o congregație ar fi prins bine.

Geamurile îşi pierduseră vitraliile – poate la bombardamentele din război – şi lumina rece a după-amiezii pătrundea în fâşii peste pietrele cenuşii şi stranele cenuşii de lemn îngrămădite laolaltă în fața unei cruci neiertătoare. Pe o tablă de lemn erau deja afişate imnurile pentru duminica viitoare: doi, unsprezece, doisprezece, douăzeci şi unu şi douăzeci şi doi. Guy se întrebă dacă nu cumva vicarul pierduse celelalte cifre în afară de 1 şi 2, condamnându-şi enoriaşii la o sentință pe viață cu aceleaşi câteva imnuri.

Se bucurau să iasă din nou la soare. Cimitirul era acum gol dar, plimbându-se printre morminte, dădură peste un gropar care încă mai astupa groapa făcută azi-dimineață. Nu arăta deloc a gropar – era chiar foarte diferit de cei pe care îi văzuse Guy la Ickleton… sau Saffron Walden? Era tânăr, cu părul dat cu gel, țepos şi un cercel la ureche. Asculta la radio ştirile locale.

— Bună ziua. Sally fu cea care i se adresă prima. Groparul ridică privirea cu o strălfulgerare de iritare în ochi, dar nu-i răspunse. Eşti ocupat? Era o întrebare toantă, însă fusese pusă cu atâta căldură că oricine ar fi iertat-o pe loc.

Groparul ridică din umeri.

— Sunt mereu ocupat, zise el. Avea un accent cu adevărat tipic regiunii.

— Am văzut înmormântarea când am intrat în sat. Era un localnic?

— Era Ray Clarke. Groparul privi în jos la munca sa, ca şi cum l-ar fi inclus şi pe Ray în conversație. E ajutorul măcelarului. Sau mai degrabă a fost.

— Tânăr?

— N-aş putea să vă zic. Cam ca mine aşa.

Asta ar fi însemnat că avea în jur de douăzeci şi unu de ani.

— Ce-a pățit? întrebă Sally.

— Şi-a tăiat venele în cada de baie.

— Groaznic!

— Mda – bănuiesc că dacă te gândeşti să-ți iei zilele, e şi acesta un mod. Groparul tăie pământul cu lama cazmalei. Era ca lutul, moale şi lipicios. Noul mormânt arăta urât.

— Îl cunoşteai? insistă Sally.

— L-am văzut o dată, de două ori. Când am intrat la măcelărie.

— De ce ar fi făcut un lucru ca acesta?

— Da' de ce vreți să ştiți?

— Ai dreptate. Nu e treaba mea. Dar s-a întâmplat să văd înmormântarea şi… e atât de trist!

— Ei, apoi o fi avut el un necaz, da' nu mă întrebați pe mine, că nu eu l-am găsit. Eu doar îi sap groapa.

Şi cu asta, groparul se întoarse la munca lui. Guy şi Sally trecură mai departe.

— De ce erai aşa de interesată de ajutorul măcelarului? o întrebă el.

— Nu ştiu. Dar e ceva ciudat cu locul acesta.

— Mi-ai zis. Are multe morminte.

— Nu e doar asta. Sally privi în jur la crucile şi pietrele de mormânt, la îngerii îngenuncheați şi plăcile de marmură. Uite câte morminte noi, zise ea.

Guy observase şi el. Citi câteva înscripții.

În amintirea dragei mele DORA

O soție luată înainte de vreme

1950-1999

HARRY BAKER.

Un tată şi un soţ exemplar.

Odihneascã-se în pace.

5 aprilie 1958-5 aprilie 2000

REX şi PHYLLIS UNDERWOOD

Domnul I-a chemat şi ei i-au răspuns.

12 septembrie 2001

— Fiecare înscripție spune o altă poveste, zise Sally.

Harry Baker avea doar patruzeci şi doi de ani când a murit şi, ceea ce e foarte interesant, a murit chiar de ziua lui de naştere. Dora a murit de boală, probabil, sau într-un accident. Avea doar patruzeci şi nouă de ani. Şi ce zici de familia Underwood? Cum de au murit amândoi în aceeaşi zi?

— Poate au avut un accident de maşină, oferi Guy o explicație.

— „Domnul a strigat şi ei au răspuns". Ce vrea să însemne asta?

— De ce nu ieşim noi din cimitir? propuse Guy. Mi se face părul măciucă aici.

Părăsiră cimitirul, dar nu înainte de a afla de Jane, care murise la doar douăzeci şi şapte de ani şi Stephen care avusese doar douăzeci şi cinci. Alte două cupluri reuşiseră să dispară împreună şi cineva pe nume Jim Beavis „a ales să îşi lase necazurile în urmă", fapt ce-l făcea să pară la fel de sinucigaş ca şi amărâtul de Ray Clarke.

— Dacă mă întrebi pe mine, n-au decât să se sinucidă toți. Şi nici nu i-aş învinovăți.

— Adică?

— Nu vezi ce loc mizerabil. Suntem aici de două ore şi deja am căzut în depresie.

Se întoarseră la Ancoră, dar de această dată traversară strada mare şi continuară pe chei. Aceasta era fără îndoială cea mai frumoasă parte a satului Kelford, deşi până şi aici se simțea o notă de melancolie – orizontul larg, gol, râul de culoarea oțelului, cerul care se întuneca.

Cheiul era o limbă de beton cu un mic ponton de lemn, rupt, înconjurat de

ape din trei părți. Râul era paralel cu drumul, curgând de la est la vest, cu iahturi şi bărcuțe legate la mal, alte bărci urcate pe plaja pietroasă. De cealaltă parte a râului era o insulă alungită şi îngustă, împestrițată cu câteva clădiri din cărămidă de pe timpul ultimului război. Unele erau destul de mari, de dimensiunea hangarelor de pe aeroporturi. Altele nu erau mai mari decât un şopron. Toate păreau abandonate. În capătul cel mai de est al insulei era înfipt un far, vopsit în roşu aprins şi alb, probabil automatizat. Părea la fel de ireal ca şi modelele sale pe care le zăriseră deja în magazinele de suveniruri din Aldeburgh. Nu mişca nimic în afară de stufărişul care se legăna în vânt şi câteva păsări ce dădeau târcoale pe deasupra. Guy desluşi un al doilea ponton, ceea ce sugera că din când în când un feribot traversa apele, dar nu era nici urmă de feribot; nu exista altă cale într-acolo.

O barcă trase la chei. Era mânuită de doi pescari care ieşiseră să prindă languste. Sub privirile lui Guy şi ale lui Sally, cei doi descărcau un coş din care se ițeau cleşti şi antene mişcătoare. N-ar fi putut estima vârsta pescarilor.

Erau îmbrăcați în salopete impermeabile şi îşi vedeau de munca lor într-o tăcere absolută, ca nişte somnambuli.

Guy se apropie de ei.

— Mă scuzați, zise el. Îmi puteți spune cum am putea ajunge pe insulă?

— Nu puteți, îi răspunse unul dintre pescari, săltând în acelaşi timp un coş încărcat pe pietrele cheiului. Coşul era plin cu nişte peşti plați. Este zonă protejată.

— Poftim?

— Foci. E o rezervație de foci.

— Soția mea şi cu mine suntem mari admiratori ai focilor.

— Ei bine, va trebui să le admirați de pe partea asta.

Nimeni nu are voie acolo.

Seara îşi aduna negurile şi era din ce în ce mai frig.

Guy şi Sally porniră înapoi spre pub şi tocmai se pregăteau să intre când Guy încremeni, o prinse pe Sally de mână şi o trase la loc într-o pată de întuneric. Din parcare tocmai ieşea o maşină. Urmăriră amândoi cum maşina făcu stânga şi îşi continuă drumul înapoi spre biserică şi piață. Guy îl recunoscuse pe şofer imediat şi deşi aruncase doar o privire superficială către ceilalți doi pasageri, era sigur că îi ştia şi pe aceştia.

Englezul, irlandezul şi scoţianul. Cei trei care veniseră pe platoul de filmare, care încercaseră să-l omoare în faţa restaurantului italian şi care fuseseră martori la arestarea sa.

Nu era sigur dacă să intre sau nu în *pub*. Oare veniseră aici în căutarea lui? i-or fi spus barmanului să îi avertizeze dacă el se va întoarce? Guy analiză repede toate posibilităţile şi trase concluzia că nu aveau de unde să ştie că el e aici. Dacă ar fi ştiut, l-ar fi aşteptat şi l-ar fi luat ca din oală, în clipa când intra pe uşă. Fusese o coincidenţă să dea de cei trei, şi nu una remarcabilă.

Asta nu făcea decât să îi confirme că folosise metodologia corectă şi că cele două linii trasate pe hartă îi aduseseră, într-adevăr, acolo unde ar fi trebuit să ajungă. Sphinx Appliances era pe aproape.

Intrară în local. Barmanul îi ignoră. Tocmai deschidea barul pentru seară, văzându-şi de treburile lui în aceeaşi manieră ca şi pescarii, groparul, chiar şi omul de la afumătoare, cu acelaşi aer de încăpăţânare ursuză.

Guy şi Sally urcară la etaj, iar Guy îi povesti despre ce văzuse afară.

— Ce vrei să facem? şopti ea.

— Nu ştiu. Putem rămâne aici peste noapte. Nu cred că ştiu că suntem aici. Dar mâine cred că ar trebui să ne mutăm într-un loc mai sigur.

— Dar răspunsul ar putea fi aici, în Kelford.

— Putem căuta în continuare. Dar să ne stabilim baza undeva în afara satului.

Se întinseră pe pat, dar nu aveau starea potrivită pentru a face dragoste. Erau prea neliniştiţi şi nu doar din cauza celor trei bărbaţi. Era ceva cu satul acesta – ceva greu de definit, dar aproape tangibil. Guy se gândise la filmele de groază Hammer când sosiră aici, dar acum se întreba dacă nu era mai aproape de Stephen King: mai puţin evident şi mai înfiorător. Se gândi la oamenii pe care îi văzuse la înmormântare. Sigur că erau trişti. Dar era mai mult de atât. Păreau la fel de lipsiţi de viaţă ca şi mortul pe care îl conduceau la groapă. Şi omul cu peştii…

Adormi. Când deschise ochii, afară era întuneric, iar Sally se profila în dreptul ferestrei, privind în stradă.

— Cât e ceasul? întrebă el.

— E nouă. N-am vrut să te trezesc.

— Ai mâncat?

— Nu.

— Hai să coborâm.

Merseră la parter unde cei câțiva butuci din cămin sclipeau vesel – singurul element vesel din acel loc, de altfel. Barmanul era la locul său, cu coatele pe tejghea, cu capul şi umerii atârnând între ele ca rufele puse la uscat.

Vreo cinci clienți stăteau împrăştiați pe la mese, cu halbe de bere şi țigări, dar fie şi ei participaseră la înmormântare sau, printr-o coincidență, erau în drum spre o alta, deoarece starea lor de spirit era de-a dreptul patetică. Când vorbeau, o făceau în fraze scurte, retezate, cu glasul scăzut. Mare parte din timp rămâneau tăcuți. Într-un colț bârâia un televizor pe care nu îl asculta nimeni.

Guy comandă o halbă de bere, vin roşu pentru Sally şi cina pentru amândoi. Localul avea un meniu, dar nu aveai de unde alege. Nu aveau nimic în afară de curry de miel, iar barmanul avea îndoieli şi în privința acestuia.

Luară o masă în colțul cel mai întunecat, cel mai departe de foc. Nimeni nu-i băgase în seamă. Erau recunoscători pentru asta.

— Frumos loc, mormăi Guy, ridicând paharul, întotdeauna spera ca berea să aibă gust mai bun la țară, deşi asta nu se întâmpla niciodată.

— Ți-e teamă că se întorc aici? întrebă Sally.

— Cine?

— Englezul, irlandezul şi scoțianul. Îi acceptase pe cei trei – faptul că existau – imediat şi fără alte întrebări.

Asta era aşa de minunat la ea.

— Bănuiesc că e posibil, zise Guy. Dacă o fac, mă ascund sub masă, văd eu.

— Poate ar trebui să întrebăm de ei. Nu e nevoie să menționăm Sphinx, dar poate barmanul îi cunoaşte.

Dacă vin aici de obicei, poate el ştie şi unde lucrează.

— Haide să-l întrebăm mâine, Sally. Pe lumină.

Şi în acel moment unul dintre oamenii de la bar se răsuci şi îl privi pe Guy într-un fel ce lăsa de înțeles că fusese recunoscut. Omul era îmbrăcat într-o haină veche de tweed. Avea în jur de cincizeci de ani, cu fața tăbăcită de vânt şi ploaie şi viață. Când vorbea, dezvăluia o gaură acolo unde ar fi trebuit să fie cei doi dinți din față.

— Eşti la televizor! zise el.

Lui Guy i se muiară picioarele. Un buletin de ştiri!

Se prinse de marginea mesei, pregătindu-se să o taie spre uşă. Dar ochii îi căzură pe ecran şi, deşi îi luă vreo două minute să-şi dea seama la ce se uită, până la urmă se lămuri. Nu erau ştirile. Era episodul din *Rămaşi în pom* pe care îl filmase de curând, când englezul şi ai lui prieteni apăruseră pentru prima oară şi când, într-un fel, începuseră toate necazurile lui. Părea prea curând ca programul să fie şi montat şi revizuit, iar Guy se întrebă dacă nu cumva producătorii se hotărâseră să se folosească de notorietatea arestului şi a fugii sale. Dar, bineînțeles, acesta era BBC-ul şi nu se lucra aşa. Corporație fiind, nimeni nu avea nici cea mai vagă idee că existase un arest şi o evadare ce îl implica pe unul dintre angajații curenți, sau că era în producție un program intitulat *Rămaşi în pom*. Nu – asta mirosea a o decizie de ultim moment pentru a umple un gol din grila de programe.

Serialul fusese pus pe post rapid şi iată şi episodul lui iată-l şi pe el.

— Tu eşti acolo, nu-i aşa? îl întrebă omul.

— Nu, zise Guy. Mă confundați.

Urmăriră episodul împreună şi Guy fu uluit să o vadă pe Sally vizionându-l cu plăcere. Zâmbi pe tot parcursul emisiunii şi chiar râse în gura mare de vreo două ori. I se părea de-a dreptul incredibil. Nu numai că fugeau de poliție şi de un grup de psihopați neidentificați, nu numai că mama ei fusese ucisă în mod violent cu o săptămână în urmă, dar după capul său *Rămaşi în pom* nu fusese şi nu avea să fie vreodată cât de cât amuzant. Îşi aminti lectura scenariului fără nici cea mai mică urmă de amuzament şi când filmul ajunse la final, se întoarse cercetător spre ea.

— Ai fost bun, zise ea încet. Foarte amuzant.

— Dacă ți-am părut amuzant aici, să mă fi văzut când am dat cu maşina peste regizor, răspunse Guy. Sosi şi mâncarea lor. Guy gustă din farfuria lui. Nu era chiar aşa de rău cum îşi imaginase. Nu-mi spune că ți-a plăcut, pe bune. Mie mi s-a părut îngrozitor.

— Asta pentru că tu joci în serial. Sunt de acord că e umor mai de modă veche, dar n-a fost cu nimic mai prejos față de comedioarele din ziua de azi. Scena cu tortul Pavlova mi s-a părut ilară.

— Dar eu nu apar în scena aia!

Şi la masa vecină se vorbea despre comedie.

Aici erau aşezaţi doi bărbaţi şi o femeie. Toţi între două vârste. Doi ar fi putut fi căsătoriţi dar dacă era aşa, era greu de spus cine cu cine. Probabil că veneau des aici.

— Ai fi zis că îşi dă seama, zicea femeia.

— Cine? întrebă soţul sau prietenul ei.

— Domnul Baxter. În serial el este homofob – trebuia să-şi dea seama că designerul este homosexual. Adică, n-avea cum să nu ştie.

— Păi poate că şi-a dat seama dar n-a vrut să spună, zise celălalt bărbat.

— Sigur că ar fi zis ceva. Adică, n-ar fi rămas! Ar fi ieşit afară din casă.

— Părerea mea este că e genul de om care-ţi spune verde în faţă, zise cel de-l doilea bărbat. Până la urmă, e avocat. Am cunoscut un avocat şi vă zic, oamenii aceştia sunt direcţi.

Ceilalţi doi aprobară din cap.

— Mie mi s-a părut dezgustător felul în care l-au tratat pe tânărul care a venit la uşă, spuse femeia.

Guy ciuli urechile. Discutau despre personajul lui.

— Venise să ia articolul de ziar, iar ei au făcut tot ce le-a stat în putinţă ca să scape de el!

— Greg a crezut că şi el este homosexual, îi aminti primul bărbat.

— Păi, da. Dar numai din pricina neînţelegerii legate de lungimea coloanei. Lawrence vorbea de ziar, dar Greg n-a priceput. Credea că Lawrence vorbeşte de organele sale genitale.

Al doilea bărbat dădu din cap.

— Foarte ciudat, să faci o asemenea greşeală. Eu n-aş face niciodată o astfel de greşeală.

— Ei, Greg a intrat în panică. A crezut că o să-i strice cina.

— Greg era un tip inteligent. Dacă mă întrebi pe mine, asta a fost greşeala clară într-un scenariu impecabil în rest. Şi dacă tot vorbim despre asta, scena cu tortul mi s-a părut inutil de violentă. L-a lovit pe domnul Baxter în faţă! Cred că a fost dureros…

Şi continuau în aceeaşi idee. Guy îi asculta cu o fascinaţie bolnăvicioasă. Luaseră comedioara de jumătate de oră cât se poate de în serios. Situaţia lui Alan, faptul că era un avocat serios care împărţea apartamentul cu flamboaiantul Greg, lor li se păreau nişte inconveniente până la punctul de a nu fi posibile, şi

nu pricepeau de ce Alan nu se mutase de acolo. În vreme ce ei continuau să discute detaliile mai profunde ale relației, lui Guy îi venea să se ducă la ei şi să urle. „Nu e Ibsen, frate! E o comedie de situație! Dacă Alan s-ar muta n-ai mai avea situația care să genereze comicul! Nu vedeți asta?”

Dar între timp începură ştirile şi cei trei se întoarseră să urmărească saga scandalului cu ministrul şi Jaguarul, o altă explozie la Tel-Aviv şi o grevă a asistentelor dintr-un spital de pe coasta de sud în semn de protest față de condițiile de lucru. Dacă serialul nu reuşise să îi înveselească, ştirile îi distruseră cu totul. Când reporterul menționa ultimul incident în care un bătrân murise atacat de doi puşti de doisprezece ani, bărbații tăcură, cu ochii în halbele de bere. Femeia începu să plângă. Niciunul dintre cei doi nu o alină. Fie nu au observaseră, fie erau şi aşa prea supărați.

Guy se uită la Sally.

— Locul acesta… Începu el.

Fata clătină din cap. Vedea neliniştea din ochii ei, senzația că se afla în locul nepotrivit la un moment nepotrivit. Nu înțelegea ce se petrece. Dar nu vroia să se amestece.

Guy îi examina pe ceilalți ocupanți ai localului. Ştirea părea să îi fi demoralizat pe toți în egală măsură. Un bărbat lovea ritmic cu degetele în tăblia barului. Un altul îşi acoperise ochii. Un al treilea înjura pe înfundate, rostogolind obscenitățile una după alta pe buze. Barmanul, ştergând un pahar, avea expresia tristă, înțeleaptă a unuia care a mai auzit chestii de-astea. Dar şi el era supărat. Paharul pe care îl ştergea i se sfărâmă în mâini.

Nici nu observă. Îi curgea sânge pe mână.

Ce însemnau toate astea? Guy nu ştia dar subit îi veni o idee. Sally avea paharul plin cu vin, halba lui însă era goală. Îl ridică şi se duse la bar.

— Încă un rând, zise el.

Barmanul îşi înfăşurase un şervet în jurul mâinii.

Umplu halba.

— E drăguț aici, zise Guy.

— Ne descurcăm.

— Pot să vă ofer un rând?

— Da, mulțumesc.

Barmanul nu-şi turnă în halbă, ci luă banii şi îi puse într-o halbă goală de

lângă casa de marcat.

— Azi am auzit un banc bun de tot, continuă Guy.

Barmanul ridică privirea întrebător. Cum se cheamă un peşte fără coadă? Era o glumă răsuflată de mult. Se gândise la ea amintindu-şi de coşul cu peşte pe care îl văzuse în acea după-amiază.

Barmanul rumegă problema. Părea uşor dezorientat de întrebare, de parcă Guy îi punea nivelul de inteligență sub seninul întrebării.

— Nu ştiu, zise el până la urmă. Cred că mai toți peştii au coadă, nu?

— Peşt, zise Guy.

— Poftim?

— Cum se cheamă un peşte fără coadă? Peşt!

Barmanul se încruntă.

— Ah, da, zise el. Îmi pare rău. Când m-ați întrebat, m-am gândit că vă refereați la un peşte căruia îi lipseşte o parte din corp. Nu mi-am dat seama că vă refereați la cuvântul „peşte" şi litera e din coadă. Dar aveți absolută dreptate. Dacă scrieți „peşte" fără ultima literă, vă rămâne „peşt", deşi mă îndoiesc că ar înțelege cineva ce vreți să spuneți.

Guy achită berea şi reveni la masă.

— Nu există om în Kelford care să aibă simțul umorului, zise el.

— Ce?

— Barmanul. Oamenii de lângă noi. Toți cei pe care i-am întâlnit. N-au simțul umorului. Asta e aşa ciudat la locul acesta.

— Ce-i drept, n-am văzut pe nimeni râzând, observă Sally.

— Nici nu cred că vei vedea. Cred că au uitat cum se face.

Jumătate de oră mai târziu se duseră la culcare. Sally avu coşmaruri toată noaptea. Guy abia puse geană pe geană. La patru dimineața se țineau strâns în brațe, o împletitură de brațe şi picioare şi căldură umană. Guy n-avusese niciodată mai mare nevoie de cineva lângă el ca acum.

DOUĂZECI ŞI TREI

La ora şase şi jumătate a doua zi dimineața Guy stătea în dreptul ferestrei de la camera sa, privind lumina alburie a dimineții. Biserica Sf. Sebastian se înălța undeva în depărtare, veghind asupra sătucului, aşa cum făcea de secole.

Nu mişca nimic pe stradă, dar Guy distinse un sunet, zgomotul unei maşini ce se apropie. Şi ca la comandă apăru o camionetă viu colorată, cu un pui uriaş, hlizit pictat pe o parte, cu litere de-o şchioapă dedesubt: SUFFOLK PRODUSE AVICOLE. Ajunse la intersecție şi îşi continuă drumul spre chei. Guy aşteptă câteva clipe, gândindu-se la cele ce văzuse. Apoi se îmbrăcă fără zgomot.

Sally dormea încă. Avea ceva copilăros în felul cum era întinsă, cu capul adunat în arcul brațului, cu părul blond despletit pe pernă. Când Guy ajunse la uşă, fata se trezi şi întrebă, somnoroasă:

— Unde te duci?

— Ies la aer. Mă întorc în zece minute. O sărută pe obrazul cald de somn şi ieşi.

Barul era pustiu; sticlele erau ferecate după o plasă de sârmă. Guy ieşi afară, păşind pe pietrişul cenuşiu, lăsând briza rece a dimineții să-i alunge amintirile somnului agitat. Îi luă doar câteva minute să ajungă pe chei. Încă o dată se trezi înconjurat de apele râului, cenuşii şi repezi, insula rămânând la cincizeci de metri mai încolo şi fără vreun mijloc de a ajunge acolo. Era o singură barcă ancorată la ponton, un mic vas pentru pescuit stridii, dar părea că era acolo dintotdeauna. Examina pământul. Plouase la un moment dat pe timpul nopții şi Guy observă urme de anvelope pe toată lungimea cheiului, oprindu-se doar la capăt unde o pereche de rampe metalice coborau direct în apa neprimitoare.

Guy se simțea deodată inexplicabil de singur. Se simțea urmărit, ceea ce era imposibil din moment ce era evident că nu era nimeni în jur.

Nici urmă de camionetă.

Adâncit în gânduri, se învârti în loc şi porni înapoi spre *pub*.

Sally adormise la loc. Urmări emisiunile matinale de la televizor cu sunetul dat încet. Prezentatorul gras şi prezentatoarea frumuşică stăteau împreună pe canapea şi comentau ştirile de dimineață într-o manieră care le seca de orice relevanță. Ştirea despre Guy nu mai figura în agenda zilei. Doi sinucigaşi detonaseră câte o bombă, aruncându-se în aer – pe ei şi alți şaisprezece israelieni în Tel Aviv, feştelind puțin planurile de pacificare ale americanilor. O sută de medici demisionaseră din NHS, serviciul național de sănătate. Prim-ministrul îl susținea public pe ministrul care primise Jaguarul – nu era mită, era un cadou de aniversare. Un pensionar fusese ucis. La ora opt apăru cineva să pregătească

micul dejun. Guy auzi o uşă cum se deschide şi se închide, apoi zdrăngănitul unei tigăi. Mirosul de prăjeală pătrundea prin scândurile din podea. Sally se trezi.

— De ce stai treaz? întrebă ea.

— Nu pot să dorm. Ți-e foame?

Făcu semn că da.

— Hai jos.

Sally se spălă şi se îmbrăcă, apoi coborâră împreună.

Venise o femeie din sat să facă micul dejun; servi omletă cu şuncă şi pâine prăjită pe o masă din sala de lângă bar.

Guy şi Sally erau singurii clienți. Femeia era scundă şi zdravănă; Guy îşi zise că o văzuse în mulțimea de la cimitir cu o zi înainte. Le oferi un ziar. Doctorii de la NHS erau pe prima pagină.

— Nu e momentul să ne îmbolnăvim, zise femeia.

Părea dezgustată. Fața îi semăna cu un boț de cocă, cu ochii reci, lăcrimoşi. Şi ăştia de la NHS. Să-ți vină rău, nu alta.

Nu glumea. Vorbea foarte serios, scuipând cuvintele cu venin.

— E o problemă şi asta, zise Guy. Era prea devreme pentru aşa ceva.

— O problemă? Plătim asigurarea de sănătate toată viața, dar în clipa în care ceva nu merge, nici nu vor să audă de tine. Am artrită. Am dureri non-stop. Dar a trebuit să aştept cinci ore la Ipswich şi când m-au consultat, nu au putut să mă ajute cu nimic. Tatăl meu a murit pe o targa, pe culoarul spitalului. Roțile ruginiseră până să observe că e şi el la rând. Săptămâna trecută am împlinit cincizeci şi trei de ani. Cincizeci şi trei, şi ce să mai aştept de la viață? Mai multă durere, mai multe probleme şi la un moment dat o să dau ortu' popii şi acesta-mi va fi sfârşitul. Şi cât costă o înmormântare! Vreau să fiu arsă, iar cenuşa să mi-o arunce în mare, dar nici bani de feribot nu am. Nu ştiu ce să mai zic…

Şi cu acestea dispăru în spatele bucătăriei. Lui Guy îi pierise pofta de mâncare.

Se lăsă o tăcere grea.

Guy aşteptă până când femeia plecă.

— Cred că am dat peste ceva, zise el.

— Ce anume?

Îi povesti de camioneta pe care o văzuse.

— Întrebarea este, zise el, de ce au trecut puii strada?

— Puii din camionetă, adică?

— Da. Suffolk Produse Avicole. A venit în sat devreme azi-dimineață, înainte să se fi trezit careva. A coborât pe strada mare şi apoi a traversat. Am pierdut-o din ochi doar două minute, dar când am ajuns acolo nu mai era.

Sally nu pricepea, aşa că el continuă: Sally, a trecut strada, dar de cealaltă parte este o fundătură. Urmele duc pe chei. Şi dacă nu era pe chei când am ajuns eu acolo, înseamnă că a traversat cumva râul pe insulă.

— Ai văzut vreun feribot?

— Nu. Dar de ce ar fi nevoie de un feribot dacă insula este un sanctuar pentru foci şi e interzisă trecerea pe acolo?

— Doar dacă… Lăsă propoziția neterminată, căci continuarea era evidentă. Dacă spre insulă a trecut o camionetă cu pui congelați, înseamnă că pe insulă exista un restaurant sau o cantină care servea pui în meniu. Ceea ce însemna că insula nu era aşa pustie precum părea – şi cu siguranță nu avea vreo legătură cu salvarea focilor.

Îşi terminară iute micul dejun, apoi merseră pe chei de unde priviră peste apă la bucata de pământ de pe cealaltă parte. Era pustie, un ultim bastion în fața Mării Nordului.

Clădirile cele mai îndepărtate păreau să fie cocoțate pe marginea lumii, profilate pe albul inconsistent al cerului.

Trecură câteva bărci, luptând împotriva curentului.

Deasupra se roteau pescăruşi, sfâşiind tăcerea cu țipetele lor de jale.

— Ce vezi acolo sunt stâlpi radio, zise Sally.

Guy nu observase asta până acum. Erau trei stâlpi de cealaltă parte a farului, păreau să fie chiar mai înalți decât acesta, deşi ar fi putut fi o chestiune de perspectivă. Privi în jos pe chei. Barca de pescuit stridii pe care o văzuse legată de ponton ceva mai devreme avea ocupanți. Un bărbat cu jachetă murdară de piele meşterea ceva la motor şi Guy se îndreptă spre el.

— Mă scuzați, început el, ați putea să ne luați şi pe noi pe insulă?

— La Platou? Bărbatul din barcă îşi şterse mâinile cu o cârpă mai murdară decât fuseseră mâinile inițial. În niciun caz, amice. Nu poți merge acolo. E interzis.

— Nu vrem decât să aruncăm o privire. Soția mea şi cu mine suntem fotografi. Am vrea să facem câteva cadre cu focile. Te plătim ca să ne duci până

acolo.

— Dacă vă duc acolo, îmi pierd autorizația şi permisul de staționare. E zonă protejată. Îmi pare rău. Vreți fotografii cu foci, duceți-vă la grădina zoologică din Colchester. Au o grămadă acolo.

Nu plecară spre Colchester. În schimb, merseră la biblioteca pe lângă care trecuseră mai devreme, lângă magazinul de mobilă.

Era o sală micuță cu uşi batante şi miros de mucegai, înăuntru erau câteva măsuțe joase cu ziare şi reviste, vreo douăzeci de rafturi cu cărți şi o femeie cu pulover, tricotând în spatele unui birou. Nu mai era nimeni altcineva.

Femeia îi salută scurt şi îşi continuă tricotatul. Guy şi Sally trecură pe lângă diverse secțiuni – Ficțiune, apoi Istorie, Biografii, Ştiință şi Timp liber. Guy se opri brusc şi simți cum Sally face la fel.

— Vezi şi tu ce văd eu? zise el.

Sally dădu din cap.

Ajunseseră în dreptul secțiunii de Umor – cel mai aerisit raft din toate. Avea numai o mână de cărți, unele căzute pe-o parte. Guy luă în mână un exemplar vechi din *Jeeves şi Wooster*. Paginile se îngălbeniseră. Suflă praful, stârnind un norişor. Erau aici volume de Ben Elton, Bill Bryson şi Stephen Fry. Apucă unul dintre ele, *Moab îs My Washpot*. Îl deschise şi cercetă prima pagină. Nu fusese niciodată scos din bibliotecă. Cartea nu fusese citită vreodată.

— Hai să luăm ceea ce căutam, zise Sally.

Merseră la secțiunea de Istorie locală. Aceasta era ceva mai populată. Erau mai multe cărți despre Kelford şi una care discuta în special Platoul Kelford.

Acesta era numele oficial al insulei, care avea zece kilometri lungime şi care se formase în urma mişcărilor tectonice de prin secolul al XII-lea. Încă din 1600 existase pe insulă un far şi se spunea că însăşi regina Elisabeta I luase picnicul aici, deşi nu exista nicio dovadă istorică în acest sens. Margaret Catchpole, o faimoasă femeie-pirat, folosise insula ca bază de operațiuni pentru o scurtă perioadă de timp. Insula adăpostea mai multe specii de flori sălbatice, inclusiv celebrul mac galben cu corn. Se părea că este un teren propice pentru înmulțirea năvodarilor şi la un moment dat adăpostise o familie de ulii. Focile apăreau menționate o singură dată. Erau din când în când văzute în capul cel mai de nord al insulei.

Aşa-numitul platou Kelford devenise mai important în anii dinaintea celui

de-Al Doilea Război Mondial.

Guy avusese dreptate. Stâlpii radio făceau parte dintr-o unitate de cercetare unde – în secret absolut – fusese dezvoltat pentru prima dată aparatul radar. Ceva mai la vale pe coastă existau şi alte asemenea laboratoare, la Orford şi Bawdsey. Aici mai fuseseră testate şi alte arme, inclusiv proiectul pentru coada bombei nucleare detonate la Hiroşima, şi se spunea că avioanele de vânătoare americane Stealth fuseseră mai întâi testate aici – deşi americanii negau vehement acest lucru. Armata se retrăsese de aici abia în 1962, moment în care accesul pe insulă fusese interzis, cercetătorii militari lăsând în urmă zeci de bombe neexplodate ce erau încă pe jumătate îngropate în iarba înaltă. O parte dintre acestea fuseseră eliminate pe la mijlocul anilor ’70, când insula trecuse în administrarea Național Trust, dar locul era încă etichetat ca fiind prea periculos pentru a fi vizitat.

— Şi cum de au reuşit focile să nu sară în aer? se întrebă Guy. Şi ce-i cu ulii ăştia? Ar fi rămas fără pene dacă ne luăm după poveştile astea.

— Adică?

— Fac pariu că nu există nicio bombă neexplodată.

Zic asta doar ca să țină oamenii departe.

— Vrei să aflăm adevărul? întrebă Sally.

— Da. Guy închise cartea. Trebuie să găsim un mod de a trece apa. Crezi că am putea înota?

— Apa părea rece ca gheața. Şi oricum, sunt curenți…

— Avem nevoie de o barcă.

— Păi, şi de unde să luăm o barcă?

— Sunt o grămadă de bărci pe aici.

— Vrei să cumpărăm una?

— Nu. N-o să cumpărăm nicio barcă.

În noaptea aceea, cei doi au furat o barcă.

Guy se simțea aiurea făcând asta. Nu furase nimic niciodată şi detesta faptul că îi venise atât de uşor, că oamenii care locuiau la țară erau încă atât de deschişi, încât îşi lăsau porțile deschise şi bunurile neferecate sub cheie. Şi iată-l pe el, proaspăt sosit din Londra ca să le demonstreze că se înşeală. Avea senzația că strică ceva sacru, un ultim vestigiu al unei Anglii de demult. Nu comitea doar un simplu furt. Era un mic sacrilegiu ceea ce făcea el.

Pe plajă se odihnea o mică barcă de cauciuc; o trase la apă cât Sally ținea de şase. Cu vâslele era mai greu.

Proprietarul se gândise să le încuie pe acestea, dar într-un şopron de scândură care ar fi putut fi spart şi de un delincvent de nouă ani din Muswell Hill. Guy deschise uşa şi descoperi vâsle, suporți, o lanternă şi chiar o hartă impermeabilă a curenților şi mareelor.

— O să punem totul la loc când ne întoarcem, o asigură el pe Sally.

— Sigur că da.

De ce încercau atât de mult să se justifice? În parte pentru că le era ruşine de ceea ce făceau. Dar exista şi gândul nerostit… Ar putea să nu se mai întoarcă. Trebuiau considerate mareele. Şi orice îi aştepta de cealaltă parte, pe platoul Kelford.

— Uite! indică Sally. Farul lumina intermitent. Când plecaseră era închis. E cineva acolo.

— Nu. Guy clătină din cap. Probabil este automatizat.

Aproape toate sunt aşa în ziua de azi.

Nu mai existau paznici de far. Alt fragment din Anglia cea de demult.

Barca părea să scoată foarte mult zgomot cât au tras-o pe pietriş, dar în final plutea pe apă, cu vâslele montate şi nimeni nu îi surprinsese asupra faptului. Urcară neîndemânatici la bord. Oricine i-ar fi privit şi-ar fi dat seama într-o clipită că nu mai puseseră piciorul într-o barcă cu vâsle. Pentru următoarele câteva minute, trupurile lor încercară să se obişnuiască cu noua situație, în vreme ce se chinuiau să îşi regăsească echilibrul şi să împiedice barca să se răstoarne cu ei cu tot. Guy încerca să ajungă la un capăt. Sally era cât pe ce să cadă la celălalt capăt. Se îmbrățişară, stângaci, în mijlocul bărcii, un dans lent în vreme ce încercau să treacă unul pe lângă altul. În final îşi găsiră pozițiile. Sally şedea într-un capăt, Guy – cu fața la ea – în celălalt capăt. Ridică vâslele şi le lăsă să cadă în suporți. Trase spre spate şi barca se desprinse de mal.

Şi doar pentru un moment, pe neaşteptate, totul fu perfect de frumos. Acesta era momentul pe care avea să nu-l uite în veci, când tot ce se întâmplase până atunci deveni o aventură în adevăratul sens al cuvântului, cu un erou şi o eroină, şi o expediție cu un posibil rezultat. În acel moment ieşiră din Kelford şi intrară pe tărâmul celor *O mie şi una de nopți*.

Cerul era aproape negru, apele calme, argintii. O felie subțire, delicată, de

lună stătea aninată deasupra capetelor lor. Nu era niciun nor, ci doar o spuzeală de stele.

Barca clipocea minunat despărțind apa, vâslele cadențând un ritm melodios, tăind panglica râului ca foarfecele prin mătase. În jurul lor apa părea să prindă glas şi să cânte. Undeva departe clipea raza de lumină a farului, chemându-i, asigurându-i că aveau cale liberă şi sigură.

Noaptea era călduță, briza bătea din pupa. Celelalte bărci rămăseseră legate la mal, legănându-se uşor, iar coama Platoului Kelford, înfoindu-se cu rapiditate în jurul lor, nu era atât amenințătoare cât ademenitoare, frontiera unui alt pământ.

Ajunseră la mai şi se opriră cu o bufnitură. Acum încălcau o proprietate străină. Puteau fi în pericol. Guy se uită la Sally, căutând confirmarea ei că merg amândoi mai departe. Fata făcu semn că da. Coborî din barcă şi înjură în gând, căci apa şi nămolul rece ajunseră peste gleznă, aproape de genunchi. Reuşi cu greu să mişte barca astfel încât Sally să poată păşi direct pe uscat, încercă să o urmeze, dar descoperi că rămăsese prins în capcană. Apa ajunsese aproape de şold şi el nu mai putea să se mişte înainte sau înapoi. Nu putea decât să se înşurubeze pe loc.

— Guy, şuieră Sally. Nu vedea ce se petrece şi nu vroia să fie lăsată de una singură.

— O clipă! Se răsuci pe loc şi trase cu toată forța, folosind marginea bărcii ca pârghie. Simți cum pantoful şi şoseta îi sunt smulse de pe picior. Îşi eliberă piciorul şi reuşi să se arunce cu fața în jos pe mal. Dar pantoful avea să rămână pierdut în veci în noroi; în efortul de a se descarcera, împinsese barca înapoi în apele râului. Aceasta se depărta deja şi până să observe, era deja prea târziu.

Erau prizonieri pe platoul Kelford. Nu se mai puteau întoarce.

— Ce facem acum? întrebă Sally.

Era surprins că fata nu-i frânsese gâtul de nervi. Kate aşa ar fi făcut. Guy se uită în jur. Nimic nu părea extrem de promițător.

— Hai să încercăm pe aici, zise el.

Porniră la drum prin iarbă, în direcția primei clădiri.

Bombele neexplodate, care păreau atât de fanteziste în siguranța bibliotecii din Kelford, deveniseră deodată oribil de reale în mintea lui Guy şi se surprinse întinzându-se înainte de fiecare pas, de parcă ar fi putut simți coaja de metal cu

degetul de la picior, putând astfel să păşească pe lângă ea. Insula părea enormă acum că se aflau pe suprafaţa ei, pământul lăsat în urmă mult prea departe. În capătul îndepărtat, farul continua să clipească aşa cum făcea noapte de noapte. Totul era încremenit. Nu se auzea niciun zgomot – nici măcar un piuit de la o pasăre ce-şi făcea cuib sau plescăitul unei foci în trecere.

Ajunseră lângă clădire. Nu era altceva decât un şopron, mai puţin interesant şi mai părăginit decât cel din care furaseră vâslele. Înăuntru era un năvod vechi şi încâlcit, imposibil de descurcat, şi câteva fragmente de lemn putrezit care poate că fuseseră cândva o barcă.

— Aici nu e nimic, zise Guy. Îşi înrăutăţise situaţia călcând pe nişte urzici. Bineînţeles, piciorul afectat era piciorul desculţ.

— Guy, ce ne facem?

— Ce?

Sally cântărise bine situaţia. Părea îngrijorată. Îi vedea chipul, palid în lumina lunii. Părul îi căzuse peste ochi.

— Am pierdut barca. Asta înseamnă că nu putem pleca de pe insulă.

— Găsim un loc unde să dormim.

— Dar mâine dimineaţă! Va trebui să chemăm ajutoare.

Şi nu aveam voie să fim aici. S-ar putea să cheme poliţia.

— Ne gândim la asta mâine, zise Guy. Deocamdată hai să aruncăm o privire. Una din clădiri trebuie să fie descuiată.

Traversară insula. Nicio mişcare. Se îndreptau spre cel mai apropiat grup de clădiri de mărimea hangarelor pe care le observaseră de pe mal…

. Când se aprinse o lumină.

Guy şi Sally se opriră instantaneu, căutând din priviri un loc în care să se ascundă. Dar nu era nimic. Se aflau în mijlocul pustietăţii. În faţa lor, nu mai mult de douăzeci de metri mai încolo, se deschisese o uşă pe laterala hangarului şi aceasta era sursa de lumină. Cu ochii la uşă, zăriră un om păşind afară. Omul părea să caute ceva cu mâinile. Apoi bărbatul desfăcu picioarele şi cei doi fugari auziră sunetul apei şiroind în iarbă. Omul urina. Îl vedeau limpede, profilat în dreptunghiul de lumină, dar din fericire el nu-i zărise încă. Rămaseră nemişcaţi până ce omul îşi termină treaba. Apoi el se întoarse şi intră la loc în clădire. Lumina se stinse.

Nu erau singuri.

— Am avut dreptate, şopti Guy. Cred că i-am găsit.

Sphinx…

— Am găsit pe cineva, fu de acord Sally. Vrei să ne uităm mai de aproape?

Ce altceva ar fi putut face? Erau prinşi pe insulă.

— Da, repede.

Înaintară cu grijă. Talpa stângă a piciorului lui Guy scrâşnea pe pietriş. Piciorul drept, desculţ, nu făcea zgomot când atingea pământul. Oricine ar fi ascultat şi-ar fi format impresia că este urmărit de un om cu un singur picior. Guy aruncă o privire peste umăr, încă sigur că cineva îl urmăreşte. Dar nu era nimeni. Iarba se unduia în briză. Mai încolo, suprafaţa apei se încreţi, reflectând luna.

Ajunseră la uşa pe unde ieşise bărbatul. Era din metal solid, potrivindu-se ermetic în zidurile de cărămidă. Guy îşi închipui oamenii de ştiinţă din vremea războiului lucrând aici. Era genul de uşă după care se ascundeau secrete. Se uită la Sally, care-i dădu aprobarea.

Deschise uşa şi se strecurară amândoi înăuntru.

Uşa ducea într-un coridor, iluminat cu tuburi de neon industriale, atârnate de lanţuri metalice. Pe pereţii vopsiţi într-un verde militar treceau mai multe ţevi groase, paralele. La capăt era un lift, o cabină grea de oţel cu toate măruntaiele la vedere, ca un dispozitiv desprins dintr-o mină sau dintr-un buncăr. Pe perete era pictat cu portocaliu „C-1”.

— Ce crezi? şopti Sally.

— Trebuie să aibă subsol, şopti el înapoi. Văzuse, doar, clădirea de afară. Liftul nu putea duce decât în jos.

— Hai să vedem dacă găsim şi nişte scări.

Lângă lift mai era o uşă şi în spatele ei erau scările de beton – o ieşire de incendiu. Coborâră treptele cu temere. Insula, apoi hangarul, acum subsolul. Era o serie de capcane în capcane. Guy se gândi la Brian Eastman şi Johnny Peters. Sphinx era o organizaţie care ucidea fără discriminare. Dacă erau găsiţi aici, erau nişte oameni morţi. Era atât de simplu. Se uită la Sally, sperând că ea nu ajunsese la aceeaşi concluzie. Îşi dorea să nu o fi implicat în treaba aceasta.

Scările coborau trei niveluri, dar Guy şi Sally ieşiră din spirală la primul – C-2 – la doar un nivel sub pământ.

Era destul de departe. Intrară pe un alt coridor, acesta mochetat şi cu

lumini mai decorative. Lăsând la o parte lipsa ferestrelor, senzația de frică şi claustrofobia, ar fi putut foarte bine să se afle într-un hotel modern. De după colț se auzeau acorduri de muzică clasică – Chopin.

Guy o luă pe Sally de braț. Nu părea să fie nimeni era totuşi unsprezece fără un sfert seara – dar una peste alta, nu era o idee bună să zăbovească. Porniră pe coridor cu paşi repezi, de parcă aveau tot dreptul să se găsească aici. Guy şchiopăta uşor, încălțat într-un picior şi cu celălalt desculț. Cracul drept de la pantalon era murat. Se opri şi aruncă şi celălalt pantof. Mult mai uşor aşa.

Sally îi făcu semn.

— Uite.

De-o parte şi de alta erau mai multe uşi. Fata se oprise în fața uneia din ele. Pe uşă era un semn: CIOC CIOC ÎNAINTE DE A INTRA.

— Cred că am ajuns unde trebuie, zise ea.

Guy apăsă pe mânerul uşii, dar era încuiată.

Continuară spre locul de unde se auzea muzica.

Coridorul cotea abrupt şi se deschidea într-un hol, o galerie ce traversa o încăpere uriaşă. Sala se ridica până la suprafață, cu rafturi pline cu cărți pe doi dintre pereți şi ferestre înguste, orizontale sus de tot, chiar sub tavan.

De cealaltă parte atârnau portrete ale Reginei şi Ducelui de Edinburgh. În sală erau cam zece oameni, îmbrăcați lejer. Unii stăteau în fotolii confortabile, citind reviste sau cărți. Alții discutau între ei. În încăpere era şi un televizor cu ecran lat, cu sonorul la minim, şi o masă de biliard cu bilele împrăştiate pe toată suprafața de pâslă verde. În afară de faptul că oamenii erau de vârste şi etnii diferite, locația îi amintea lui Guy de un club londonez.

— Ce fac toți oameni ăştia aici? şopti Sally.

— Dumnezeu ştie. Hai să mergem…

Traversară galeria în grabă. Din fericire erau sus, în umbră. Nimeni nu îi zări trecând. În fața lor, coridorul se lărgi, cuprinzând patru lifturi, modele moderne de astă dată, poziționate față în față, perechi. Se auzi un „ping” şi uşile unuia din lifturi de deschiseră silențios.

Sally îl prinse pe Guy de mână şi îl smuci înapoi.

Urmăriră cum din lift ieşi un grup de oameni. Două bătrânele, sprijininduse de cadre de metal, apoi un doctor, un pompier, un călugăr şi un ventriloc. Ştiau că ultimul om este ventriloc pentru că insul ducea cu el o păpuşă, o replică

exactă a propriei persoane. Grupul se depărta în cealaltă direcție. Guy şi Sally porniră din nou, luându-se după ei.

Ajunseră la o arcadă şi, de cealaltă parte, un restaurant complet funcțional, în care chelneri cu jachete albe serveau aproximativ treizeci de clienți – schimbul de noapte – aşezați la câteva mese circulare. Oamenii din lift Ise alăturaseră unor cercetători în halate albe, funcționari, secretare şi alți membri de personal. Guy o înghionti pe Sally şi îi arătă o masă. La aceasta stăteau singuri englezul, irlandezul şi scoțianul. Mâncau pui fript.

Era greu să treacă de restaurant şi să nu fie văzuți.

Guy observă un cărucior pentru prăjituri şi începu să îl împingă, cu Sally pe lângă el. Oricine s-ar fi uitat în direcția lor i-ar fi luat la prima vedere drept ajutoare la bucătărie – aşa scăpase de fascişti Richard Hannay în adaptarea BBC a *Celor treizeci şi nouă de trepte*. *În* realitate, nimeni nu îşi aruncă privirea în direcția lor.

Abandonară căruciorul în fața unei toalete şi se grăbiră mai departe pe coridor.

Coridorul îi purtă mai departe pe lângă o fereastră uriaşă din sticlă ce dădea în ceea ce părea a fi un laborator de limbi străine: cabine individuale, căşti, monitoare de calculator. În vreme ce Guy şi Sally se uitau înăuntru, undeva în spatele lor se deschise o uşă; cei doi se pitiră după o tabelă cu informații în timp ce doi bărbați îmbrăcați în halate albe, cu mape sub braț, înaintau spre ei discutând.

— Care-i diferența dintre Papă şi o maşină de spălat?

Zicea primul dintre ei.

— Nu ştiu. Care-i diferența dintre Papă şi o maşină de spălat?

— Nu mă întreba pe mine. Eu te întreb.

— Păi, nu ştiu.

— Mă gândeam că poate ai auzit. Tocmai a sosit de la Roma. L-am auzit pe un tip de la Cercetare/ Dezvoltare, Iepure – mi-a zis că iese săptămâna asta.

— Deci, care-i diferența dintre Papă şi o maşină de spălat?

— Habar n-am. Ceva cu ciclul de spălare? Vibrațiile?

Conversația continuă în timp ce cei doi dispărură după colț, printr-un set de uşi batante. Guy şi Sally ieşiră de după ecran.

— Sigur am ajuns unde trebuie, şopti Guy.

— Cred că ar trebui să ieşim afară, zise Sally.

Dar nu era aşa simplu. Reuşiseră să ajungă până la K-2 – literele erau pictate pe perete – dar nu era nici urmă de lift sau scări ca să poată ajunge din nou sus.

Guy examina tabela cu informații. Era un regulament:

ce să faci în caz de incendiu, ofițerii de serviciu, numere de telefon. Un turneu de bridge între cei de la Creație şi cei de la Distribuție. Excursii la concerte din Aldeburgh şi Snape. Dar nu tu hartă. Nicio informație utilă.

Trecură prin uşile batante, defilând pe lângă o serie de birouri uniforme, cu mese, scaune şi fişete identice.

Guy se minuna cum putea cineva să lucreze în subsol fără lumină naturală, fără privelişte. Se simțea din ce în ce mai nelalocul lui, conştient că timpul – şi norocul era pe ducă. Coridorul se înfunda dar măcar aici găsiră lifuri: două seturi de uşi de oțel. Guy apăsă pe buton.

— Locul acesta e incredibil, zise Sally.

— Înâm. Parcă suntem într-un film cu James Bond.

— Probabil a fost construit în timpul războiului. Zicea în carte că aici au inventat radarul. Se opri. Ce facem acum?

— Înotăm până la țărm. Sally îi aruncă o căutătură.

Curenții nu pot fi aşa puternici, zise el. Cred că ajungem până la mal.

Fata făcu o grimasă.

— Ar fi trebuit să-ți spun. Nu ştiu să înot.

— Nu ştii să înoți?

— Iartă-mă.

— De ce nu mi-a zis până acum?

— Te-ai supărat?

— Nu. Sigur că nu. Guy ridică din umeri. Va trebui să căutăm alt plan.

Uşile liftului se deschiseră. În cabină stăteau trei paznici cu şase automate şi semi-automate îndreptate spre ei. Ieşiră din lift, împrăştiindu-se ca un evantai, luându-şi pozițiile de luptă. Un al patrulea, îmbrăcat în uniformă kaki, păşi în față. Era tânăr şi expresia pe care o arborase părea să ceară scuze.

— Mi-e teamă că trebuie să veniți cu mine, zise el.

Avea un ton politicos, mai degrabă aristocratic.

— De ce? întrebă Guy.

— Aceasta este proprietatea guvernului. Nu aveți autorizație să fiți aici.

— Ne-am pierdut, zise Sally. Am venit să vedem focile.

— Îmi pare rău, mi-e teamă că nu ține. V-am urmărit pe ecrane în tot acest timp. Cotrobăiți pe aici de ceva vreme.

— Cine sunteți? întrebă Guy.

— Numele meu este Sanderson. Sunteți Guy Fletcher, nu-i aşa?

— Da.

— Aşa am zis şi eu. Veniți cu mine.

Îi conduseră înapoi în lift. Nu era prea mult spațiu între atâția oameni şi automate. Cel pe nume Sanderson apăsă butonul cel mai de jos şi Guy simți presiunea în urechi în timp ce liftul îi purtă câteva niveluri sub pământ.

— N-ar fi trebuit să veniți aici, ştiți asta, zise Sanderson. Guy avea senzația că tânărul era de fapt un om tare plăcut. Nu putea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Avea urechile nițel clăpăuge, trăsătură accentuată de faptul că avea părul tuns foarte scurt.

Liftul se opri. K-7. Guy se întrebă cât de adânc coborâseră. Le permise soldaților să îl conducă pe un ultim coridor, acesta cu uşi de celule, mai degrabă decât de birouri. Becuri fără mască luminau din loc în loc. În final se opriră.

— Va trebui să vă petreceți noaptea aici, zise Sanderson. Păstra acelaşi ton apologetic. Vorbim dimineață.

— Putem rămâne împreună? se rugă Sally.

— Nu. Mi-e teamă că nu este posibil.

Sally fu condusă în prima celulă, Guy în cea de a doua. Cămăruța lui era goală, cu două paturi de campanie, o toaletă şi – evident fără fereastră. Sanderson rămase o clipă în pragul uşii.

— Doriți ceva? întrebă el.

— Mi-ar prinde bine o cafea şi un sandviş, zise Guy.

Dar tânărul nu se mai întoarse. Uşa se închise în urma lui şi Guy auzi cum cheia se răsuceşte în broască.

Rămase singur.

DOUĂZECI ŞI PATRU

— Aş vrea să îți spun un banc, zise Rupert Liddy.

— Nu-mi plac bancurile, ripostă Guy.

— O să-ți placă acesta.

Guy fusese adus – singur în biroul lui Liddy: biroul cu alură de Whitehall şi privelişte spre Suffolk. Îl îngrijora faptul că el şi Sally fuseseră despărțiți. Îl îngrijora şi prezența lui Smythe, O'Neil şi Melarrity care, aflase acum, erau numele englezului, irlandezului şi scoțianului. Dar nimic nu îl îngrijora mai rău decât omul cu statură de soldat, costum de om de afaceri şi glas de director de şcoală privată. Chiar şi atunci când a fost împins sub tăvălug sau urmărit de stereotipuri, Guy nu a simțit pericolul pe care îl simțea acum. Omul şi încăperea aveau un aer de încremenire care părea cumva acaparator. În acelaşi timp, ştia că ajunsese la capătul drumului pe care şi l-a imaginat mai întâi, ca să descopere apoi că era cât se poate de real.

Acesta era locul unde începeau bancurile. Cu omul acesta. Aici.

— Unde este Sally? întrebă el.

— Ejos.

— Aş vrea să o văd.

— Sunt convins. Dar nu trebuie să îți faci griji în privința ei. În momentul de față, mi-e teamă că trebuie să te îngrijeşti de soarta dumitale.

Asta nu suna prea bine. Guy se uită în jur la cei trei bărbați care stăteau în spatele său. Erau aşezați pe scaune incomode ce fuseseră aduse din anticameră – nemişcați, ca nişte jucării care aşteptau să le întoarcă cineva cheița.

Era a cincea oară când îi vedea şi observă că purtau aceleaşi haine ca întotdeauna. Kilt-ul, costumul şi jacheta de piele erau uniformele lor, definindu-i şi în acelaşi timp ascunzând cine erau cu adevărat. Se întrebă cu cât erau plătiți. De unde veneau? Era puțin probabil să afle vreodată.

Se lăsă o scurtă tăcere, în vreme ce Liddy se adună.

Guy ştia că atunci când va spune bancul acesta, o va face perfect, cuvânt cu cuvânt. Îl va spune exact aşa cum fusese el conceput.

— Într-o bună zi, începu el, toți copiii de la o şcoală primesc o temă: să susțină o prezentare despre ce face tatăl fiecăruia şi, ca prezentarea să fie mai interesantă, ar fi fost bine să vină îmbrăcați, pe cât posibil, ca părinții lor. Acum, se întâmplă ca tatăl unuia dintre băieți să fie sudor, aşa că puştiul vine la şcoală cu o mască de sudură pe cap.

— Din păcate, băiatul nu vede prea bine prin masca de sudură. Când iese

din casă, se ciocneşte de un stâlp. Se loveşte de o maşină parcată pe stradă. Întârzie la şcoală şi se loveşte de porțile şcolii, iar când intră în şcoală se loveşte de un perete. De fapt, îşi petrece toată ziua ciocnindu-se de lucrurile din jur; când se face ora de plecat acasă, băiatul e fericit.

— Şi cum spuneam, copilul se izbeşte de uşa clasei în drum spre ieşire, se ciocneşte de profesori, de porțile şcolii a doua oară. Aleargă după autobuzul şcolii dar se ciocneşte de stația de autobuz şi pierde maşina, aşa că acum trebuie să meargă acasă pe jos. Şi cum merge el pe trotuar ciocnindu-se de diverse lucruri, un Mercedes trage la bordură şi un bărbat se apleacă pe geam zicând aici Liddy îşi prefăcu glasul, astfel încât să sune cât mai slinos cu putință – „Băieţaş! Hei băieţaş! Vrei să te duc acasă cu maşina?” Acum, băieţelul nostru ştie că nu trebuie să vorbească cu străinii, dar e obosit şi s-a săturat să se tot ciocnească de diverse, aşa că acceptă şi urcă în maşină. Portiera se închide şi pleacă împreună.

— Merg ei aşa o vreme, apoi omul se apleacă spre el şi îl întreabă: „Băieţaş”, zice el. „Ştii ce e ăla homosexual?”

Băiatul clatină din cap că nu.

Mai merg o vreme. Apoi şoferul se apleacă din nou spre el. „Băieţaş”, zice el. „Ştii ce e ăla pedofil?”

Încă o dată, băiatul clatină din cap.

Şi şoferul se mai apleacă o dată. „Ia, spune-mi băieţaş”, zice el, „ştii ce e ăla sex anal?”

Şi băiatul zice: „Nu. De fapt, ar trebui să vă spun. Nu sunt sudor cu adevărat”.

Liddy se lăsă pe spate, mulțumit de sine. Guy nu râsese. Dar omul nici nu se aştepta să o facă.

— Cunosc douăsprezece mii cinci sute şi cincizeci şi două de bancuri, zise Liddy. Multe dintre acestea sunt, bineînțeles, variațiuni ale aceluiaşi banc. Dar cel pe care tocmai ți l-am zis, cred că acesta este preferatul meu. Aş vrea să îți explic de ce.

— Dacă trebuie.

— O glumă bună conține aproape întotdeauna un element de surpriză, zise Liddy. Mă gândesc la poanta unei glume ca o coliziune la capătul drumului pe care mergeai doar pentru că nu aveai pe care alt drum s-o apuci. Să luăm cea mai veche glumă din lume, gluma spusă de Sfinx. Unii spun că este primul banc

creat vreodată. „Ce are patru picioare dimineața, două picioare după-amiaza şi trei picioare seara? Răspunsul este: un bărbat. Ca sugar, merge de-a buşilea. Ca adult merge în picioare şi ca bătrân se foloseşte de baston. Dacă e să fim stricți, este mai degrabă o ghicitoare şi nu un banc, deşi ambele sunt înrudite. Dar umorul constă în surpriză.

Această creatură, care pare imposibilă, este de fapt cea mai evidentă dintre toate. Chiar tu.

O formulă similară se aplică şi în cazul unei perle mai vechi. „Când nu este o uşă nici închisă, nici deschisă? Când este întredeschisă". De ce e amuzantă?

— Mie nu mi se pare amuzantă, zise Guy.

— Nu este ilară, domnule Fletcher, recunosc. Dar chiar şi aşa, este un banc bine înrădăcinat, spus pentru prima oară pe data de 12 noiembrie 1923 – în ziua în care Hitler a fost arestat ca urmare eşecului cu faimosul *putsch* de la berărie. Menționez aceste două circumstanțe cu un motiv. Arestarea lui Hitler – încă un pas spre Holocaust. Sosirea pe lume a unui nou banc – o sămânță de speranță, de salvare. Dar vom reveni la acest aspect. Ceea ce vreau să spun este că un banc e ceva mai mult decât un simplu joc de cuvinte. Este o altă surpriză vizuală, foarte similară cu apariția omului în ghicitoarea Sfinxului. Ți se prezintă o uşă şi ți se pune o întrebare ce pare imposibilă. Acesta este drumul pe care eşti invitat să călătoreşti. Şi la finalul drumului, în mintea ta, uşa s-a transformat ca prin farmec în altceva. Ştii care e cel mai scurt banc? „Un orb intră într-un bar… „încă o dată, efectul este acelaşi. Barul ca şi locație aici se transformă în bar, în tejghea şi la asta se adaugă durerea şi şocul orbului care s-a rănit. Şi asta e amuzant – chiar dacă nu ar trebui. Asta este surpriza.

În cazul bancului cu care am început, intră în joc o altfel de transformare. Eşti dus pe un drum de care eşti convins că o să fie de prost-gust, jenant, neplăcut. Dar, de fapt, poanta aduce cu sine cu totul altceva. Este dulce, complet inocentă. Băiatul poate fi în mare pericol după ce a intrat în maşina bărbatului pervers, dar sfârşim prin a sărbători inocența lui. Râdem. Şi pericolul, sentimentul de greață sunt disipate.

— Ai auzit bancul cu nebunul pe insulă? întrebă Guy.

Vroia să-l dezumfle nițel pe omul din fața lui, să-i mai taie din aroganță.

Liddy îl ignoră.

— Pentru mine, mai important chiar decât poanta este universul în care se

petrece bancul. Bancul perfect îşi creează propria lume, completă. Într-un banc nu avem nevoie să ştim ce culoare era Jaguarul, cât de mare e şcoala, oraşul sau ţara în care se petrece acţiunea. Toate sunt clădite deja în banc. Bancul meu recreează perfect lumea băiatului şi noi ştim imediat unde ne aflăm. Notează şi faptul că logica acelei lumi este de sine stătătoare.

Evident, ar fi normal ca puştiul să îşi scoată masca de sudor ca să nu se mai ciocnească de lucruri. Unul din profesori ar trebui să-i spună asta. Dar ideea nici nu-i trece prin cap, şi nici nouă nu ne dă prin minte. Regulile lumii respective sunt create odată cu aceasta, şi aceste reguli nu sunt încălcate niciodată.

Nu în ultimul rând, bancul are un ritm aparte.

Repetiţia cuvântului „ciocneşte" ne poartă şi ne leagănă, oferindu-ne un sentiment de familiaritate care doar va întări forţa poantei. Mă întreb dacă ai observat că punctul culminant a sosit în trei etape, ca declamaţiile unui politician. „Ştii ce e ăla homosexual? Ştii ce e ăla pedofil? Ştii ce e ăla sex anal?" Fiecare nivel este ceva mai rău decât precendentul până când aşteptările tale se fâsâie şi îţi zboară covorul de sub picioare.

Sunt bancuri cu copii care sincer să fiu mă îngrozesc.

Glumele de tipul „Alinuţa". Acest format a fost inventat de un rus în aprilie 1955. Ruşii pot fi teribil de cruzi chiar şi în manifestările lor de umor, iar Elevonici era fără îndoială un maestru. Ivan Elevonici. A început să scrie bancuri în ziua în care a primit o traducere a numelui său.

Multe bancuri despre copii *sunt* de prost gust şi te trezeşti râzând din pricina distrugerii inocenţei, că vezi cum doi oameni se rănesc între ei. Trebuie să îmi amintesc din când în când că astfel de glume îşi au locul lor în marea panoplie a umorului ce se întinde înainte noastră, şi noi toţi trebuie să reţinem că cele mai vechi glume din lume – faza cu plăcinta în faţă, pisicuţa care aleargă după şoarece, omul care cade într-o gaură de canal – toate au la bază cruzimea unei fiinţe faţă de o altă fiinţă. De ce e aşa? Hai să revenim la Hitler care ne-a arătat, mult prea recent, latura întunecată a fiinţei umane.

Ştim ceea ce suntem. Am văzut monstrul ce sălăşuieşte înăuntru. Dar cum să îmblânzim monstrul acesta? Ce modalitate mai bună decât să-l luăm în râs? Bancul cu băiatul ne surprinde pentru că se bucură de inocenţa copiilor şi ne aduce aminte de cealaltă latură a umanităţii, latura pe care dintotdeauna am

încercat, în felul meu, să o susțin.

— Ei bine, mie tot nu mi se pare amuzant, zise Guy.

Şi acum că mi l-ai explicat, este şi mai puțin amuzant.

— Glumele nu sunt niciodată amuzante dacă le explici, zise Liddy. Descrie-mi la persoana a treia un film al fraților Marx şi ai să adormi publicul de plictiseală.

Analizează un episod din orice serial de comedie şi îl vei reduce la zero. Existau oameni care ştiau să recite scheciuri întregi scrise de echipa Monty Python. Erau la fel de populari ca acneea. Încearcă să explici de ce ți se pare ceva haios şi vei descoperi că de fapt nici nu este.

— Pot să spun ceva? întrebă Guy.

— Te rog.

— Cred că ar trebui să o laşi pe Sally să plece. N-a făcut nimic rău. Nu ai niciun drept să o ții aici.

— Greşeşti amarnic, răspunse Liddy. Am tot dreptul să vă țin pe amândoi aici pentru că mi-au fost încredințate puteri enorme. Este păcat că domnişoara Lockwood a ales să se implice. Dar, după cum am mai zis, trebuie să te îngrijeşti de soarta dumitale. Ridică privirea. Pentru cine lucrezi?

Guy clipi.

— Nu lucrez pentru nimeni.

— Cine te-a trimis aici?

— Nu m-a trimis nimeni.

— Atunci cum ai dat de noi?

— Nu sunt obligat să-ți răspund la întrebări, zise Guy.

Vreau un avocat. Vreau să dau un telefon.

— Domnule Fletcher, poate că într-un serial TV ai dreptul la un telefon, dar aici nu ne aflăm într-un show de televiziune. Liddy oftă. Am sperat că vei fi mai cooperant.

— Vreți să îl ducem la J-5? întrebă O'Neil. Cuvintele rostite încet veniseră din spatele lui Guy.

— Da. Coborâm acolo chiar acum.

Liddy se ridică şi făcu un semn spre uşă. Guy nu avea de ales, aşa că se conformă. Melarrity deschise uşa şi Guy se lăsă escortat afară, pe alte scări. Începea să realizeze că instalația semăna cu o cutie de puzzle… şi una care ar fi

putut fi proiectată de Escher. Părea să fie infinită.

— Ce e cu locul acesta? întrebă el.

— Am moştenit platoul Kelford spre sfârşitul anilor ’60 când a renunțat la el Ministerul Apărării, răspunse Liddy. A fost construit în timpul războiului, deşi dintotdeauna au existat baze secrete aici la Kelford. În secolele XVIII şi XIX, pe platou lucrau traficanții, ei au fost cei care au construit o parte din pasajele ce mai există şi în ziua de azi. În pădure se ascund baze aeriene americane. Diverse părți din bomba atomică au fost testate aici. E ciudat, nu, cum anumite zone par să atragă misterul şi misterele? Platoul Kelford este baza perfectă pentru noi. Nu este uşor pentru mai bine de o sută de oameni să îşi vadă de treburile lor secrete fără să fie observați, dar uite că noi am reuşit asta aici, într-o mai mică sau mai mare măsură.

— Tu faci bancurile, zise Guy. Am avut dreptate. Tu ai făcut bancul cu Ferrero Rocher. L-ai făcut aici.

— Bancul cu Ferrero Rocher – J79985/SM3/0501B este de fapt o variantă a unui banc inventat de un clovn italian, pe numele său Bembo. Sunt unii care susțin că a fost singurul clovn amuzant care a trăit vreodată. El a creat varianta originală după asasinatul arhiducelui Ferdinand. Dar în rest ai dreptate. L-am adaptat şi redistribuit la începutul anului.

— Deci asta este o fabrică de bancuri! exclamă Guy.

Încă se străduia să accepte faptul că avusese dreptate de la început. Simțea că-i explodează capul.

— Da, exact asta suntem noi. Da. Din direcția opusă trecură pe lângă ei doi paznici înarmați. Ambii îl salutară pe Liddy. El le făcu semn de răspuns. Poate ai vrea să ştii că aceasta nu este singura țară care are o fabrică de bancuri… dacă aşa vrei să ne denumeşti. Ele există în majoritatea țărilor civilizate de pe glob. Germania este de fapt singurul exemplu ce-mi vine în minte de țară fără o asemenea organizație, deşi şi danezii au un centru de producție a bancurilor foarte mic şi după părerea mea ineficient, undeva la periferia oraşului Copenhaga. În general, domnule Fletcher, Marea Britanie continuă să conducă lumea prin calitatea şi varietatea bancurilor sale. În ziua de astăzi, când există atâția factori negativi, când încrederea de sine este adesea la cote atât de scăzute, mă mândresc cu această realizare.

Ajunseră la galeria pe care o traversaseră Guy şi Sally cu o seară în urmă.

Guy se surprinse privind la sala de club, cu cărțile ei, cu masa de biliard şi portretul reginei. Acum era mai animată, erau mai mulți oameni discutând pe tonuri scăzute între ei. Niciunul nu ridică privirea când trecură pe deasupra.

— Acesta este Departamentul de Creație, explică Liddy, vorbind în şoaptă. Inima operațiunilor noastre.

Oamenii aceştia minunați îşi petrec timpul inventând, adaptând şi prelucrând bancuri. Mi-e teamă că astăzi suntem cam puțini. Ceilalți sunt plecați într-o excursie.

— Nu râde nimeni, observă Guy.

Liddy se uită la el cu neîncredere.

— Sunt profesionişti.

— De unde vin?

— Recrutăm din mai multe zone, inclusiv din facultățile de psihiatrie şi etnologie ale anumitor universități, precum şi din rândul serviciilor secrete. Liddy arătă spre un bărbat chel, între două vârste, îmbrăcat cu costum şi papion. Tom Cunningham, mormăi el mândru. A fost un hit la petrecerile de pe lângă Festivalul de la Edinburgh din 1978. Flutură din mână. Aceştia sunt geniile, băieții în halat alb, cum ne place nouă să-i numim. Bancul pe care tocmai ți l-am zis a fost creat aici de unul dintre ei, John Winterbotham, în iunie 1985. Winterbotham a fost unul dintre marii scriitori de bancuri. Sunt unii care susțin că e de calibrul lui Elevonici. Din păcate a murit într-un incident pe autostradă acum doi ani, însă moartea sa, în sine, a inspirat alte nouă bancuri bune, deci măcar pot spune că nu s-a pierdut nimic.

Guy ezită; una din escorte îl împinse dur în spate.

Ajunseră la un alt lift, de data aceasta un model vechi, urât, ca un ascensor de serviciu la hotel. Liddy apăsă butonul.

— Lucrând îndeaproape cu Creația este cel de-al doilea departament, continuă Liddy. Sunt denumiți Cercetare şi Dezvoltare Externă, iar treaba lor este să monitorizeze undele, să prindă tot ce pot de la televizor şi radio – deşi nu va fi nicio surpriză pentru tine să afli că vasta majoritate a bancurilor pe care le auzi sau vezi şi-au început zilele aici, la noi. Ei țin legătura în permanență cu prietenii noştri de peste mare, făcând schimb de glume şi, unde e cazul, adaptându-le. Bancurile călătoresc, domnule Fletcher, dar se şi transformă. Ca să iau un exemplu imediat, englezii îi consideră pe irlandezi ca fiind cei mai proşti de pe

planetă. Pentru americani însă, polonezii sunt cei mai proşti. Olandezi strâmbă din nas la belgieni. Ruşii fac glume pe seama bisericii. Am descoperit recent un trib de vânători de capete în bazinul amazonian care considerau un al doilea trib, aflat la câțiva kilometri distanță, de altfel la fel de primitiv ca şi ei, să fie cumva inferior şi deşi erau prea primitivi ca să formuleze glume ca atare, tot se distrau arătând cu degetul şi râzând în hohote. Neozeelandezii spun bancuri despre australieni, iar australienii spun bancuri despre britanici. Şi tot aşa.

Sosi liftul. Era gol. Liddy îi făcu semn politicos şi intrară cu toții în cabină. Melarrity apăsă butonul pentru nivelul cinci.

— Nici nu încape vorbă că acelaşi şablon poate fi adaptat pentru a crea o sumedenie de bancuri, continuă el, iar uşile liftului se închiseră şi cabina începu să coboare.

Bancul cu Selina Moore a fost folosit recent pentru regretata prințesă Diana. Probabil îți aminteşti că urmare a unui tragic accident, şi ea a părăsit Franța la cutie.

— Dar de ce ar râde cineva la o asemenea glumă?

Întrebă Guy. E trist, oribil.

— Tocmai pentru că e ceva trist şi oribil, a fost nevoie de un banc.

Luminile din lift pâlpâiră încet. Nivelul doi, apoi trei.

— La nivelul trei este departamentul de distribuție, zise Liddy. Mi-e teamă că nu avem timp să îți arăt şi pe aici.

— Distribuție? Guy se întrebă ce vrea să zică. Distribuiți bancurile cu ajutorul agenților de vânzări, zise el.

— Corect. Comis-voiajori. Există şi alte modalități, fireşte. Internetul, de exemplu, poartă sute de bancuri în fiecare zi. Cu toate acestea, în opinia mea, bancurile țin de tradiția orală şi îşi pierd din savoare când sunt afişate pe un ecran. Comis-voiajorii sunt ambasadorii ideali.

Călătoresc, intră în casele oamenilor şi bârfesc. Am împărțit țara în teritorii şi oamenii noştri ajung în fiecare oraş, în fiecare sat, pe fiecare stradă. Sunt cunoscuți şi îndrăgiți. Stau la hanuri unde întâlnesc alți comis-voiajori şi aceştia devin accesorii fără voia lor. Echipa de agenți a fost dezvoltată acum douăzeci de ani şi, după părerea mea, a fost o lovitură de geniu. Bineînțeles, a fost necesar să le oferim un *raison d'etre*, cu alte cuvinte, un produs pe care să îl vândă. În acelaşi timp, nu vroiam să risipim timp şi resurse. Aşa că am venit cu ideea unui

aspiratorăphinx, de la sfinxul care a pornit glumele. A fost proiectat aici şi a fost făcut în aşa fel încât să fie credibil, dar aproape sută la sută non-viabil în acelaşi timp. Până şi numele are ceva neplăcut. Maşinăria are un preț piperat şi e foarte greu de manevrat şi sunt mândru să declar că, în douăzeci de ani, n-am vândut decât două duzini. E foarte ciudat cum întotdeauna există cineva, undeva care cumpără ceva fără nicio valoare. Ideea fiind, desigur, că având în vedere că oamenii noştri vând un produs de casă, ei pot penetra aproape orice tip de cămin. Încearcă să convingă dar inevitabil eşuează să efectueze vânzarea.

Dar făcând asta, ei spun bancuri. E cel mai natural lucru din lume să punctezi o conversație cu câte o povestioară amuzantă. Singura diferență constă în faptul că noi analizăm cu grijă ce povestioară vrem să diseminăm. Strategia noastră este planificată cu exact aceeaşi precizie cu care ar lucra o echipă de vânzări adevărată.

Liftul încetini. Guy simți cum i se înmoaie genunchii şi speră că nu din cauza fricii. Uşile se deschiseră. De cealaltă parte aştepta o doamnă în vârstă, cu fața rotunjoară, îmbrăcată într-o haină albă şi cu părul strâns într-o plasă de păr. Împingea un cărucior pentru ceai cu două ceainice argintii, cutii de lapte şi mai multe pachețele cu biscuiți cu jeleu. Insigna prinsă de bluză arăta: Dna. C. Lingus.

— Bună dimineața, doamna Lingus, zise Liddy trecând pe lângă ea.

— Bună dimineața, domnule Liddy.

— Ce mai faceți?

— Foarte bine. Nu vreți ceai astăzi?

— Ei, ne îndreptăm către Interogatoriu.

— O, vai de mine.

— Pe aici… Liddy i se adresa lui Guy. Nu era decât o singură cale: un coridor cu gresie albă şi un tavan curbat, ca un tunel din metroul londonez. Lui Guy îi bătea inima cu putere. Cuvântul „Interogatoriu” îi bubuia în urechi.

— Dar pentru cine lucrați? întrebă el. Pentru guvern?

— Cum de ți-a venit ideea asta? răspunse Liddy, un pic înțepat.

Se opri pentru o clipă. Doamna care servea ceaiul dispăruse după uşile liftului, dusă la un nivel mai sus.

— Multe din bancurile noastre au un scop politic, recunoscu el. De exemplu, când cu războiul din Irak, s-a făcut mare zarvă în legătură cu armele

nucleare şi armele biologice. Oamenilor le era frică. Aşa că am dat în circulație câteva zeci de glume cu Saddam Hussein.

Acestea erau toate luate dintr-o bază de date – mustața deasă, puțurile de petrol, sex cu cămile, nepotismul, beretele negre şi aşa mai departe. În parte ca rezultat al războiului, am depistat dezvoltarea unui sentiment antiamerican în rândurile populației, aşa că ne-am pus pe lucru pentru bancuri cu americani. Preşedinți care sunt fie atleți în materie de sex fie dobitoci. Americani graşi.

Americani bogați. Una peste alta, este mai bine să râzi de americani decât să îi insulți. Şi cu siguranța e mai bine să râzi de ei decât să îți fie teamă de ei.

— Deci sunt controlate de guvern.

— Bancurile sunt reglementate, dar ele au o funcție mult mai largă. Liddy oftă. Poate că mi-ar fi mai uşor să explic dacă îmi permiți să fac o observație filosofică, domnule Fletcher. Stă la baza a tot ceea ce suntem şi facem noi cei de la Sphinx. Iată. Omul este singura ființă de pe planetă cu simț al umorului. Omul este şi singura ființă care este conştientă de moarte.

— Nu cred că văd unde bați, zise Guy.

— Ce ne reține să nu o luăm razna? Cum supraviețuim ştiind că fiecare secundă care trece ne duce mai aproape de propria extincție? Cel mai bogat om de pe planetă ştie că toți banii din lume nu-i pot cumpăra o secundă, o răsuflare în plus față de ceea ce i-a fost alocat. Cel mai sărac trăieşte cu conştiința zilnică a cât de puțin a primit şi cât de puțin valorează de fapt viața lui. Gândeşte-te la câine, la pisică, la iepurele care îşi trăieşte existența până când cade mort sau e împuşcat, sau strivit sub o maşină.

Invidiază-l! Noi oamenii suntem blestemați prin aceea că numai noi suntem conştienți că viața noastră constă aproape în întregime din ratări şi că, mai mult, este foarte scurtă.

Mergeau din nou. Guy şi Liddy în față, ceilalți trei urmându-i îndeaproape. Zgomotul paşilor răsuna ritmic în culoarul altfel pustiu.

— Trebuie să existe o ripostă la imensitatea, inevitabilitatea morții. Trebuie să avem ceva cu care să contrabalansăm riscul extrem de înalt de a sucomba cancerului, SIDEI, bolii Alzheimer, Parkinson, sau pur şi simplu riscul de a fi lovit de un şofer beat la volan care până la urmă primeşte doar o suspendare de şase luni şi o amendă de cinci sute de lire sterline. Cu cât îmbătrânim, vedem cum prietenii noştri dispar, unul câte unul. Vedem cum trupurile noastre încep

să cedeze. Viața noastră se contractă. Ce ne împiedică să nu înnebunim?

— Ne ținem de bancuri.

— Exact. Povestioare care să ne facă să râdem. Care să ne facă să uităm. Avem nevoie de protecție – şi nu doar din partea problemelor importante, chestiunile de viață şi de moarte. Mai sunt şi complexitățile mai mărunte ale vieții de zi cu zi. Stresul vieții urbane. Vidul vieții la țară. Facturile care se adună la uşă. Impozitele…

Plătim sume exorbitante la impozite. Cum reuşesc oamenii să trăiască cu realitatea că o halcă imensă din ceea ce ei câştigă le este luată cu japea, adesea înainte ca ei să-şi primească banii, că petrec mii de ore, o bucată bună din viața lor, trudind ca să susțină un stat care este deodată invizibil, incompetent şi răuvoitor. Suntem impozitați din clipa primei respirații şi până murim – ba chiar şi după. Şi ce se întâmplă cu toți aceşti bani? Ai menționat guvernul, domnule Fletcher. Guvernele noastre sun leneşe şi corupte şi risipesc mai mulți bani decât cheltuiesc cu folos. Aleg să ducă o viață în huzur, pe care o neagă oricui altcuiva, iar ceilalți plătesc pentru viața asta. Limuzinele cu şofer, vilele la țară, zborurile scumpe, favorurile pe care le oferă prietenilor şi aliaților lor. Ştim cu toții despre ce e vorba. Democrația vestică este putredă până în măduva oaselor. Uită-te la guvernul pe care îl avem acum. Tratează electoratul ca pe o adunătură de proşti. Ministrul care primeşte mită şi susține că este un cadou aniversar, deşi l-a primit la şase luni de la data aniversării. Țintele şi cifrele care se schimbă neîncetat. Pretenția că totul este bine, când cei care sunt bolnavi sau nevoiaşi ştiu cu totul altceva. Există un cuvânt nou, care se foloseşte mult… Înto*rsătură.*

Cuvântul în sine este o întorsătură, pentru că adevăratul cuvânt este *minciună.* Suntem mințiți tot timpul. Dar de ce a existat o singură încercare de a-i arunca în aer pe prim-ministru şi toți cei din parlament – şi asta s-a întâmplat acum patru sute de ani? De ce suportăm incompetența de zi cu zi a idioților acestora rânjiți, plătiți cu salarii astronomice?

Răspunsul este foarte simplu. Noi nu ucidem politicienii. Noi râdem de ei.

Râdem de toți şi toate. Este cel mai vital sistem de apărare. Fiecare minut din fiecare zi aruncă spre noi ceva detestabil, dar noi îl dăm deoparte. Există bancuri despre boli fatale, despre invalizi, despre traume cerebrale, sărăcie, abuz sexual, prejudecăți rasiale, impozitul pe venit, îmbătrânire, pedofilie, 9/11, moarte bruscă şi de neînțeles a unei actrițe sau a unei prințese mult iubite.

Ştiu pentru că noi le inventăm. Şi le inventăm pentru că este nevoie de ele. Viața ar fi insuportabilă fără.

— Dar nu aveți nevoie de o organizație care să facă glume, zise Guy. Oamenii fac bancuri. Bancurile se dezvoltă, cresc! se auzi vorbind şi îşi dori să se fi ascultat pe sine cu săptămâni în urmă, când începuse toată aventura, îşi răspunsese singur la întrebare, dar răspunsul venea prea târziu.

— Unele bancuri evoluează, e adevărat. Dar ce fel de om ar putea să se aşeze şi să inventeze un banc ca cel cu băiatul şi perversul din Mercedes? răspunse Liddy.

Chiar n-ai fost în stare să răspunzi la arta, la perfecțiunea cu care este construită? Winterbotham era un artist adevărat – chiar dacă unul anonim. Avem aici o bibliotecă cu peste şapte sute de bancuri create de el. Toate poartă aceeaşi marcă. Vrei să îmi spui că femeia de la spălătorie sau şoferul de taxi ar fi în stare să viseze, să inventeze ceva la fel de bun?

— Există comici la televizor.

— Şi majoritatea sunt nişte pehlivani lipsiți de originalitate, care fură subiectele de oriunde şi de la oricine pot şi care, la primul semn al succesului, devin prea plini de sine, prea îmbătați de faimă ca să mai poată lucra cum trebuie. Sunt oameni care lucrează aici pentru o zecime din cât fac aşa-zişii comici, domnule Fletcher. Nu au mândrii personale, nu au dorința insațiabilă de a fi iubiți de toți şi toate. Sunt oameni buni, liniştiți, care lucrează în slujba țării lor. Patrioți.

Ajunseră în fața unei uşi din lemn masiv. Nevopsită.

O barieră care părea cumva finală. Guy şovăi, întrebându-se dacă să lovească şi să o rupă la fugă. Dar cei trei se strânseseră aproape în spatele său şi ştia că nu mai are unde să fugă. Liddy deschise uşa.

Aceasta dezvălui o încăpere pătrată, cu pereții albi, fără ferestre, fără decorațiuni, fără posibilitatea de a fi altceva decât o cameră de tortură. În centru era o masă de măcelărie cu chingi şi catarame de piele ce o împărțeau în trei. De o parte era o masă de metal, goală cu excepția unei cutii negre ce ar fi putut adăposti un set de tacâmuri pentru şase persoane, poate. Faptul că era neagră şi înconjurată de atât de mult spațiu gol o făcea cu atât mai înfiorătoare. Guy simți cum vezica se relaxează involuntar şi se bucură că nu primise nimic de băut.

— Nu reprezint un pericol pentru voi, zise el.

— Nu sunt de acord.

— De ce m-ai adus aici? Ți-am spus deja. Nu lucrez pentru nimeni. Rahatul vostru de banc era despre mama mea. Acesta este singurul motiv pentru care mă aflu aici.

— Trebuie să ştiu cum ne-ai găsit.

— Mi-am dat seama. Am avut noroc. N-am spus nimănui despre voi. Îmi puteți face rău cât vreți, dar nu am nimic să vă spun.

— Nu-mi face plăcere să îți fac rău. Dar mi-e teamă că nu am de ales.

— Te rog…

Guy nu avea de gând să intre pur şi simplu acolo.

Amabilitatea întregii tărăşenii – explicațiile politicoase, liftul, doamna cu ceaiul – îl revolta. Urlă şi se lăsă pe spate, departe de masă şi de chingi, departe de cutia neagră, sperând să găsească forța să treacă de ei, să ajungă din nou pe coridor. Dar acum Smythe şi O'Neil îl luară pe sus. Erau incredibil de puternici. Probabil îi neutralizaseră anumite terminații nervoase. Nu se mai putea mişca deloc.

— Scoate-i hainele, te rog, da? zise Liddy.

Nu avea încălțări. În vreme ce englezul şi irlandezul îl țineau strâns între ei, scoțianul îl prinse de pantaloni, desfăcând fermoarul şi trăgând îmbrăcămintea jos de pe el. Totul se termină aşa de repede încât realiză că mai făcuseră asta, de multe ori. Cu pantalonii atârnând pe podea, fu trântit pe spate pe masă. Simți cum îi smulg haina de pe umeri şi îi scot şoseta ce-i mai rămăsese. Se agita şi urla, dar era de aşteptat şi nu-l servea cu nimic.

Melarrity trase chingile şi le strânse bine. Le luă doar câteva secunde să îl aducă în poziția întins pe spate, doar în cămaşă şi boxeri. Nu putea să se mişte deloc.

Liddy urmări toate acestea cu o lipsă acută de interes.

Parcă abia asculta tirada de înjurături ce venea dinspre Guy. Acesta avea obrajii plini de lacrimi. Smythe închise uşa.

Într-un sfârşit, Guy căzu moale, epuizat. Se întrebă ce avea de gând să-i facă. Ce era în cutie. Nu vroia să afle.

— Te-ar interesa poate să afli că bancurile au devenit instituționalizate în secolul al XVI-lea, zise Liddy, continuând ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Ai auzit, sunt convins, de Walsingham. El şi Sir Francis Walsingham, care a trăit

între 1530 şi 1590, secretar de stat la curtea reginei Elisabeta I, spionul ei, oamenii lui… ei au scris multe din poantele ce apar în piesele lui Shakespeare.

Dar oamenii aflați la putere şi-au dat seama că bancurile sunt esențiale în viață cu mult timp înainte. Regele, în castelul său de secol al XIII-lea, înconjurat de ciumă, foamete, frig şi probabilitatea unei vieți scurte curmate de o moarte extrem de violentă, îşi angaja un bufon. Era sarcina bufonului să îl țină fericit pe suveran – adesea în fața unor obstacole de netrecut. Noi cei de la Sphinx Appliances suntem bufonii societății moderne. Suntem aici pentru toată lumea dar, în acelaşi timp, am avut succes în ceea ce ne-am propus să facem tocmai pentru că nimeni nu bănuieşte că existăm. Suntem invizibili.

Aşa trebuie să fie.

Guy se chinuia să găsească putere să vorbească.

Inima îi bătea aşa de tare că îi era greu să răsufle.

— Dacă oamenii ar şti de voi, nu cred că ar mai râde, zise el.

— Exact. Şi de aceea te găseşti în această poziție nefericită acum. Dacă toată lumea ar şti că bancurile nu sunt, în realitate, spontane, rezultatul ar fi catastrofic. Ai fost în Kelford. Mare parte din trupele noastre de susținere catering, administrativ, siguranță şi aşa mai departe – se trage din acest oraş. Aici avem locuri limitate şi noile cartiere pe care le-ai observat şi tu au fost construite pentru ei. Nu toată lumea din Kelford lucrează aici, iar cei care o fac au fost obligați să semneze acordul de confidențialitate, sub Legea secretelor de stat. Chiar şi aşa, există o înțelegere tacită, extinsă asupra naturii muncii noastre. Ceea ce are un efect extrem de nefericit.

Kelford are cea mai mare rată de sinucideri din țară. În lunile de iarnă, se prea poate să avem şi câte o sinucidere pe săptămână. Nu mai ştim ce să facem. Am încercat să oferim consiliere, dar nu are niciun efect. Toată comunitatea suferă de depresie cronică şi nimic nu îi va înveseli. Din păcate, nu mai pot spune bancuri. Şi-au pierdut simțul umorului. Presupun că e de înțeles. Oamenii din această țară au o ură firească pentru guvern. Acesta e şi motivul pentru care campaniile guvernului contra fumatului duc întotdeauna la o creştere a numărului de fumători. De aceea încercările de a ameliora regimul alimentar al englezilor îi fac pe aceştia să se înghesuie la coadă la hamburgeri şi cartofi prăjiți. Spune-le oamenilor că ceva e bun pentru ei şi se feresc ca de ciumă. Nu putem lăsa să se afle că bancurile sunt doar un alt serviciu public.

Şi de aceea sunt obligat, sunt forțat, împins să te aduc aici, în această încăpere. Se prea poate să fii cine zici că eşti. Un actor care n-are de lucru şi care s-a simțit ofensat de un banc – însă o persoană care a făcut un pas ieşit din cale-afară şi a încercat să afle de unde provine bancul respectiv. Ca să fiu cinstit, domnule Fletcher, chiar cred că acesta este cazul. Dar trebuie să fiu sigur.

Pe lângă toate acestea, există protocoale internaționale pe care trebuie să le respect. Dacă te consolează cu ceva, goana ta irațională după bancul cu Ferrero Rocher a ajuns să fie discutată la nivel de vârf în şase țări. A trebuit să luăm măsuri drastice, extrem de costisitoare pentru a te putea controla. Nu eşti supus la toate acestea din pricina unei toane de-a mea. Partenerii noştri internaționali cer şi se aşteaptă la nimic mai puțin.

Liddy se apropie de cutie şi mângâie capacul negru cu palma.

— Am trei întrebări, zise el. Cum ți-ai croit drum până aici? Ai mai spus cuiva unde mergi? Şi dacă te-a ajutat cineva, în afară de domnişoara Lockwood?

— Ți-am spus deja. Iisuse – ți-am spus deja. Nimeni nu ştie. Am venit aici de unul singur. Şi te-am găsit unind punctulețele pe hartă.

— Cine ți-a dat harta?

— Am desenat eu! Mi-am dat seama. Nu e nevoie să faci asta. Trebuie să mă crezi!

— Trebuie să te cred. Exact. Dar tu trebuie să mă ajuți să te cred.

Liddy deschise cutia.

Guy întinse gâtul şi văzu că înăuntru era căptuşită cu catifea roşie, având o scobitură specială în care se găsea un singur obiect. Liddy îl ridică. Când se întoarse cu fața spre el, ținea în mână o singură pană multicoloră.

— E pană de pasărea-paradisului, zise el, *Paradisaea raggiana*, din pădurile de munte din estul Noii Guinee, o pasăre care trăieşte în copaci, subzistând în principal cu un regim de fructe şi fragi. Aceasta este o pană de la un mascul, bineînțeles. E cea mai eficace pentru scopurile noastre.

— Du-te naibii! strigă Guy.

— Mi-e teamă că dumneata te vei duce naibii, răspunse Liddy. La figurat, oricum.

Se apropie de masa pe care era legat Guy şi se opri.

Apoi întinse mâna şi trasă o linie cu pana pe tălpile lui Guy. Acesta simți un fior extraordinar de senzație incandescentă. Tot trupul se cutremură căci

fiorul urcă pe picioare până în piept.

Râse. Nu se putea abține.

— Trei întrebări, repetă Liddy.

Din nou atinse pielea cu pana, dar de această dată nu se opri şi fiorul deveni un val de senzații, una după alta, pulsând de la un nerv la altul, ajungând sub formă de furnicături în toate extremitățile, aruncând sistemul nervos al lui Guy într-un haos total. Guy râse şi râse.

Umerii se răsuceau în chingi. Simțea cum capul i se deşurubează de pe gât. Țipa de râs, țipa de râs. De la un moment dat se auziră doar țipete.

Englezul, irlandezul şi scoțianul urmăreau scena în tăcere, fără a fi amuzați în vreun fel. Văzuseră asta de zeci de ori.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Guy deschise ochii.

Încercă să se mişte, dar alte chingi îl țineau în loc – de data aceasta în poziție şezând. Privi în jos şi văzu că avea din nou pantalonii pe el, deşi nu-i mai fuseseră închişi în jurul taliei. Trupul îi era asudat. Simțea transpirația cum se scurge pe sub brațe şi pe spate. Cămaşa era fleaşcă.

Gâtul parcă îi luase foc. Avea ochii umflați, privirea înceţoşată. Se simțea de parcă ar fi fost pocnit şi lovit timp de o săptămână de o echipă de rugby profesionist.

Ridică uşor capul. Gâtul abia îl mai susținea. O văzu pe Sally aşezată în fața lui şi îşi dădu seama după expresia feței ei că arăta la fel de rău precum se simțea.

Deschise gura să vorbească, dar nu-i veneau cuvintele.

Corzile vocale păreau să-i fi fost dezactivate. Auzea fiecare răsuflare, horcăind în cap.

— Guy… zise Sally.

— Ai pățit ceva? Şoptise cele trei cuvinte.

— Nu mi-au făcut niciun rău. Mi-am făcut atâtea griji pentru tine.

Strânse din ochi, apoi îi deschise din nou, forțându-se să privească în jur.

Era într-o altă încăpere, o cutie de sticlă de mărimea unei saune. Podeaua şi tavanul erau făcute din scânduri noi de pin. Sally era aşezată pe un scaun de

lemn. Ca şi el, avea braţele şi picioarele legate cu chingi moi, care se strângeau cu arici. Ridică privirea şi zări o lumină într-un panou de sticlă. Era ataşată de un fel de senzor, în podea observă un grilaj mic.

Liddy păşi în câmpul său vizual. Avea un aer uşor jenat.

— Te cred, zise el.

Guy nici măcar nu se obosi să înjure. Îl durea prea tare.

— Ce i-aţi făcut? întrebă Sally.

— Am confirmat că ne spune adevărul, zise Liddy.

Stătea chiar în faţa lui Guy. Părea că se leagănă dintr-o parte în alta, dar de fapt stătea nemişcat. Îţi datorez scuze, continuă el, adresându-se lui Guy. Nu sunt, orice ai crede, un tip necivilizat. Tatăl meu a fost în marină şi am învăţat de la el că uneori trebuie să pui datoria înaintea înclinaţiilor personale. Nu mi-ai lăsat de ales.

Acum nu mai am nicio variantă.

— Ce veţi face cu noi? întrebă Sally, pe un ton scăzut.

— Mai întâi, lăsaţi-mă să vă asigur că nu vă voi mai cauza dureri, nici unuia din voi. Din nefericire, pentru motivele pe care i le-am explicat pe larg domnului Fletcher, nu vă pot lăsa să părăsiţi această insulă. Aş putea, evident, să vă ţin aici pentru totdeauna, într-un fel de închisoare. Dar asta ar fi doar o idee mai uman decât măsura pe care m-am hotărât să o iau.

— O să ne omori, horeai Guy.

— În câteva momente, eu voi părăsi această cameră şi asociaţii mei vor prelua situaţia. Cel puţin, veţi avea puţin timp la dispoziţie înainte de final. Sper că vă va aduce alinare.

— Ce vrei să faci? Sally nu-şi putea masca teama din glas.

— Aceasta este o cameră de gazare. Se bazează în mare pe instalaţia folosită de sistemul penal american.

Vom sigila uşile şi prin grilajul de pe jos vom pompa gaz. Este un gaz inodor şi nu vă va crea niciun fel de reacţie. Pur şi simplu veţi adormi. Probabil că aţi observat lumina din tavan. Indică în sus. Când gazul atinge un nivel letal, lumina se va stinge. Atunci veţi muri. Este simplu. Trupurile voastre vor fi scoase afară şi vor fi aruncate în mare. Pentru restul lumii, veţi fi daţi dispăruţi. Dispar oameni în fiecare zi. Sunt uitaţi repede. Şi cu voi se va întâmpla la fel. Îmi pare rău.

Trecu de uşă şi dispăru. Guy voia să fie singur cu Sally – chiar şi aici, chiar şi acum – dar nu era să fie încă. Englezul, irlandezul şi scoţianul preluară operaţiunea finală.

O'Neil verifică legăturile, îngenunchind lângă Guy.

Guy se uită la părul blond, flasc, observând că omul are mătreaţă. Pielea descuamată îi cădea pe umerii jachetei de piele.

— Gata, zise O'Neil.

— Mai verifică-i o dată, spuse Smythe.

— Tocmai am zis…

— Te rog?

O'Neil se aplecă şi verifică cele două scaune; observă că într-adevăr unul din picioarele lui Sally nu era suficient de bine strâns. Se strâmbă la Smythe şi trase chinga mai bine. Smythe gesticula şi se apropie de uşă, unde aştepta Melarrity.

— Ei, adio, zise Smythe. Cum a spus şi domnul Liddy, nu va fi o experienţă neplăcută. Nu suntem monştri, să ştiţi.

— Nu sunt de acord, zise Guy. Îi revenea glasul. Cred că sunteţi nişte nenorociţi săriţi de pe fix.

— Ei, bănuiesc că ai putea gândi aşa. După ce închid uşa, aveţi două minute până porneşte. Timp berechet să vă luaţi la revedere. Ultime dorinţe?

— Aş vrea să pleci, zise Sally.

— Gata, plec. La revedere.

Ieşi după O'Neil. Melarrity era deja de cealaltă parte a peretelui, privind prin geamul de sticlă cu un fel de rânjet întins pe faţă. Uşa se închise silenţios, acţionată de un dispozitiv electronic; Guy observă că avea un cheder gros de cauciuc. Camera era perfect etanşă. Încercă să-şi mişte mâinile sau picioarele, dar legăturile erau fixe. Stătea confortabil, dar nu putea să se mişte deloc.

Era una cu scaunul.

Pentru ceea ce păru o bună bucată de timp, nici el, nici Sally nu ziseră nimic. Ştia că iroseşte secunde preţioase, dar ce era să zică? Ce mai conta când, în doar câteva minute, nu va mai exista nici măcar amintirea?

Ar mai fi avut o ultimă doleanţă. Ar fi vrut să o ţină în braţe pe Sally în aceste ultime clipe, să o sărute şi să o simtă aproape.

— Ce ţi-au făcut? întrebă Sally. Te-au rănit?

— Nu contează. Uită de asta. Se opri. Sally, îmi pare rău, zise el.

— Acesta chiar e sfârşitul?

— Da. Cred că da.

— Ei… Sally oftă. Se mai întâmplă.

— Chiar crezi asta? Eu mă gândeam că e foarte puțin probabil…

— Ni s-a întâmplat nouă.

— E numai vina mea.

— Guy, e cam târziu să o iei de la început cu asta.

— Eşti supărată pe mine?

— Nu-mi pare rău că te-am întâlnit. Cu cât te-am cunoscut mai bine, cu atât mi-ai plăcut mai mult. Cred că am fi putut fi fericiți împreună. Dar nu sunt tocmai încântată că lucrurile au ieşit aşa. Întâi mama. Acum eu.

— Mama ta a murit din cauza mea. Mama mea a pornit toată chestia asta. Eu doar încercam să – nu ştiu să o apăr, cred. Amintirea ei. Şi uite ce a ieşit. Încercă să zâmbească. Nu la asta m-am aşteptat.

— Nici eu.

Urmă o pauză. Guy adulmecă aerul, dar nu părea să se fi schimbat ceva. Se uită peste umăr şi îi văzu pe Smythe, O'Neil şi Melarrity urmărindu-i prin sticlă.

Reveni imediat. Nu voia ca ăia trei să fie ultimul lucru pe care îl vede.

— Ascultă! zise Sally.

Lăsă capul într-o parte. Din podea venea un fâsâit foarte slab. Ştia ce însemna asta. Începuseră să pompeze gazul. În câteva minute avea să se stingă lumina. Pentru el, pe vecie.

— Te iubesc, Guy, zise Sally.

— Şi eu te iubesc, Sally. Chestia haioasă e că nu te-aş fi întâlnit, dacă nu aş fi pornit pe urma bancului.

— Adevărat, zise Sally. Dar n-aş zice că e haios.

— Am vrut să zic ciudat.

Simțea că i se învârte capul. Din pricina gazului? Ai fi zis că o conversație într-un asemenea moment ar fi ceva mai profundă – dar nu-i trecea nimic demn de zis prin minte.

— Vrei să ne rugăm?

— Nu. Sally clătină din cap şi pentru prima oară Guy văzu că plângea. O

lacrimă îşi pierduse drumul şi o luase la vale pe obraz, lucind umedă. Se zbătu din nou, dorind cu disperare să o atingă.

— Nu cred în Dumnezeu, mai zise Sally. Şi dacă oamenii ar crede mai mult în Dumnezeu, nu ar mai avea nevoie de bancuri. Dacă am avea credință, am putea trece peste orice.

— Probabil ai dreptate, zise el. Poate de aceea nu sunt poante în Biblie.

— Biblia nu are nevoie de poante.

Fâsâitul era din ce în ce mai nervos.

— Sally, ne omoară! Aproape se înecă. Simți cum lacrimile îi umplu ochii.

— Adio, Guy.

— Adio, Sally.

Rămaseră aşa, privindu-se. Guy voia să o atingă pentru ultima oară. Trase de mâini, dar le descoperi fără vlagă.

— Sally? strigă el.

Fetei îi căzuse capul în piept. Realiză că e singur.

— Să putreziți cu toții, țipă el. Poate că în cameră era un transmițător. Poate aşa îl vor auzi.

Camera se învârti cu el. Închise ochii.

Treizeci de secunde mai târziu, lumina din spatele panoului de sticlă se stinse.

Era mort.

Deschise ochii a doua oară şi se văzu plutind într-o lume întinsă, albă. Privi în jos şi văzu că e îmbrăcat într-o robă lungă care-i cădea până jos, la tălpile desculțe. Ținea ceva în mână. O harpă. Spre marea lui mirare, avea şi aripi. Se uită în jur, dar nici urmă de Sally.

Deasupra lui se iveau dintre nori nişte porți înalte de argint. Printre barele de argint răbufneau raze strălucitoare, luminând tot cerul. Ştia unde se află, desigur.

Păşi înainte puțin stânjenit. Se simțea uşor jenat de straiul lung, de tălpile goale şi aripi, deşi, trebuia să recunoască, erau de preferat unei cozi şi unei perechi de coarne. La poartă aştepta un bărbat cu o barbă albă, enormă şi o carte deschisă. Trebuia să fie Sfântul Petru, nu? Bătrânul – nu, eternul – sfânt îi făcu semn cu mâna, chemându-l pe Guy mai aproape. De undeva, porni să cânte un cor.

Se auzi un sunet de goarnă de vapor.

Guy deschise ochii şi se trezi întins pe spate, cu ochii la norii albi aflați sus deasupra lui. Era pe puntea unui vas, ieşind în largul mării. Avu nevoie de câteva clipe să se dezmeticească; visase – şi apoi trebui să analizeze când, mai exact, a început visul. Cu muncitorii de la Cat and Fiddle, căutarea bancului şi consecințele teribile? Se răsuci şi o zări pe Sally lângă el. Îşi dădu seama imediat că nu era moartă. Vedea cum urcă şi coboară coşul pieptului, iar obrajii erau îmbujorați.

Deci tot ce s-a întâmplat, chiar s-a întâmplat. Numai că ceva nu funcționase cum trebuie. Camera de gazare nu îi omorâse.

Nu se simțea bine. Îi venea să vomite şi avea o durere de cap care îi ardea ochii. Podeaua urca şi cobora. Nu.

Era pe un vas. Normal că podeaua se mişca. Se uită peste marginea vasului şi descoperi că erau deja în larg.

Doamne! Aruncați în mare. Asta le promisese Liddy.

Probabil erau în drum.

Sally gemu.

Trebuia să acționeze înainte ca ea să se trezească. Îi era brusc teamă că vor fi descoperiți, înfrânți pentru a doua oară şi aruncați peste bord, vii, cu o ancoră legată de picioare. Se uită în jur şi dădu cu ochii de o cheie franceză ruginită. O luă în mână.

Ambarcațiunea era de fapt o şalupă, o barcă veche de pescuit. Guy aşteptă să-şi mai recapete puterile şi apoi coborî pe punte, târându-se în patru labe. În centru era o singură cabină cu un bărbat bărbos – căpitanul îmbrăcat într-o haină impermeabilă în spatele cârmei. Guy se furişă în spatele lui, îl lovi cu unealta şi fu uşor recunoscător când omul căzu moale, aşa cum se întâmpla numai în filme. Apoi vomită peste bord.

Nu avea nici cea mai vagă idee unde erau. Nu vedea nici urmă de pământ în nicio direcție şi nici alte ambarcațiuni. Verifică iute că nu mai era nimeni altcineva pe vas, apoi setă motorul la turație minimă. Sub cabină era o cămăruță. Guy îl trase pe căpitan înăuntru şi îl închise acolo. Apoi se întoarse la Sally.

Fata se ridicase în capul oaselor. Ochii ei de un gri-albăstrui erau amețiți.

— Ce s-a întâmplat? Nu putea să o audă peste zgomotul motorului, al valurilor, peste briza mării. Ea strigă cuvintele din nou.

— Ceva n-a mers. N-am murit încă.

— Unde suntem?

— Pe un vas. Dumnezeu ştie unde. Undeva pe Canalul Mânecii.

Pe punte erau doi saci. Şi o bucată de lanț. Guy ştia cu siguranță că la un moment dat ar fi fost încărcați şi aruncați peste bord. Asta era treaba căpitanului Grant, de colo.

— Nu-ți face griji, urlă el. Mai e un singur om pe vas şi l-am închis în cabină.

— Ce facem acum?

— Ştii cum să citeşti o busolă?

Sally făcu semn că da.

— Bravo. Guy se uită în față. Vasul se ridica şi cobora pe crestele valurilor. Atunci hai să mergem în Franța.

Înapoi în biroul său, Rupert Liddy, cu fața pământie, stătea față în față cu Smythe, O'Neil şi Melarrity, din nou pe scaunele lor, aranjați ca nişte elevi neascultători.

— Deci îmi spuneți că n-au murit, zise el.

Smythe se uită la O'Neil. O'Neil se uită la Melarrity. Dar Melarrity deja se uita la el acuzator.

Făcu o față.

— Păi, domnule, nu avem cum să ştim cu certitudine.

— Dar…

— Dar tocmai ni s-a spus, se pare că instalația, ştiți, camera de gazare… nu a funcționat cum trebuie.

— Vrei să spui că nu a eliberat gazul otrăvitor?

O'Neil refuză să spună mai mult. Smythe prelua de aici.

— Ba da, a fost gaz otrăvitor, continuă el, dar poate n-a fost de-ajuns.

— Nu înțeleg.

— Păi, domnule, este destul de…

— E din cauza luminii, interveni Melarrity nerăbdător. Trebuia calibrată ca lumea. Când lumina se stinge, înseamnă că au murit. Închizi gazul şi când s-a disipat, îi urci pe vas şi sunt duşi să fie aruncați în mare.

— Pe mare sunt acum?

— Da, domnule.

— Ai vorbit cu căpitanul?

— Am încercat să dăm de el prin radio, domnule, dar nu răspunde.

— Continuă.

Melarrity trase aer în piept.

— Lumina s-a stins şi am presupus că procesul s-a încheiat, aşa că am închis gazul, dar apoi unul dintre cei care se ocupă de întreținere s-a uitat la cameră şi se pare că lumina era stricată.

Smythe clătină capul deznădăjduit.

— E vina celor de la Tehnic, zise el. Deja făcusem o sesizare, rugându-i să se ocupe de problemă.

— Şi de ce nu s-au ocupat? întrebă Liddy.

— Mi-au zis că n-au destui oameni.

— Pentru numele lui Dumnezeu! țipă Liddy. De câți tehnicieni din echipa secretă a guvernului e nevoie ca să schimbe un bec?

În acel moment, Guy şi Sally dezmembraseră aparatul de radio şi întorseseră vasul, menținând direcția Calais. Niciunul dintre ei nu auzi urletele isterice ale adevăratului puşti gras din mansardă, omul pe care îl lăsaseră în urmă.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Dar cum spuneam.

Guy şi Sally reuşesc cumva să ajungă pe coasta franceză şi nimeni nu-i recunoaşte, aşa că ajung în Normandia şi se distrează de minune, chiar dacă sunt încă fugari. Şi nu se ştie cum ajung în fața unui castel de pe Valea Loirei; soarele străluceşte şi Guy îi spune ei:

— Vreau să trăiesc cu tine tot restul vieții mele.

Dar îşi fac griji că nu vor avea niciun fel de viață dacă Sphinx le dă de urmă. Aşa că fură o maşină şi pleacă în sud, deghizați ca turişti.

Dar treaba este că nici nu ştiu exact dacă îi mai caută cineva. Până la urmă, nu mai e nicio ştire la televizor sau în ziare, aşa că s-ar putea ca toată lumea să fi uitat de ei – sau că toți agenții secreți din Europa sunt pe urmele lor. Pur şi simplu nu ştiu.

Aşa că se decid să plece în America de sud pentru că acolo cred că vor fi în

siguranță. Sud-americanii, în general, nu au un simț al umorului foarte dezvoltat, iar tatăl lui Sally…

Ah.

Am uitat să menționez mai devreme. Vă aduceți aminte de tatăl lui Sally, arheologul care lucra în America de Sud? A sunat-o de pe una dintre cele mai frumoase insule din Caraibe, chiar lângă coasta Venezuelei şi după ce Daphne a fost ucisă, Sally l-a sunat şi s-au împăcat cât de cât, iar el a rugat-o să vină să stea la el. Paradis absolut.

Ar fi trebuit să vă spun.

Aşa că Guy şi Sally reuşesc să se urce într-un avion la Marsilia şi…

Staţi nițel.

Paşapoartele şi banii. Desigur, n-au paşapoartele la ei şi nu au nici bani. Dar prietenul lor, Jean-Pierre…

Nu v-am zis nici de el?

La naiba.

La naiba, la naiba, la naiba, la naiba, la naiba…

Of, am zăpăcit povestea de tot. Îmi pare rău.

Vă supărați dacă o iau din nou de la început?

Da. Cred că e cel mai bine aşa.

Da.

Solomon este cel mai bun avocat care a reuşit cu chiu, cu vai, să iasă de pe băncile Facultății de Drept Key West.

Victoria Lord tocmai a terminat Facultatea Yale, lucrează din greu pentru un procuror ambițios şi este logodită. Când cei doi se implică în cel mai fierbinte proces de crimă al secolului, puteți fi siguri că vor ieşi scântei şi că vor ajunge pe prima pagină a ziarelor. Deşi Solomon îşi inventează propriile reguli, iar Lord le respectă pe cele convenționale, ei trebuie să rezolve acest caz înainte de a ajunge în pragul falimentului, la închisoare, sau, de ce nu, în pat…

SFÂRŞIT